

புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள்

ஓர்

உலகளாவிய ஆய்வு

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

JPL

C11808

எம் வி வெளியீடு

தென் ஆசியவியல் மையம் - சிட்னி

2014

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள்

ஓர்

உலகளாவிய ஆய்வு

கலாந்த் முருகர் குணசீங்கம்

11808

புலம் பெயர்ந்த
ஈழத்தமிழர்கள்

251175

எம்.வி. வெளியீடு

தென் ஆசியவியல் மையம்

சிடன் - 2014

பதிப்பு உரிமை : ஆசிரியர் ©

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள்
ஓர் உலகளாவிய ஆய்வு

எம்.வி.வெளியீடு
தென் ஆசியவியல் மையம்
தபால் பெட்டி எண் -5317
சுலோறா-சிட்னி
நியூசவுத்வேல்ஸ் 2190
அவுஸ்திரேலியா.

முதற்பதிப்பு : 2014

ISBN:978-0-646-59715-7

M.V. Publication
South Asian Studies Centre
P.O. Box 5317
Chullora - Sydney
New South Wales. 2190
Australia

ISBN : 978-0-646-59715-7

Printed at

எனது கல்விசார் முயற்சிகளுக்குத்
தன்னைப் பல வழிகளிலும் அர்ப்பணித்த
எனது மனைவி ரஞ்சினிக்கு
இந்நூல் காணிக்கை!

பொருளடக்கம்

நன்றியுரை	VIII
அறிமுகம்	1
அத்தியாயம்	
1 புலம் பெயர்வு பற்றிய கருத்தாக்கமும், வரலாற்றுப் பின்னணியும்	4
2 புலம்பெயர்வும், மக்கள் தொகையும்	49
3 சமூக நிலைமையும், சவால்களும்	105
4 சமய, கலை, பண்பாடு, மொழி அடையாளங்கள்	161
5 கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதார அடித்தளம்	218
6 நாட்டுப் பற்றும், நாடு கடந்த அரசியலும்	237
7 புலம்பெயர்வின் தாக்கமும், விளைவுகளும்	256
முடிவுரை	268
அடிக்குறிப்பு	275
நூல் விவரப்பட்டியல்	286

நன்றியுரை

தமிழ் ஈழத்தின் வரலாற்றை முழுமையாக ஆய்வு செய்து, நூல்களாக வெளியிட்டு, எனது கல்விசார் பங்களிப்பைச் செய்தமை, எனக்குப் பெரும் மனநிறைவை ஏற்படுத்தியது. அதேபோன்று, புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வரலாற்றினையும் எழுத வேண்டும் என்ற நோக்கமும் சில ஆண்டுகளாக என்னைத் தூண்டிய வண்ணம் இருந்தது. ஆனால் அதற்குப் பெருமளவு செலவு ஏற்படும் என்பதால் அந்த ஆய்வு முயற்சியினைப் பின்போட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதுகுறித்து எனது நண்பர்கள் சிலருடன் கலந்துரையாடினேன். குறிப்பாக மருத்துவர் இராகவன் (சிட்னி), திரு இராஜமனோகரன் (லண்டன்) ஆகிய இருவரும் என்னை ஊக்கப்படுத்தித் தமது பங்களிப்பை மனமுவந்து செய்தனர். இவர்களே இந்த நூல் ஆக்கப் பணிக்குத் தூண்டுகோல் ஆவர். இருவருக்கும் எனது நன்றியை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது நீண்டநாள் நண்பன் திரு யோ.மெடியாற்றி எனது ஆய்வுகளுக்குப் பெருமளவு உதவி செய்பவர். அவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி. சிட்னியில் வசிக்கின்ற மருத்துவர் சேனன், வைத்திய கலாநிதி உருத்திரமூர்த்தி, திருவாளர்கள் பாபு, வேலுப்பிள்ளை, ஈசன், கண்ணன், வரதன், திருமதி ரேணுகா, மலேசியாவைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் கணேசலிங்கம், பசுபதி, திருமதி தவமணி நெதர்லாந்தைச் சேர்ந்த நாதன், ரூபன் ஆகியோரும் தங்கள் பங்களிப்பை மனமுவந்து நல்கினர். அவர்களையும் நன்றியுடன் நினைவு கொள்கின்றேன்.

மேலும் இவ்வாய்வு செய்யப்படவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையும், தேவையையும் கருதி, என்னுடன் பல தடவைகள் கலந்துரையாடி என்னை ஊக்கப்படுத்திய எனது குரு பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்களுக்கும், இந்த ஆய்வு உங்களுடைய கடமை என எனக்கு

அழுத்திக் கூறிய எனது மகள் வாசகிக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டவன். அவர்கள் இருவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இவ்வாய்வின் பொருட்டு, பதினாறு நாடுகளுக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, ஜெர்மனியில் வாழும் எனது ஆருயிர் நண்பன் சொர்ணலிங்கமும், கனடாவில் வாழும் என் உயிர்த் தோழர் வேலாயுதபிள்ளையும், இவர்கள் இருவரது குடும்பத்தினரும் பல வழிகளில் வழமைபோல் உதவினர். அவர்களை என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாது. மேலும், கனடாவில் வாழும் திரு யோகேந்திரன் அவர்களுக்கும் செல்வி ஆரணி, சிட்னியில் வாழும் குலசிங்கம் அவர்களுக்கும், இவ்வாய்வு தொடர்பான புள்ளி விபரங்களைத் தேடித் தந்து உதவியமைக்காக எனது நன்றிகள்.

கடந்த ஆறு மாதங்களாக நான் சென்னையில் தங்கி இப்பணியைச் செய்தபோது பலர் உதவினார்கள். குறிப்பாக எனது கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கணினியில் பதிவு செய்ய உதவிய செல்விகள் கோகிலமதி அவர்களுக்கும், பிரார்த்தனா அவர்களுக்கும் எனது சிறப்பான நன்றிகள். அத்தோடு, தமிழில் அச்சிடப்பட்டவற்றை ஆங்கில மொழியில் மாற்றி அமைப்பதற்கு தனது முழுக் கவனத்தையும் அதில் குவித்து, குறித்த காலத்தில் தனது பணியை நிறைவு செய்த பேராசிரியர் அய்யாசாமி அவர்களுக்கும் எனது சிறப்பான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழில் பதிவு செய்யப்பட்ட எனது ஆய்வினை மிகவும் அழகிய தமிழ் நடையில், தேவையான இடங்களில் மாற்றியும் திருத்தங்கள் செய்தும் பின்னர் அதனை அச்சிடுவதற்கான அமைப்பு முறையை, மிகவும் குறுகிய காலத்திற்குள் பல்வேறு பணிகளுக்கு இடையில் கச்சிதமாக நிறைவு செய்து தந்த, ஐயா வைகோ அவர்களின் செயலாளர் அருணகிரி, என்றென்றும் என் நன்றிக்குரியவர். ஈழத்தமிழர்களுக்குத் தனது பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும் என்ற பெருநோக்கில், எதுவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி தனது சுயநலமற்ற பங்களிப்பை நல்கியமைக்காக திரு அருணகிரி ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களின் பாராட்டுக்கு உரியவர்.

இவ்வாய்வின் பொருட்டு, கடந்த ஓராண்டுக்கும் மேலாக எனது குடும்பத்தைவிட்டுப் பிரிய வேண்டியதாயிற்று. எனது மனைவி ரஞ்சினி, எனது ஆய்வு முயற்சிக்காகத் தன் சுயநலன்களை அர்ப்பணித்துத் தொடர்ந்து என்னை ஊக்கப்படுத்தி வருகிறார். எனது ஆய்வு நூலாக வெளிவரும் போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்பவர். உண்மையில்

அவருக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை. என் மகள் வாசகியும் தொடர்ந்து என்னை ஊக்குவித்து வருவதோடு, எனது குடும்பப் பாரததையும் சுமப்பவர். அவர் எனக்கு மகளாகக் கிடைத்ததைப் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன். அவருக்கு எனது மாபெரும் நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என் மகன் முகுந்தன் மிக அமைதியாக என் முயற்சிகளுக்குப் பின்னால் நின்று ஆதரவு தருவதோடு, பெருமையும் கொள்பவர். அவரையும் பெருமையுடன் நினைவு கூர்கின்றேன்!

மு. குணசிங்கம்

அறிமுகம்

இலங்கையில் இடம் பெற்ற தமிழர்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலை காரணமாக, எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து, ஈழத்தமிழர்கள் தமது தாயகத்தில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டு வருகின்றார்கள். அவர்கள் இலட்சக்கணக்கில் அகதிகளாகச் சென்று, உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் குடியேறி உள்ளனர். அவர்களது சமூக, சமய, மொழி, கலாச்சார, பண்பாட்டு, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகள் பற்றியும், புகுந்த நாட்டிலும் சொந்த நாட்டிலும் இவர்களின் புலம் பெயர்வு ஏற்படுத்திய தாக்கங்களையும் விளைவுகளையும் ஆய்வதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம்.

உலக வரலாற்றில், புலம் பெயர்ந்த ஏனைய இனங்களைப் பற்றி ஆழமான ஆய்வு நூல்கள் ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. ஆனால், புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களைப் பற்றிய முழுமையான ஆய்வு நூல் எதுவும் வெளிவரவில்லை என்பது வருத்தத்திற்கு உரியது. எனவே, இந்த ஆய்வு வரலாற்றுப் பதிவில் ஒரு முன்னோடியாகவும், புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் குறித்த ஓர் ஆய்வு நூலாகவும் விளங்கும்.

இந்த ஆய்வு, ஏழு அத்தியாயங்களைக் கொண்டதாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளது. முதல் அத்தியாயம் மக்களின் இனச் சிதறல் என்னும் கருத்தாக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தி, வரலாற்றில் நிகழ்ந்த பல்வேறு இனச் சிதறல்களை எடுத்துக்காட்டி, ஈழத்தமிழர்களின் இடம்பெயர்வுக்கான காரணிகளை விளக்கிக் கூறும் நோக்கம் கொண்டதாக அமையும்.

இரண்டாவது அத்தியாயம், தாய்நாட்டில் இருந்து தமிழர்கள் சிதறியமையும், எந்தெந்த நாடுகளில் எவ்வளவு மக்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்பது போன்ற விபரங்களையும் உள்ளடக்கியதாக அமையும். மூன்றாவது அத்தியாயம், ஈழத் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் எவ்வாறான சமூக நிலைமைகளுக்கு உட்பட்டு வாழ்கின்றார்கள் என்பது பற்றியும், அவர்களை எதிர்நோக்கியுள்ள சவால்கள் என்ன என்பதையும், அவர்களது குடியமர்வு முறைகள் பற்றியும் கலந்துரையாடுவதாக அமையும்.

நான்காவது அத்தியாயத்தில், ஈழத்தமிழர்கள் தங்கள் சமய, கலை, கலாச்சார பண்பாடு, மொழி விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் கவனம் செலுத்தி வருவதையும், அதன் ஊடாக அவர்கள் புகுந்த நாட்டில் தமது தேசிய அடையாளத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார்களா? என்பதையும், அதனைத் தங்களது எதிர்கால சந்ததியினரிடம் கையளித்து வருகின்றார்களா? என்பதையும் ஒப்பீட்டு ஆய்வின்மூலம் வெளிக் கொண்டு வரப்படும். தமிழ் மொழி எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படுகிறது, அதன் உபயோகம், வளர்ச்சி என்பன எந்தளவிற்கு தமிழர்களின் கவனத்தைப் பெறுகின்றன என்பதனையும், அவர்கள் இளம் தலைமுறையினருக்கு எவ்வாறு தமது தாய் மொழி அறிவை ஊட்டுகின்றார்கள் என்பதனையும் ஆய்வு செய்யும். அத்தோடு, தமிழர்களுடைய வாழ்வில் தமிழ் மொழி எந்த அளவிற்குப் பின்னிப் பிணைந்து இருக்கின்றது, நாடு கடந்த தமிழ்த் தேசியவாதத்திற்கும், தேசிய அடையாளத்திற்கும் எந்த அளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகத் தமிழ் மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பதைப் பற்றிய ஆய்வாகவும் அமையும்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம், புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி, வேலைவாய்ப்பு, தொழில் துறைகள், பொருளாதார நிலைமைகள் ஆகியவற்றுடன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்புகளை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்பது பற்றியதாகும்.

ஒரு புலம் பெயர்ந்த மக்கள் இனம், எந்த அளவுக்குத் தமது தாய்நாட்டுடன் தொடர்புகளை, பங்களிப்புகளை சகல துறை சார்ந்தும் செய்து வருகின்றார்கள் என்பதையும், அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்ற தமது இனத்துக்கும், தமது தாயகத்தின் விடுதலைக்கும் எவ்வாறான பங்களிப்பினைச் செய்து இருக்கின்றார்கள், எத்தகைய அரசியல் வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றார்கள் என்பதைப் பற்றியும் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்யப்படும்.

நிறைவாக, ஏழாவது அத்தியாயத்தில், புலம் பெயர்வின் விளைவாக, புகுந்த நாட்டிலும் சொந்த நாட்டிலும் தமிழர்கள் எவ்வகையான தாக்கங்களையும், விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்பது குறித்து ஆராயப்படும்.

இறுதியாக, மேற்படி ஆய்வின்மூலம் பெற்ற முக்கியமான முடிவுகளின் பின்னணியை வைத்துக்கொண்டு, அதன் அடிப்படையில் ஈழத் தமிழர்களின் புலம் பெயர்வு வாழ்வு பற்றியும், அவர்கள் சமூக நிலைமை

பற்றியும், சமய, மொழி, கல்வி, பண்பாடு, பொருளாதார, அரசியல் பற்றிய முடிவான கருத்துகளை உள்ளடக்கியதாக அமையும்.

மேற்கூறப்பட்ட அத்தியாயங்களில் ஆய்வு செய்ய உள்ள விடயங்கள் யாவும், ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற முதன்மை நாடுகளை மையப்படுத்தியதாக இடம் பெறும். முக்கியமாக ஆசிய-பசிபிக் நாடுகள், ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் இதில் முக்கியமாக இடம் பெறும்.

ஆசிய பசிபிக் நாடுகளுள் குறிப்பாக இந்தியா-தமிழ்நாடு, மலேசியா, சிங்கப்பூர், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஆசிய நாடுகளும், ஐரோப்பாவில் ஐக்கிய இராச்சியம், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன் ஆகிய நாடுகளும், வட அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளும் இவ்வாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும்.

2014 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் சுமார் ஆறு மாதங்கள் இந்நூலாசிரியர் மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளில் தொடர்ச்சியாகப் பயணம் செய்து சேகரித்த ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பல்வேறு பட்ட அரசு நிறுவனங்கள், ஆவணக் காப்பகங்கள், பல்கலைக் கழக நூலகங்கள் என்பவற்றில் பெற்ற முதல் தர, இரண்டாம்தர ஆவணங்களின் உதவியோடும், பல்வேறு மட்டத்தினரிடம் நேரடியாக மேற்கொண்ட நேர்காணல்களின் மூலம் பெறப்பட்ட தகவல்களையும், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகப் பல தடவைகள் மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளுக்கு, பல்வேறு ஆய்வுகளுக்காக, இந்நூலாசிரியர் மேற்கொண்ட பயணங்களின்போது பெற்ற நேரடி அனுபவங்களையும், அறிந்து கொண்டவற்றையும் பயன்படுத்தி இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும், கால அடிப்படை கவனத்தில் கொள்ளப்படும். நேர்காணலில் சம்பந்தப்பட்ட பெயர் குறிப்பிட விரும்பாதவர்களுடைய பெயர்கள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நிறைவாக, இந்த ஆய்வில் கண்டறியப்படும் உண்மைகள், புலம் பெயர்ந்த மக்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டு இருக்கின்ற ஆய்வாளர்கள், மாணவர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள், நிறுவனங்கள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் பன்னாட்டு அரசுகளுக்கு ஒரு வெளிச் சத்தையும், புதிய அறிவினையும் உறுதியாக அளிக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

அத்தியாயம் ஒன்று

புலம் பெயர்வு பற்றிய கருத்தாக்கமும், வரலாற்றுப் பின்னணியும்

மனிதகுல வரலாற்றில், இனவெறி, மதவெறி, அதிகார வெறி என்பவற்றால், கொடூரமான படுகொலைகள் நிகழ்ந்தன; சொத்துகள் அழிக்கப்பட்டன. நாகரீகம் உச்சக்கட்ட வளர்ச்சியை அடைந்து இருக்கின்ற இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலுங்கூட, தனி மனிதனையும், உலக நாடுகளையும் மேற்கண்ட கொடூரங்கள் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. பொருளாதார, முதலாளித்துவக் காரணிகள், பணவெறி, பாலியல் வெறி போன்ற தனிமனித ஆசைகள், இன, மத, அதிகார வெறி ஆட்டங்களுக்குத் துணைபோகும் சக்திகளாக வலம் வருகின்றன. வறுமை, பசி, பட்டினி, கல்வி அறிவு இன்மை ஆகிய மனித அவலங்களை மேற்படி அழிவுச்சக்திகள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

இவையே, யூத இனம் தமது தாயக மண்ணில் இருந்து சிதறடிக்கப்பட்டமைக்கும், ஆர்மேனியர்கள், ஆபிரிக்கர்கள், சீனர்கள், இந்தியர்கள் ஆகியோர் உலகின் பல பாகங்களுக்குச் சென்று அடைக்கலம் புகுந்ததற்கும் காரணங்கள் ஆகும். இதன் தொடர்ச்சியாக, கிழக்கு ஐரோப்பியர்கள், தென் அமெரிக்கர்கள், ஆபிரிக்கர்கள், தென்கிழக்கு ஆசியர்கள், மத்தியக் கிழக்கு நாட்டவர்கள், தமது சொந்த மண்ணில் இருந்து வெளியேறி, பூமிப்பந்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்று வாழ வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டு உள்ளனர். யூதர்களோடு தொடங்கிய இந்த மனித அவலங்கள் இன்று வரை தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றன. இதுபற்றிய அறிவியல் சிந்தனைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலும், கல்விமான்கள், ஆய்வாளர்கள், அரசியல்வாதிகளின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை.

ஆனால், 1944-1948 காலப்பகுதியில் உலகையும், மனித சமூகத்தையும் உலுக்கிய இரண்டாவது உலகப் பெரும்போர் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று. இதன் விளைவாக, இனத்துவம், தேசியவாதம், பிறநாடுகளில் குடியேறுதல் போன்ற விடயங்கள் 1950 களில் இருந்து, ஆய்வாளர்களாலும் கல்விமான்களாலும் உற்று நோக்கப்படுகின்ற ஆய்வுக்களமாக உருவெடுத்து வருகிறது. இருப்பினுங்கூட, புலம்பெயர்வு (Diaspora) பற்றிய தீவிர ஆய்வுகள் பெரிதும் கவனம் பெறவில்லை.

ஆனால், கடந்த இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களாகப் புலம் பெயர்ந்த மக்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலங்களும், கொடூரமான அனுபவங்களும், அதற்கான சமூக, சமயம், கலாச்சார, பொருளாதார, அரசியல் பின்னணிகளும் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, மனித குலத்தின் பார்வைக்கும் சிந்தனைக்கும் உட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

கல்விமான்கள், பல்கலைக்கழக சமூகம், அங்கே கற்பவர்கள், ஆய்வாளர்கள், அரசியல் தரப்பினர், கொள்கை வகுப்பாளர்கள், மனித உரிமைகளில் அக்கறை கொண்டுள்ள தொண்டு நிறுவனங்கள், அரசு சார்பு அற்ற நிறுவனங்கள் இவற்றுடன் தனிநபர்களும் இந்த மனித அவலம் பற்றிய விடயத்தில் தமது கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றார்கள்.

இத்தகைய அறிவுசார் பங்களிப்பு, இன, மத, அதிகார வெறிபிடித்து அலையும் மனிதர்களையும், இலாப நோக்கங்கொண்ட உலகமயமாக்கல் சுரண்டல்காரர்களையும், பொருளாதார வல்லரசு நாடுகளையும் சிந்திக்க வைக்கத் தவற மாட்டாது. மேலும், இவ்வாறான மனித வதைகளிலும், கொடுமைகளிலும் சிக்கிய மனித சமூகத்திற்கும், அவர்களது சொந்த நாட்டுக்கும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாட்டுக்கும் இயன்றவரையிலும் சமூக நீதியையும், மறுவாழ்வுக்கான உதவிகளையும் வழங்கத் தவற மாட்டாது.

சொந்த நாட்டில் இருந்து சிதறடிக்கப்பட்டு அயல்நாடுகளில் வாழும் புலம் பெயர்ந்த மனித இனங்கள் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகள், ஆய்வுகள் என்பன, கடந்த இரு தசாப்தங்களாக நூல் வடிவிலும், கட்டுரை வடிவிலும் பல்கிப் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. அவை யூத இனமாக இருக்கலாம்; ஆர்மேனியர்கள், ஆபிரிக்கர்கள், சீனர்கள், இந்தியர்களாக இருக்கலாம்; தென் ஆபிரிக்கர்கள், தென்கிழக்கு ஆசியர்கள், தெற்கு ஆசியர்கள், கிழக்கு ஐரோப்பியர்கள், மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளைச்

சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம். அவர்களது புலம் பெயர்வு குறித்த வரலாறுகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டு நூல்களாக உருப்பெற்று இருக்கின்றன.

இலங்கையில் உள்ள ஈழத்தமிழர்கள், கடந்த 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகச் சிறிய அளவிலும், கடந்து மூன்று தசாப்தங்களாகப் பாரிய அளவிலும், உலகில் பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து அகதிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால், அவர்களைப் பற்றி ஆழமான ஆய்வுகள் எதுவும் இன்றுவரை வெளிவரவில்லை. ஒரு சில ஆய்வாளர்கள் சில கட்டுரைகளை மட்டும் எழுதி உள்ளார்கள். அவையும், ஒருசில நாடுகளில் வாழ்கின்ற தமிழர்களைப் பற்றிய பதிவாக மட்டுமே வந்து இருக்கின்றன.

ஈழத்தமிழர்கள், இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், ஐக்கிய இராச்சியம், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, ஆகிய நாடுகளில் பல லட்சக்கணக்கிலும், ரஷ்யா, மத்திய கிழக்கு நாடுகள், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் சிறுதொகையினராகவும் குடிபெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களது சமூக, சமய, மொழி, கலாச்சார, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளை ஆழமாகவும் அறிவியல் அடிப்படையிலும் ஒட்டுமொத்தமாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே, இந்த ஆய்வு உலகப் பந்தில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்ற ஈழத் தமிழர்களைப் பற்றியதாக இடம் பெறுகின்றது. அதிலும் குறிப்பாக, அகதிகளாகப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய விடயமே இவ்வாய்வில் இடம் பெறும்.

அத்துடன், 'புலம் பெயர்வு' என்ற சொல்லின் பொருளையும், அதனோடு தொடர்புடைய வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் சுருக்கமாகக் கலந்து உரையாடுவதன் மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர்வினைப் பற்றித் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

புலம்பெயர்வு-Diaspora என்னும் ஆங்கிலச் சொல், கிரேக்க வேர்ச் சொல்லில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டது. Diasporic என்னும் கிரேக்கச் சொல்லுக்கு "சிதறிய" (Dispersed) என்பது பொருள். எடுத்துக்காட்டாக, New Webster's Dictionary ¹ 'The dispersed Jews after the Babylonia

Captivity' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. அதாவது, 'பபிலோனியன் அடிமைத்தனத்திற்கு அல்லது சிறை அடைப்பிற்குப் பின்னர் சிதறடிக்கப்பட்ட யூதர்கள்' எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆனால், தற்காலத்தில் பொருளாதார, கல்வி, வேலைவாய்ப்பு நோக்குடன், தமது தாய்நாட்டில் இருந்து வெளியேறி செல்வம் படைத்த நாடுகளுக்குச் சென்று வாழ்பவர்களையும் (expatriates) ஒரு நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர்களையும் (expelled) தனது நாட்டில் இருந்து பிறநாடொன்றில் குடியேறியவர்களையும் (immigrants) அகதிகளையும் (refugees), அல்லது, புலம்பெயர்ந்த மக்கள் அல்லது சிறுபான்மை இனமக்கள் (ethnic minority) ஆகியவர்களையும் உள்ளடக்கியதாக 'புலம்பெயர்வு' Diaspora என்ற சொற்பதம் குறித்து நிற்கின்றது. மேலும் வரலாற்றுப் பார்வையில், புலம் பெயர்ந்த மக்கள் அவர்கள் சொந்த நாட்டில் இருந்து சிதறிப் பல நாடுகளில் வாழும் மனிதர்கள் என்று பொதுவாகப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. புலம் பெயர்வு என்னும் கருத்தாக்கம், முதன்முதலாக யூதர்கள் தங்கள் தாய்நாடான யூதேயாவை விட்டு வெளியேறியபோது பயன்படுத்தப்பட்டது.

புலம்பெயர்வு தொடர்பாக மானிடவியலாளர்கள், அரசியல் விஞ்ஞானிகள், சமூக விஞ்ஞானிகள், வரலாற்றாளர்கள் மத்தியில் பல்வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவி வருவதை, இந்தத் துறை சார்ந்த பல்வேறுபட்ட ஆய்வு நூல்களில் காணலாம். அதுபற்றிய கலந்துரையாடல் இங்கு முக்கியம் அல்ல. இடம்பெயர்வு பற்றிப் பரந்த நோக்கில் பார்ப்பது தேவையற்ற ஒன்றாகத் தெரிகின்றது.

ஓர் இனம் தனது சொந்த நாட்டில் இருக்கும் இன, மத வெறியின் அடிப்படையிலும் அத்துமீறிய அதிகார வெறியின் பாதிப்புகளாலும் பாதுகாப்பாக வாழ வழி இன்றி, உயிருக்கு ஆபத்தான நிலைமையில் அந்த மண்ணில் இருந்து பிரிந்து, பல திசை நோக்கிச் சிதறி ஓடும் ஒரு நிலையே புலம் பெயர்வில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மத வெறி, இன வெறி, அதிகார வெறி எவ்வளவு தூரம் ஒரு நாட்டையும் ஒரு நாட்டு மக்களையும் சீர்குலைத்து, நாசகார அழிவுகளை ஏற்படுத்தி, ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களை நாடு அற்றவர்களாக ஆக்கி, உலகம் முழுவதும் சிதற வைத்துச் சித்திரவதைப்படுத்தியது என்பதற்கு, யூதர்களுடைய துன்பியல் வரலாறு ஒரு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

‘புலம் பெயர்வு’ என்பதனை ஒரு கருத்தாக்கமாக, சமூகவியல், மாணுவியல் தொடர்புள்ள, வரலாற்றோடும் கலாச்சாரத்தோடும் புவியியல் சார்ந்த அரசியலோடும் தொடர்புள்ள சொல்லாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தனி மனிதர்களும் மனிதக் கூட்டங்களும் தாங்கள் பிறந்த நாட்டை விட்டு, நாட்டின் எல்லைகளையும் தேசிய வரையறைகளையும் கடந்து, தங்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கும் ஒரு நாட்டுக்கு எவ்வாறு, என்ன காரணங்களுக்காகப் புலம் பெயர்ந்து செல்கின்றனர் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

சில புலம் பெயர்வுகள் பொருளாதார மேம்பாடு, வேலை வாய்ப்பு, உயர் கல்வி உள்ளிட்ட காரணங்களுக்காகத் தனிநபர்களின் விருப்பப்படி மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. வேறு சில புலம் பெயர்வுகளோ உள்நாட்டுப் போர், இன ஒடுக்குமுறை, மதச் சீரழிப்பு, கொடுங்கோன்மை, அரசு பயங்கரவாதம் முதலிய காரணங்களால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு அவர்களின் விருப்பத்தை மீறி நிகழ்கின்றன.

ஆபிரிக்க வழித்தோன்றல்களான கறுப்பர்கள், புதிய உலகம் என்று அழைக்கப்பட்ட அமெரிக்காவுக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். ஒட்டோமான் (Ottoman) பேரரசின் கீழ் இருந்த துருக்கியில் இனப்படுகொலைக்கு ஆளான ஆர்மேனியர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியது.² உள்ளிட்ட பல நிகழ்வுகள், புலம் பெயர்வு என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. ஐரோப்பிய நாடுகள் மேற்கொண்ட ஆதிக்க எல்லை விரிவாக்க முயற்சிகள் காரணமாகவும், நாடு பிடிக்கும் ஆசையாலும், அவர்கள் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்த நாடுகளில் எழுந்த விடுதலைப் போராட்டங்கள் காரணமாகவும், குடியேற்ற நாடுகள் விடுவிக்கப்பட்ட காலத்திலும் புலம் பெயர்வுகள் நிகழ்ந்தன.

இவற்றோடுகூட, உலகளாவிய முதலாளித்துவம், தொழிலாளர்களைப் பகுத்து அமைத்தது. உலகமயமாக்கல் பொருளாதாரமும் (Globalisation), பெருந்தொழில்களும் நாடுகளின் எல்லைகளைத் தாண்டி வளர்ச்சி பெற்றது. பன்னாட்டு நிதியம் (International Monetary Fund) புத்தாக்கம் பெற்றது. பண்டங்களிலும் சேவைகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பன்னாட்டு வணிகம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. பன்னாட்டுக் கடன் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் பெருமளவில் புலம் பெயர்வுகள் நிகழ்கின்றன. வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் நடைபெற்ற இனச் சிதறல்களை ஆராய்வதன் மூலம், தற்காலத்தில் நடைபெற்ற இனச் சிதறல்கள் பற்றி நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

முதல் உலகப் போர் (1914-1918), சர்வதேசக் குழுவின் (League of Nations) தோற்றமும் மறைவும், 1935 இல் தொடங்கிய நாசிச எழுச்சி, 1950, 1960 களில் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கக் கண்டங்களில் நடைபெற்ற குடியேற்ற எதிர்ப்பு விடுதலைப் போர்கள், ரஷ்ய-அமெரிக்க நாடுகளுக்கு இடையிலான பனிப்போர், பெர்லின் சுவர் உடைப்பு (1989), கம்யூனிசத்தின் மறைவு, செம்டம்பர் 11, 2001 அமெரிக்க வணிக மையத்தின் இரட்டைக் கோபுரத் தகர்ப்பை ஒட்டிய அழிப்பு முயற்சிகள், பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போர், ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஈராக்கிலும் நடைபெற்று வரும் போர்கள், நாடுகடந்து நடைபெற்றுவரும் புலப் பெயர்வு நிகழ்வுகள், புலம்பெயர்வுக்கு ஆளாக்கப்படும் சமுதாயங்கள் ஆகியவை, இருபது, இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் புவியியலில் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வரும் நிலையில், புலப்பெயர்வுகளுக்கான காரணங்களையும் விளைவுகளையும் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

வரலாற்றில் நிகழ்ந்த புலப் பெயர்வுகளை முன்னுதாரணமாகக்கொண்டு ஆராய்வதன்மூலம், தற்காலப் புலம் பெயர்வுகளைக் குறித்த தெளிவான, முழுமையான புரிதல் ஏற்படும். அதிலும் ஆபிரிக்க, ஆர்மேனிய, சீன, இந்திய புலப்பெயர்வுகளைக் காட்டிலும் யூதப் புலம் பெயர்வினைக் கூர்ந்து நோக்குவது சிறப்பு ஆகும். ஏனெனில் யூதர்களின் மதம், மொழி, கலாச்சாரம், சமூகம், அரசியல் அனைத்துமே அப்போது பாதிக்கப்பட்டன. தமிழர்களின் புலம் பெயர்வு அதனைப் பெரிதும் ஒத்து இருக்கின்றது. எனவே, இந்த ஆய்வில் மற்ற புலம் பெயர்வுகளைக் காட்டிலும் யூதர்களின் புலம் பெயர்வு அதிக கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு இருக்கின்றது.

யூதர்களின் புலம் பெயர்வு

ஓர் இனம் தளராத நாட்டுப்பற்றுடன் மத, இன, மொழி, கலாச்சார அடையாளங்களை அழிய விடாது பேணிக்காத்து நின்றதற்கு, யூதர்களுடைய வரலாறே சான்றாக விளங்குகின்றது. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு கொடுமைகளையும் துயரங்களையும் சந்தித்தபோதும், யூதர்கள் சளைக்காது தொடர்ச்சியாகப் போராடி, இறுதியாகத் தமது தாய்நாட்டை மீட்டு இருக்கின்றார்கள். இந்த வகையில், யூதர்களின் வரலாற்றை வேறு எந்த நாட்டு வரலாற்றுடனும் ஒப்பிட்டுக் காட்ட இயலாது.

இன்று இஸ்ரேல் வளர்ச்சி அடைந்த உலக நாடுகளின் வரிசையில் முன்னிலையில் இருக்கின்றது. உலகெங்கும் பரந்து வாழும் யூதர்கள், அரசியல், பொருளாதாரத்தில் வலுவாக இருக்கின்றார்கள். புலம் பெயர்ந்து வாழும் யூதர்களின் வரலாறு, ஒரு வரலாற்று மாணவனுக்கு நல்ல தொரு ஆய்வுக்களம் என்பதனைச் சகலரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் பாபிலோனியர்கள் (Babylonians), யூதர்களின் பழையமையான அரசைக் கைப்பற்றி, அவர்களுடைய முதல் ஆலயத்தை அழித்தபோதுதான் யூதர்களின் புலம் பெயர்வு தொடங்கியது. இந்த நிகழ்ச்சி விவிலியத்தில் (Bible) குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கின்றது. கி.பி.66 இல் ரோமப் பேரரசை எதிர்த்து யூதர்கள் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள். இதுவே, 'முதலாம் யூத-ரோமன் போர்' எனப்படுகின்றது. இதன் முடிவில், கி.பி. 70 இல் யூதேயா (Judea) அழிக்கப்பட்டது.

ஜெருசலம், யூதேயா (Judea) ஆகிய பகுதிகளில் யூதர்கள் வசிப்பதை ரோமன் ஆட்சியாளர்கள் தடை செய்தனர். எனவே, யூதர்கள் மீண்டும் யூதேயாவை விட்டுச் சிதறுண்டு வெளியேறி, மத்தியக் கிழக்கு நாடுகள், மத்திய ஆசியா, ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகிய இடங்களில் சரண்புகுந்தனர். போர் முற்றுக்கையின்போது ரோமன் ஆட்சியாளர்கள் யூதர்களின் இரண்டாம் கோவிலையும், ஜெருசலத்தின் பெரும் பகுதியையும் அழித்து விட்டார்கள். ³ கி.பி.132 ஆம் ஆண்டில் யூதர்கள் ஹெட்ரியனுக்கு (Hadrian) எதிராகக் கிளர்ந்து எழுந்தார்கள். கி.பி.135 ஆம் ஆண்டில், ஹெட்ரியனின் படை, யூதர் படைகளைத் தோல்வியுறச் செய்தது. யூதர்களின் சுதந்திரம் அத்தோடு பறிபோனது. ஜெருசலம் நகரம் ஈலியா காப்பிட்-டோலீனா (Aelia Capitolina) எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. யூதர்கள் அங்கே வாழ்வதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. 'யூதேயா' என்ற நாட்டின் பெயரும் 'பாலஸ்தீனம்' என்று மாற்றப்பட்டது. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இஸ்ரேல் நாட்டை விட அதற்கு வெளியேதான் அதிகப்படியான யூதர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ⁴

கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் பாபிலோனியப் பேரரசை ஆட்சி செய்தவர்கள், விரும்பியோ, விரும்பாமலோ அங்கு தஞ்சம் புகுந்த இனங்களுடன் சகிப்புத் தன்மையுடன் நடந்து கொண்டார்கள். எனவே பாபிலோனில் மட்டுமின்றி அதற்கு அப்பாலும் ஐரோப்பிய நாடுகள் முழுவதும் யூத சமுதாயத்தினர் பரவலாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். ⁵

கி.பி. 1095 ஆம் ஆண்டு, யூதர்களிடம் இருந்து முற்றும் முழுவதுமான புனித பூமியைக் கைப்பற்றுவதற்காக சிலுவைப் போர் தொடங்குமாறு போப் ஆண்டவர் ஆணையிட்டார். அதன் காரணமாக, யூதர்களையும் அவர்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் ஐரோப்பியர்கள் வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள். ஜேர்மனியிலும் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் யூதர்களுக்கு எதிராகக் காட்டுமிராண்டித்தனமான வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

மத்திய காலம் முழுவதும் யூதர்கள், ஐரோப்பியரின் கொடுமைகளுக்கு உள்ளானவர்கள், தனிமைப்படுத்தப்பட்டார்கள், வெளியேற்றப் பட்டார்கள். 1290 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து அவர்களை வெளியேற்றியது. 1306 இல் பிரான்சு வெளியேற்றியது. தொடர்ந்து ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், இத்தாலி, போலந்து ஆகிய நாடுகள் யூதர்களை வெளியேற்றின. சுமார் பத்து லட்சம் யூதர்கள் ஸ்பெயினில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள். ⁶ பெரும்பாலானவர்கள் மொறாக்கோ, அல்ஜீரியா, டுனிசியா, மற்றைய மத்திய தரைக் கடல் நாடுகள் தொடங்கி ரஷ்யா வரை சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். மற்றொரு பகுதியினர், ஐரோப்பிய நாடுகளிலேயே தங்கி இருந்தனர். பல நாடுகளில் யூதர்கள் மீதான இனவெறியும், உரிமை மறுப்பும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதி வரை தொடர்ந்தது.

அமெரிக்கா 1789 ஆம் ஆண்டிலும், பிரான்சு 1791 இலும், பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் யூதர்களுக்கு உரிமைகளை வழங்கின. ரஷ்யா 1917 புரட்சிகளுக்குப் பின்னரே வழங்கியது. அதற்குப் பின்னரும் கூட யூதர்களின் துன்பங்கள் முடிவுக்கு வரவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ஐரோப்பிய நாடுகளில் தேசீய உணர்வும் அத்தோடு இனத்தாய்மை குறித்த உணர்வுகளும் உருவாகின. வெள்ளை இனம் உயர்ந்தது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. யூத எதிர்ப்பு இனவெறிக் கொள்கையைக் குறிக்கும் 'அன்டி செமிட்டிசிசம்' (Anti Semiticism) என்னும் சொல் ஐரோப்பாவில் முதன்முறையாக 1870 களில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதுமுதல் 'ஐரோப்பிய தேசியம்' என்ற பெயரில் யூதர்களைக் கொடுமைப்படுத்தும் செயல்கள் தங்குதடையின்றித் தொடர்ந்தன. இவை உச்ச நிலைக்கு வந்தது ஜெர்மனியில் ஆகும்.

அந்நாட்டில் நாசிசக் கொடுமை இமயமென வளர்ந்து நின்றது. 1930-1940 களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பேரழிவுச் செயல்கள், அறுபது லட்சம் ஐரோப்பிய யூதர்களை அறவே அழித்து ஒழிக்கக் காரணமாயின. யூத

எதிர்ப்பு வெறி காரணமாக, தங்களைச் சேராதவர்கள் உயிர் வாழவே கூடாது என்ற கொடிய எண்ணத்தால், அதற்கான செயல்திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, யூதர்களை அடியோடு ஒழிப்பதே குறிக்கோள் என்று செயல்படுத்தப்பட்டன.

இத்தகைய யூத எதிர்ப்புக் கோட்பாட்டுக்கு எதிர்வினையாக, யூதர்களின் தாயகத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்ற **சியோனிசம்** (Zionism) என்னும் கோட்பாடு, 1890 களில் உருப்பெற்று வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது. எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு பணியாற்றிய தியோடர் ஹெர்ஸ் (Theodor Herzl) என்பவர், மதப்பற்று, நிறவெறி, உரிமை மறுப்புக் கொடுமை என்ற எதுவும் தலைகாட்டாத, மதச் சார்பு அற்ற நாடு ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன், 1897 ஆம் ஆண்டில் 'சியோனிஸ்ட்' இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

யூதர்களுக்கென ஒரு தேசியத் தாயகத்தை உருவாக்குவது என்ற பிரகடனத்தை, 1917 நவம்பர் 2 ஆம் தேதியன்று பால்ஃபோர் (Balfour) வெளியிட்டார். அதன் விளைவாக, ஐரோப்பா, ரஷ்யா, மத்திய ஆசியா, வட அமெரிக்காவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்று இருந்த யூதர்களில் சிறு தொகையினர் தாயகத்திற்குத் திரும்பி வந்தனர். முதலாம் உலகப் போர் முடிவுக்கு வந்தது. துருக்கியில் ஒட்டோமான் பேரரசும் வீழ்ச்சி அடைந்தது. தங்கள் குறிக்கோளை நிறைவேற்றப் போராடிய யூதர்கள், 1948 ஆம் ஆண்டு, 'இஸ்ரேல்' எனும் தாயகத்தை நிறுவினார்கள்.⁷

இருப்பினும், இன்றைக்கும் இஸ்ரேலுக்கு வெளியே மத்தியக் கிழக்கு, வடக்கு ஆபிரிக்கா, குறிப்பாக ஈரான், துருக்கி, மொறாக்கோ, டுனிசியா, மேலும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளில் யூதர்கள் பெருமளவில் வாழ்கின்றனர்.

1991 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி, இஸ்ரேலில் 5,703,700 யூதர்களும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் 5,275,000 பேரும், பிரான்சில் 4,83,500 பேரும் கனடாவில் 3,75,000 பேரும் இங்கிலாந்தில் 2,92,000 பேரும், ரஷ்யாவில் 2,05,000 பேரும் அர்ஜென்ரினாவில் 1,83,300 பேரும் ஜேர்மனியில் 1,19,000 பேரும், பிரேசிலில் 1,07, 329 பேரும் வாழ்கின்றனர்.⁸

ஆபிரிக்கர்களின் புலம் பெயர்வு

அட்லாண்டிக் மாகடலைத் தாண்டிய அடிமை வணிகத்தைத் தொடங்கியவர்கள் போர்த்துகல் நாட்டின் கடல் வணிகர்கள். அவர்கள்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மேற்கு ஆபிரிக்கக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் ஆபிரிக்க அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கி, அவர்களைப் போர்த்துக்கல் நாட்டுக்கு அனுப்பி, அங்கிருந்து ஸ்பானியக் குடியேற்ற நாடுகளுக்கு அனுப்பினர். பதினாறாம் நூற்றாண்டில், கிழக்கு இந்தியத் தீவுகளுக்கும் அமெரிக்கக் கண்டங்களுக்கும் அனுப்பி, அவர்களைச் சந்தைகளில் விலைகூறி விற்றனர். ஹிஸ்பேனியோலாவில் இருந்து (Hispaniola) கரீபியன் தீவுகளுக்கும், அங்கிருந்து வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்காவுக்கும் அடிமை வணிகம் பரவியது.

அமெரிக்கப் புரட்சி ஏற்பட்ட காலப்பகுதியில், அந்த நாட்டுக்கும் புதிய உலகத்திற்குமான சமூக, அரசியல், பொருளியல் வழிமுறைகள் உருவாக்கம் பெற்று விட்டன. புரட்சியின் வெற்றிக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது அடிமை வணிகம். 1770 ஆம் ஆண்டளவில் அமெரிக்கக் கண்டத்தில் மொத்த மக்கள் தொகை 170 லட்சம். அதில் 25 லட்சம் பேர் அடிமைகள். அதாவது, 100 குடிமக்களுள் 14 பேர் அடிமைகள். குடியேற்ற நாடுகளின் மக்கள் தொகைக்கும் அடிமைகளுக்குமான விகிதம் பிரான்சு நாட்டில் 88 விழுக்காடாகவும், ஒல்லாந்தர், டென்மார்க்கர், போர்த்துக்கீசியர், பிரித்தானியர், ஆகியோருக்கு அவற்றில் இடைப்பட்ட விழுக்காடாகவும் இருந்தது. சராசரியாக 53 விழுக்காடு இருந்தது. ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்த அடிமைகள் இல்லையேல் அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவம் செழுமை அடைந்து இருக்க முடியாது.

“ஆபிரிக்கப் பணியாளர்கள் இல்லாமல், தொழிற்கூடங்களுக்கும் உற்பத்தித் துறைக்கும் அவர்களின் பங்களிப்பு இல்லாமல், ஐரோப்பியக் குடியேற்ற நாடுகளில் அமெரிக்கர்களின் செல்வம் குவிவதையோ, மொத்தத்தில் அமெரிக்கக் கண்டம் இருப்பதையோ எதிர்பார்க்க முடியாது” என்று ‘அட்லான்டிக் உலகத்தில் அடிமைத்தனமும் விடுதலையும்’ என்ற நூலில், வரலாற்று ஆசிரியர் தாமஸ் சி.ஹோல்ட் (Thomas Holt) குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆபிரிக்க அடிமைகளின் நெற்றி வியர்வை, முதுகில் வடிந்த ரத்தம், பகல் முழுவதும் உழைத்த உழைப்பு இல்லாமல், அமெரிக்காவின் விவசாயப் பண்ணையாளர்களுக்குச் சர்க்கரை, புகையிலை, பருத்தி, கோப்பி விளைச்சல், அதிக லாபம், மலைமலையான செல்வக் குவிப்பு என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. ஐரோப்பிய வணிக மதிப்பில் மூன்றில் ஒரு பங்குப் பொருள்களை அடிமைக் குடிமக்கள் உருவாக்கினர். மிகவும்

முன்னேறிய வணிகக் குழுக்களான பிரெஞ்சுக்காரர்கள், பிரித்தானியர்கள், ஒல்லாந்தர்கள் அனைவருமே அடிமைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டினர்.

சுரண்டல் மூலம் லாபம், வியர்வையில் இருந்து சர்க்கரை, அடிமைத் தனத்தில் இருந்து செல்வம் என்ற இந்தச் சமன்பாட்டை, நெடுங் காலத்திற்கு முன்பே ஹெய்த்தி (Haiti) என்ற குடியேற்ற நாடு மாற்றிக் காட்டியது. கரீபியத் தீவுகளில் (Caribbean), அமெரிக்கக் கண்டங்களில், ஏன்? இந்த உலகிலேயே மாறுபட்ட வரலாற்றின் மூலம் ஹெய்த்தி என்னும் நாடு தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. 1791 ஆகஸ்ட் மாதம் அந்த நாட்டில் கிளர்ந்து எழுந்த அடிமைகளின் புரட்சிப் போராட்டம், 1804 ஜனவரி மாதம் விடுதலைப் பிரகடனம் செய்த பின்னர்தான் முடிவுக்கு வந்தது. பிரெஞ்சுக் காலனியான ஹெய்த்தி நாட்டில் அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட்டு, உலகத்திலேயே முதலாவது கருப்பர்களின் குடியரசாக ஹெய்த்தி உருவாயிற்று.⁹

251175

ஆர்மேனியர்களின் புலப்பெயர்வு

ஆர்மேனியர்கள் நெடுங்காலமாகவே தங்கள் நாட்டில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து, பல்வேறு நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து, நிரந்தரக் குடிமக்களாகவோ தற்காலிகமாகத் தங்கி இருப்பவர்களாகவோ வாழ்கின்றனர். இன்று அவர்களுள் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் மட்டும் ஆர்மேனியாவில் வசிக்கின்றார்கள். எஞ்சியவர்கள் வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா, கனடா, ஐரோப்பா, ரஷ்யா, அவுஸ்ரேலியா, மத்திய கிழக்கு நாடுகள் எனப் பல நாடுகளில் பரந்து வாழ்கின்றார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற மிகக் கொடுமையான விரட்டப்படுதல்தான், ஆர்மேனியர்களின் புலப்பெயர்விற்குக் காரணம் ஆகும். வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இதனை 'ஆர்மேனிய இனப் படுகொலை' என்று அழைக்கின்றார்கள்.

துருக்கியின் ஒட்டோமான் பேரரசு மேற்கொண்டு இருந்த கொலை வெறி விரட்டல்கள், திட்டமிட்ட இன ஒழிப்புச் செயல்கள் காரணமாக, ஆர்மேனியர்கள் அங்கிருந்து சிதறி, உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். லெபனான் நாடு, இதுவரையிலும் சுமார் 159,000 ஆர்மேனியர்களுக்கு, அதாவது அவர்களின் தேசிய மக்கள் தொகையில் நான்கு விழுக்காட்டினருக்குப் புகலிடம் கொடுத்து அரவணைத்து இருக்கின்றது.

ஒரு காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு மக்கள் தொகையைப் பெற்று

இருந்த மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் சமுதாயங்கள், ஒட்டோமான் பேரரசு மேற்கொண்ட வெளியேற்றும் நடவடிக்கைகள் காரணமாக, கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே, அதன் மக்கள் தொகை குறையத் தொடங்கியது.

வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தால், கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேற்றப்படுவதும் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுவதும் ஆர்மேனியர்களுக்குப் புதிய அனுபவமாக இல்லை என்பது தெரிய வரும். புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஆர்மேனியர்கள் கிழக்கு ரோமனியப் பேரரசரான மௌரிசின் (Maurice) முயற்சியால் கி.பி. 585 இல் சைப்பிரசிலும் மாசிடோனியாவிலும் மீண்டும் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள்.¹⁰

கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் துருக்கியர்கள் ஆர்மேனியர்களின் தாயகத்தைக் கைப்பற்றியதன் விளைவாகப் பெருமளவிலான ஆர்மேனியர்கள் தமது நாட்டைவிட்டு ஓடத் தொடங்கினர். அவர்களில் பலர் தென் மத்தியத் துருக்கியில் இருக்கும் சிலிஸியாவில் குடியேறினார்கள். அங்கு அவர்கள் தங்களுக்கென்று ஓரளவு வலுவான 'சிலிசியன் ஆர்மேனியா' அல்லது 'சின்ன ஆர்மேனியா' என்று அழைக்கப்பட்ட ஓர் அரசை 1200களில் உருவாக்கினார்கள்.

1300 களின் பிற்பகுதியில் சிலிஸியன் ஆர்மேனியா, எகிப்து நாட்டின் மாம்லுக் (Mamluks) இனத்தவரின் வசமாயிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து ஆர்மேனியர்கள் ஐரோப்பாவின் பட்டணங்களையும், நகரங்களையும் நோக்கிச் சென்றார்கள். மத்திய ஐரோப்பாவிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் இருந்த நகரங்களை நோக்கித்தான் அவர்கள் விருப்பத்துடன் சென்றனர். போலந்து, ஹங்கேரி, ரோமானியா ஆகிய நாடுகள் அவர்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்தன. 1880 களில்கூட கெர்லா (Gherla) நகரத்தில் ஆர்மேனியர்களே பெரும்பான்மையர்களாக இருந்தனர். காலப்போக்கில் அந்தச் சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையோர், ஹங்கேரி நாட்டு மக்களுடன் கலந்து விட்டனர்.

ஆனால், ஆர்மேனியர் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேறிய எல்லா நிகழ்வுகளும் விரட்டியடிக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்டவை என்று கூறிவிட முடியாது. நவீன காலத்தின் தொடக்கத்தில் ஆர்மேனியர்கள் மேற்கொண்ட புலம் பெயர்தலைக் குறிப்பிடும்போதெல்லாம், அதற்குக் காரணமாக இருந்தது பொருள் தேடும் வேட்கையே தவிர அரசியல் அடக்குமுறை அல்ல என்று அறிஞர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். அவை அனைத்தும், அவர்களே விரும்பி மேற்கொண்ட புலப்பெயர்வு ஆகும் எனக் கருதுகின்றார்கள்.

வரலாற்றுக் காலத்தில் ஈரானில் தங்கி இருந்த ஆர்மேனியர்கள், அந்த நாட்டில் எவ்வளவு வேரூன்றி இருந்தார்கள் என்பதற்கு, ஆர்மேனிய மொழியில் கலந்து இருக்கின்ற பாரசீகச் சொற்களே சான்றாக இருக்கின்றன. ஆர்மேனியர் வணிகம் செய்வதற்காக, எதியோப்பியா, மணிலா, வட இந்தியா, சீனா என உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சென்றனர். பாரசீகப் பேரரசு தவிர வேறு பல இஸ்லாமியச் சமுதாயங்களும் ஆர்மேனியர்களைக் கைநீட்டி வரவேற்றன. 1500 களின் பிற்பகுதியில் முகலாயப் பேரரசரான அக்பர், ஆர்மேனிய வணிகர்களை ஆக்ராவில் தங்கி வணிகம் செய்யுமாறு அழைத்து அவர்களுக்குப் பல சலுகைகளையும் வழங்கினார்.

நவீன காலத்தின் தொடக்கத்தில் ஆர்மேனியர்கள் நிறுவிய அமைப்புகள், கால மாற்றத்தில் வணிகம் நவீனமயமாக்கப்பட்டதாலும் போக்குவரத்து முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினாலும், இனம், தேசியம் ஆகிய உணர்வுகள் இறுகி வருவதாலும் அழிந்து விட்டன. ஆசிய நாடுகளில் இருந்த ஆர்மேனியர்கள் அங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்து மேற்கு நாடுகளுக்கும், அவுஸ்திரேலியாவுக்கும், பிரான்சுக்கும் சென்று விட்டார்கள். வெளிநாடுகளில் இருந்த பல ஆர்மேனியக் குடியேற்றங்கள் மறைந்து வருகின்றன. அப்படி மறைந்த சில இடங்களுக்கு மற்றைய இடங்களில் இருந்து ஆர்மேனியர்களே வந்து குடியேறுகின்றார்கள்.

1980 களில் இருந்து, தங்கள் நாட்டின் வறுமையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் சுமார் 10 லட்சம் ஆர்மேனியர்கள் வெளியேறி விட்டார்கள். அதனால், அண்மைக் காலத்தில் ஆர்மேனிய மக்கள் தொகை கணிசமாகக் குறைந்து வருகின்றது. ஆண்டுதோறும் சுமார் 25,000-30,000 ஆயிரம் ஆர்மேனியர்கள் தங்கள் நாட்டை விட்டு ஒரேயடியாக வெளியேறி வருவதாக மக்கள் தொகை வல்லுனர்கள் கணக்கிடுகின்றார்கள்.¹¹

இந்தியர்களின் புலம் பெயர்வு

பல நூறு ஆண்டுகளாக இந்திய மக்களும் புலம் பெயர்ந்து வருகின்றனர். இந்தியர்கள் உலகின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருவதற்கும், இன்றைக்கும் அவர்கள் அலையலையாக வெளியேறிச் செல்வதற்கும் பலவிதமான காரணங்கள் இருக்கின்றன. வணிகத்துறையில் பின்பற்றப்பட்ட அடிமை முறை, குடியேற்ற நாடாக இருந்தபோது ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்தரவாதம் இல்லாத தொழிலாளர் அமைப்பு,

விடுதலை பெற்றதன் பின்னர் வெளிநாடுகளுக்கு விரும்பிச் சென்று பணிபுரிவது ஆகியவை அவற்றுள் சில.

இன்று இந்திய மக்கள் நாட்டின் எல்லைகளைத் தாண்டிப் பணிபுரியச் செல்வதற்கு உலகமயமாக்கல் உந்து சக்தியாக அமைகின்றது. நண்பர்களும் உறவினர்களும் பல நாடுகளில் வாழ்ந்து வருவதோடு உலகளாவிய வணிகத்தொடர்புகள் அமைந்து இருப்பதும் இதனை ஊக்குவிக்கின்றது. இந்தத் தொடர்புகள் நெருக்கமானவை. இருதரப்பினருக்கும் நலம் பயப்பவை. கலாச்சாரத்திலும் சமூக வாழ்விலும் பொருளாதாரத்திலும் கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள இவை உதவுகின்றன.

இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுற்றதை அடுத்த சில ஆண்டுகளில், மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாக வெளியேற்றப்படுவதையும் இனத்தின் பெயரால் இரத்தம் சிந்தப்படுவதையும், கொடுமையான இனப்போராட்டங்களையும் உலகம் கண்டது. எங்கு பார்த்தாலும் பிரிவினைகள், சண்டைகள், கலவரங்கள் நிகழ்ந்தன. செயற்கையாகத் தீட்டப்பட்ட எல்லைக் கோடுகள் சமுதாயங்களுக்கு இடையில் பகை வளர வழிவகுத்தன.

1947 ஆம் ஆண்டு இந்தியா இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு, 'இந்தியா, பாகிஸ்தான்' என்ற இரண்டு நாடுகள் உருவானபோது, முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், பஞ்சாபியர்கள், வங்காளிகள் என ஒன்றரைக் கோடி மக்கள் புதிதாக வகுக்கப்பட்ட எல்லைக் கோடுகளைத் தாண்டி அப்பால் செல்லுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள்.¹²

தற்காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து வெளிநாடு செல்லுவோர் இரண்டு வகையினர்: உயர்ந்த படிப்புப் படித்து மூன்று, நான்கு பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு தொழில்களைத் தேடிச் செல்வோர், உயர் கல்விக்குச் செல்லும் மாணவர்கள் ஆகியோர் முதல் வகையினர். இவர்கள் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள், இங்கிலாந்து, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து முதலிய முன்னேறிய நாடுகளுக்குச் செல்கின்றனர். இந்தியா விடுதலை பெற்ற உடனேயே இப்படி வளம் தேடிச் செல்லும் வழக்கம் தொடங்கி விட்டது என்றாலும், 1990 களில் தகவல் தொழிநுட்பக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னர், முன்னேறிய நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்வோர் தொகை பன்மடங்கு உயர்ந்து விட்டது.

இன்னொரு வகையினர் கைத்திறன் உள்ளவர்களும், தொழிலாளர்களும் ஆவர். வளைகுடா நாடுகளில் எண்ணெய் இருப்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் அந்த நாடுகளை நோக்கியும், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற

நாடுகளுக்கும் இவர்கள் புலம் பெயர்ந்து செல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் கேரளம், தமிழ்நாட்டில் இருந்தும், மற்றைய தென் மாநிலங்களில் இருந்தும் செல்கின்றார்கள். அண்மைக் காலத்தில் உத்தரப் பிரதேசம், பீகார் போன்ற வட மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் மேற்கண்ட நாடுகளை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

இந்தியாவில் இருந்து புலம் பெயர்வோர் பொருள் தேடிச் செல்லுகின்ற தனிமனிதர்கள்தாம். அவர்களுள் அகதிகள் எவரும் இல்லை. இவர்கள் முதலாளித்துவ 'ஈர்ப்புக்' காரணிகளாலும், 'வெளியே' தள்ளும் காரணிகளாலும் புலம் பெயர்ந்து செல்பவர்கள். இவை உள்ளூர்க் காரணிகளாகவோ பிரதேசக் காரணிகளாகவோ தேசியக் காரணிகளாகவோ உலகப் பொருளாதாரக் காரணிகளாகவோ இருக்கலாம். வெளியே தள்ளும் காரணிகள், பொருளாதாரப் பின்னடைவு, வேலையின்மை, வளங்கள் பற்றாக்குறை, வறுமை, பஞ்சம் போன்றவை ஆகும்.

ஏற்றுக் கொள்ளும் நாடுகளின் பொருளாதார வளம், தொழிலாளர் பற்றாக்குறை, திறன் வாய்ந்த பணியாளர்களுக்கான தேவைபடுவது, சேவைப் பணியாளர்களுக்கான தேவை ஏற்படுவது ஆகியவை ஈர்ப்புக் காரணிகள் ஆகும். 1970 இற்குப் பின்னர் உலகமய முதலாளிகளின் உற்பத்தி முறையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. பன்னாட்டுத் தொழில் கழகங்கள் சொந்த நாடுகளில் உற்பத்தி செய்வதை விடுத்து, வளரும் நாடுகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்ற இலவச வணிக மண்டலங்களில் தங்கள் தொழில் கூடங்களை அமைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். இதன் காரணமாக உற்பத்தி தொடர்பான பணிகளுக்கான புலம் பெயரும் போக்கு குறைந்து விட்டதையும் காண முடிகிறது.

அண்மைக் காலத்தில் ஐக்கிய நாடுகளின் மக்கள் தொகைப் பிரிவு திரட்டிய தகவல்களின்படி, உலக மக்களுள் மூன்று விழுக்காட்டினர் - சுமார் 20 கோடி மக்கள் உலகத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் புலம் பெயர்ந்து வேற்று நாடுகளில் பணிபுரிந்து வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள் எனத் தெரிய வருகின்றது.

இந்தியாவில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்று இருப்பவர்களின் தொகை உலகத்திலேயே இரண்டாவதாக உள்ளது எனக் கணக்கிட்டு இருக்கின்றார்கள். சுமார் 2.5 கோடி இந்தியர்கள் 150 க்கும் மேலான நாடுகளில் வசிக்கின்றார்கள். எனினும் அவர்கள் பெருத்த

எண்ணிக்கையில் வாழ்வது மத்தியக் கிழக்கு, ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள், மலேசியா, தென்னாபிரிக்கா ஆகிய நாடுகளில்தான். ¹³

இந்தியாவில் இருந்து புலம் பெயர்வோர், தாங்கள் வாழும் நாடுகளின் மேம்பாட்டுக்கு இணையற்ற பங்களிப்பைச் செய்து, உலகமெங்கும் நன் மதிப்பை ஈட்டி வருகின்றார்கள். அத்துடன் இந்தியாவின் இன்றியமையாத பிரச்சனைகளுக்குத் தாங்கள் வாழும் நாடுகளில் ஆதரவு திரட்டுவதில் முனைப்போடு இருக்கின்றார்கள். தங்கள் மத நம்பிக்கைகளையும், மொழிகளையும், பண்பாட்டையும் பேணிப் பாதுகாத்து அந்த நாடுகளில் பரப்பவும் செய்கின்றார்கள். மேலும் இந்தியாவில் இருக்கும் தங்கள் குடும்பத்திற்கும், சுற்றத்தினருக்கும் பலவிதங்களிலும் பொருள் உதவி புரிந்து வருகின்றார்கள். இதனால், இந்தியாவின் வெளிநாட்டு வருமானம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகரித்து வருகின்றது.

சீனர்களின் புலம் பெயர்வுகள்

சீன மக்கள் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கி விட்டார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் புலம் பெயர்ந்து செல்வோர் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கி விட்டது. தங்கள் நாட்டின் மக்கள் தொகையின் அபரிமிதமான பெருக்கம், அடுத்தடுத்து வந்த பஞ்சம், அரசியலில் நிலையற்ற தன்மை ஆகியவையும் வெளிநாட்டின் சிறப்பான வாழ்க்கையும் அதிகரித்த வாய்ப்புகளும் அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து செல்லக் காரணங்களாயின. வெளிநாடுகளில் வாழும் சீன மக்கள் தொகை வளர்ச்சி கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் சீராக இருந்து வருகின்றது.

தைவானில் இருந்து செயற்படும் கடல் கடந்த சீன விவகாரங்களின் குழு (Overseas Chinese Affairs Commission, Taiwan) அளித்துள்ள புள்ளிவிவரங்கள், வெளிநாடுகளில் வாழும் சீனர்களின் மக்கள்தொகை பற்றித் தெரிவிப்பதாவது:

1948 இல் 87 இலட்சம், 1968 இல் 1,80 இலட்சத்திற்கு மேல் 1988 தொடக்கத்தில் 3 கோடி 1988 இறுதியில் 3 கோடி 40 இலட்சம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

‘வெளிநாடுகளில் வாழும் சீன மக்கள்’ என்ற 2002 ஆம் ஆண்டின் அறிக்கை, 3 கோடி 40 இலட்சம் சீனர்கள் பின்வரும் விகிதத்தில் பரவி இருப்பதாகத் தெரிவிக்கின்றது. ஆசியாவில் 80% , வட, தென்

அமெரிக்கக் கண்டங்களில் 15%. ஐரோப்பாவில் 2.8% அவுஸ்ரேலியா, நியூசிலாந்தில் 1.7 %, ஆப்பிரிக்காவில் 0.4%.¹⁴

குடியேற்ற நாடுகளுக்குப் பெயர்ந்து சென்ற ஐரோப்பியர்கள்

ஐரோப்பியக் குடியேற்ற நாடுகளின் பேரரசுகள் உன்னத நிலையில் விளங்கிய பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதல், ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், பிரிட்டன், பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து முதலிய நாடுகளில் இருந்து பலர் வெளியேறி, தங்கள் பேரரசின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட வெவ்வேறு மூலைகளில் தென் ஆப்பிரிக்கா, சிம்பாவே, பிரேசில், கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, மெக்சிகோ, கரீபியன் தீவுகள் என்று தொடங்கி, தென் அமெரிக்க, வட அமெரிக்கப் பகுதிகளிலும் பரவலாக வாழத் தொடங்கினார்கள்.

ஐரோப்பியக் குடியேற்றம் ஆபிரிக்க, ஆசிய நாடுகளிலும் அமெரிக்கக் கண்டங்களிலும் விரிவுற்றதால், குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்குப் புலம் பெயர்தல் நிகழ்ந்தது. பின்னர், விடுதலைப் போராட்டங்களின் விளைவாக, காலனி ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்தது. இதன்பின்னர், காலனி ஆதிக்க நாடுகளின் பெரு நகரங்களை நோக்கி, குடியேற்ற நாடுகளின் தனி நபர்கள் பெயர்ந்து செல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. வட அமெரிக்காவின் ரொறன்ரோ, மொன்ரேல், நியூயோர்க், சான் பிரான்சிஸ்கோ, சிகாகோ, அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள சிட்னி, மெல்போன், ஆசிய-பசிபிக் பகுதிகளில் ஹாங்காங், சிங்கப்பூர் முதலிய நகரங்களை நோக்கி இவர்கள் சென்றார்கள்.

இவை யாவும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் செழித்து வளர்ந்து வருகின்ற, உலக முதலாளித்துவப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பங்கு கொண்ட நகரங்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தற்காலத்தில் இதுபோன்ற காலனி ஆதிக்கத்திற்குப் பிந்திய புலம் பெயர்வுகள் பெருமளவிற்கு நிகழ்கின்றன.

ஆதிக்கத்தினை எதிர்த்த போராட்டங்களின் விளைவாக, இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுற்ற நிலையில், குடியேற்ற நாடுகள் விடுதலை பெற்றன. அந்த நாடுகளில் இருந்து கல்வி, பொருளாதார, குடியமர்வு உரிமைகளை நாடித் தங்களை ஆண்ட நாடுகளில் உள்ள லண்டன், பிரசல்ஸ், பாரிஸ், ஆம்ஸ்டர்டாம், பெர்லின், ரோம் முதலிய நகரங்களை நோக்கிச் செல்லும் வழக்கம் அதிகரித்து வருகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் புலம் பெயர்வு

அமெரிக்க-ரஷ்யப் பனிப்போர் வலு இழக்கத் தொடங்கிய 1980 களில் இருந்து, அபரிமிதப் பொருள் குவிப்பு, அளவு கடந்த தேசியப் பற்றாக்குறை, மிதமிஞ்சிய அணுவாயுதத் தயாரிப்பு, ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளுக்கும் சோவியத் ரஷ்யாவிற்கும் இடையிலான ஆயுதத் தயாரிப்புப் போட்டி, அதன் காரணமாகக் கம்யூனிசம் பெற்ற பலத்த அடி, நவீனப் பழமைவாதம் ஆகிய காரணிகளால் முதலாளித்துவம் உலகம் முழுவதும் வலுப்பெற்று வருகின்றது. பன்னாட்டு நவீன முற்போக்குப் பொருளியில் கோட்பாடுகளால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, புவிசார் அரசியல் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்வதாக ஆக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. 1989 நவம்பர் 9 அன்று நிகழ்ந்த பெர்லின் சுவர் இடிப்பு, 1991 இல் சோவியத் ஒன்றியம் கலைக்கப்பட்டுப் 15 புதிய நாடுகள் உதயம் ஆகிய இரண்டு நிகழ்வுகளையும், மேற்குலக முதலாளித்துவம் தனக்கு ஏற்றம் தருபவை எனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தது. பன்னாட்டுப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உலகளாவிய திட்டத்தை வகுத்தது.

பனிப்போர் முடிவு, கம்யூனிச அழிவு இவை இரண்டினாலும் ஏற்பட்ட விளைவுகள் பலதரப்பட்டன. 1990 களின் தொடக்கத்தில் மூன்றாம் உலகத்தின் சிறிய நாடுகளுக்கு சோவியத் யூனியன் அளித்து வந்த ஆதரவு அறவே நிறுத்தப்பட்டது. அதில் இருந்து புதிதாக விடுதலை பெற்ற நாடுகளில் வெடித்த இனக் கலவரங்கள், சோசலிஸ்ட் (மார்க்சிஸ்ட்) நாடுகள் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட புவிசார் அரசியல் விளைவுகள், இனக்கலவரம், இனப்படுகொலை, இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, மக்கள் தமது நாடுகளை விட்டு வெளியேறியதால் ஏற்பட்ட உலகளாவிய அகதிகள் பிரச்சினை, முதலாளித்துவ நாடுகள் செய்துகொண்ட பல்வேறு வணிக ஒப்பந்தங்கள் - என்பவை அவற்றுள் அடங்கும்.

இதே காலகட்டத்தில், முதலாளிகளும் வணிகக் கழகச் செயல் அதிகாரிகள், இடைநிலை மேலாளர்கள், மாணவர்கள், பொறியாளர்கள், கணினி வல்லுநர்கள் உள்ளிட்ட உயர்திறன்மிக்கவர்களும், தங்களுக்கு வசதியான நாடுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கிய உலகளாவிய புலம் பெயர்வு வேகமாக உயர்ந்தது. அதற்குப் பன்னாட்டு உறவுகள் துணைநின்றன. பொருளாதார உதவிகள், தொலைத் தொடர்பு வசதிகள், புதிய தொழில்நுட்பங்கள் ஆகியவை ஊக்கம் அளித்தன.

இந்தக் காலத்தில் மேலும் ஒரு நிகழ்வும் நடைபெற்றது. நாடு விட்டு நாடு

பெயர்ந்தவர்கள் பன்னாட்டு எல்லைகளைச் சட்டவிரோதமாக தரைவழியாகவோ, கடல் வழியாகவோ, வான்வெளியாகவோ கடந்து செல்ல முற்பட்டார்கள். இன, மதச் சண்டைகளின் கொடுமைக்கு ஆளானவர்களில் பலர், இறையாண்மைக்கு அடங்கித் தங்கள் நாட்டிலேயே அடைக்கலம் பெற்றார்கள். இத்தகைய நிகழ்வுகள் ஐரோப்பாவில் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து நடைபெற்று வருகின்றன.

1725 ஆம் ஆண்டுகளிலேயே புகலிடம் பெறுவதற்கான உரிமை ஆவணப்படுத்தப்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் முதலில் சர்வதேசக் குழுவிலும் பின்னர் ஐக்கிய நாடுகளிலும் சட்டப்படியாக உறுதி செய்யப்பெற்ற, அகதிகளுக்கு அரசியல் பாதுகாப்பு வழங்குவதற்கான சட்டங்கள் ஏற்பட்டு உள்ளன.¹⁵

1917 ஆம் ஆண்டில் போல்ஷ்விக்க புரட்சியின் (Bolshevik) காரணமாக ரஷிய நாட்டை விட்டுப் பலர் அகதிகளாக வெளியேறினர். தொடர்ந்து இத்தாலி, ஸ்பெயின் போன்ற பாசிச நாடுகளின் சர்வாதிகார ஆட்சி, இனவெறி ஆகியவற்றில் இருந்து தப்புவதற்காக ஏராளமான மக்கள் வெளியேறினர். 1930 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து 1940 களின் நடுப்பகுதி வரை ஜேர்மனி நாட்டின் நாசிசத்தில் இருந்து தப்புவதற்காகவும் ஜேர்மனியின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளான மற்றைய மேற்கு, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் நாசிசக் கொடுமைகளில் இருந்து தப்புவதற்காகவும் அந்த நாடுகளில் இருந்த யூதர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேறினர்.

அவர்களுக்கு எந்த நாடும் அகதிகள் என்ற அங்கீகாரமோ, அரசியல் புகலிடமோ கொடுக்க முன்வரவில்லை என்பது அதிர்ச்சி தரும் செய்தி ஆகும். நவீன காலத்தில் நிகழ்ந்த உலகளாவிய கும்பல் கும்பலான இன அழிப்பின் மூலம் 60 இலட்சம் யூதர்கள் திட்டமிட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கிய உலகளாவிய அகதிகள் சிக்கலுக்கு, போஸ்னியாவில் நடைபெற்ற இன ஒழிப்பும், ருவாண்டாவில் நடைபெற்ற இனப்படுகொலை, கிழக்கு ஐரோப்பா, மத்திய ஆசியா, தென் ஆசியா, சகாராவை அடுத்த நாடுகள், ஆப்பிரிக்காவின் மேற்குக் கிழக்கு நாடுகள், காங்கோ, சியரா லியோன், லைபீரியா, சோமாலியா, எரித்திரியா, ருவாண்டா ஆகிய நாடுகளில் தொடங்கிய உள்நாட்டுப் போர்களுமே காரணம்.

இனவெறி, சர்வாதிகாரம், கொடுங்கோன்மை ஆகியவற்றால், ஹெய்த், ஆப்கானிஸ்தான், திபெத், காஷ்மீர், ஈராக், லைபீரியா, கொசோவா, போஸ்னியா, இலங்கை (தமிழர்கள்) ஆகிய நாடுகளில் இருந்து சிறுசிறு குழுக்களாக அகதிகள் வெளியேறத் தொடங்கினார்கள். அங்கெல்லாம் இராணுவ வன்முறை, இன எதிர்ப்பு, மதக் கலவரம் ஆகியவை, அரசாங்கத்தால் திட்டமிட்டுத் தூண்டி விடப்பட்டன.

பிறந்த நாடுகளில் இருந்து வெளியேறி அயல் நாட்டில் வாழும் அகதிகள் எண்ணிக்கை, 1990 ஆம் ஆண்டில் உலகம் முழுவதும் 15.4 கோடி. 2000 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய நாடுகள் கணக்கெடுப்பில், உலகம் முழுவதும் 17.5 கோடி அகதிகள் இருந்தார்கள். 2006 இல் அந்தத் தொகை 20 கோடியாக உயர்ந்து விட்டது.¹⁶ குடும்பத்தினரிடம் இருந்தும், உற்றார் உறவினரிடம் இருந்தும், பிறந்த தாய் நாட்டில் இருந்தும் பிரிக்கப்பட்டு வேற்று நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து உலகம் முழுவதும் வாழ்ந்து வருவோர் புலம் பெயர்ந்தோர் (Diaspora) ஆவார்கள். புலம் பெயர்வதும், இடம் பெயர்ந்து சிதறுண்டு வாழ்வதும் உலக முதலாளித்துவத்தின் கூறுகள் ஆகும். தொழிலாளர்கள் உலகம் முழுமையும் பரவுவது, உற்பத்தியான பண்டங்களும் செல்வமும் நாடுகளின் எல்லையைத் தாண்டி விற்பனையாவது, பன்னாட்டு நிதியம் (IMF) பலப்படுத்தப்பட்டது, பண்டங்களிலும், சேவைகளிலும் உலக வணிகம் சீராக்கப்பட்டது ஆகிய காரணங்கள், மனித வளம் பெருமளவு புலம் பெயர்வதற்கு வழிவகுத்தன. சில பெயர்வுகள் அந்த மக்களே விரும்பி மேற்கொண்டவை. வேறு சில பெயர்வுகள் விரும்பம் இல்லாமலே வன்முறைக்குத் தப்புவதற்காகவும், அரசியல் அடக்கு முறைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்காகவும் மேற்கொண்டவை.

புலம் பெயர்வு, இடப் பெயர்வு, மக்கள் தொகைச் சிதறல் ஆகியவற்றை ஆராய்வோர், அகதிகள் எனப்படுவோர், துன்புறுத்தப்படுதல், அரசு வன்முறை, அதனை எதிர்த்து உருவாகும் உள்நாட்டுக் கலவரம், அரசியல் அடக்குமுறை, சட்ட விரோதமான சிறைப்பிடிப்பு, சித்திரவதை ஆகிய காரணங்களால் பிறந்த நாட்டில் இருந்து வெளியேறி, வேறொரு நாட்டில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அரசியல் புகலிடம் வழங்கப்பட்டோர் என வரையறுக்கின்றார்கள்.

உலகளாவிய மனித உரிமைப் பிரகடனத்தை (Universal Declaration of Human Rights) ஐக்கிய நாடுகள் 1948 டிசம்பரில் வெளியிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 1951 மே மாதம் 28 ஆம் திகதி, அகதிகள், நாடற்ற மக்கள் ஆகியோரின் நிலை குறித்த மாநாட்டை நடத்தியது.

1951 ஜூலை 28 அன்று ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபை உறுதிமொழித் தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியதுடன் அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் தூதரகம் (United Nations Human Rights Commission- UNHCR) ஒன்றையும் நிறுவியது.

அகதி அல்லது நாடற்ற மனிதர் யார் என்பதைப் பின்வருமாறு வரையறுத்தது:

‘இனம், மதம், தேசியம் அல்லது ஏதேனும் ஒரு சமூகக் குழுவில் அங்கம் வகிப்பது காரணமாகவோ, அரசியல் காரணங்களுக்காகவோ கொடுமைப்படுத்தப்படுவோம் என அச்சமுற்று, தன் தேசிய இனம் வாழும் நாட்டினின்றும் வெளியேறி, அல்லது, அச்சம் காரணமாக அந்த நாட்டின் பாதுகாப்பைப் பெற விரும்பாமல், அல்லது, தனக்கென்று ஒரு தேசிய இனம் இல்லாமல் தான் அதுவரை வாழ்ந்து வந்த நாட்டில் இருந்து மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காக வெளியேறி, அங்கு திரும்பிச் செல்ல இயலாமலோ, அல்லது திரும்பிச் செல்ல விரும்பம் இல்லாமலோ இருப்பவரே அகதி அல்லது நாடு அற்ற மனிதர்.’

மேற்கண்ட பிரகடனம், 1954 ஏப்ரல் 22 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது.

ஒரு நாட்டின் குடி மக்கள், அங்கு குடியேறி வாழும் பிற மக்கள் ஆகியோருக்கு வழங்கப்படும் உரிமைகளில் பலவற்றில் அகதிகளுக்கும் உரிமைகளை உறுதி செய்தது.

அதன்படி, இனம், மதம், பிறந்த நாடு, ஆகியவை காரணமாக அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்படக் கூடாது; வழிபாடு, விரும்பிய மதத்தினைப் பின்பற்றுவதற்கான உரிமை, தொடர்ந்து அங்கேயே வசிப்பதற்கான உரிமை, தன் தனிப்பட்ட சமூக நிலையைச் சட்டப்படி பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதற்கும், மணம் புரிந்து கொள்ளுவதற்கும், அசையும்-அசையாத சொத்துக்கள் வைத்துக் கொள்ளுவதற்குமான உரிமை, கலை-அறிவுசார் சொத்து உரிமை, சங்கங்களாகவோ சபைகளாகவோ கூடிப் பேசுதல், தொழில் செய்து பொருள் ஈட்டுதல், சுயதொழில் செய்யவும் பயிற்சி பெற்ற தொழிலை மேற்கொள்வதற்குமான உரிமை, பொதுநலச் சேவை, வீடு, பொதுவான கல்வி ஆகியவை பெறுவதற்கான உரிமை, துயர் தீர்ப்பதற்கான உதவிகள், தொழில் சட்டத்திற்கான உதவி, அரசு பாதுகாப்பு ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கான உரிமை ஆகியவை அவற்றுள் அடங்கும்.

அத்துடன் அரசாங்க உதவி, இடம் மாறிச் செல்வதற்கான உரிமை, அடையாள ஆவணங்கள், கடவுச்சீட்டு, விசா போன்ற பயண ஆவணங்கள் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கான உரிமை, தேவையில்லாத கட்டணங்களும் வரிகளும் விதிக்கப்படாமல் இருக்கும் உரிமை ஆகியவையும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

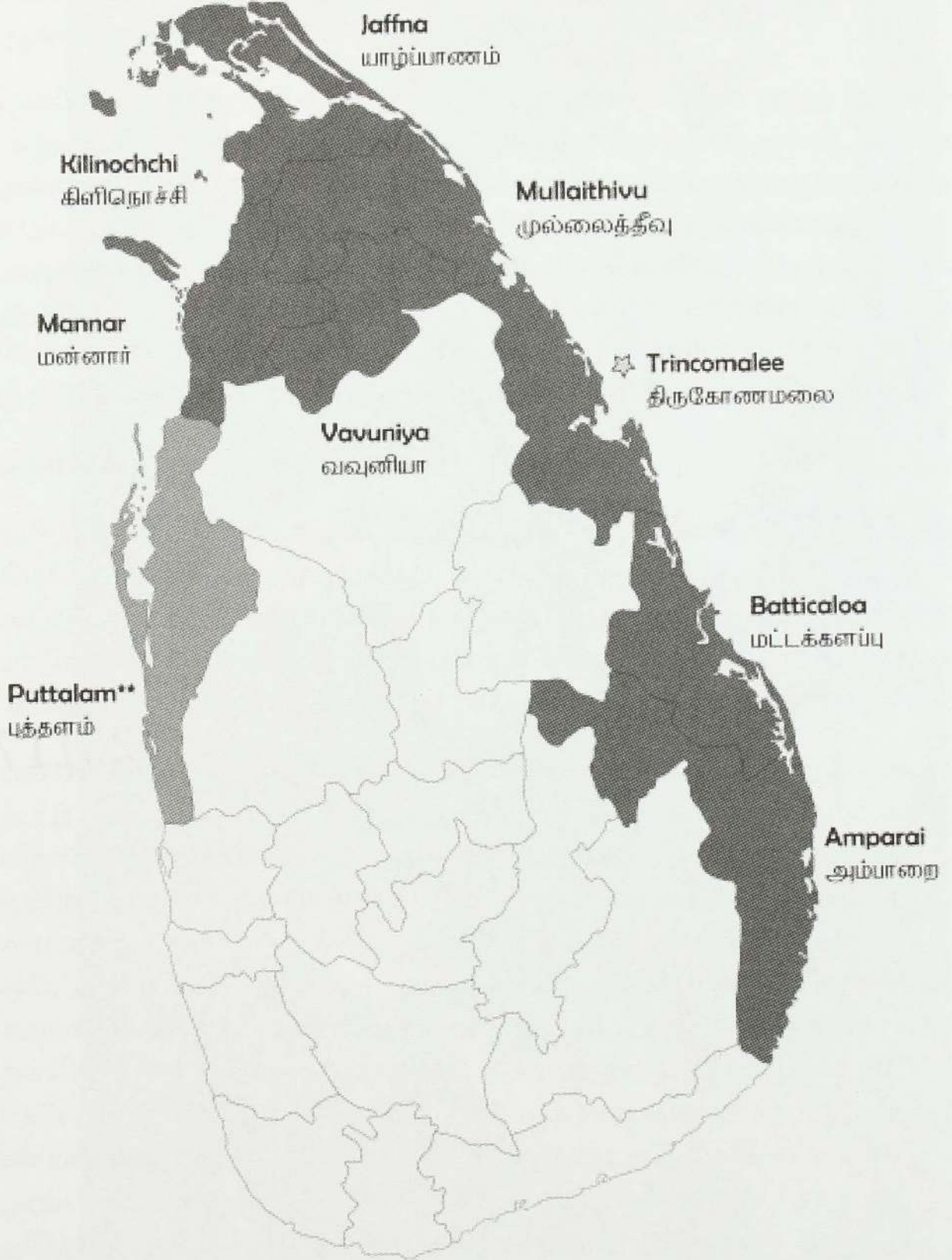
புகலிடம் அளித்து இருக்கின்ற நாடுகள், அகதிகளால் அந்த நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்து அல்லது அச்சுறுத்தல் நேர்ந்தால் அன்றி, அல்லது அவர்கள் அந்த நாட்டுச் சட்டங்களுக்கு எதிராகப் பெருங்குற்றங்களில் ஈடுபட்டால் அன்றி அவர்களை வெளியேற்றாமல் தடுக்கின்றது. அப்படி அத்தகைய காரணங்களுக்காக அவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டாலும் அவர்களின் உயிருக்கும் உடைமைகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும்; அச்சத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்ட அவர்களின் சொந்த நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பக்கூடாது என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள்

தமிழ் இனம், இந்தியாவின் தென்பகுதியிலும், இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளிலும் வாழும் ஒரு பெரிய இனம் ஆகும். இந்தியக் கூட்டு ஆட்சி அமைப்பின்கீழ், மொழிவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ள 29 மாநிலங்களுள், தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாநிலம் 'தமிழ்நாடு' ஆகும். அங்கே சுமார் 8 கோடித் தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான வரலாறு தமிழ் இனத்திற்கு உண்டு. தமிழ் மொழியையும், தங்களுக்கெனத் தனிப் பண்பாட்டையும் சமயப் பழக்கவழக்கங்களையும் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களும் இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களும் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பு இருந்தே ஓர் இனமாகவும், ஒரே மொழி, ஒரே மத, கலை, கலாச்சார, பாரம்பரிய விழுமியங்களைக் கொண்டவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள், பிரித்தானியர், இந்தியாவை ஆட்சி செய்த காலத்தில் இருந்து பல்வேறு வழிகளில் பிறநாடுகளுக்கு, வேலைவாய்ப்புக் காரணமாகவும் அரசியல் காரணமாகவும் இடம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றார்கள். அவர்களைப் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள் பல வெளிவந்து இருக்கின்றன. எனவே தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் இந்த ஆய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இந்த ஆய்வு முழுக்கமுழுக்கப் புலம் பெயர்ந்து பிறநாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றியதே ஆகும்.

தமிழ் ஈழமும் இலங்கையும்

ஈழத்தமிழர்கள் இலங்கைத் தீவின் பழங்குடிகள் ஆவர். இன்று இலங்கையின் மக்கள்தொகையில் 22 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்கள் ஆவர். பெரும்பான்மை இனமாகிய சிங்களவர்களும் இலங்கையின் மற்றொரு பழங்குடியினரே. அவர்கள் இலங்கையின் மக்கள் தொகையில் 74 விழுக்காட்டுக்கும் மேலாக உள்ளனர். ¹⁷

சிங்கள மக்களின் தாய்மொழி சிங்களம்; பௌத்தம் அவர்களது மதம். ஆரிய இனக்குழுவைச் சேர்ந்தவர்களே சிங்கள இனமக்கள் என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்கள் இலங்கைத்தீவின் வடக்கு கிழக்கு தவிர்ந்த, மத்திய, தெற்கு இலங்கைப் பகுதிகளில் பெரும்பான்மையினராக வாழ்கின்றார்கள். இலங்கை அரசு பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களின் அரசாகவும், இலங்கை அரசின் முப்படைகளும் 99 விழுக்காடு சிங்கள மக்களை உள்ளடக்கியதாகவும் இருக்கின்றது.

மேலும் முஸ்லிம்கள், பறங்கியர் ஆகியோரும் மத்திய காலப் பகுதியில் இருந்து இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆயினும் அவர்கள் மொத்த மக்கள் தொகையில் எண்ணிக்கையில் குறைந்த அளவினராகவே உள்ளனர். முஸ்லிம்கள், குறிப்பாகக் கிழக்கு மாகாணத்திலும் அத்தோடு பரவலாக இலங்கை முழுவதும் சிறுதொகையிலும் வாழ்கின்றார்கள். பறங்கியர்கள், குறிப்பாக போர்த்துக்கீசிய நெதர்லாந்து நாட்டு வழி வந்தவர்கள் மிகவும் சிறு தொகையினரே இலங்கையில் வாழ்கின்றனர்.

இலங்கையின் மத்திய மலையகத் தோட்டங்களில் வாழும் இந்தியத் தமிழர்கள், பிரித்தானியர் வருகையின்போது, தேயிலை, இறப்பர், தோட்டங்களில் பணிபுரிவதற்காகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டுக் குடியமர்த்தப்பட்டவர்கள் ஆவர். இவர்களின் எண்ணிக்கையும், ஈழத் தமிழர்களின் மக்கள் தொகை அளவிற்குக் காணப்படுகிறது. இவர்களின் இன, மத, மொழி, கலாச்சார, பாரம்பரியம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன ஈழத்தமிழர்களை ஒத்ததாகவே இருக்கின்றன. ஆயினும் இவர்கள் ஈழத் தமிழர்களின் தாயகமான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இருந்து புவியியல் அடிப்படையில் பிரிந்து உள்ள மலையக, மத்திய தென் இலங்கைப் பகுதிகளில், சிங்களவர்களோடு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இந்த ஆய்வில் அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

இந்த ஆய்வு முழுமையாக ஈழத்தமிழர்களை முன்னிறுத்தியே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. எனவே, ஈழத்தமிழர்கள் இந்நிலைமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டதற்கான வரலாற்றுப் பின்னணியை மிகச்சுருக்கமாக

வேனும், இந்த ஆய்வின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிடுவது தேவையாகின்றது. மேலும் தமிழ் ஈழம் தமிழ் மக்களின் தனிநாடாக இருப்பதன் காரணமாக இவ்வாய்வில் அங்கு வாழும் மக்கள் 'ஈழத்தமிழர்கள்' என்றே அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்களின் முழுமையான வரலாறு பற்றி இந்நூலாசிரியர் “இலங்கையில் தமிழர்: ஒரு முழுமையான வரலாறு (கி.மு.300-கி.பி.2000) என்னும் ஆய்வு நூலை 2008ம் ஆண்டு வெளியிட்டு உள்ளார். அதன் தொடர்ச்சியாக “தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம்: அரசபயங்கரவாதமும் இன அழிப்பும்” என்ற ஆய்வு நூலை 2012 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டு உள்ளார்.

நூலாசிரியரின் முன்னைய நூல்களான “தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் ஆரம்பத் தோற்றம்” என்னும் ஆய்வு நூல் 1999 இலும், இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்று மூலாதாரங்கள்: “ஓர் உலகளாவிய தேடல்” என்னும் ஆய்வு நூல் 2006 இலும் வெளியிடப்பட்டு உள்ளது.

இந்நூல்கள் யாவுமே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடப்பட்டு, உலகம் முழுவதும் கிடைக்கக் கூடிய ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டு உள்ளன. Amazon.com.UK மூலமும் பெறக்கூடியதாக உள்ளன. ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய ஆழமான அறிவினையும் தெளிவினையும் பெறுவதற்கு, மேற்படி ஆய்வு நூல்கள் இன்றியமையாதவை.

தமிழர்கள், இலங்கையின் பழங்குடிகள் ஆவர். வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பு இருந்தே தொடர்ச்சியாக அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இலங்கையின் ஆதி வரலாறு தமிழர்களின் வரலாறாகவும், தமிழ் மொழி அவர்களின் மொழியாகவும், இந்து மதம், குறிப்பாக சைவ மதம் அவர்களின் முதன்மையான மதமாகவும், இருந்து வருகின்றது என்பதைப் பல்வேறு தொல்லியல் சான்றுகள்மூலம் காண முடிகின்றது.

இலங்கையின் புராதனச் சிற்றரசுகளும், அநுராதபுரத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பகால நூற்றாண்டுகளில் எழுச்சி பெற்ற பேரரசும், அதன் அரசர்களும் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதனை, பாழி மொழியில் கி.பி4 ம், 5ம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட பௌத்த நூல்களாகிய திவவம்ஸ, மகாவம்ஸ என்ற நூல்களில் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. ¹⁸

சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த நேர்மையான நவீன கால வரலாறு,

தொல்லியல், மானிடவியல் ஆய்வாளர்களும், தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்த பிரபலமான வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் இக்கருத்தைத் தமது ஆய்வுகளில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்கள். சர்வதேசப் பல்கலைக்கழகங்கள், UNESCO போன்ற நிறுவனங்களின் ஆய்வுத் துறையினர் இலங்கையில் பரவலாக நடாத்திய அகழ்வு ஆராய்ச்சிகளும் முடிவுகளும் மேற்படிக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தி இருக்கின்றன.¹⁹

இலங்கைத்தீவு இரண்டு தனித்தனியான தேசிய இனங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடு. ஒன்று சிங்கள தேசம், மற்றையது தமிழ் ஈழ தேசம். வரலாற்றுக் காலம் தொட்டு இலங்கையின் தெற்கு, மத்தியப்பிரதேசங்களில் சிங்கள இன மக்களும், வடக்கு, கிழக்கு, வடமேற்கு, வட மத்தியப் பிரதேசங்களில் தமிழர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இரண்டு இனங்களுமே தமக்கே உரிய இன, மொழி, மத, கலை, பண்பாட்டு, பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டு உள்ளனர். கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி.16ம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழர்களின் யாழ்ப்பாணப் பேரரசு மிகவும் வலுவாகத் திகழ்ந்தது. வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் முறையான நிதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்பு இருந்தது.

இவ்வாறான ஒரு நிலைமையிலுங்கூட, சிங்கள தேசியவாதிகளும் கல்விமான்களும், தமிழர்கள் தென் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து ஆட்சி செய்தனர் என்று, பல்வேறுபட்ட ஏற்கப்படாத கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர்.

இந்த வேளையில், வரலாறு தொல்லியல் பேராசிரியர் இந்திரபாலா அவர்களின் “Tamils in Sri Lanka: An evolution of ethnicity” என்னும் ஆய்வு நூலில் கூறப்பட்டு இருக்கின்ற கருத்துகளை இங்கு மேற்கோள்காட்டுவதன்மூலம் மேற்படி நிலைமையைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

‘மொழி, எழுத்து, தொழில்நுட்பம், பயிர்ச் செய்கை போன்ற முக்கியமான துறைகளில் பெரும் முன்னேற்றங்களும், மாற்றங்களும் ஏற்பட்ட காலம் ஆதி இரும்புக் காலம். அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மாற்றங்கள் பல அக்காலத்தில் நிகழ்ந்தன. அதனால், கற்கால மக்கள் பெரிதும் முன்னேறினர். இலங்கை மக்களுடைய வரலாறும் தொடக்கம் பெற்றது.

இத்தகைய வளர்ச்சியை, ஆரியர்களான சிங்கள மக்கள் வந்து குடியேறியதன் விளைவாகத் தொடங்கிய வரலாறாக இதுவரை வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறி வந்தமை பொருத்தம் அற்றது.

ஆரியர் என்போர் இலங்கைக்கு வந்து குடியேறினர் என்ற கருத்துக்கு இடம் இல்லை. வெளியில் இருந்து பெருந்தொகையான மக்கள் வந்து குடியேறி, முன்பு வாழ்ந்த மக்கள் அழிக்கப்பட்டனர் என்பதற்கும், எவ்விதத் தொல்லியல் சான்றுகளும் இல்லை.’²⁰

மேற்கூறப்பட்ட, பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் கூற்று மட்டும் அன்றி, ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், அறிவியல் அடிப்படையில் சிந்திக்கக் கூடிய எவரும் இலங்கை மக்கள் பற்றிய வரலாறைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இலங்கையின் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த தலை சிறந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியர் லெஸ்லி குணவர்த்தன, தொல்லியலாளரான பேராசிரியர் தெரணியகல, பேராசிரியர் சிரான் தெரணியகல, சுதர்சன் செனிவிரத்ன போன்றோரும் இதே அடிப்படையிலான கருத்தையே தங்கள் ஆய்வுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள்.

பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் கூற்றை 1976 இல் R.L.Kink என்பவர் நிகழ்த்திய ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்ட முடிவுகள் மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றன.

“சிங்களவர் வட இந்தியர்கள் அல்ல என்பதுவும், இலங்கையில் குடியேறியவர்கள் தென்னிந்திய மக்கள் - அத்துடன் தமிழ்நாடு, கேரளா போன்ற பிரதேசத்தவர்கள் என்பதும், ஒருசிலர் வங்காளத் தொடர்புடையவர்கள்” என்றும் கூறப்பட்டு உள்ளது.²¹

இதனைத் தொடர்ந்து டி.என்.ஏ (D.N.A) சான்றுகளின் அடிப்படையில் மேற்படி பருவ இதழில் 1988 இல் வெளிவந்த இன்னுமோர் ஆய்வுக் கட்டுரையில், மேற்படி கூற்று மேலும் அறிவியல் அடிப்படையில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது.

“இலங்கையின் ஆரம்பகாலத்தில் வசித்த மக்கள், எந்தவொரு வட இந்திய மக்களுடனும் தொடர்பற்றே

காணப்பட்டனர். இலங்கை மக்களும், தென் இந்தியாவில் வசித்தவர்களும் நெருங்கிய உறவினர்களாகவும் ஒரே இனத்தவராகவும் உள்ளனர்.”

இந்த ஆய்வு இலங்கை, கேரளா, தமிழ்நாடு, வங்காளம், வட இந்தியா போன்ற பிரதேசங்களில் இருந்து பெற்ற இரத்த மூலக்கூறுகளை அடிப்படையாக வைத்து டி.என்.ஏ தொடர்புகள் விஞ்ஞான ரீதியாக ஆராயப்பட்டவை ஆகும்.²² முடிவாக, மேற்கூறப்பட்ட சுருக்கமான பின்னணியின்மூலம், இலங்கையின் பழங்குடி மக்கள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வரலாற்றுக்கு முந்தைய ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்த, திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் இனமக்கள் என்பதனை, ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றனர்.

அத்தோடு, தென்னிந்தியாவும் இலங்கைத் தீவும், இற்றைக்குச் சுமார் 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரே நிலப்பகுதியாக இணைந்து இருந்தன என்பதைப் புவியியலாளர்கள் உறுதி செய்கின்றார்கள். இயற்கைச் சீற்றங்களால், கடல் கோளால், தென் இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்த நிலப்பகுதி, 'இலங்கை' என்ற ஒரு தீவாக மாற்றம் அடைந்தபோது, தென் இந்தியப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களையே கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். காலப்போக்கில் வேறு இனங்களும் இலங்கைக்கு வந்து, முன்பு இருந்த ஆதிகால மக்கள் இனத்தோடு இரண்டறக் கலந்தன என்பதில் ஐயப்பாடுகள் இருக்க முடியாது.

இந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது, கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே, இலங்கையில் பௌத்த மதமும், பாழி, சமஸ்கிருத மொழிகளின் பயன்பாடும், அதனைத் தொடர்ந்து கிறிஸ்துவுக்குப் பிந்தைய காலப்பகுதிகளில் சிங்கள மொழியின் தோற்றமும், இலங்கையின் பூர்வீகத் தமிழர்களை உள்வாங்கி இருக்கின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. இதுவே இலங்கையில் இன்று 74 விழுக்காட்டினர் பெரும்பான்மை இனமாகச் சிங்கள மக்கள் இருக்கின்றனர் என்பதற்கான காரணம் ஆகும். இது வரலாற்று ஆசிரியர்களால் மறுக்க முடியாத உண்மை ஆகும்.

அதிதீவிர, பௌத்த சிங்கள தேசியவாத கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகளால் இவ்வரலாற்று உண்மைகள் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டும் திரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. இலங்கையில் உள்ள கல்விமான்களும், அரசியல் வாதிகளும் இன்றைய சிங்கள இளம் தலைமுறையினரும் மேற்கூறப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியை, தேசத்தின் எதிர்காலம் கருதி

மிகவும் அறிவியல்பூர்வமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய காலம் இது. தவறினால், இலங்கைத் தீவில் தொடர்ந்தும் பாரிய அழிவுகள் நடப்பதை எதிர்காலத்தில் எவராலும் தடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விடும். இதனைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, இலங்கை மண்ணின் பழங்குடிகளாகிய தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை மதித்து, அவர்களது தாயக மண்ணில் ஜனநாயக உரிமைகளோடு வாழ வழி செய்வதே சிங்களப் பெரும்பான்மை மக்களதும், அரசினதும் பாரிய பொறுப்பு ஆகும்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திடம் இருந்து இலங்கை விடுதலை அடைந்த 1948 ல் இருந்து, தமிழ் இனத்திற்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளையும், அவர்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் சிங்கள அரசினரால் மறுக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளையும், சிங்கள அரசின் பல்வேறுபட்ட தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளையும் சுருக்கமாகக் கோட்டிட்டு, கால அடிப்படையில் காட்டுவதன் மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் புலம் பெயர்வுக்கான காரணங்களையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள அரசுகளை அடிமைப்படுத்திய போர்த்துக்கேய நாட்டினர், அதே நூற்றாண்டின் இறுதியில், தமிழர்களின் அரசையும் அடிமைப்படுத்தினர்.²³ பின்னர் அவர்களிடம் இருந்து டச்சுக்காரர்களும், பின்னர் அவர்களிடம் இருந்து பிரித்தானியரும் சுமார் 350 ஆண்டுகள் தமிழ் மக்களை அடக்கி ஆண்டு வந்தனர்.

19 ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் போலந்துப் பிரிவினையோடு தொடங்கிய தேசியவாத எழுச்சி, அதே நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற அமெரிக்கப் புரட்சி, பிரெஞ்சுப் புரட்சி, ஆகியவற்றின் வெற்றியால் மேலும் வலுப்பெற்றது. இதன் விளைவாக, பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் அடக்குமுறை அரசுகளுக்கு எதிரான தேசியவாத எழுச்சி, பெரும் இரைச்சலோடு கிளர்ந்து எழுந்தது. புதிய அரசுகள் மலர்ந்தன. ஆபிரிக்க, ஆசியக் கண்டங்களிலும் இதன் தாக்கம் எதிரொலித்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரின் அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்வுகளுக்குப்பின்னர், ஆசிய, ஆபிரிக்கக் கண்டங்களில் இருந்து குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் ஒவ்வொன்றாக விலகிக் கொண்டன. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாடுகள் விடுதலை அடையத் தொடங்கின. 1498 இல் இந்தியாவின் கரைகளைத் தொட்ட வாஸ்கோ-ட-காமாவின் வருகையுடன் ஆசியாவில் வெள்ளப்பெருக்காய்த் தொடங்கிய

ஐரோப்பியப் பரம்பல், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் முற்று முழுதுமாய் வடிந்து விட்டது.

விடுதலை பெற்ற நாடுகளில் குடியேற்ற ஆதிக்கங்களால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட அரசியல் கட்சி அமைப்புகள், பொய்யானதொரு பாதுகாப்பு அமைப்பினால் குழப்ப நிலையில் இருந்தன. எனவே, அரசியல் கட்டுமானங்களில் விரிசல்கள் தோன்றின. குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் வருவதற்கு முன்பு இருந்த அரசியல், சமூக, எல்லைகள், மீண்டும் வலுப்பெறத் தொடங்கின. இந்தோனேசியா, இந்தியா, பர்மா, பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய நாடுகளில், விடுதலைக்குப் பின்னர் அமைந்த அரசுகளை, பல்வேறு பிரச்சனைகள் இன்றுவரையிலும் தொடர்ந்து அச்சுறுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றன.

இந்த இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் கூட, கிழக்குத் தீமோர், கொசோவா, போஸ்னியா, தெற்கு சூடான், செறிபிறினிகா (Srebrenica), மால்டோவா (Moldova) உள்ளிட்ட, புதிய நாடுகள் மலர்ந்து இருக்கின்றன. ஆனால், இலங்கை விடுதலை பெற்றது முதல், 30 ஆண்டுகளாக இலங்கைத் தமிழர் சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தினருடன் ஜனநாயக வழிகளில் போராடி, மேலும் 30 ஆண்டுகளாக ஆயுதம் ஏந்திய போராட்டம் நடாத்தியும் பௌத்த சிங்கள அரசு தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை வழங்காது விடாப்பிடியாக இருந்து வருகின்றது.

அதனைத் தொடர்ந்து 1945 களில் இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு, சோல்பரி பிரபுவால் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராகப் பணிபுரிந்த சேர். ஐவர் ஜெனிங்ஸ் அவர்களால் இலங்கைக்கான அரசியல் யாப்பு பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அது பிரித்தானிய அரசின் ஒப்புதலைப் பெற்று, 1947 களில் இருந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

அதன்படி, 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தேர்தல் நடைபெற்று, 1948 இல் ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் பெரும்பான்மையுடன், இலங்கை நாடாளுமன்றம் அமையப் பெற்றது. முதல் பிரதமராக டி.எஸ்.சேனநாயக பொறுப்புபேற்றார். இத்தேர்தலுக்குப் பின்னர் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளின்மூலம், சிங்கள அரசு, தலைவர்களால் வழங்கப்பட்ட தவறான புள்ளி விபரங்களையும், பொய்யான வாக்குறுதிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சோல்பரி யாப்பு தயாரிக்கப்பட்டது என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிய வந்தது.

இலங்கையின் முதலாவது நாடாளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகள், மேற்கூறப்பட்ட தவறுதலான புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையின் வெளிப்பாடாகவே காணப்பட்டன. சிறுபான்மையினரின் அரசியல் உரிமைகளும் நலன்களும் பாதுகாக்கப்படும் என்று சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் 29 (2) பிரிவு மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு இருந்தது. ஆனால், 1948 ம் ஆண்டு முதல் டி.எஸ். சேனநாயகாவும், அவரின் சிங்களப் பெரும்பான்மை அமைச்சரவையும் மேற்கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள், சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பாதித்தன. நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது கூட்டத்தொடரிலேயே, மலையகத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகப் பிரித்தானிய தோட்டத் துரைமார்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்களின் குடி உரிமையும், அவர்களின் வாக்கு உரிமையும் டி.எஸ்.சேனநாயகே அரசினால் பறிக்கப்பட்டது.²⁴

இவ்வாறு மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாக்கு உரிமையை இழந்ததின்மூலம், அடுத்து வந்த 1952ம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் சுமார் 50 வீதமாகக் குறைந்தது. இந்த நிகழ்வு, சோல்பரி பிரபுவையும் பிரித்தானிய அரசையும் ஈழத்தமிழ் மக்களையும் வெகுவாகக் குலுக்கிய நிகழ்வாக அமைந்தது.

இதே காலகட்டத்தில், தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தின் மூலம் தமிழரின் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை மேலும் குறைக்கவும், நாடாளுமன்றத்தில் அவர்களை வலுவழிக்கச் செய்யவும், தமிழர் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்ற தமிழர் தரப்புக் கோட்பாட்டை இல்லாது ஒழிப்பதுமே சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசின் நோக்கமாக இருந்தது.

முதலில் தமிழர் பகுதிகளில் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றும் முயற்சி கிழக்கு மாகாணத்தில் தொடங்கப்பட்டது. 1951 வரையிலான காலப்பகுதியில், சுமார் 24 குடியேற்றத் திட்டங்கள் இப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன.²⁵

கல்லோயாப் பகுதியில் தொடங்கப்பட்ட இத்திட்டங்கள், 1977 க்குப் பின்னர் பாரிய அளவிலான, நன்கு பிரபல்யமான மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் வரையிலும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அரசினால் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு, இன்றுவரை நடைபெற்று வருகின்றது.

இதன் விளைவாகச் சில தமிழ்ப் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் மறைந்து ஒழிந்தன. அவற்றுள் சில, சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் இணைந்தன. புதிதாகச் சில சிங்களப் பிரதேசங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

பின்னர், ஈழ விடுதலைப் போராளிகளின் எதிர்ப்புக் காரணமாக இவ்வாறான குடியேற்றத் திட்டங்கள் சற்றுத் தேக்க நிலை அடைந்தன. ஆனால், 2009 மே மாதத்தில் விடுதலைப் போராட்டம் மெளனிக்கப்பட்ட நிலையில், சிங்கள அரசு, தமிழ்ப் தாயகப் பகுதிகளில், கிழக்கில் தொடங்கி வடக்கு வரை திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை எதுவித எதிர்ப்பும் இன்றி நிகழ்த்தி வருகின்றது.

தமிழரசுக் கட்சி

தமிழர் தரப்புக் கட்சியான தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியும் அதன் தலைவர் திரு. பொன்னம்பலமும், மலையக மக்களின் குடி உரிமைப் பறிப்பு மசோதாவின்போது அதனை எதிர்த்து நிற்கவில்லை என்ற காரணத்தினால் அதிருப்தி அடைந்த தமிழ் அரசியல்வாதிகள் காங்கிரசில் இருந்து பிரிந்து, 1952 களில் 'தமிழரசுக் கட்சி' என்ற புதிய கட்சியைத் தொடங்கினர். அதன் தலைவராக திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இக்கட்சியினர், தமிழர்களுக்கு கூட்டு ஆட்சி முறையின் கீழ் சம உரிமை வழங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைச் சிங்கள அரசிடம் முன்வைத்தனர்.

இக்காலகட்டத்தில் சிங்கள மொழி இயக்கம் (Swabasha Movement) மிகவும் மும்முரமாக இலங்கை அரசியலில் இடம் பெற்றது. இவ்வியக்கம், 1940 களில் இருந்தே ஆங்கில மொழிக்கு எதிராக எழுந்த ஒன்றாகும். இதுபின்னர், 1952 களில் தமிழ் மொழிக்கு எதிரானதாக மாறி, இலங்கை அரசியலில் தீவிரமான பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது. 'அகில இலங்கை பௌத்த காங்கிரஸ்' போன்ற சிங்கள இயக்கங்களும் இதில் தீவிரப் பங்கெடுத்துத் தமிழ்மொழிக்கு எதிராகத் தீவிரமாகச் செயல்பட்டன.

'சிங்களம் மட்டுமே இலங்கையின் ஆட்சி மொழி' என்ற சட்டத்தை 1956ம் ஆண்டு நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றியதன் விளைவாக, அரசு கடிதங்களும், ஏனைய தொடர்புகளும் சிங்கள மொழியிலே இடம் பெற்றன. அதனால், தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைக் கற்க வேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் தமிழ் மக்களும் தமது மொழி கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இரண்டாவது மொழியாக இலங்கையில் இடம் பெற்றதையிட்டு, பல ஜனநாயக அறவழிப் போராட்டங்கள், வழிமறிப்புகள், கடை அடைப்புகள் போன்றவற்றைச் சிங்கள அரசுக்கு எதிராக நடாத்தினர். இப்போராட்டங்கள், சிங்களப் பிரதேசங்களில் தமிழ் இன எதிர்ப்பு உணர்வினை ஏற்படுத்தின.

1956 இல் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும், மக்களும் இலங்கை நாடாளுமன்றத்திற்கு முன்பாக அமர்ந்து தமிழ் மொழிக்குச் சம அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரி அறவழிப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். ஆனால், அவர்களது கோரிக்கைக்குக் சிங்கள அரசு செவி சாய்க்கவில்லை. அதற்கு மாறாக, சிங்களக் குண்டர்களை வரவழைத்து, போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தமிழர்கள் மீது தாக்குதலை ஏவினர். கண்மூடித்தனமாக நிகழ்ந்த இவ்வன்முறைத் தாக்குதல்கள், தமிழ் மக்களை மிகவும் அச்சத்தில் ஆழ்த்தின. போராட்டம் கைவிடப்பட்டது.²⁶ இருந்தபோதிலும், கொழும்பு நகர்ப்புறங்களிலும், கல்லோயா குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிகளிலும் தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரம் வெடித்தது. பல தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்.

சிங்கள மொழித் திணிப்பாலும், தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைப் பேசுவதாலும் எழுதுவதாலும் தமிழ் மொழி இலங்கையில் இருந்து மறைந்து போகும்பட்சத்தில், தமிழர்கள் சிங்கள இனமாகவே மாறிவிடும் அபாயத்தைத் தமிழர் தரப்பினர் நன்கு உணர்ந்து இருந்தனர். இதனால், தமிழ் அரசியல்வாதிகள், தமிழ் மக்களின் ஆதரவுடன் ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து நடத்தினர்.

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்

இறுதியில், தனிச்சிங்கள மொழிக் கோட்பாட்டை முன்வைத்த சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க, தமிழ் மொழிக்கும் சம அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என ஒப்புக்கொண்டு, தமிழர் தலைவர் செல்வநாயகத்துடன் 1957ம் ஆண்டு யூலை மாதம் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். இது 'பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்' என அழைக்கப்படுகிறது.

ஆனால், தீவிர பௌத்த சிங்களத் தேசியவாதிகள் பலத்த எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததன் விளைவாக, அந்த ஒப்பந்தம் கிழித்து எறியப்பட்டது.

அத்துடன், முன்னர் வாகனங்களின் இலக்கத்தகடுகளில் ஆங்கில எழுத்தில் எழுதப்பட்டதை மாற்றி, சிங்கள இனத்தோடும் சிங்கள மொழியோடும் தொடர்புள்ள “ஸ்ரீ” எழுத்தை எழுத வேண்டும் என்று சிங்கள அரசு சட்டம் இயற்றியது.

இவ்வாறாகத் தமிழ் மொழிக்கு எதிரான சிங்கள அரசின் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளால் வேதனையுற்ற தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் தமிழ் மக்களும் தொடர்ந்து அறவழிப் போராட்டங்களில் குதித்தனர். இதன் விளைவாக, 1958 ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் தென் மாகாணப் பகுதிகளில் தமிழர்களுக்கு எதிராக இனக்கலவரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.²⁷

சிங்களப் பெரும்பான்மைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் மீது சிங்கள இனவெறிக் காடையர்கள் தாக்குதல் நடத்தினர். பல தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப் பெண்கள் நடுத்தெருவில் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அவர்களின் சொத்துகளும் உடைமைகளும் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டன. இதனால், தமிழர்கள் தாம் ஓர் அந்நிய நாட்டில் இருப்பதுபோல் உணர்ந்தனர்; உள்நாட்டுக்கு உள்ளேயே புலம் பெயர்ந்து, பாதுகாப்பும் புகலிடமும் தேடித் தமது பாரம்பரியத் தாயகமான வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளுக்குச் சென்றனர்.

டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம்

1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற நடாளமன்றத் தேர்தலில் இரண்டு பெரிய சிங்களக் கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் ஆட்சி அமைக்கக்கூடிய பெரும்பான்மை வாக்குப்பலம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் தமிழர்களின் அரசியல் கட்சியான தமிழரசுக் கட்சியின் தயவை நாட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.

இந்நிலையில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, தமிழர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதாக உறுதி மொழி கூறி இருப்பினும் முன்னர் அக்கட்சி, பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்து இருந்தமையினால், டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற முற்பட்டபோது, ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பலத்த எதிர்ப்பை எதிர்நோக்க வேண்டி இருந்தது. எனவே, டட்லி சேனநாயக்கவால் தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இதன் விளைவாக,

நாடாளுமன்றத் தொடக்கக் கூட்டத்தின்போது, தமிழரசுக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசுக்கு எதிராக வாக்கு அளித்தது. டட்லி சேனநாயக்கா அரசு கவிழ்ந்தது.

எனவே, சிங்களப் பெரும்பான்மைக் கட்சிகள் இரண்டும் தமிழர்களோடு செய்த ஒப்பந்தங்களை நிறைவேற்ற முடியாதவாறு, இன, மத, மொழி, அதிகாரம் சார்ந்த அதிதீவிர வெறியே காரணங்களாக அமைந்தன.

1960 ஜூலையில் நடைபெற்ற தேர்தலில், சிங்கள இனத்தவராலேயே படுகொலை செய்யப்பட்ட பண்டாரநாயக்கவின் மனைவி ஸ்ரீ மாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி அதிகப் பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்று அரசு அமைத்தது. எடுத்த எடுப்பிலேயே முன்னைய இரு ஒப்பந்தங்களுக்கும் எதிரான வகையில் ஸ்ரீ மாவோ அவர்களும், அவரது கட்சியும் செயலில் இறங்கியது. 'சிங்களம் மட்டுமே அரசு கரும மொழி' என்ற சட்டத்தை, 1961 ஜனவரி 1 ஆம் திகதியில் இருந்து அமுல்படுத்தியது.²⁸ நாட்டின் வடக்கு, கிழக்கு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் உட்பட சகல அரசு நிறுவனங்களிலும் தனிச் சிங்களமே நடைமுறையில் இருக்க வேண்டும் என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றினர்.

ஆனால், 1965 இல் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் எந்த ஒரு சிங்களக் கட்சியும் பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெற முடியவில்லை. இதனால் மீண்டும் பேரம் பேசும் வாய்ப்பு தமிழரசுக் கட்சிக்குக் கிட்டியது. ஏற்கனவே செய்து கொண்ட டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஒப்பந்த அடிப்படையில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு, தமிழரசுக் கட்சி ஆதரவு வழங்கியது.

இதன் பயனாக, வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்களில் தமிழ்மொழி உபயோக மொழியாகவும் நிர்வாக, நீதிமன்ற மொழியாகவும் இடம்பெற வழி வகுத்தது. ஆனால் தமிழரசுக் கட்சியின் ஏனைய கோரிக்கைகளை, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. காரணம், அக்கட்சிக்கு உள்ளே கிளம்பிய எதிர்ப்பும், சிங்களக் கட்சிகளின் எதிர்ப்பும் காரணிகளாக அமைந்தன.

தமிழர் அரசியல் 1970 இல் புதியதொரு அத்தியாயத்தைச் சந்திக்க நேரிட்டது. ஸ்ரீ மாவோ தலைமையிலான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி, மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து, 1970 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி படுதோல்வி அடைந்தது.

தரப்படுத்துதல்

ஸ்ரீ மாவோ அரசு கட்டில் ஏறிய அதே ஆண்டிலேயே, பல்கலைக்கழக உட்புகப்பரீட்சையில், தரப்படுத்தல் (Standardisation) முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். இதன்படி, தமிழ் மாணவர் ஒருவர் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவதற்கு நுழைவுத் தேர்வில் மேலதிகப் புள்ளிகளைப் பெற வேண்டி இருந்தது. பிரித்தானியர் காலத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாண மாவட்டமே கல்வியில் சிறந்து விளங்கியது. மேற்படி தரப்படுத்தல் முறையினால், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மாணவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டன.

இதுபற்றி சிங்களப் பேராசிரியர் கே.எம். டி சில்வா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“தமிழ் மாணவர்கள் மருத்துவத்துறையில் அனுமதி பெறுவதற்கு மொத்தம் 400 புள்ளியில் 250 புள்ளிகளைப் பெற வேண்டியிருக்க, சிங்கள மாணவர் 229 புள்ளிகள் மட்டுமே பெற்று இருந்தால் போதும்”²⁹

அதைவிட, அரசாங்கப் பொதுச் சேவைத் துறையில் உத்தியோகம் பெறும் விடயத்திலும், வெளிப்படையாகத் தமிழர்களுக்குப் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. இது நிலைமையை மோசமாக்கியது. இதுபற்றி சமரசிங்கள என்னும் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த பொருளாதார வல்லுனர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“பத்து வீதத்திற்கும் குறைந்த இடங்களையே கூடியபட்சம் தமிழர்களுக்கு அளிக்கும் தற்போதைய ஆட்சேர்ப்பு முறை தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படுமேயானால், இனங்களுக்கு இடையிலான முறுகலை அது நிச்சயம் தீவிரம் அடையச் செய்யும்.”³⁰

1972 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட இலங்கையின் புதிய அரசியல் யாப்பு, தமிழர்களுக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையே நிலவிய இனப்பகையை மேலும் தீவிரமாக்கியது. சிங்கள மொழி மட்டுமே இலங்கை முழுவதற்குமான அரசு கரும மொழியெனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களின் பௌத்த மதத்திற்கு அரசியல் அமைப்பில் சிறப்பு அந்தஸ்தையும் வழங்கியது. மேலும், நாடாளுமன்றத்தின் மூதவையையும் (Senate Council) இல்லாமல் ஒழித்தது.

இலங்கை பெயர் மாற்றம்

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சோல்பரி ஆணைக் குழுவினால் சிறுபான்மையினரின் நலன்களையும், உரிமைகளையும் பாதுகாப்பதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 29 (2) சட்டப் பிரிவு, அரசியல் யாப்பில் இருந்து அகற்றப்பட்டது. அதற்குப்பதிலாக, அடிப்படை உரிமைகள் (Fundamental Rights) என்ற பொதுவான சட்டப் பிரிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

மேலும் இதுவரை இருந்து வந்த இலங்கை (Ceylon) என்ற பெயரை மாற்றி, சிங்கள இனத்துடனும், சிங்கள மொழியுடனும் தொடர்புடைய 'ஸ்ரீ லங்கா' (Sri Lanka) என்ற புதுப் பெயர் கொண்டு இலங்கை அழைக்கப்பட்டதோடு, ஒரு இறைமையுள்ள குடியரசாகவும் மாற்றப்பட்டது. அத்தோடு, தமிழரசுக் கட்சியின் கூட்டு ஆட்சி முறைக் கோரிக்கை முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டு, தமிழர் அரசியல் தலைவிதி ஒரு சூனியமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

இந்த வேளையில், தமிழர்களை மேற்கூறப்பட்ட அரசியல் ஆபத்தில் இருந்து மீட்பதற்காகத் தமிழரசுக் கட்சி, ஏனைய தமிழ்க் கட்சிகளான, தமிழ் காங்கிரஸ், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆகியவற்றுடன் ஏனைய அமைப்புகளையும் ஒன்றுசேர்த்து 1972ம் ஆண்டு 'தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி' என்ற அரசியல் கட்சியை உருவாக்கினர். இக்கட்சியின் பெயர் பின்னர் 'தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி' என மாற்றப்பட்டது. இம்மாற்றம் பெயரில் மட்டும் அன்றி, இக்கட்சியின் கொள்கைகளையும் பிரசித்தப்படுத்தும் வகையிலும், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான கட்டியம் கூறும் நிகழ்வாகவும் அமைந்தது.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டைத் தமிழர்களின் இதய பூமியானதும், சமூக, சமய, மொழி, கலாச்சாரத் தொடர்பாக வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு, எழுச்சியும் கிளர்ச்சியும் வெடித்தெழும் மையப்பிராந்தியமான யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்துவதற்கு ஒழுங்குகள் மேற்கொண்டது.

சிங்கள அரசு மாநாட்டைத் தடுப்பதற்கான சகல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டது. இருப்பினும், 1974 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் 3ம் திகதி, மாநாடு தொடங்கியது. தமிழ் நாட்டில் இருந்தும் பல்வேறு நாடுகளிலும் இருந்தும் பல அறிஞர்கள் மகாநாட்டில் பங்கேற்றனர். மாநாடு ஒரு வார காலம் நடைபெற்றது.

நிறைவு நாளாகிய ஜனவரி 10ம் திகதி, விழா நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த வேளையில், சிங்களக் காவல் துறையினர் மாநாட்டில் திரண்டு இருந்த கூட்டத்தினர் மீது கண்ணீர்ப்புகை, கையெறி குண்டுகளை வீசினர்; குண்டர் தாக்குதல்களையும் மேற்கொண்டனர்.³¹ அங்கு கூடியிருந்த பல்லாயிரம் தமிழ் மக்களும் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்த பிரதிநிகளும் சிதறி ஓடினர். காவல் துறை அதிகாரி ஒருவர் மின்சாரத் தொடுப்பு ஒன்றின்மேல் துப்பாக்கியால் சுட்டதால் ஒன்பது பேர் அந்த இடத்திலேயே மரணம் அடைந்தனர்.

இந்நிகழ்வு தமிழ் இளைஞர்களை மிகவும் கொதிப்படையச் செய்தது.

சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசின் இனவாதப் போக்கு சர்வாதிகாரம் கொண்டதாக மென்மேலும் அதிகரித்துச் செல்வதைத் தமிழ் இளைஞர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு அழுத்தங்களைக் கொடுத்தனர். மேலும், தமிழ் இளைஞர்களின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கான எழுச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் இலங்கை அரசு தமது சிங்களப் படையினரைக் கொண்டு அடக்க முற்பட்டது. இளைஞர்களைச் சிறைப்பிடிப்பதும் சித்திரவதை செய்வதும் கொலை செய்வதும் அன்றாட நிகழ்வுகளாகி விட்டன. தொண்ணூற்று ஒன்பது வீதம் சிங்களச் சிப்பாய்களைக் கொண்ட சிங்கள அரசுப் படையினரின் கோரப்பிடியில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகவும், தமிழ் மக்களையும் தமிழர் பகுதிகளையும் சிங்களப் பேரினவாத அரசின் பிடியில் இருந்து பாதுகாத்து விடுவிப்பதற்காகவும், இழந்த தாயகத்தை மீட்பதைத்தவிர தமிழர்களுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை.

தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் செயற்குழு மே, 1973 இல் கூடி, தமது இலக்கு “**தமிழ் ஈழம்**”, என்ற தனி அரசு என்ற முடிவை பகிரங்கமாக அறிவித்தது.

எனவே, மறியல் போராட்டங்கள், உண்ணாவிரதங்கள், கடை அடைப்புகள், பாடசாலை, பல்கலைக்கழக வகுப்புகளைப் புறக்கணித்தல், எதிர்ப்புச் சுவரொட்டிகள், துண்டுப்பிரசுரங்கள் போன்றவற்றின் மூலம் தொடர்ச்சியாகத் தமிழர் தரப்பினர், குறிப்பாகத் தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் தமது எதிர்ப்பினை இலங்கை அரசுக்குக் காட்டினர். தமிழ் இளைஞர்கள் தமது அண்டை நாடான தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி, அங்கிருந்து பல வகையிலும் உதவிகளையும் ஆயுதங்களையும் பெறத் தொடங்கினர்.

தமிழ் ஈழமே தீர்வு - வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்

மேலும், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி, 1976ம் ஆண்டு மே மாதம் 14ம் திகதி, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வட்டுக்கோட்டையில் மகாநாடு ஒன்று கூட்டி தமிழர்களுக்குத் தமிழ் ஈழமே ஒரே தீர்வு என்ற தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றினர்.

1976 ம் ஆண்டு நவம்பர் 19 ம் நாள், நாடாளுமன்ற விவாதத்தின்போது, திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள் கீழ் கண்டவாறு தமிழர்கள் நிலைப்பாட்டை முன்வைத்தார்.

“கூட்டு ஆட்சி அரசியல் அமைப்புக்கான கோரிக்கையை நாம் கைவிட்டு விட்டோம். சிங்கள மக்கள் ஒரு நாள் எமது தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதும், நாம் எமக்கெனத் தனியான எமது தேசத்தை இத் தீவின் ஏனைய பகுதிகளில் இருந்து பிறிதாக நிறுவுவோம் என்பதும் எமக்குத் தெரியும்”³²

வட்டுக்கோட்டை மகாநாட்டுத் தீர்மானமும், செல்வநாயகம் அவர்களுடைய மேற்கூறப்பட்ட நாடாளுமன்றப் பேச்சும், சிங்கள இனவாத அரசை மிகவும் உலுக்கிய நிகழ்வாக அமைந்தன என்பதனை, தொடர்ந்து வந்த அவர்களின் நடவடிக்கைகள் தெளிவாகக் காட்டின.

1977 இல் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடைபெற்றது. மொத்தம் இருந்த 168 தொகுதிகளில் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனவைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 139 தொகுதிகளைக் கைப்பற்றி, பெரும்பான்மைப் பலம் கொண்ட அரசை அமைத்தது. ஏனைய சிங்களக் கட்சிகள் மிக மோசமான தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டன. அதிதீவிர சிங்களப் பெளத்த தீவிரவாதியான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன அரசு தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையைத் தமது தேர்தல் பிரகடனத்தில் முன்வைத்துப் போட்டியிட்டது. அதன் பிரதிநிதிகள் வட மாநிலத்தில் பதினான்கு தொகுதிகளிலும் வெற்றி பெற்றார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தில் பதினொரு தொகுதிகளில் நான்கு இடங்களில் வெற்றி பெற்றார்கள்.

நாடாளுமன்ற அமர்வின்போது அ. அமிர்தலிங்கம் கீழ்க்கண்டவாறு பேசியமை மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்தது.

“சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில், தமிழ்த் தேசத்தின் விடுதலைக்காக உழைத்து, தமிழ் ஈழத்தை நிறுவுவதற்காகவே தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி உறுப்பினர்கள் இந்த தேசியப் பேரவைக்கு மக்களால் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டு உள்ளனர்.”³³

ஆனால், சிங்கள ஆட்சியாளர்கள், சிங்கள மக்கள் வழங்கிய அமோக ஆதரவின் விளைவாக, இறுக்கமான சிங்கள பௌத்த தேசியவாதச் சித்தாந்தங்களுக்குள் மூழ்கி, ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையின் கீழ் மிகவும் மமதை அடைந்து இருந்ததோடு, தமிழ் இன அழிப்பை நடத்தி முடிக்க வேண்டும் என்ற இனவெறி மேலிட்டவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள்.

1977 இக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் இக்கூற்றை உணர்த்தின.

1977ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 16ம் நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கல்லூரி ஒன்றில் இடம் பெற்ற களியாட்ட விழாவில், தமிழ் மாணவர் களுக்கும் சிங்களக் காவல்துறையினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மோதலால் இலங்கையின் தெற்கு மாகாணங்களில் இனக் கலவரம் வெடித்தது. ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர், பலர் கொல்லப்பட்டனர், தமிழர்களின் வீடுகளும் வணிக நிறுவனங்களும் தீயிடப்பட்டன. அவர்களின் உடைமைகளைச் சிங்களவர் கொள்ளை அடித்தனர். இக்கலவரங்களில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரான தமிழ் மக்களும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டனர்.

1956, 1958 களுக்குப் பின்னர் தமிழருக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட மூன்றாவது இனக்கலவரமாக இது அமைந்தது. சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்தும், மலையகத்தில் இருந்தும் தமிழர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் பாதுகாப்புத் தேடி, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அகதிகளாகச் சென்றனர்.

இந்த வன்முறை வெறியாட்டங்கள், தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலை வேட்கையில் மேலும் எண்ணெய் ஊற்றின. வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசம் தமிழ் மக்களின் தாயகம் என்பதையும், அதுவே அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடம் என்பதையும், சிங்கள தேசம் தமிழ் மக்களுக்கும் உலகத்திற்கும் பறை சாற்றிய நிகழ்வாக மேற்படி இனக் கலவரங்கள் எடுத்துக் காட்டின. இதுவே தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களின் எழுச்சியை வெகுவாக ஊக்குவித்தது.

பல விடுதலை இயக்கங்கள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி பெற்ற வரலாறாகவே 1977 களின் பின்னர் உள்ள தமிழர் வரலாறைப் பார்க்க முடிகின்றது. சிங்கள அரசு ஆயுத பலத்தினாலும், அடக்குமுறையாலும், சட்டதிட்டங்களாலும் தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலை வேட்கையை அடக்கிவிட முனைப்புடன் செயற்பட்டது. இதே காலகட்டத்தில், ஜனாதிபதி முறை அமுல்படுத்தப்பட்டு ஜெயவர்த்தனா, அதிக அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதியாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டார்.

1979ம் ஆண்டு “பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம்” என்னும் மசோதாவை சிங்கள அரசு நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது.³⁴ இச்சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்படுவர்களை எதுவித விசாரணையும் இன்றி 18 மாதங்களுக்குத் தடுத்து வைப்பதற்கு அனுமதி வழங்கியது. அதன்படி பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் சந்தேகத்தின் பேரில் இலங்கை இராணுவத்தினால் கைது செய்து சிறையில் அடைத்துச் சித்திரைவதை செய்யப்பட்டனர். ஆயிரமாயிரம் இளம் தலைமுறையினர் தமிழ் ஈழ விடுதலை அமைப்புகளில் இணைந்து போராடினர்.

அவற்றுள், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், மக்கள் இயக்கமாகவும், பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் போராளிகளை உள்வாங்கி, சிங்கள முப்படைகளுக்கும் அவர்கள் தாக்குதல்களுக்கும் பதிலடி கொடுக்கும் இயக்கமாக வலுப்பெற்றது. சிங்கள முப்படைகளுக்குச் சமபலத்துடன், முப்படைகளைக் கொண்ட இயக்கமாக விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் வளர்ந்தது.

‘மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை’ களை அமைப்பதன் மூலம், தமிழரைத் திருப்திப்படுத்தலாம் என ஜெயவர்த்தன எண்ணினார். இதற்குத் தமிழ் இளைஞர்கள் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். இதனால், இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் போயிற்று. இதன் பின்னணியில், 1981 ம் ஆண்டு மே மாதம் மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் கலவரம் வெடித்தது. தமிழர்களின் வரலாற்றுக் கருவூலமான 95,000 அரிய நூல்களையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், ஓலைச்சுவடிகளையும் கொண்ட யாழ்ப்பாது நூலகம், சிங்களப் படையினரால் தீ வைத்துக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கப்பட்டது. மேலும் செய்தித்தாள் நிறுவனங்கள், வணிக நிறுவனங்கள், கலாச்சார மையங்கள் போன்றவையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டன.³⁵

1983 யூலை இனக்கலவரம்

மேற்படி நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இன அழிப்புகள் பல்வேறு வடிவங்களில் சிங்கள அரசினாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும் சிங்களப் படையினராலும் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்டன. 1983 ம் ஆண்டு யூலை மாத இறுதியில், தமிழருக்கு எதிரான தாக்குதல்களும் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளும் தீவிரப்படுத்தப்பட்டன. இலங்கைத் தலைநகராகிய கொழும்பிலும் ஏனைய சிங்களப் பிரதேசங்களிலும், இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான அப்பாவித் தமிழர்கள் வாள்களால் வெட்டியும் துப்பாக்கியால் சுட்டும், தீ வைத்து எரித்தும் கொல்லப்பட்டனர்.

தமிழ்ப் பெண்கள் சிங்களக் காதையர்களால் பட்டப் பகலில் நடுவீதியில் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். 'பல மில்லியன் பெறுமதியான தமிழர்களின் வணிக நிறுவனங்கள், கடைகள், தொழிற்சாலைகள் உடைத்துக் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டதுடன், தீவைத்தும் கொளுத்தப்பட்டன. தென் இலங்கையில் வாழ்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள், வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு அகதிகளாகத் துரத்தப் பட்டனர். அவ்வாறு ஓர் இலட்சத்திற்கும் அதிகமான தமிழர்கள் ஏதிலிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். நாற்பது ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கடல் கடந்து தமிழகத்திற்கும் உலகின் பல நாடுகளுக்கும் சென்று அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இதனை அடுத்து முக்கிய நிகழ்வாக ஸ்ரீ லங்காவின் ஐக்கியத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் ஏற்றுச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்யத் தவறும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தமது பிரதிநிதித்துவத்தை இழக்க நேரிடும் என்ற அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இந்தச் சத்தியப் பிரமாணத்தைச் செய்ய மறுத்தனர். அவர்கள் தமது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பொறுப்பை இழந்தனர். அவர்களுள் பலர் தமிழ் நாட்டில் அடைக்கலம் பெற்றனர்.

மொத்தத்தில் 1983 இனப்படுகொலைகள், போராட்ட இயக்கங்களுக்கு மேலும் பல வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன. முதலாவதாக, இந்தியாவிலும் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் விடுதலை இயக்கத்தினர் ஆதரவு பெற்றனர். இரண்டாவதாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தும் அளவிற்கு உலக நாடுகளின்

கவனத்தையும் ஈர்த்தனர். மூன்றாவதாக, தமிழ் மக்களின் ஒட்டு மொத்த ஆதரவையும் விடுதலை இயக்கங்கள் பெற்றன. நான்காவதாக, மேலைத்தேச நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்ற தமிழ் மக்களின் ஆதரவும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்களும், பெண்களும் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் துணிச்சலோடும், உணர்வோடும் பங்கேற்க வழி வகுத்தது.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளை அடக்கி ஒடுக்க இலங்கை முப்படைகளால் முடியாது போன ஒருநிலையில், ஜெயவர்த்தன, இந்திய அரசின் உதவியை நாடினார். இந்திரா காந்தியின் திடீர் மரணத்தின்போது இந்தியப் பிரதமராகப் பொறுப்பு ஏற்ற, இளைஞரான ராஜீவ் காந்தி அரசியல் அனுபவம் அற்றவராகவே காணப்பட்டார். குள்ளநரி என இந்திரா காந்தியால் வர்ணிக்கப்பட்ட ஜெயவர்த்தனா, ராஜீவ் காந்தியுடன் தந்திரமாக ஒப்பந்தம் ஒன்றைச் செய்து கொண்டார். அதில் இரு நாட்டுத் தலைவர்களும் கைச்சாத்திட்டனர்.³⁶

இதன் விளைவாக, இந்தியப் படைகள் 1987 இல் இலங்கை மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்தன. அமைதியைப் பாதுகாக்கின்றோம் என்ற பெயரால், தமிழர்களுக்கு எதிராகப் பல கொடுமைகளைச் செய்தன.

1990 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியலில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது. வி.பி.சிங் தலைமையில் 'தேசிய முன்னணி' அரசு அமைந்தது. 1990 களின் ஈற்றில், இந்தியப்படை இலங்கையை விட்டு, குறிப்பாக தமிழர் பிரதேசங்களை விட்டு வெளியேறியது. அதன்பின்னர், ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிங்கள முப்படைகளுக்கும் இடையில் போர் தீவிரம் அடைந்தது.

இறுதியாக, 2002ம் ஆண்டில் நோர்வே நாட்டின் அனுசரணையுடன் இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் பலகட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் இலங்கை உட்பட பல நாடுகளில் இடம் பெற்றன. ஆனால், எந்தத் தீர்வும் எட்டப்படாத நிலையில், 2005ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் நோர்வே தனது சமாதான முயற்சிகளைக் கைவிட்டுப் பின்வாங்கியது. அதன்பின்னர், போர் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது.

ஈற்றில் இலங்கை அரசு, இந்தியா, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, தென் ஆப்பிரிக்கா போன்ற பல நாடுகளின் இராணுவ, தந்திரோபாய உதவிகளைப் பெற்று, 2009 மே இல் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை

ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வந்ததாக அறிவித்தது. அந்தப் போரில், ஓர் இலட்சத்தி ஐம்பதினாயிரம் மக்களின் உயிர்கள் 2009 மே 16 இல் பறிக்கப்பட்டன. மூன்று லட்சம் அப்பாவித் தமிழர்கள் மிருகங்கள் போல் சிங்கள அரசுப் படையினரால் நடத்தப்பட்டு எதுவித வசதியுமற்ற தடுப்பு முகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். விடுதலைப் போராளிகளை ஈ-விரக்கமின்றிக் காட்டுமிராண்டித்தனமாகச் சுட்டுக் கொன்றனர்.

இந்நிலைமைக்கு ஈழத்தமிழர்களை ஆளாக்கிய இங்கிலாந்தும், இந்தியாவும் கைகட்டி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன. மனித உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் (UN) ஐ.நா சபையும் வாய்மூடிப் பேசாமடைந்தையாக இருந்தது. உலகின் எந்த ஒரு நாடும் இந்த மாபெரும் மனித அவலத்தைக் கண்டித்துக் குரல் கொடுக்கவில்லை. முன்னாளில் யூத இனத்திற்கும் இக்கதிதான் நடந்தது. அவர்கள் இன்று சுதந்திர நாட்டில் வளமும் வல்லமையும் மிக்க மக்களாக வாழ்கின்றனர். இதனை, தமிழ் இன அழிப்பில் ஈடுபட்ட அத்தனை நாடுகளும் உணர வேண்டிய நிலையும், சிந்திக்க வேண்டிய தேவையும், எதிர்காலத் தமிழர்களின் வரலாறு காட்டி நிற்கும். இது காலத்தின் கட்டாயம் ஆகும்.

உலகில் எந்த ஒரு தேச விடுதலைப் போராட்டமும் அடக்குமுறையால் முடிந்து விட்டதாக வரலாறு இல்லை என்பதை, சிங்கள அரசும் இம்மனித அவலத்திற்குத் துணைபோன நாடுகளும் புரிந்து கொள்ள வில்லை என்பதே உண்மை ஆகும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

புலப்பெயர்வும், மக்கள் தொகையும்

ஆசிய பசுபிக் நாடுகள்

இந்தியா-தமிழ்நாடு

ஈழத்தமிழர்களுக்கும், இந்தியாவில் வாழும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களுக்கும் வரலாறு தொடங்கிய காலத்திற்கு முன்பு இருந்தே சமூக, சமய, மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, பொருளியல், அரசியல் சார்ந்த தொடர்புகள் மிக நெருக்கமாக இருந்து வருகின்றன. காரணம், ஏழாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ்நாடும், இலங்கையும் ஒரே நிலப்பரப்பாகவே இணைந்து இருந்தன. அதன்பின்னர் நிகழ்ந்த இயற்கைச் சீற்றங்களாலும், கடல் கோளாலும்தான் இரு நிலப்பரப்பாகப் பிளவுபட்டன. இன்றைக்கும் கூட, இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி பதினேழு மைல்கள் மட்டுமே ஆகும்.

வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்து இவ்விரு நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்களுக்கு இடையே பல்வேறு தொடர்புகள் இருந்து வந்தமையை சங்க இலக்கியங்களில் இருந்தும், தொல்பொருள் சான்றுகளில் இருந்தும் அறிய முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, 'ஈழத்துப் பூதந் தேவனார்' என்னும் ஈழத்தமிழர், தமிழ்நாட்டின் சங்க காலமாகிய கி.பி. 100-300 களில் சங்கப் புலவர்கள் வரிசையில் எண்ணப்படுவர். இவரின் பாடல்கள் சங்க நூல்களில், குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகிய நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.¹

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வருகின்ற, 'சங்கம் மருவிய காலம்' என வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படுகின்ற காலகட்டமாகிய கி.பி. 300-600 க்கு இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில், தமிழ் நாட்டில் பௌத்த சமயம் மேலோங்கி இருந்தது என்பதற்கு, பௌத்த இலக்கியங்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன. இலங்கையிலும் தமிழர் மத்தியில் பௌத்த மதம் பரவி

இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடையில் உள்ள பெளத்த தலம் அதற்குச் சான்று ஆகும். பெளத்த குருமார்கள், தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் சமயப் பணி ஆற்றினர். கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டை அடுத்து வருகின்ற பல்லவர் காலப்பகுதியில் (கி.பி.600-900) தமிழ்நாட்டில் சைவம் எழுச்சி பெறுகிறது. இக்காலகட்டத்தில் பல சைவ சமயக் குரவர்கள் தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் சமயத் தொண்டு ஆற்றினர். இதனையடுத்து, தமிழகத்தில் சோழர் ஆட்சிக் காலப் பகுதியில் (கி.பி.900-1200) கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்து கி.பி.பதினோராம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை, இலங்கை சுமார் 77 ஆண்டுகள் சோழர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் பல ஈழத்தமிழர்கள், தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று வாழ்ந்தமை குறித்துப் பல்வேறு ஆவணங்களின் வழியாக அறிய முடிகின்றது.

1505 களில் இலங்கைக்குள் காலடி வைத்த போர்த்துக்கீசர், சிங்களவர்களின் கோட்டை அரசைக் கைப்பற்றிய பின், தமது கவனத்தைத் தமிழர்களின் யாழ்ப்பாண அரசுப் பக்கம் திருப்பினர். ஆனால், அந்த நூற்றாண்டின் இறுதி வரையிலும் அவர்களால் யாழ்ப்பாண அரசைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. தொடர்ச்சியாகப் பல முற்றுகைகளைத் தொடுத்தும் முயற்சி பலிக்கவில்லை. ஆனால், யாழ்ப்பாண அரசில் நிலவிய உட்பூசல்கள், பதவி அதிகார வெறி ஆகிய காரணங்களால் சில நயவஞ்சகக்காரர்கள் காட்டிக் கொடுத்ததால், யாழ்ப்பாண அரசு போர்த்துக்கீசர் மேலாண்மையை ஏற்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. 1591 இல் போர்த்துக்கீசத் தளபதிக்கும், யாழ்ப்பாண மன்னனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட 'நல்லூர் உடன்படிக்கை' மூலம் போர்த்துக்கீசர்களுக்கு வரி செலுத்த வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்பட்டது.

அதன்பின்னர், வரலாற்று ஆசிரியர்களால் குறிப்பிடப்படும் இரண்டாவது சங்கிலி மன்னன், போர்த்துக்கீசப் படைகளுடன் நடாத்திய இறுதிப் போரில், தேசத் துரோகிகளால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட கொடிய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. எனவே, சங்கிலி மன்னன் தனது மனைவி, இரு மகள்கள், உடன்பிறப்புகளுடன் ஒரு சிறிய கப்பலில் ஏறித் தமிழ்நாட்டுக்குத் தப்பி ஓட முயற்சித்தான். கடல் கொந்தளிப்பும் வீசிய புயல் காற்றும் அவனது கப்பலைத் தமிழ்நாட்டுக் கரையை அணுக முடியாது வஞ்சகம் செய்தன. போர்த்துக்கீசப் படைகள் நடுக்கடலில் இடைமறித்துக் தாக்கி, சங்கிலி மன்னனையும், அவரது குடும்பத்தினரையும் கைது செய்து, போர்த்துக்கீசர்களின் இந்தியத் தலைமைச் செயலகம் இருந்த

கோவாவிற்குக் கொண்டு சென்று சிறையில் அடைத்தனர். ² இத்துடன், 1619 இல் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் முழுமையாகப் போர்த்துக்கீசர் வசமாகியது.

கோவாவில் சிறையில் இருந்த சங்கிலி மன்னனைக் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற்றி அவனுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கப் போர்த்துக்கீச அதிகாரிகள் பலமுறை முயற்சி செய்தனர். ஆனால் சங்கிலி மன்னன் தனது உயிருக்குச் சமமாக மதித்த சைவ சமயத்தை விட்டுக் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாறுவதற்கு மறுத்து விட்டான். அதனால், அவனைப் போர்த்துக்கீச அதிகாரிகள் தூக்கில் இட்ட கோரச் சம்பவம் நடந்தேறியது. அதன்பிறகு, சங்கிலியின் மனைவியையும், இரு மகள்களையும் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற்றி, அவர்களைப் போர்த்துக்கீச அதிகாரிகள் மணம் புரிந்து கொண்டனர். போர்த்துக்கீசரின் மதவெறி, அதிகார வெறி, மண் ஆசையின் விளைவாக, ஈழத் திருநாட்டின், யாழ்ப்பாணப் பேரரசின் மன்னனே தனது தாய் நாட்டில் இருந்து பிரிந்து, அந்நியர் கையில் அகப்பட்டு உயிர் இழந்த முதல் அகதி என்று கருதுவதில் தவறு இருக்க முடியாது.

போர்த்துக்கீசர்களின் யாழ்ப்பாண ஆட்சியின்போது நிகழ்ந்த அடுத்த முக்கிய சம்பவம், கத்தோலிக்க மதவெறி சார்ந்தது. வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் தாயகத்தில் இருந்த சைவக் கோவில்களுள் பெரும்பாலானவற்றை இடித்து நொறுக்கி, அங்கு இருந்த விலை மதிப்பற்ற தங்க நகைகளைக் கொள்ளையடித்தனர். சைவ சமயத்தை அழிப்பதற்கும் கத்தோலிக்க மதத்தை மக்கள் மத்தியில் திணிப்பதற்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். தமிழ்ச் சமூகத்தின் மேல்மட்ட அதிகாரிகளான முதலிமார்களுக்கும், காட்டிக் கொடுத்தோருக்கும் அற்ப சலுகைகளை வழங்கி, அவர்களைக் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற்றினர். போர்த்துக்கீசப் போர் வீரர்கள், கத்தோலிக்க மிஷனரிகள் ஆகியோரின் தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தலுக்கும், கடுமையான சட்ட திட்டங்களுக்கும் ஆளான சைவத் தமிழ் மக்கள் தாங்கொணாத் துயரை அனுபவித்தனர். கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற மறுத்தவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். பலர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். மதம் மாற விரும்பாதவர்களும், கத்தோலிக்க மத முறையின்படி மரணமான பின்னர் மண்ணில் புதைக்கப்படும் வழக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத சைவ மக்களுமாக, எண்ணிக்கையில் பலர் ஈழத்தை விட்டுப் புலம்பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டுக்கு ஓடித் தப்பினர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கீழ்வரும் நிகழ்வைக் குறிப்பிடலாம்.

“போர்த்துக்கீசரின் உணவிற்காக, சைவ சமயத்தினர் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்ட பசுவைக் கொண்டு, வீட்டுக்கு ஒரு பசு என்ற வீதத்தில் வழங்க வேண்டும் என்ற போர்த்துக்கீசப் படைத் தளபதியின் கட்டளையை, ஞானப் பிரகாசர் என்ற சைவத் தமிழர் வெளிப்படையாக மீறி, யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டுத் தமிழகம் போய்ச் சேர்ந்தார். சிதம்பரத்தில் சைவக் கோவிலும், ஒரு மடமும், அதனருகே ஒரு தீர்த்தக் கேணியும் கட்டிவிட்டு, காசிக்குச் சென்று தவம் இருந்து இயற்கை எய்தினார்.”³

இதுவே, சங்கிலி மன்னனைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் இருந்து இரண்டாவது தடவையாக அகதிகளாகப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் கிடைக்கப்பெற்ற சம்பவம் ஆகும்.

மதவெறியும் அதிகார வெறியும் அற்ப சலுகைகளுக்காக விலை போகும் தனிமனித ஆசைகளும் சேர்ந்து, ஈழத்தமிழர்களைப் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலேயே, அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த தாய் மண்ணை விட்டு வலுக்காட்டாயமாகப் பிரிந்து, தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று வாழ வைத்தது. இவ்வாறு எத்தனை ஆயிரம் மக்கள் ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்றனர் என்ற தெளிவான புள்ளி விபரம் கிடைக்க முடியாத ஒரு நிலைமையே காணப்படுகிறது. எனவே, வரலாற்று ஆய்வு மாணவர்கள், இது தொடர்பாக ஆவணங்களைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுவது இன்றையத் தேவை ஆகும்.

போர்த்துக்கீசரைத் தொடர்ந்து, ஒல்லாந்து நாட்டவர், இலங்கையையும், ஈழத்தையும் 1650 களில் இருந்து 1796 களில் பிரித்தானிய, ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்கள் கைப்பற்றும் வரை ஆட்சி செய்தனர். இக்காலகட்டத்தில், கத்தோலிக்க மதத்திற்குப் பதிலாக புரட்டஸ்தாந்து மத மாற்ற முயற்சிகள் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தீவிரப்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் டச்சுக்காரர்கள், போர்த்துக்கீசர் போன்று மதவெறியர்களாகச் செயற்படவில்லை. சமயச் சகிப்புத் தன்மை உடையவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள். கத்தோலிக்க மதத்தினரைப் புரட்டஸ்தாந்து மதத்திற்கு மாற்றுவதிலேயே அதிக அக்கறை காட்டினர். இக்காலத்தில் மத அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் தமது தாயகத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் இந்த ஆய்வின்போது கிடைக்கப் பெறவில்லை.

1796 ஆம் ஆண்டு, டச்சுக்காரர்களை அடுத்துப் பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆளுகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. 1815 இல் அவர்கள் கண்டி அரசையும் கைப்பற்றினர். போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்து, 1833 ஆம் ஆண்டு வரையிலும், தமிழர்களின் வடக்கு கிழக்குத் தாயகப் பகுதிகள், தனியானதொரு நிர்வாக அலகாகவே இயங்கி வந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் தமது நிர்வாக வசதி கருதி, 1833 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை முழுமையும் ஒரே நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டு வந்தனர். ⁴

போர்த்துக்கீசரும், டச்சுக்காரரும், தமது பொருளாதார, மதக் காரணங்களுக்காகவே இலங்கையை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி செய்தனர். ஆனால், பிரித்தானியர் பொருளாதார, மதக் காரணங்களோடு சேர்த்து, இலங்கையைப் பிரித்தானியாவின் நிரந்தரக் காலனியாக ஆள வேண்டும் என்ற ஏகாதிபத்திய வெறியோடு ஆட்சியைத் தொடங்கியவர்கள். ஆயினும், அவர்களுடைய ஆட்சியில், இலங்கை முழுவதும் மத சுதந்திரத்திற்கான பிரகடனம் செய்யப்பட்டு இருந்தது. இதன் விளைவாக ஈழத்தில் சைவ சமய மறுமலர்ச்சி தீவிரமாக இடம் பெற்றது. குறிப்பாக, ஆறுமுக நாவலர் ஈழத்தின் சைவ மறுமலர்ச்சியையும், தமிழ் மொழியின் எழுச்சியையும் முன்னின்று நடாத்தியவர் ஆவார். பல சைவ சமயச் சான்றோர்களும், தமிழ் அறிஞர்களும் அவருடன் சேர்ந்து உழைத்தனர். 1850 களில் இருந்து, ஆறுமுக நாவலர் உட்பட பல கல்விமான்கள் ஈழத்தில் இருந்து தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று, அங்கு நீண்ட காலம் தங்கி இருந்து, சைவ சமய எழுச்சிக்கும், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் அரும்பணி ஆற்றினர். பிரித்தானியர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற பல தமிழர்கள் தமிழ்நாடு சென்று பிரித்தானிய அரச அலுவலகங்களில் தொழில் புரிந்து உள்ளார்கள். பலர் உயர்கல்விக்காகத் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் இணைந்து கற்கை நெறிகளை மேற்கொண்டார்கள். பலர் வணிகம் செய்தார்கள். எனவே, பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில், ஈழத்தில் இருந்து தமிழ்நாடு சென்றமைக்கான தள்ளும் சக்தியாக சைவமும், தமிழும் முதன்மையாக இடம் பெறுகின்றன. ஈர்க்கும் சக்தியாக வேலைவாய்ப்பு, வணிகத் தொடர்புகள், கல்வி வசதி ஆகியவை காணப்பட்டன. எனவே, பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வலுக்கட்டாயமாக ஈழத்தை விட்டுச் சென்று தமிழ் நாட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை என்றே கூற வேண்டும். இது தொடர்பாக, சில வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கோடிட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

‘ஈழத்தமிழர்களையும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களையும் வேறுபடுத்திப்

பார்க்கவில்லை' என்பதனை, ஆறுமுக நாவலர் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈழத்தில் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க நடவடிக்கைகள் எடுத்தது போல, தமிழ்நாட்டிலும் தனது செயற் திட்டங்களை விரிவுபடுத்தினார். சிதம்பரத்தையும், அங்கே உள்ள நடராசர் கோவிலையும் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு மையமாகவே அவர் கருதினார். ஈழத்தில் பல தமிழ்க் கல்விக்கூடங்களை உருவாக்கியது போல, சிதம்பரத்திலும், தொடக்கக் கல்வி மற்றும் உயர்கல்விக் கூடங்களை நிறுவினார். அதனைப் பராமரிப்பதற்காகப் பாடசாலைகள் அமைந்த வளாகத்தின் முன்பாகப் பல கடைகளை அமைத்து, அதில் கிடைத்த வருமானத்தில் மாதச் செலவுகளை ஈடு செய்வதற்கு வழி வகுத்தார். இன்றுவரை அவ்விரு பாடசாலைகளும் இலவசமாகத் தமிழ்க் கல்வியைப் போதித்து வருகின்றன. ⁵ பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலப் பகுதியில், ஈழத்தில் இருந்து பல சைவத் தமிழர்கள் சிதம்பரம் வந்து ஆலய வழிபாடு செய்வது வழக்கமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் இலங்கையில் இருந்து, இந்தியா வருவதற்கு நுழைவு உரிமை எதுவும் தேவை இல்லை. ஈழத்தமிழர்கள், மன்னார் துறைமுகத்தில் இருந்து சிறு கப்பல்கள்மூலம் இராமேஸ்வரம் வந்து, அங்கிருந்து சிதம்பரத்திற்குச் செல்வது வழக்கமாக இருந்தது. அவர்கள் தங்குவதற்காகப் பல அறைகளைக் கொண்ட பாரிய மடங்களையும் ஆறுமுக நாவலர் கட்டி இருந்தார். இச்சமய மடங்கள் இன்றுவரையிலும் பாவனையில் இருந்து வருகின்றன. ⁶

மேலும் நாவலர் அவர்கள், பாலர் பாடப் புத்தகங்களையும் பழமையான சைவ, தமிழ் சார்ந்த ஓலைச் சுவடிகளையும் அழிந்து போகும் நிலையில் இருந்த நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிடும் திட்டத்தை மேற்கொண்டார். இதன் பொருட்டு சென்னையில் ஒரு அச்சுக்கூடத்தை நிறுவினார். பல வகையான சைவ, தமிழ் நூல்களை அச்சில் பதிப்பித்தார். அந்த அச்சுக்கூடம், இன்றைக்கும் சிதைந்த நிலையில் சென்னை நகரில் இருக்கின்றது. ⁷ பல சைவத் தமிழ் அறிஞர்கள் நாவலரோடு தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தனர். இவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் நாவலர் போல் ஈழத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லாமல், தமிழ்நாட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி இருந்து தமது பணிகளைத் தொடர்ந்தார்கள். பலர் தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் மேற்கல்வியைத் தொடர்ந்தார்கள்.

ஈழத்தமிழர்களின் அடுத்த புலம் பெயர்வு, 1948 இல் இலங்கை விடுதலைக்குப் பின்னர் தொடங்கியது. இதுவரை மேலே குறிப்பிட்ட

நிகழ்வுகளில், போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த அனர்த்தங்கள் ஈழத்தமிழர்களை வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றின. ஏனையவை தன்னிச்சையான புலப் பெயர்வாகவே அமைந்தன எனக் கொள்ளலாம். ஆனால், 1948 ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்து இன்றுவரை இலங்கையில் இருந்து, தமிழர்கள் இந்தியாவுக்குள் வந்தமை, முழுக்கமுழுக்க அம்மண்ணில் இருந்து விரட்டப்பட்ட ஒரு புலப் பெயர்வாக அமைந்து உள்ளது.

ஏற்கனவே முதலாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டதுபோல, இலங்கையின் முதல் பிரதம மந்திரியான டி.எஸ்.சேனநாயகாவினது அரசு, மலையகத் தோட்டங்களில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகால கட்டங்களில் இருந்து பணிபுரிந்து வந்த இலட்சக்கணக்கான தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களுக்குப் பிரித்தானிய அரசினால் வழங்கப்பட்ட நிரந்தரக் குடி உரிமையையும், வாக்கு உரிமையும் சட்டங்களின் மூலம் 1949 களில் பறித்து எடுத்தார்கள். அதன் விளைவாக இந்திய அரசுக்கும், இலங்கை அரசுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் பல இலட்சக்கணக்கான மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கையை விட்டு வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அவர்கள் எவ்வாறு கொடூரமாக நாடு கடத்தப்பட்டார்கள் என்பதை இந்நூலாசிரியரின் 'இலங்கையில் தமிழர்: ஒரு முழுமையான வரலாறு' என்னும் ஆய்வு நூலில் விபரமாகப் புள்ளி விபரங்களுடன் கொடுக்கப்பட்டு உள்ளதால் அதுபற்றிய விபரங்கள் தவிர்க்கப்படுகின்றன. அக்காலகட்டத்தில், தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் கடும் எதிர்ப்புக் காரணமாக, பல லட்சம் மலையகத் தமிழர்கள் தாம் குடியேறிய மலையகத்திலேயே தங்கவும் முடிந்தது. ஆனால், இந்நிகழ்வுக்குப் பின்னைய கால அரசியல் மாற்றத்தின் விளைவாக மலையத்தில் எஞ்சியிருந்த தமிழர்கள் தமது குடியுரிமை, வாக்கு உரிமையை என்பனவற்றை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

வலுக்கட்டாயமாக அனுப்பப்பட்ட மலையகத் தமிழர், தமிழ் நாட்டில், எங்கு, எவ்வாறு மீள் குடியமர்த்தப்பட்டு மறுவாழ்வு அளிக்கப்பட்டு உள்ளார்கள் என்பது பற்றிய ஆய்வு, இன்றைய வரலாற்று மாணவர்களின் முக்கியப் பணியாகப் பரந்து விரிந்து கிடக்கின்றது. மலையகத் தமிழர்களின் புலப் பெயர்வு ஒரு கொடூரமான துன்பியல் நிகழ்வாகவும், இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு கறை படிந்த காலப்பகுதியாகவும் வரலாற்று ஆசிரியர்களால் பார்க்கப்படுகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட பாரிய புலப்பெயர்வுக்குப் பின்னர், 1956, 1958 காலப்பகுதிகளில் இலங்கையின் சிங்கள அரசும், சிங்களக்

காடையர்களும், ஈழத் தமிழர்கள் மேல் கட்டவிழ்த்து விட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கையின் விளைவாக, பல படித்த, ஈழத்தமிழர்கள் இந்தியாவுக்கும், ஐரோப்பிய, வட அமெரிக்க நாடுகளுக்கும், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் சென்று நிரந்தரமாகத் தங்கிக் கொண்டனர். இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் நாட்டிலும், இந்தியாவிலும் வந்து நிரந்தரமாக வாழ்ந்த தமிழர்கள் பற்றிய விபரங்களைச் சேகரிப்பதில் பல சிரமங்கள் இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, மேற்படிக்காலகட்டத்தில் இவ்வாறு ஈழத்தில் இருந்து இந்தியா வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கிய, முக்கியமாகப் படித்த மேல்தட்டு வர்க்கத்தில் ஒரு சிலரை இங்கு குறிப்பிடுவது தேவையாகின்றது. பிரபல்யமான ஹென்ஸ்மன் (Hensman) குடும்பத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் எச்.எஸ்.ஹென்ஸ்மன் என்பவர் ஓர் ஈழத்தமிழர், இந்தியாவுக்கு வந்து ஒரு பிரபல்யமான வைத்தியசாலையில் உயர்பதவி வகித்தவர். அவர் குடும்பம் நிரந்தரமாகவே இந்தியாவில் தங்கி இருக்கின்றது. அதேகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரபல்யமான முற்போக்கு எழுத்தாளர் றோகினி ஹென்ஸ்மன் என்பவரும் நிரந்தரமாக இந்தியாவில் தங்கி உள்ளார். ⁸ மேலும் 1970 ஆண்டுத் தேர்தலில் அமோக வெற்றி பெற்ற ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ மாவோ பண்டார நாயகாவினது அதிதீவிர பௌத்த சிங்களவாதப் போக்கும் அரசியல் யாப்பு மாற்றமும், சிறுபான்மைத் தமிழருக்கு எதிராக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளும், ஈழத்தமிழர்களை மிக மோசமான நிலைக்குத் தள்ளியமை பற்றியும், அதனைத் தொடர்ந்து, 1977 களில் ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், அதன் அரசுத் தலைவரான மிகவும் கடும்போக்காளரான பௌத்த சிங்களத் தேசியவாதி ஜே.ஆர்.ஜெய வர்த்தனாவும், தமிழர்களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பறித்தெடுப்பதில் மிகமிக மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொண்டார். இதன் விளைவாக ஈழத்தமிழர் வாழ்விலும், அரசியலிலும் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதிதீவிர சிங்கள பௌத்தத் தேசியவாதத்திற்கும், ஆயுத பலத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட, பெரும்பான்மை படைபலத்தைக் கொண்ட, சிங்கள அரசுக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டிய நிலைக்குத் தமிழர்கள் தள்ளப்பட்டனர். இதன் விளைவாக, 1956, 1958 களில் தமிழர்களுக்கு எதிராகச் சிங்கள அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனக்கலவரம், மீண்டும் 1977 களில் இடம் பெற்றது. இதன் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ் இளைஞர்கள், இந்தியாவில் இருந்தும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தும் சிறிய உதவிகளைப் பெறத் தொடங்கினர். ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் தமிழ் நாட்டில் தமது கால்களைப் பதித்தனர்.

1977 இனக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து, 1979 களிலும் 1983 களிலும் தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரம் சிங்கள அரசினால் திட்டமிடப்பட்டு நடாத்தப்பட்டுப் பாரிய அழிவுகளைத் தமிழர் தரப்பில் ஏற்படுத்தியது. இந்திரா காந்தி தலைமையிலான இந்திய அரசும், எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் தலைமையிலான தமிழ்நாடு மாநில அரசும், தமிழ் இளைஞர்களையும், தமிழ்மக்களையும் பாரிய அளவில் அகதிகளாகத் தமிழ்நாடு வர அனுமதித்தன.

எந்த ஓர் ஈழத் தமிழரும் அகதியாக இந்தியாவுக்கு உள்ளே வருவதற்கு இந்திய அரசு தடை விதிக்கவில்லை. வாழ்வதற்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தது. அதுமட்டும் அல்லாமல், ஈழ விடுதலைப் போராளிகள், இந்திய மண்ணில் சுதந்திரமாக உலாவிடவும், அவர்களது அனைத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்கியது. இந்நூலாசிரியர் நேரில் சென்று பல ஈழத்தமிழ் அகதிகளைச் சந்தித்தபோது, தாங்கள் இலங்கையில் பட்ட அவலங்களையும் கொடூரமான நிகழ்வுகளையும் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுது கூறினார்கள். தமிழ்நாட்டில் அவர்களைத் தங்க வைத்து இருந்த குடிசைகளில் அடிப்படை வசதிகள் குறைவாக இருந்தபோதும், எந்தவித அச்சமும் இன்றி நிம்மதியாகத் தூங்க முடிந்ததாகக் கூறினார்கள்.

1977 களில் இருந்து 1987 இல் இந்திய - இலங்கை அமைதி உடன்படிக்கை (India-Sri Lanka Peace Accord) கைச்சாத்திடும் வரை, சுமார் 1,35, 000 ஈழத்தமிழ் அகதிகள் தமிழ்நாடு வந்ததாகப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. 1990 களில், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இலங்கை அரசுப் படைகளுக்கும் இடையில் இரண்டாவது ஈழப்போர் இடம் பெற்றது. இதன்போது, மேலும் சுமார் 1,25,000 தமிழ் அகதிகள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். 1995 இல் இடம்பெற்ற மூன்றாவது கட்ட ஈழப்போரைத் தொடர்ந்தும் சுமார் 22,000 அகதிகள் தமிழ்நாட்டை வந்து அடைந்தனர். தொடர்ந்து நான்காவது ஈழப்போர் தொடங்கிய 2006 ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் மேலும் சுமார் 25,000 அகதிகள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.⁹

இறுதியாக 2009 மே மாதத்தில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவிற்கு வந்ததாக இலங்கை அரசாங்கம் அறிவித்த பின்னரும், பல நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் தொடர்ந்தும் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.¹⁰ 2009 ல், 115 ஈழத்தமிழர் அகதிகள் முகாம்கள் தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு இடங்களில் அமைக்கப்பட்டன.

அவைகளில், 19,705 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 73,451 அகதிகள் இருப்பதாக அறிய முடிகின்றது. இவை தவிர, சுமார் 52,000 தமிழர்கள் அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில், தமிழ்நாட்டில் குறிப்பாகச் சென்னையிலும், ஏனைய நகரங்களிலும் தமது சுய விருப்பத்தின் பேரில் அகதிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.¹¹ 2014 ஜனவரியில், இந்நூலாசிரியர், சென்னையில் உள்ள ஈழ அகதிகள் மறுவாழ்வு நிறுவனத்தினர் அலுவலகத்தில் இருந்து பெற்ற புள்ளி விபரங்களின்படி, 68,000 ஈழத்தமிழ் அகதிகள் 115 முகாம்களில் இருந்ததாகவும் தற்பொழுது அகதி முகாம்களின் எண்ணிக்கை 108 ஆகக் குறைந்து உள்ளது எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.¹²

மறுபுறத்தில், 1987 யூலையில் இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்ட பின், சுமார் 25,000 ஈழத்தமிழ் அகதிகள் தமது சுயவிருப்பத்தின் பேரில் ஈழத்துக்குத் திரும்பிச் சென்று உள்ளனர். முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சுமார் 54, 188 அகதிகள் இலங்கை திரும்பி உள்ளார்கள்.¹³

தமிழ்நாட்டில் அகதி முகாம்களில் இருந்தவர்களுள் நூற்றுக்கணக்கானவர்களும், அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில் இருந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்களும் குடும்பத்தினருடன் இணைவதன் பொருட்டு மேற்கு நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தும், அகதிகளாகவும் சென்று கொண்டு இருக்கின்றனர். இளம் தலைமுறையினர், ஏற்கனவே அங்கு சென்ற தமிழர்களைத் திருமணம் செய்தும், அங்கு உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்பதன் பொருட்டும் தமிழ்நாட்டில் இருந்து சென்றுகொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

2006 இல் தொடங்கி, 2009 க்குப் பின்னரும், இலங்கை -இந்தியக் கடற்படைகளின் இறுக்கமான கரையோரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் முடுக்கி விடப்பட்டதன் விளைவாக, ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வருவது வெகுவாகக் குறைந்து உள்ளது. இருப்பினும், இலங்கை அரசப்படைகளின் தொடர்ச்சியான அடக்குமுறை, சிறைப் பிடிப்பு, சித்திரவதை, காணாமல் போதல், கற்பழிப்பு போன்ற நடவடிக்கைகளால் ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினர் இன்று வரையிலும் சிறிய அளவிலேனும் தமிழ் நாட்டுக்கு அகதிகளாக வந்த வண்ணமே இருக்கின்றார்கள். தமிழ் நாட்டிலும், இதர பகுதிகளிலும் எத்தனை ஈழத்தமிழர்கள் அகதி முகாமுக்கு வெளியே வசித்து வருகின்றார்கள் என்று கணக்கெடுப்பது மிகவும் கடினம். காரணம்,

அவர்கள் எல் லோரும், குடிவரவு இலாகாவிலும் காவல் நிலையங்களிலும் தங்களைப் பதிவு செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்களா என்பது கேள்விக் குறி ஆகும். மேற்படி அரசு அலுவலகங்களில் பதிவு செய்தவர்கள் தொகையே அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில் உள்ள ஈழத்தமிழர்கள் என்பதாகப் பதிவாகி உள்ளது. அவ்வாறு பதிவு செய்யாமல் இருப்பவர்களின் தொகையைக் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாத நிலை உள்ளது. பொதுவாக, புலம் பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் தொகை மதிப்பீடு, இவ்வாய்வில் கொடுக்கப்படும் புள்ளி விபரங்களை விடக் கூடுதலாகவே இருக்கும். ஈழத்தமிழ் அகதிகளைப் பராமரிக்கும் ஈழ அகதிகள் மறுவாழ்வு நிறுவனம், திரு.செல்வநாயகம் சந்திரகாசன் தலைமையில், சென்னையில், கடந்த 28 ஆண்டுகளாக இயங்கி வருகின்றது. சுமார் 200 பேர்கள் வரை இந்நிறுவனத்தில் தமது பணிகளை மேற்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இந்திய அரசு ஆண்டுதோறும் 140 கோடி ரூபாய்களை அகதிகளுக்காக வழங்குகின்றது. மேலும், பல கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களும், மனித உரிமை நிறுவனங்களும், தமிழ் அகதிகளின் பொருட்டு தமது ஆதரவுக் கரங்களை நீட்டி வருகின்றார்கள்.¹⁴

ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிராகச் சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து நடக்கும் வரையிலும், ஈழத் தமிழர்களின் அரசியல் சுதந்திரம் உரிய முறையில் இந்தியாவின் அல்லது உலக நாடுகளின் தலையீட்டுடன் உறுதி செய்யப்படும் வரையிலும், ஈழத்தமிழர்களின் போராட்டம், ஏதோ ஒருவகையில் தொடர்ந்து நடப்பதை எவராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அதேபோல், ஈழத் தமிழர்கள் அகதிகளாகப் புலம் பெயரும் அவலத்தையும் யாராலும் தடுக்கவும் முடியாது.

மலேசியத் தீபகற்பம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஈழத்தமிழர்கள், மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து சென்று உள்ளார்கள். இந்தப் புலம்பெயர்விற்குச் சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகளே முக்கியமாகத் தள்ளும் காரணிகளாக அமைந்து உள்ளன. அதேபோல், மலேசியத் தீபகற்பத்தில் உள்ள பொருளாதார நிலைமை, வேலைவாய்ப்புகள், வசதியான வாழ்க்கை, அதிக வருமானம் என்பன அவர்களை இழுக்கின்ற காரணிகளாக அமைந்தன.

மலேசியத் தீபகற்பத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் குடியேற்றம் பற்றிப் பல நூல்கள் வெளிவந்து இருக்கின்றன. குறிப்பாக எஸ்.துரைராசசிங்கம் எழுதிய 'A Hundred Years of Ceylonese in Malaysia and Singapore (1867-1967)' 1968, பேராசிரியர் சத்தியசீலன் அவர்கள் எழுதிய 'மலாயகப் புலம் பெயர்வும் யாழ்ப்பாணச் சமூகமும்' 2006, ஆகிய ஆய்வு நூல்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

இலங்கை 1795 களில் பிரித்தானிய அரசின் ஆளுகையில் வந்தமை, இலங்கை வரலாற்றில் புதிய யுகத்தைத் தொடங்கிய காலமாக அமைந்தது. சமூகம், சமயம், மொழி, கல்வி, கலாச்சாரம், பாரம்பரியம், பொருளாதாரம், அரசியல் சார்ந்த துறைகள் அனைத்தும் பாரிய வளர்ச்சியையும், மாற்றத்தையும் தழுவிக்கொண்ட காலமாக மாற்றம் அடையும் ஒரு தொடக்கத்தைக் காட்டி நின்றது.

முதலாவதாக பிரித்தானிய அரசு, நிதி, நீதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களை உருவாக்கியது. பிரித்தானிய 'வெஸ்ட்மினிஸ்டர்' முறை சார்ந்த அரசியல் அமைப்பு முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. போக்குவரத்து, தபால் தந்தித் தொடர்புகள் வளர்ச்சி அடைந்தன. மக்களுக்கு உரிய பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டது. அனைத்துச் சமூகத்தினரும் சமமாகக் கருதப்பட்டனர். அனைத்துச் சமய வழிபாடுகளும் தடையின்றித் தொடர்ந்தன. ஆங்கில மொழிக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டாலும், அனைத்து மொழிகளுக்கும் வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. இலங்கையில் அதுவரையிலும் இருந்து வந்த விவசாயப் பொருளாதாரத்தை, வணிகப் பொருளாதாரமாக மாற்றியது. பணப்பயிர்ச் செய்கைகள், பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைகள் மூலம் முடுக்கி விடப்பட்டது. வெளிநாட்டவரின் மூலதனம் இப் பெருந்தோட்டங்களில் குவிக்கப்பட்டது. ஏற்றுமதியும் வளர்ந்தது.

இவ்வாறான புதிய முன்னெடுப்புகளாலும், மாற்றங்களாலும் மக்கள் தொகை பெருகியது. மக்கள் அமைதியான பாதுகாப்பான வாழ்க்கையைப்

பெற்றனர். மதம், மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு என்பன மறுமலர்ச்சி அடையத் தொடங்கின. ஆங்கிலக் கல்வி மிகத் தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. ஆங்கில உயர் பள்ளிகள் தோற்றம் பெற்றன. ஆங்கில மொழி படித்த இளம் தலைமுறையினர், தங்கள் கல்வி, தொழில் தொடர்புகளை இலங்கையில் மட்டும் அன்றி, இந்தியா, பர்மா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுடனும், பிரித்தானியா அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுடனும் ஏற்படுத்திடக் கதவுகள் திறந்து விடப்பட்டன.

ஆங்கிலக் கல்வியின் அறிமுகத்தாலும், அதன் வளர்ச்சியாலும் ஒரு படித்த சமுதாயம் தோற்றம் பெற்றது. இதன் விளைவாக அரசியல் உணர்வுகளும் துளிர்விடத் தொடங்கின. இந் நிலைமைகள் இலங்கை முழுமையும் பொதுவாகக் காணப்பட்டன. மேற்படி மாற்றங்கள், ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வில் எவ்வாறான தாக்கங்களையும், விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது என்பதனைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்பதன்மூலம், அவர்கள் மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்ததன் பின்னணியை விளங்கக் கொள்ளலாம்.

பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள், குடியேற்ற நாடுகளில், தமது நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களைச்சரியான முறையில் நடத்துவதற்கும், பொருளாதார நலன்களைப் பெறவும், செல்வத்தைக் குவிப்பதற்கும் உரிய நிர்வாக அலுவலர்கள் அதிகமாகத் தேவைப்பட்டனர். அதற்காக ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் தேவைப்பட்டனர். பிரித்தானியாவில் நடுத்தரக் கல்வி கற்றவர்களைக் குடியேற்ற நாடுகளுக்குக் கொண்டு வந்து அவர்கள் சேவைகளைப் பெறுவதை அதிகச் செலவாகக் கருதினார்கள். அதனால், குடியேற்ற நாடுகளில் உள்ள இளம் தலைமுறையினருக்கு ஆங்கிலக் கல்வி மூலம், விஞ்ஞானக் கற்கை நெறிகளைத் தாராளமாக வழங்க முனைந்தார்கள். இதற்காக பல்வேறு கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளைத் தமது நாட்டில் இருந்தும், அமெரிக்காவில் இருந்தும் வரவழைத்தார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டைத் தங்கள் களமாகத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டார்கள். இதற்கான காரணங்கள் பலவாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு மிகவும் வறண்ட பகுதி ஆகும். அங்கு ஆறுகளோ, குளங்களோ, நீர்த்தேக்கங்களோ பெரிதாக இல்லை. மழைப் பொழிவும் குறைவு என்பதால், நிலவளமும் மிகவும் குறைந்து காணப்பட்டது. நிலப்பரப்பும் பற்றாக்குறையாகவே இருந்தது. பருவமழையை எதிர்பார்த்தும், சிறிய கிணறுகளை நம்பியும்தான் புகையிலை, நெல்லு, கடலை, மரக்கறி, பருத்தி போன்ற சிறு பயிர்ச் செய்கைகள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இடம் பெற்று இருந்தன.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மக்கள் தொகைக்கு மேற்படி பயிர்ச்செய்கை மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் தன்னிறைவு அற்றதாகவே இருந்ததையும் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் அறிந்து இருந்தனர். அத்துடன் மணமகனுக்கு மணமகளின் பெற்றோர்கள் நன்கொடைகள் கொடுத்துத் திருமணம் செய்வது, மிகக் கொடுமையான சமூகப் பிரச்சினையாகவும் இருந்துள்ளது என்பதனையும் உணர்ந்து இருந்தனர். இறுக்கமான சாதி அமைப்பு முறையும், ஒடுக்குமுறையும், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் மிக மோசமாகக் காணப்பட்டன. ஏற்கனவே கத்தோலிக்க, புரட்டஸ்தாந்து மதம் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் உள்ள ஒட்டுமொத்த மக்களில் சுமார் 60 வீதமானவர்கள் மத்தியில் ஊடுருவி இருந்தது. ¹⁵ எனவே, கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு எதிரான கிளர்ச்சியும் இல்லை. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் செறிவான சனத்தொகையும் காணப்பட்டது. மக்களின் கூட்டுக் குடும்ப முறை, குடும்பப் பொறுப்பு என்பனவும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் கடின உழைப்பு, சுறுசுறுப்பு, ஆர்வம், புதியனவற்றை ஏற்கும் பண்பு, கல்வியில் ஆர்வம், அரச தனியார் துறைகளில் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம், நேர்மை, கடமை உணர்வு என்பனவற்றையும் அவர்கள் அறிந்து இருந்தனர்.

இவ்வாறான சூழ்நிலை, பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களின் கண்களில் தெளிவாகப்பட்டது. எனவே, ஆங்கிலக் கல்வியை, யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு முழுமையும் பரப்புவதே அவர்களின் முதற்பணியாக இருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வியைத் தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் மத்தியில் ஊட்டுவதனால், பிரித்தானிய அரசுக்குப் பல நன்மைகள் உண்டு என்பதனை உணர்ந்து முடிவுகள் எடுத்தார்கள். முதலாவதாக, இலங்கையிலும், ஏனைய பிரித்தானியர் குடியேற்ற நாடுகளிலும், தமது நிர்வாக இயந்திரத்தை உரிய முறையில் முடுக்கி விட ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற இளம் தலைமுறையினரைக் குறைந்த சம்பளத்தில் அமர்த்தி அவர்களின் திறமையைப் பயன்படுத்தலாம் என்று அவர்கள் திட்டமிட்டதைப் பல ஆவணங்கள், அறிக்கைகளின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. ¹⁶ இரண்டாவதாக, கிறிஸ்தவத்தைத் தமிழர்கள் மத்தியில் பரப்புவதற்கும் ஆங்கில மொழி அறிவு மிக முக்கியமானதாகக் காணப்பட்டது. மூன்றாவதாக, இலங்கையை நிரந்தரமாக ஆளும் கொள்கை, பிரித்தானியர்களுக்கு இருந்ததன் விளைவாக தமது நிர்வாகப் பணிகளுக்காக, ஆங்கிலம் படித்த இளம் தலைமுறையை நன்கு பயன்படுத்தலாம் என்று கருதினர். இலங்கை அரசியலில் இலங்கை மக்களையும் இணைக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையும் அவர்களிடம் இருந்தது. எனவே, படித்த இலங்கையரை அரசியலிலும், குறிப்பாகத்

தமது வெஸ்ட்மினிஸ்டர் நாடாளுமன்ற அமைப்பில் சேர்த்து, அவர்களினூடாக இலங்கையின் நிலைமைகளை அறிந்து, அதற்கு ஏற்ற வகையில் தமது ஆட்சியைத் தொடர்ந்தும் நடத்தலாம் எனவும் கருதி இருந்தனர்.

ஆனால், ஈழத்தின் வன்னிப் பிரதேச மக்களோ அல்லது கிழக்கு மாகாண மக்களோ, பிரித்தானியரின் தொடக்க கால ஆட்சியில் மேற்கண்ட கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. அதற்கான காரணம், மேற்படி பிரதேசங்களில் ஓரளவு நிலமும், நீர்ப்பாசன வசதிகளும், பொருளாதார வளமும் காணப்பட்டது. அங்கு மக்கள்தொகை மிகவும் குறைவாக இருந்தது. கிறிஸ்தவ மதத்தில் அக்கறை காட்டாமலும், மத மாற்றத்தை வெறுத்தவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். அத்தோடு, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், அல்லது இறுக்கமான சாதி முறை, சீதன முறையும் அந்த மக்களிடம் தீவிரமாக இருக்கவில்லை.

எனவே, யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மக்களே, பிரித்தானியர், கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் கல்வி வாய்ப்பையும், அதனூடாக, தொழில் வாய்ப்புகள் பொருளாதார நலன்களையும் பெற்றவர்களாக, சிங்கள தேசத்தின் தலைநகருக்கும் மலையகத்தின் பெரும் தோட்டங்களுக்கும் இந்தியா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்கும் புலம் பெயரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்விக்கான முயற்சிகள், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பல்வேறு கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் வழியாகச் செயற்படத் தொடங்கின. இதன்படி, 1812 இல் பிரிட்டிஷ் மிஷனரி, 1814 இல் வெல்சியன் மெதடிஸ்ட் மிஷனரி, 1816 இல் அமெரிக்க மிஷனரி, 1818 இல் சேர்ச் மிஷனரி சொசைறறி, யாழ் குடா நாட்டில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவி, ஆங்கில மொழியையும், விஞ்ஞானக் கற்கை நெறிகளையும் வழங்கினர். ¹⁷ ஏற்கனவே கத்தோலிக்க மிஷனரிகள் யாழ்குடா நாட்டில் போர்த்துக்கீசர்கள் காலத்தில் இருந்தே காலூன்றி விட்டதன் விளைவாக, அவர்களும், ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகளை நிறுவத் தொடங்கினர். கத்தோலிக்க மிஷன், வெஸ்லியன் மிஷன், சேர்ச் சொசைறறி ஆகியன யாழ்குடா நாட்டில் சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரி, மத்தியக் கல்லூரி, கில்னர் கல்லூரி, ஹாட்லிக் கல்லூரி, சென்ற் ஜோன்ஸ் கல்லூரி ஆகிய சிறந்த ஆங்கில மொழிக் கல்லூரிகளை நிறுவி தமது சேவையைப் புரிந்தனர். அதேபோன்று அமெரிக்க மிஷனும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, யூனியன் கல்லூரி, பண்டத்தரிப்பு, மானிப்பாய், உடுவில், சாவகச்சேரி கல்லூரிகள்

என மிகச் சிறந்த கல்லூரிகளை நிறுவி தமது கல்விச் சேவையை விரிவுபடுத்தியது. பெண்களுக்கான ஆங்கிலக் கல்லூரிகளும், உடுப்பிட்டி, வேம்படி, சுண்டுக்குளி ஆகிய இடங்களில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளால் நிறுவப்பட்டது. அத்தோடு, யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பரவலாக, பல ஆரம்ப ஆங்கிலப் பாடசாலைகளையும் கட்டி ஆங்கிலக் கல்வி வாய்ப்பினைத் தமிழ் இளம் சமுதாயத்திற்கு தங்கு தடையின்றிக் கிடைக்கச் செய்தனர்.

இத்தகைய சூழலில், கிறிஸ்தவ மதப்பரம்பல் தமிழர்கள் இடையே தீவிரமாகப் பரவியதைக் கண்ட ஆறுமுக நாவலர், கிறிஸ்தவ மத மாற்ற நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுந்தார். அத்தோடு, சைவ சமய மறுமலர்ச்சியினையும் தொடக்கி, அதன் பொருட்டு இரவு பகலாகத் தொண்டு ஆற்றினார். ஆனால், ஆங்கில மொழியின் தேவையையும் உணர்ந்து இருந்தார். எனவே, வண்ணார்பண்ணையில் முதல் சைவ, ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவினார். அவரைத் தொடர்ந்து வந்த சைவ சமய ஆர்வலர்களும், இயக்கமும் பல சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் நிறுவினர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி, சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி, தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி, சுழிபுரம் விக்ரோரியாக் கல்லூரி என்பன, சைவச் சூழலில் ஆங்கிலக் கல்வியையும் விஞ்ஞான முறைக் கல்வியையும் வழங்குகின்ற தலை சிறந்த கல்வி நிலையங்களாக விளங்கின.

யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய ஆங்கில மொழிக் கல்லூரிகளின் அளப்பரிய கல்விச் சேவையால், பிரித்தானிய அரசின் சகல எதிர்பார்ப்புகளையும், தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் அளவிற்குத் தலைசிறந்த ஆங்கில மொழி, விஞ்ஞானத்துறை அறிவு சார்ந்த இளம் கல்வியாளர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உருவாயினர். இவர்களுள் இலங்கையில் வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் தவிர, ஏனையவர்கள் சிறிதளவு இந்தியாவிற்கும், பெருமளவில் மலேசியத் தீபகத்திற்கும் செல்லத் தொடங்கினர்.

1870 களில் இலங்கையின் ஆட்சிப் பணிகளில் இருந்த அதிகாரிகளில், பேர்ச் (W.W. Birch). நோயல் நோடர் (Noyal Roder) ஆகியோர், மலாயத் தீபகத்தில் உள்ள சிங்கப்பூருக்குத் தமது அலுவல் பணியாக வருகை தந்து இருந்தனர்.¹⁸ இவர்களும், ஈழத்தமிழர்களின் ஆங்கில அறிவு, திறமை, கடும் உழைப்பு, நேர்மை ஆகியவற்றில் அதிக நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருந்தனர் என்பதனை, அவர்களது அறிக்கைகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. 1871 இல் முதன்முதலாக சிங்கப்பூர் சென்ற

வைத்திலிங்கம் பிரபல்யம் வாய்ந்தவர், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து சிங்கப்பூர் வந்தார்.¹⁹

அதேபோன்று, 1891 அளவில் இலங்கையில் கடமையாற்றிய ஸ்பூனர் (Spooner) என்பவர், செலாங்கூர் பகுதிக்குத் தலைமைப் பொறியாளராக அனுப்பப்பட்டு இருந்தார். ஏற்கனவே மலையக றப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்த பல யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களை, ஸ்பூனர் மலேசியத் தீபகத்திற்கு அழைத்து வந்தார். அதேபோன்று, மலேசியத் தீபகத்தில் தபால்துறை, புகையிரதத் துறை, நெடுஞ்சாலைகள் துறை, றப்பர் தோட்டங்கள், தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றிற்குப் பொறுப்பாயிருந்த பிரித்தானிய அதிகாரிகள், பல ஈழத்தமிழர்களை மலேசியத் தீபகற்பத்திற்கு அழைத்து, உயர் பதவிகளையும், நடுத்தர நிர்வாகப் பதவிகளையும் வழங்கினர்.²⁰

மலேசியத் தீபகற்பத்தை நோக்கிய ஈழத்தமிழர்களின் புலம் பெயர்வு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து பெருமளவில் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இதற்கு மூன்று காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். முதலாவதாக, மேற்படி காலகட்டத்தில் மலேசியத் தீபகத்தில் நிலவிய பொருளாதார வளர்ச்சி, அதற்கு ஏற்றவாறு நடுத்தரப் பதவிகளைப் பெறக்கூடிய ஆட்கள் இல்லாமை; இரண்டாவதாக, அமைதியான அரசியல் சூழ்நிலை, மூன்றாவதாக, ஏற்கனவே மலேசியத் தீபகத்தில் பணிபுரிந்த ஈழத்தமிழர்கள் தமது குடும்பங்களுக்கு அனுப்பும் பெருந்தொகைப் பணம், மலேசியாவில் உள்ள வசதியான வாழ்க்கை, ஓய்வூதியத் திட்டம், மருத்துவ, ஆங்கிலக் கல்வி வாய்ப்பு போன்றவை பற்றித் தமது குடும்பங்களுக்கும் உறவினர்களும் அனுப்புகின்ற கடிதங்கள், இவைகள் அனைத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து, வறுமையில் வாடிய யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் படித்த தமிழர்களை மலேசியா நோக்கிப் பெருமளவு குடிபெயர வைத்தது.

ஆயினும், ஈழத்தில் இருந்து குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இருந்து தமிழர்கள் மலேசியத் தீபகத்திற்குப் புலம் பெயரும் முயற்சிகள் 1930 களில் இருந்து வீழ்ச்சி அடைவதைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. இதற்குக் காரணம், ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்த நிலை பிரித்தானியக் குடியேற்ற நாடுகளையும் பாதித்தது. மலேசியத் தீபகற்பத்தில் ரப்பர் விளைச்சல் 1930 கள் வரை பெரும் இலாபத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தது. அதற்குப் பின்னர் விளைச்சல் குறைந்தது, வருமானத்திலும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. மேலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலகட்டங்களில் மலேசியாவின்

வெள்ளியச் சுரங்க வேலைகளுக்காகவும், வெள்ளிய உற்பத்தி வேலைகளுக்காகவும் பெருமளவில் சீனர்கள் மலேசியத் தீபகத்துக்கு வரத்தொடங்கினர். அவர்களின் போட்டிகள் தொழில் துறையிலும் உத்தியோகத் துறையிலும் பெருக்கம் அடைந்தன. அதேபோல மலையக றப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்யப் பல இந்தியர்களும் மலேசியத் தீபகத்தில் வந்து குடியேறத் தொடங்கினர். குறிப்பாக மலையாள மக்கள், நிர்வாகத்துறைகளையும், நடுத்தரப் பதவிகளையும் ஆட்கொள்ளத் தொடங்கினர். மேற்கூறப்பட்ட நிகழ்வுகளால், ஈழத்தமிழர்களின் வருகை குறைந்து போவதைக் காண முடிகின்றது. இருந்தும் இரண்டாம் உலகப்போர் வரையிலும், மேலும் மலேசியத் தீபகற்பம் 1957 களில் பிரித்தானிய ஆளுகையில் இருந்து விடுபடும் வரையிலும், ஈழத்தமிழர்கள் மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குத் தொடர்ந்து சிறிய அளவிலேனும் சென்று கொண்டு இருந்தனர்.

1820 களில் இருந்து வணிகத் தொடர்புகளால் இலங்கையில் இருந்து சிறிய அளவில் மக்கள் மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்றதாக அறிய முடிகின்றது. 1867 இல் மலேசியத் தீபகற்பம் பிரித்தானியக் குடியேற்றப் பிரதேசமாக இடம் பெற்று, 1874 இல் கையெழுத்திடப்பட்ட **பங்க்கோர் உடன்படிக்கையைத் (Pangkor Treaty)** தொடர்ந்து, பிரித்தானியரின் இருப்பு மலேசியத் தீபகற்பத்தில் உறுதியாயிற்று. இதனைத் தொடர்ந்து, மலேசியத் தீபகற்பத்தின் உட்கட்டுமானம், வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக, பத்துறை சார்ந்த படித்த, ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற, இடைநிலை அலுவலர்கள் பெருமளவில் தேவைப்பட்டனர். இதன் விளைவாக, 1860 களில் இருந்தே பாரிய அளவில் ஈழத்தமிழர்கள், மலேசியத் தீபகற்பத் திற்குச் சென்று குடியேறுவதைப் புள்ளி விவரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பல ஆயிரக்கணக்கில் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், மலாக்கா, பினாங்கு, சிங்கப்பூர் ஆகிய பிரதான துறைமுகம் சார்ந்த நகரங்களில் தமது வணிக உத்தியோக நடவடிக்கைகளை அமைத்துக் கொண்டு அங்கேயே வாழத் தொடங்கினர். அதனைத் தொடர்ந்து மலேசியத் தீபகத்தில் உள்ள பிரதான நகரங்களான, பினாங்கு, தைப்பிங், ஈப்போ, குவாலாலிப்பிஸ், தெலுக்கன்சன், கோலாலம்பூர், கிளாங், செரம்பான், மலாக்கா போன்ற இடங்களில் பெருமளவில் காணப்பட்டனர். குறிப்பாக மேற்கு மலேசியாவில்தான் குவிந்து காணப்பட்டனர்.²¹

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் நீராவிக்கப்பல்கள் மூலம் கொழும்பு சென்று, அங்கிருந்து தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்குச் சென்று, தொடர்ந்து பல நாட்கள் அங்கு காத்திருந்து, பின்னர் மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்று

உள்ளனர். ஆனால், கொழும்பு-யாழ்ப்பாணப் புகையிரதச் சேவை 1895 களில் தொடங்கப்பட்ட பிறகு, அதன்வழியாகக் கொழும்புக்கு விரைந்து சென்று, பின்னர் அங்கிருந்து பினாங்கிற்கோ, சிங்கப்பூருக்கோ செல்ல முடிந்தது.

1911 களில் இருந்து 1947கள் வரை, அல்லது அதற்கு அப்பால் இன்றுவரை, மலேசியத் தீபகற்பத்தில் எடுக்கப்பட்ட குடிசன மதிப்பின்படி, ஈழத்தமிழர் அல்லது இலங்கைத் தமிழர் என்ற இன அடிப்படையிலான புள்ளி விபரங்கள் இடம் பெறவில்லை. 1911 சனத்தொகை விபரங்களில், இலங்கைத் தமிழர்கள் 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற வரையறைக்கு உள்ளேயே கணிக்கப்பட்டு உள்ளனர். அதைப்போலவே, 1921 ஆம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பு அறிக்கையும் உள்ளது. மேலும் 1931, 1947 ஆம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பு அறிக்கை, இலங்கைத் தமிழர், சிங்களவர் ஆகியோரை 'இலங்கையர்' என்ற வரையறைக்குள் கணித்துள்ளது. ஆனால், 1957 களில் எடுக்கப்பட்ட குடிமை மதிப்பு அறிக்கை, பெருமளவிற்கு இன அடிப்படையிலான விபரங்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மலேசியத் தீபகற்பங்களில் வாழ்ந்த விபரங்களின் ஊடாகவும் மொத்தம் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றி ஓரளவு அறிய முடிகின்றது.

மலேசியத் தீபகற்பத்தில் பிரித்தானியரினால் எடுக்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களையும், பல்வேறு அறிக்கைகள் வாயிலாக எடுக்கப்பட்ட தரவுகளினூடாகவும், மலேசியத் தீபகற்பத்தில் 1911 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1957 கள் வரை எத்தனை இலங்கைத் தமிழர் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதனைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. இதன்படி, 1911 இல், 6800 தமிழர்களும், 1921 இல் 9981 தமிழர்களும், 1931 இல் 12,700 தமிழர்களும், 1947 இல் 15411 தமிழர்களும், 1957 இல் 24,738 தமிழர்களும் இருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.²²

மலேசியத் தீபகற்பம் பிரித்தானியர் ஆளுகையில் இருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரம் அடைந்த 1957 களின் பின்னர், அரசியல் மாற்றம் காரணமாக, ஈழத்தமிழர்கள் மலேசியாவுக்குள் தொழில் செய்யப் புலம் பெயர்வது பெரிதாக இடம் பெறவில்லை. மலேசிய அரசின் சனத்தொகைகளைக் கணக்கெடுப்பு, இன அடிப்படையில் இடம் பெறாததால் எத்தனை ஈழத்தமிழர்கள் மலேசியாவில் தற்பொழுது வாழ்கின்றார்கள் என்ற விபரங்களை மலேசியத் தொகை இலாகாவில் இந்நூலாசிரியரால் பெற முடியவில்லை. 1977 க்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட, தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தின் தொடர்ச்சியின் விளைவாக பல ஈழத் தமிழர்கள்

அகதிகளாக மலேசியாவிற்குள் நுழைந்து உள்ளார்கள்.

இந்த அகதிகள் தொடர்பாக திரு.ஈஸ்வரலிங்கம் என்பவரை 28 ஜனவரி 2014 இல் இந்நூலாசியர் சந்தித்து நேர்காணல் ஒன்றை நடத்தியபோது சில தகவல்களைப் பெற முடிந்தது. திரு.ஈஸ்வரலிங்கம் அவர்கள் மலேசியாவில் உள்ள ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கு உதவி செய்யும் ஒருவர் ஆவார். 2009 க்கு முன்னர் மலேசியாவுக்கு அகதிகளாகச் சென்ற ஈழத் தமிழர்களை UNHCR தற்காலிக அகதிகளாக ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு அடிப்படை உதவிகளான மருத்துவ உதவிகள், பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவு போன்றவற்றையும் வேலை செய்யும் அனுமதிப் பத்திரத்தையும் வழங்கியது. ஆனால், 2009 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் மலேசியா சென்ற ஈழத்தமிழ் அகதிகளை UNHCR அகதிகளாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துள்ளது. அவர்களுக்கு எதுவித உதவிகளும் கிடைப்பது இல்லை. ஈழப்பற்றாளர்கள் தொடர்பான சில நிறுவனங்களும், சில கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களும், இந்தியத் தமிழர்களும், சீன மக்களும் அவர்களுக்கு, உணவு, உடைகள், மருத்துவப் பணிகள் போன்றவற்றைத் தொடர்ச்சியாக வழங்கி வருகின்றனர். இருந்தும், அவர்கள், அடிக்கடி மலேசியக் காவல் துறையினரால் துன்புறுத்தப்படுவதாகவும் அறிய முடிகின்றது. மலேசியாவில் வாழும் செல்வம் படைத்த ஈழத்துத் தமிழர்கள் இத்தகைய அகதிகளுக்குப் பெரிதாக எதையும் செய்வது இல்லை என்பதும் ஈஸ்வரலிங்கம் அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டாக இருந்தது. அண்மைக் காலங்களில் சுமார் நான்காயிரம் ஈழத்தமிழர்கள் இலங்கையில் இருந்து மலேசியாவுக்கு அகதிகளாக வந்துள்ளனர் என்பதனையும் அறிய முடிந்தது. இவ்வாறானவர்களின் எதிர்காலம், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினரின் எதிர்காலம் பெரும் கேள்விக்குறியாகவே காணப்படுகின்றது. ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் உரிமை, பாதுகாப்பு, சுதந்திரம் என்பன உறுதிப்படுத்தப்படும் வரை மேற்படி அகதிகள், பல்வேறு வகையிலான கொடூரமான வேதனைகளைச் சமந்து கொண்டு வெறுமையான உணர்வுடன் வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள்.

எனவே மேற்கூறப்பட்ட புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையில் சுமார் 28,738 க்குச் சற்று மேலாக ஈழத்தமிழர்கள் மலேசியாவில் வாழ்கின்றார்கள் என்பது தெரிய வருகின்றது.

சிங்கப்பூர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து 1959 இல் விடுதலை அடையும் வரை சிங்கப்பூர், மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குள் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் ஒரு நிர்வாகப் பிரதேசமாக இருந்தது. இக்காலகட்டத்தில், சிங்கப்பூரில் ஈழத்தமிழர்களின் குடியேற்றமும், அவர்களின் சனத்தொகையும், மலேசியத் தீபகற்பகத்திற்குள் சங்கமம் ஆகின்றது. இருந்தபோதிலும், சிங்கப்பூர் மலேசியத் தீபகற்பத்தினுள் ஒரு தனிநாடாக அமைந்தபிறகு, அங்கு ஈழத்தமிழர்களின் புலப் பெயர்வு பற்றித் தனியாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

ஈழத்தில் இருந்து, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இருந்து 1870 களில் சிங்கப்பூரில் கால் பதித்து பல அரசு உயர் பதவிகளை வகித்த முதல் மனிதராக, முன்னோடியாக எம்.வைத்திலிங்கம் பிள்ளை வரலாற்றில் இடம் பெற்று உள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்து, படித்த, இளம் தலைமுறையினர் சிங்கப்பூருக்குப் புலம் பெயர்ந்து செல்வதை அறிய முடிகிறது.²³ இவ்வாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தொடங்கிய ஈழத்தமிழர்களின் சிங்கப்பூர் நோக்கிய புலம் பெயர்வு இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை தங்கு தடையின்றி நடைபெற்றது. 1950 களுக்குப் பின்னர் இலங்கை அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட தமிழருக்கு எதிரான இன அழிப்பு நடவடிக்கையின் விளைவாக, ஈழத்தமிழர்களின் தவிர்க்க முடியாத, கட்டாயமான புலப் பெயர்வு தொடங்குகிறது. 1959 இல் அமைந்த சிங்கப்பூர் நாடு, தனது உட்கட்டுமானப் பணிகளுக்காக படித்த இலங்கைத் தமிழரை வரவேற்றது. 1980 களில் இருந்து தீவிரம் அடைந்த சிங்கள அரசின் தமிழருக்கு எதிரான படுகொலைகள், சாதாரண நிலையில் உள்ளவர்களையும் சிங்கப்பூரை நோக்கி, வீட்டு வேலையாட்களாகச் செல்லத் தூண்டியது. மேலும், இப்புதிய நூற்றாண்டின் முன்பின்னாக, சிங்கப்பூர் அரசு திறமைசாலிகளைத் தனது நாட்டுக்கு அழைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. பல படித்த, ஆங்கில அறிவுள்ள ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், கணினித் துறை வல்லுனர்கள், கணக்காளர்கள், கல்விமான்கள் போன்றோரும் சிங்கப்பூர் சென்று உயர் பதவிகளையும் பெற்று, நிரந்தர வதிவிட உரிமையும் பெற்றனர். ஆனால், அரசியல் அகதிகளை சிங்கப்பூர் அரசு வரவேற்கத் தவறியது.

1881 ஆம் ஆண்டு புள்ளிவிபரங்களின்படி, 738 தொழில் வல்லுனர்

களாகிய ஈழத்தமிழர் சிங்கப்பூரில் வசித்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. ²⁴ 1947 இல், எடுக்கப்பட்ட மலேசிய குடிசன மதிப்பின்படி சிங்கப்பூரில் 1372 ஈழத்தமிழர்களும், 1957 இல் 3554 ஈழத்தமிழர்களும் புலம் பெயர்ந்து வந்ததாக அறிய முடிகிறது.

இதனையடுத்து, 2010 இன் மக்கள்தொகைக்கான கணக்கெடுப்பில், இலங்கைத் தமிழர்களையும், இந்தியத் தமிழர்களையும் “இந்தியர்கள்” என்ற பகுப்பினுள் அடக்கப்பட்டு உள்ளது. இதனால் எவ்வளவு ஈழத்தமிழர்கள் சிங்கப்பூரில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றார்கள் என்று அறிவதில் சிரமங்கள் உள்ளன. இருந்தபோதிலும் அதிகாரபூர்வமற்ற ஆதாரங்களின்படி, 2010 களில் சுமார் பத்தாயிரம் தொடக்கம், பதினைந்தாயிரம் வரை, ஈழத்தமிழர்கள் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்து வருவதாக அறிய முடிகிறது. ²⁵

சுருங்கக் கூறின், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை ஈழத்தமிழர்கள், மலேசியத் தீபகத்திற்குத் தமது பொருளாதாரத் தேவைகளுக்காகச் சென்றார்கள். ஆனால், அண்மைக்காலமாக இலங்கையில் உள்ள ஈழத்தமிழருக்கு இழைக்கப்படும் கொடூரமான அழிவுகளால், பல ஆயிரக்கணக்கில் ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினரும் நடுத்தர வயதினரும், கூலித் தொழில் மற்றும் வீட்டுவேலை செய்பவர்களாகச் சிங்கப்பூருக்குச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. எவ்வாறாயினும் இலங்கையில் இருந்து வெளியே சென்று மேற்கு நாடுகளில் போய் நிம்மதியாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள், சிங்கப்பூரில் தற்காலிகமாக நிலைகொண்டு, அதனைக் கடந்து செல்லும் நாடாகக்கருதி அங்கு சென்று அடைகின்றனர்.

பசுபிக் நாடுகள்

அவுஸ்திரேலியா

பசுபிக் நாடுகளில் முதன்மையாக, அவுஸ்திரேலியாவும், நியூசிலாந்தும் ஈழத்தமிழர்கள் பெருமளவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளாகக் காணப்படுகின்றன. முதலில், அவுஸ்திரேலியாவுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்தமை பற்றிக் காண்போம்.

1901 இல் அவுஸ்திரேலியாவில் கூட்டு அரசு (Australian Federation) அமைந்ததை அடுத்து “வெள்ளை நிற அவுஸ்திரேலியக் கொள்கை”

(White Australia Policy) செயற்படுத்தப்பட்டது. அதன்படி, 1964 வரை வெள்ளை நிறத்தவர் தவிர ஏனைய இன மக்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்து செல்ல முடியவில்லை. 1964 ஆம் ஆண்டில் இக்கொள்கை ஓரளவு தளர்த்தப்பட்டது. அதன்பிறகுதான் ஈழத் தமிழர்கள், அதுவும் குறிப்பாக நன்கு படித்த, ஆங்கிலத்தில் புலமையுள்ள ஒருசிலர் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்று அங்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமை பெற்று, பல்கலைக்கழங்களில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றுத் தமது புலம் பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். 1956, 1958 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை அரசினால் ஈழத்தமிழர்கள் மேல் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனஅழிப்பு நடவடிக்கைகள் மேலும் தொடரும் என்பதை உணர்ந்த கல்விமான்கள், அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயரத் தொடங்கினர். அவர்களுள் குறிப்பாக, பேராசிரியர்கள் எலியேசர், (Eliezer Family) அரசரட்ணம் குடும்பத்தினரைக் குறிப்பிடலாம்.

1973 ஆம் ஆண்டு, தொழிற்கட்சி ஆட்சியில் இருந்த பொழுது, வெள்ளை நிறக் கொள்கை (White Australian Policy) முற்றுமுழுதுமாகக் கைவிடப்பட்டது. இதன்விளைவாக, ஈழத்தமிழர்கள் கூடுதலாக அவுஸ்திரேலியாவிற்குள் நுழைய முடிந்தது. 1970 களில் இருந்து இலங்கையில் அதிகரித்துச் சென்ற ஈழத்தமிழருக்கான இன ஒடுக்குமுறை, கல்வி, வேலை வாய்ப்பு மறுப்பு, நன்கு படித்துப் புலமை வாய்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்வதற்கான தள்ளு சக்தியாக அமைந்தது. 1970 களில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபோது, தமிழருக்கு எதிராகப் பல சட்டங்களை இயற்றியது. மேலும் இறுக்கமான பொருளாதாரக் கொள்கை, இறக்குமதித் தடை, 1970 களில் ஏற்பட்ட வறட்சி ஆகிய காரணங்களால் நாடு மிகவும் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. அதனால் மக்கள் அடைந்த துன்பம், ஈழத்தமிழர்களைத் தமது சொந்த மண்ணில் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம் பெயர வைத்த தள்ளும் காரணியாக இருந்தது. அத்தோடு, அவுஸ்திரேலியாவின் அரசியல் கொள்கை, பல்லினக் கலாச்சாரங்களை உள்வாங்கும் பரந்த போக்கு (Multiculturalism), பல்வேறு வளங்கள், பல்வேறுபட்ட அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் வேலைவாய்ப்பு, நல்ல ஆங்கிலக் கல்வி வாய்ப்பு தரமான வாழ்க்கை வசதிகள், மருத்துவ, போக்குவரத்து வசதிகள், நல்ல காலநிலை என்பன படித்த ஈழத்தமிழர்களை ஈர்க்கும் காரணிகளாக அமைந்தன.

மேலும், நன்கு கல்வி கற்ற, ஆங்கிலத் தேர்ச்சி பெற்ற, தொழில் பயிற்சி

பெற்ற, வயது குறைந்த பல்வேறு நாட்டவர்களை அவுஸ்திரேலிய அரசு “புள்ளிகள் (Points) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தொழில்சார் குடிபெயர்வின் பால் (Skill Migration) தெரிவு செய்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வரவழைத்தது. ஈழத்தமிழர்களுக்கும் இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இலங்கையில் இருந்து மட்டும் அல்ல, உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் தொழில் புரிந்த, படித்த ஈழத்தமிழர்கள் 1980 களில் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து குடியேறினர்.

1983 இல் இலங்கையில் ஈழத்தமிழருக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட படுகொலைத் தாக்குதல்களால், பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறி இந்தியாவுக்கும், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும், வட அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கும் அகதிகளாகச் சென்றனர். இவ்வேளையில், அவுஸ்திரேலிய அரசும் ஈழத்து அகதிகளுக்குத் தனது கதவை அகலத் திறந்து விட்டது. ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக அவுஸ்திரேலியா நாட்டில் வந்து குவிந்தனர். இந்நிலைமை ஒரு குறுகிய காலத்திற்கே அவுஸ்திரேலியாவில் இடம் பெற்றது. அதன்பின்னர் ஈழத்தில் இருந்து வரும் தமிழ் அகதிகளை அவுஸ்திரேலிய அரசு ஏற்பதில் பல தடைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்ததன் விளைவாக தமிழ் அகதிகளின் வருகை குறைந்தது.

2009 களில் ஈழப்போராட்டத்தை இலங்கை அரசு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டதாக அறிவித்ததில் இருந்து, பல ஈழத்தமிழர்கள், அவுஸ்திரேலியச் சட்டதிட்டங்களுக்கு முரணாக (Illegally) கடல் வழியாக அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் வந்து உள்ளனர். அவர்களுள் பலருக்குத் தற்காலிக அகதிகள் என்ற அடையாளம் அவுஸ்திரேலியக் குடிவரவு இலாகாவினால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பலரை, அவுஸ்திரேலியாவிலும், பல அண்டைத்தீவுகளில் (Christmas Island) உள்ள தடுப்பு முகாம்களில் தடுத்து வைத்து விசாரணை செய்து வருகின்றார்கள்.

மேற்கூறப்பட்டவை தவிர, அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் குடும்பத்துடன் மீள் இணைதல் (Family Reunion) என்ற கொள்கையின்கீழ், 1980 களில் இருந்து விண்ணப்பதாரரின் மனைவி, அல்லது கணவர், அவர்களின் பிள்ளைகள், தாய் தந்தையர், உடன்பிறந்த சகோதர சகோதரிகள் ஆகியோர் அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள விண்ணப்பதாரருடன் வந்து

இணைந்து கொள்வதற்கான வழியையும் திறந்து விட்டது. இதன் விளைவாக, பல தரப்பட்டவர்கள் அவுஸ்திரேலியா வந்து தமது உறவுகளுடன் இணைந்து கொண்டனர். ஆனால் 1990 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து மீண்டும் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள் விதித்ததன் விளைவாக, குடும்பத்துடன் மீள் இணைதல் என்ற வழியின் ஊடாக ஈழத்தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியா வருவது மிகமிகக் குறைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, ஆங்கில அறிவு, பட்டப்படிப்பு, வயது எல்லை, தொழில் சார் திறமை அல்லது பயிற்சி போன்றவை குடும்ப மீள் இணைதல் கொள்கையின் ஊடாக வருபவர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால், ஈழத்தில் உள்ள தமிழர்களில், அவ்வாறான தகுதி உள்ளவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் ஏதோ வகையில் ஏற்கனவே பலநாடுகளுக்கும் சென்று விட்டனர். தற்போது ஈழத்தில் உள்ள தமிழர்களிடம் மேற்கண்ட திறமைகள் குறைந்து காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாகவும், அவுஸ்திரேலியா வரும் ஈழத்தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைந்து வருகின்றது.

மேற்கு ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, கனடா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தென்அமெரிக்கா, மத்திய கிழக்கு நாடுகளிற் சென்று வாழ்ந்து கொண்டு இருந்த ஈழத்தமிழர்களுள், தங்கள் கல்வித் தகைமை, தொழிற் திறமை, பயிற்சி, வயது போன்றவற்றின் அடிப்படையில் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு மீள்ப் புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்களும் கணிசமான அளவில் நிரந்தர வதியிட உரிமைபெற்று உள்ளார்கள். மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் தொழில் புரிந்த ஈழத்தமிழர்கள் சுற்றுலா விசாவில் (Tourist Visa) அவுஸ்திரேலியா வந்த பின்னர் இலங்கைக்குப் போக முடியாத காரணங்களைக் காட்டி அகதி அந்தஸ்துக் கோரி விண்ணப்பித்து, அவர்களுள் அகதிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சிறுதொகையினரும் இதில் அடங்குவர்.

இறுதியாக, மாணவர் விசா (Student visa) பெற்று அவுஸ்திரேலியாவில் பல்கலைக் கழகங்களில், பட்டப்படிப்பு, மேற்படிப்பு, தொழிற்கல்வி படிக்க வந்த ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினர், படிப்பு முடிந்தவுடன் தொழில் பெற்று, அதனுடாக திறமை அடிப்படையில் நிரந்தர வதிவிட விசா பெற்றுத் தங்கி இருக்கின்றார்கள்.

அவுஸ்திரேலிய அரசின் குடிசன மதிப்பு இலாகாவின் எண்ணிக்கையின் படி, 1971 க்கு முன்னர் 202 பேர் மட்டுமே தமிழ் மொழி பேசுபவர்களாக இருந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது. ஆனால், இத்தொகையில்

எத்தனை பேர் ஈழத்தமிழர்கள், எத்தனை பேர் இந்தியத் தமிழர்கள், அல்லது ஏனைய நாடுகளில் இருந்து வந்து குடியேறிய தமிழர்கள் என்பது பற்றி அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 1980 களில் இருந்து ஒவ்வோராண்டும் அதிகரித்துக்கொண்டு போவதைக் காண முடிகின்றது.

1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கின்படி 11,376, 1996 இல் 18,690, 2001 இல், 24,067, 2006 இல் 32,701 தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாக வாழ்வதாகக் கணிக்கப்பட்டு உள்ளது. ஆனால், மேற்படி கணக்கெடுப்பில், தமிழ் பேசும் ஈழத்துத் தமிழர்களும் இந்தியத் தமிழர்களும் பிற நாடுகளான மலேசியா, சிங்கப்பூர், நியூசிலாந்து, ஐக்கிய இராச்சியம், ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்து அவுஸ்திரேலியா வந்து குடியேறிய தமிழர்களும், தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற அடிப்படையிலேயே சேர்க்கப்பட்டு உள்ளனர்.

26

வீட்டில் தமிழ்மொழி பேசுகின்ற தமிழர் என்ற அடிப்படையிலும், எந்தெந்த நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில்தான் மேற்படி மக்கள் தொகைக் கணக்கு எடுக்கப்பட்டு இருப்பதைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஆனால், ஈழத்தமிழர்களின் இளம் தலைமுறையினர், ஆங்கில மொழியில் படித்தவர்கள், 'வீட்டில் பேசும் மொழி' என்னும் பகுதியை நிரப்பும்போது, 'தமிழ் மொழி' என்று குறிப்பிடாது, 'ஆங்கில மொழி' எனக்குறிப்பிடுவதால் மொத்தத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெற முடியவில்லை. மேலும், வயது வந்த தமிழர்களும், ஆங்கில மொழியில் பேசுகின்ற தமிழர்களும், இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற இனப்பிரச்சினை காரணமாக, வீட்டில் பேசுகின்ற மொழி ஆங்கிலம் எனப் படிவங்களில் போடுவதாலும் தமிழர் பற்றிய மொத்தத் தொகையைப் பெற முடியாத நிலை இருக்கின்றது. அதேபோன்று மேற்படி இலாகாவினரால் மேற்கொள்ளப்படும் குடிசன மதிப்பு எண்ணிக்கையின்போது, 'பிறந்த நாடு' என்ற அடிப்படையிலும், மக்கள் தொகைக் கணக்கு எடுக்கப்படுகின்றது. இதனால், அவுஸ்திரேலியா விலும், ஏனைய நாடுகளிலும், பிறந்து வளர்ந்த இளம் தலை முறையினர்கள் 'பிறந்த நாடு' என்று பகுப்பினுள் இலங்கை என்று குறிப்பிடாமல் தாம் பிறந்த நாடு எதுவோ, அவற்றையே குறிப்பிக்கின்றார்கள். இதன் விளைவாகத் தமிழ் இளம் தலைமுறையினரின் தொகை, இக்கணக்கெடுப்பில் 'இலங்கை' என்ற பகுப்பினுள் இடம்பெறாமல் போய் விடுகின்றது. மத அடிப்படையில், ஈழத்தமிழர்கள், பெரும்பாலானவர்கள்

இந்துக்களாகவும், சிறுதொகையினர் கிறிஸ்தவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். சிங்கள இன மக்களில் சிறு தொகையினர் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதன் விளைவாக, மத அடிப்படையிலும் இலங்கைத் தமிழரைச் சரியாகக் கணக்கிட முடியவில்லை.

எனவே, அவுஸ்திரேலியாவில் இன அடிப்படையில் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு எடுக்காதவரை, எத்தனை ஈழத்தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ளனர் என்று சரியாகக் கணிப்பது இயலாது. இந்நிலையே, ஈழத்தமிழர்கள் குடிபெயர்ந்து வாழுகின்ற சுமார் 16 நாடுகளில் இருப்பதை, 2013-14 காலப்பகுதியில் இந்நூலாசியரின் ஆய்வுப் பயணத்தின்போது நேரில் கண்டறியக் கூடியதாக இருந்தது. இதற்கான காரணங்களைக் கேட்ட பொழுது, இன அடிப்படையில் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பதை அந்த நாட்டு அரசாங்கங்கள் விரும்பவில்லை எனப் பொதுவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறான பல்வேறுபட்ட சிக்கல்களுக்கு நடுவே, அவுஸ்திரேலிய அரசின் குடிசன மதிப்பு இலாகாவினால் 1991 தொடக்கம் 2010 வரையில் எடுக்கப்பட்ட சனத் தொகைக் கணக்கெடுப்பினைப் பல்வேறு கோணங்களில் அலசி ஆராய்ந்து பார்த்த பொழுது, சுமார் 20,000 க்குக் கூடுதலாக, 25 ஆயிரத்துக்கு உட்பட்ட ஈழத்தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவின் ஆறு மாநிலங்களிலும் நிரந்தரமாக வாழ்ந்து வருவதைக்காண முடிகின்றது. இதில், நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில் கூடுதலாகவும் அடுத்ததாக, விக்ரோறிய மாநிலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்து குயின்ஸ்லாண்ட் மாநிலத்திலும் ஈழத்தமிழர்கள் அதி களவில் தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்து இருக்கின்றார்கள். ஏனைய மாநிலங்களில், மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.²⁷

2009 மே மாதத்தில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்ததாக, இலங்கை அரசு அறிவித்த பிறகு, அகதிகளாக அவுஸ்திரேயாவுக்கு வந்த ஈழத்தமிழர்கள் தொகையை அறிய எதுவித வாய்ப்புகளும் இல்லை. ஆனால், அதிகாரபூர்வமற்ற ஆதாரங்களின் ஊடாக, சுமார் ஐயாயிரத்துக்கும் அதிகமான ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக அவுஸ்திரேலியா வந்து இருக்கலாம் என அறிய முடிகின்றது. இந்த எண்ணிக்கை சரியானது என்று கூற முடியாது.

நியூசிலாந்து

1972 இல் நியூசிலாந்தின் தொழிற்கட்சி அரசு (Labour party) அதுவரை இறுக்கமாக இருந்த குடிவரவுக் கொள்கையைத் தளர்த்தியது. இதன் விளைவாக, 1973-1995 க்கு இடையில் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து சுமார் 1,00,000 பேர் நியூசிலாந்துக்கு வந்து குவிந்தனர். அந்நாட்டில் நிலவிய அமைதியான அரசியல் சூழ்நிலை, நல்ல பொருளாதார வளம், வேலை வாய்ப்புகள், ஆங்கிலக் கல்வி வசதி, நல்ல காலநிலை, தரம் வாய்ந்த மருத்துவ வசதி, வசதியான வாழ்க்கை, உயர்ந்த ஊதியம், ஓய்வு ஊதியம் போன்றவை ஈழத்தமிழர்களை ஈர்க்கின்ற காரணிகளாக அமைந்தன.²⁸

நியூசிலாந்து சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பு இலாகாவின் தரவுகளின்படி, 1972-1976 இடைப்பட்ட காலத்தில், 744 ஈழத்தமிழர்களே நியூசிலாந்துக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்று இருந்தனர். 1977, 1979, 1981 ஆண்டுகளில் சிங்கள அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளுக்குப் பிறகு, ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றதைப் போல, நியூசிலாந்துக்கும் செல்லத் தொடங்கினர். 1984 களில் நியூசிலாந்தில் பொருளாதார சீர்திருத்தம் காரணமாக, திறமை வாய்ந்த, பயிற்சி பெற்ற படித்தவர்கள் நியூசிலாந்தின் பொருளாதார வளச்சிக்குத் தேவைப்பட்டதால், குடி வரவுக் கொள்கையில் தாராளப் போக்கு கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

மேற்கூறப்பட்ட தள்ளும் காரணிகளும், இழுக்கும் காரணிகளும் தகுதி வாய்ந்த ஈழத் தமிழரை நியூசிலாந்து நோக்கிக் குடி பெயர வைத்தது. அத்தோடு வணிக வளர்ச்சி, குடும்ப மீள் இணைப்பு (Family Reunion) ஆகியவையும், ஈழத்தமிழர்கள் பலரை நியூசிலாந்திற்குச் சென்று குடியேற வைத்தது. அகதி என்ற தகுதியும் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. ஆயினும், அவுஸ்திரேலியா, அல்லது கனடா, மேலும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் போல், அகதி அந்தஸ்து பெறுவது இலகுவாகக் காணப்படவில்லை. 2011 இல் ஆயிரத்திற்கும் குறைவான ஈழத்தமிழர்களை மட்டுமே நியூசிலாந்து அரசு அகதிகளாக ஏற்றுக் கொண்டது என்பதை, அதிகாரபூர்வமற்ற ஆதாரங்களின் ஊடாக அறிய முடிகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியில் நியூசிலாந்திற்குச் சென்று குடியேறிய ஈழத்தமிழர்கள் எண்ணிக்கை பற்றி 2013 இறுதியில் இந்நூலாசிரியர் ஆய்வு செய்தபோது, 2013 க்கான குடிசன மதிப்பு விபரம் கிடைக்கப் பெறவில்லை. எனவே 2006 குடிசன மதிப்பு புள்ளி விபரங்களின்படி,

5540 ஈழத்தமிழர்கள் நியூசிலாந்தில் வாழ்வதாக அறிய முடிகிறது ²⁹ இவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் ஆக்லாந்து (Auckland) நகரத்தில் வசிப்பதாகவும், தலைநகர் வெல்லிங்டனில் (Wellington) மிகக் குறைந்த அளவில் வசிப்பதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள்

பிரித்தானியா

இலங்கைக்கும் பிரித்தானியாவுக்கும் இடையிலான சமூக, சமய, கலை, கலாச்சார, கல்வி, தொழில், பொருளாதார, அரசியல் தொடர்புகள், இரண்டு நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் மேலானவை. 1795 ஆம் ஆண்டு, டச்சுக்காரரிடம் இருந்து இலங்கையைப் பிரித்தானியப் பேரரசு தனது பிடிக்குள் கொண்டு வந்தது. 1830 களில் கோல்புறாக் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தக் குழுவினரைக் கொண்டு, இலங்கையில் தமக்கு ஏற்ற அரசியல் யாப்பை முதன்முதலாக வரைந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, தமது பொருளாதார நலன்களுக்காக, இலங்கையில் அதுவரையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பு முறையை மாற்றியது. அதுவரை தமிழர்களின் தாயகப் பகுதிகளான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தனித்தனி நிர்வாக அமைப்பின்கீழ் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலுங்கூட அந்த நிலைமையே தொடர்ந்து நீடித்தது. 1833 க்குப் பிறகு, பிரித்தானியர் வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மாகாணங்களைச் சிங்கள மாகாணங்களோடு இணைத்து, இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாக அலகினுள் கொண்டு வந்தனர்.

இம்மாற்றமே, ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் தலைவிதியைப் பல்வேறு கோணங்களில் சீரழிக்க அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது. மேலும், ஏற்கனவே முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டதுபோல, பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் என 1920 இல் இடம்பெற்ற மனிங் சீர்திருத்தம் (Manning), 1931 களில் இடம்பெற்ற டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தம் (Donoughmore), இறுதியாக 1945 களில் இடம்பெற்ற சோல்பரி அரசியல் சீர்திருத்தம் (Soulbury) என்பன தொடர்ச்சியாக, தமிழர்களின் அரசியல் தலைவிதியைப் பல்வேறு வடிவங்களில் சீர்குலைத்ததையே காண முடிகின்றது. பிரித்தானியர் இலங்கைக்கு 1947 களில் விடுதலை வழங்க முன்வந்தபோது, தமிழர்கள் வரலாற்றுக் காலம் தொடக்கம் ஆட்சி செய்த வடக்கு-கிழக்கு தமிழர் பாரம்பரியத் தாயகப் பகுதிகளைத் தமிழரிடம் கையளித்து இருக்க வேண்டும். போர்த்துக்கீசரான அந்நிய ஆட்சியாளர்

இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தபோது, தமிழர்களின் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களாகிய தமிழர் பிரதேசம், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்துக்கு உட்பட்டுத் தமிழர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. எனவே, பிரித்தானியர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறும்போது மேற்படி பிரதேசத்தை தமிழர்களிடம் அல்லவா கொடுத்துவிட்டுச் சென்று இருக்க வேண்டும் என்பதே சாதாரணமாக ஒருவருக்கு எழும் கேள்வி ஆகும்.

1947 இல் 70 வீதத்திற்கு மேல் பெரும்பான்மைப் பலங்கொண்ட சிங்களவரிடம், இலங்கை முழுவதையும் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தமையே கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஈழத் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்து இருக்கின்றது. ஒட்டுமொத்தத்தில், பிரித்தானிய அரசு செய்த பாரிய வரலாற்றுத் தவறே ஈழத்தமிழர்கள் இன்று உலகம் முழுக்க அகதிகளாக செல்லும் நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. எனவே, அதற்கான தார்மீகப் பொறுப்பைப் பிரித்தானியாவே ஏற்க வேண்டும். இலங்கையை விட்டு வெளியேறிய போதும், இலங்கையுடனான பிரித்தானிய அரசின் பொருளாதார, இராஜதந்திர உறவுகள், பொதுநலவாய நாடுகள் அமைப்பினுள் இலங்கை இருப்பதால் இன்றுவரை தொடர்கின்றன.

ஈழத்தமிழர்களின் பிரித்தானியா நோக்கிய புலம் பெயர்வு, பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தின் நடுப்பகுதியாகிய 1850 களில் இருந்து தொடங்குவதைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஆனால், 1950 கள் வரையான ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்திற்குள் எத்தனை ஈழத்தமிழர்கள், எவ்வாறு பிரித்தானியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றார்கள் என்பது பற்றிய விபரங்கள் ஆய்வுக்கு உரியவையாகக் காணப்படுகின்றன. கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களாக, இலங்கையின் அரசியல் நிலைமைகளாலும், ஐக்கிய இராச்சியத்தின் குடிவரவுக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களாலும் பல ஈழத்தமிழர்கள், வேலைவாய்ப்பு, உயர் கல்வி காரணமாக 1950 களில் இருந்து பிரித்தானியாவில் குடியேறுவதைக் காண முடிகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பல தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் மருத்துவத் துறையில் தமது கற்கைகளை மேற்கொண்டனர். குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயில் தொடங்கப்பட்ட கிரீன் (Green Hospital) மருத்துவமனையும், அதன் கல்விச் சேவையும், மருத்துவச் சேவையும் சிறந்து விளங்கின.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் வசதி படைத்த குடும்பத்தினர் தமது பிள்ளைகளைப் பிரித்தானியப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுப்பி மருத்துவத் துறையில் பட்டம் பெறவும் வைத்தனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், 1950 களில் பிரித்தானியா தேசிய சுகாதார சேவைகள் (National Health Service) நிறுவனம், இலங்கையில் உள்ள மருத்துவர்கள் பிரித்தானியாவிற்கு வந்து மருத்துவச் சேவை செய்வதற்கான வாய்ப்புகளை வழங்கியது. இதன் விளைவாகப் பல தமிழ் மருத்துவர்கள் பிரித்தானியாவுக்குச் சென்று மருத்துவ சேவை புரிந்து, அங்கேயே நிரந்தரமாகக் குடி உரிமையும் பெற்று உள்ளனர்.

1962 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட “பொதுநலவாயக் குடிவரவுச் சட்டம்” (The Commonwealth Immigration Act) மேலும் அதிக அளவில் ஈழத்தமிழர்களைப் பிரித்தானியாவிற்குப் புலம் பெயர வைத்தது. குறிப்பாக, ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், கணக்காளர்கள், சட்ட வல்லுனர்கள், சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற தாதிகள், வணிகர்கள் போன்ற துறைசார் வல்லுநர்கள், இலங்கையின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகள் அவர்களைத் தள்ளுகின்ற காரணியாக அமைய, பிரித்தானியாவின் செல்வச் செழிப்பு, வேலை வாய்ப்பு, நவீன மருத்துவ வசதிகள், உயர் கல்வி வாய்ப்பு, வசதியான வாழ்க்கை, பாதுகாப்பான அரசியல் நிலைமை, தனிமனித சுதந்திரம் என்பன அவர்களை இழுக்கும் சக்தியாக அமைந்தன. அத்தோடு, பிரித்தானியச் சீமைக்குச் சென்று வாழ்கின்ற, துணியில் அழுக்குப்படாத தொழில் (White Collar Job) புரிகின்ற, மேல்நாட்டு மோகம், ஆங்கில மொழி மோகம், சமுதாய மதிப்பு மரியாதை போன்ற தனிமனித ஆசைகளும், ஈழத்தமிழர்களைப் பிரித்தானியாவை நோக்கிப் புலம் பெயரச் செய்தன. இதன் விளைவாக 1964 களில் இருந்து பெரும் எண்ணிக்கையிலான ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்தமையை அறிய முடிகின்றது.³⁰ அதன்பிறகு, குடியேறும் முயற்சிகளில் சில தடைகள் ஏற்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. 1968 இல் பிரித்தானிய அரசு தனது குடிவரவுக் கொள்கையில் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. உதாரணமாக 1968 இன் குடிவரவுச் சட்டமும் (Immigration Act of 1968) 1971 இன் குடிவரவுச் சட்டமும் (Immigration Act of 1971) பிரித்தானியாவில் குடியேறி நிரந்தரமாக வதிவிடம் பெற்று வாழ முயற்சிப்பவர்களை வெகுவாகத் தடுத்து நிறுத்தின. இருந்தும், ஏற்கனவே அங்கு குடியேறிய ஈழத்தமிழர்கள், தமது குடும்பங்களையும், இரத்த உறவினரையும், தம்மோடு மீளிணைப்பதில் பின்நிற்கவில்லை. அத்தோடு, உயர்கல்வியின் பொருட்டு பிரித்தானியா சென்ற

ஈழத்தமிழர்களும், 1977 களின் பின்னான இலங்கையின் அரசியல் நிலைமை காரணமாக அங்கு திரும்பிச் செல்லாது, பிரித்தானியாவிலே அகதிச் சான்றிதழ் பெற்று நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர். இவ்வாறு, தொழில், கல்வி, குடும்ப மீள் இணைவுகளின் அடிப்படையில் பிரித்தானியாவில் வதிவிட உரிமை பெற்று நிரந்தரமாக வாழ்ந்த நிலைமையில் இருந்து, 1980 களைத் தொடர்ந்து பல ஆயிரக்கணக்கில் ஈழத்தமிழர்கள் பிரித்தானியாவுக்கு அகதிகளாகச் செல்கின்ற புலம் பெயர்வு தொடங்குகின்றது.

1981, 1983 களில், சிங்கள இராணுவப் படைகளாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும், ஈழத்தமிழர்கள் தெற்கில் உள்ள சிங்களப் பகுதிகளிலும், மத்தியில் உள்ள சிங்களப் பகுதிகளிலும், தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையிலான எல்லைப்பகுதிகளிலும் மிகவும் கொடூரமாகச் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டு, பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டு, வீடுகள், வணிக நிறுவனங்கள், தொழிற்கூடங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டு, தமிழர்களின் வடக்கு, கிழக்குத் தாயகப் பகுதிகளுக்கு அகதிகளாக விரட்டப்பட்டார்கள். இரண்டு லட்சம் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடித் தஞ்சம் புகுந்தனர். பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் மேற்கு ஐரோப்பா, ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகள், வட அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று தஞ்சம் கோரினர்.

இந்த வேளையில், தொழில், கல்வி, குடும்ப மீள் இணைவு, உயர் கல்வி போன்றவை காரணமாகப் பிரித்தானியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்களையும், 1980 களில் இருந்து தொடர்ச்சியாக அகதிகளாகச் சென்றவர்களின் தொகை பற்றி நோக்குவது பொருத்தம் ஆகும்.

பிரித்தானியாவில் எத்தனை ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்று சரியாகக் கணக்கெடுப்பதில் ஏனைய முன்குறிப்பிட்ட நாடுகள்போல், பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. காரணம், பிரித்தானிய மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பும் இன அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படுவது இல்லை. நாடுகளின் அடிப்படையிலும், மத அடிப்படையிலும் புலம் பெயர்ந்து, பிரித்தானியாவில் வாழும் மக்கள் தொகைக் கணக்கு சேகரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. 2011 ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பில், இலங்கை பற்றிய மக்கள் தொகை, ஆசியக் கண்டத்தின்கீழ் 'இந்தியா' என்ற உட்தலைப்பின்கீழ் சேர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றன. பிரித்தானியாவில் வாழும் பிற நாட்டில் பிறந்தவர்கள் என்ற பகுப்பின்கீழும்

மக்கள் தொகைக் கணக்கு பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. அதன்படி, 'பிரித்தானியாவில் வசிக்கும் இலங்கையில் பிறந்தவர்கள்' என்ற பகுப்பினுள் பதியப் பெற்று உள்ளது. அதன்படி 1991 களின் மக்கள் தொகைப் பதிவுகளின்படி 39,402 பேரும், 2001 ஆம் ஆண்டுப் பதிவுகளின்படி, 67,832 பேரும் பதிவாகி இருக்கின்றனர்.³¹ ஆனால் இவர்களுள், சிங்களர்களும், முஸ்லீம்களும் அடங்குவர். பிரித்தானியாவில் இலங்கைப் பெற்றோருக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள், பிரித்தானிய நாட்டவர் என்ற மக்கள் தொகைக்குள் பதிவாகி இருக்கின்றது. எனவே, ஈழத்தமிழர்கள் எத்தனை பேர் என்பதைத் துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியவில்லை. அதேவேளையில், தொழிலாளர்கள் பற்றிய பதிவுகள் (The Labour forces survey Department) திணைக்களத்தின் 2006 ஆம் ஆண்டு புள்ளி விபரப்படி 102,950 பேர் இலங்கையில் பிறந்து, பிரித்தானியாவில் நிரந்தரமாக வாழ்கின்றனர் எனக் கூறப்பட்டு உள்ளது. இப்புள்ளி விபரங்களிலும் மேற்கூறப்பட்ட பிரச்சனையே காணப்படுகின்றது. மேலும், மத அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர்கள் இந்துமதம் என்ற பெரும் பிரிவினுள் சேர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். அதில் இந்தியாவிலும் ஏனைய நாடுகளில் வாழும் இந்து மதத்தவர்களும் அடங்குகின்றார்கள். அதன் விளைவாக, இந்து மதம் என்ற அடிப்படையிலும் ஈழத்தமிழர்களைப் பகுத்து அறிய முடியவில்லை. பிரித்தானிய அகதிகள் சபை (British Refugee Council) நாட்டு அலுவலகம் (Home Office) அளித்துள்ள புள்ளி விபரங்களின்படி, 1983 க்கு முன்னர் 30,000 தமிழர்களும், 2002 இல் 1,10,000 தமிழர்களும் பிரித்தானியாவில் வாழ்வதாக அறியப்படுகின்றது. மேற்படி 1,10,000ம் இலங்கையருள் 60,000ம் அகதிகளும் உள்ளடங்குவர் எனவும் புள்ளி விரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.³²

இத்தகைய சிக்கலான நிலைமையில், பல்வேறுபட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வு நூல்கள், இணையத்தளங்களை ஆராய வேண்டிய தேவை உள்ளது. அத்தோடு, சில அரசு சார்பு அற்ற நிறுவனங்களிடம் இருந்து பெற்ற தரவுகளையும் கருத்திற் கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. மேற்படி ஆதாரங்களின் வழியாக, பிரித்தானியாவில் அண்மைக்காலம் வரை சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஈழத் தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என அறிய முடிகின்றது. கடந்த 12 ஆண்டுகளில் மட்டும் சுமார் 90,000 க்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் பிரித்தானியாவுக்கு அகதிகளாகவும், குடும்பத்தில் மீள் இணைவதன் பொருட்டும், திருமணத்தின் மூலமும் வந்து இருக்கின்றார்கள் என ஊகிக்க முடிகின்றது.

1993 க்குப் பின்னர், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (European Union) அமைக்கப்பட்டதில் இருந்து பிரான்சு, ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, இத்தாலி போன்ற ஆங்கில மொழி பேசாத நாடுகளில் இருந்த பல ஈழத் தமிழர்கள் தமது பிள்ளைகளை ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்பிப்பதற்காக, பிரித்தானியாவில் சென்று வாழத் தொடங்குவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

எனவே, மேலே கூறப்பட்ட பல்வேறு அரசு, அரசு சார்பு அற்ற அறிக்கைகளின் ஊடாகவும், ஏனைய மேற்குறிப்பிட்ட ஆதாரங்களைக் கொண்டும், சுமார் 150,000-180,000 இற்கும் இடைப்பட்ட அளவில் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து பிரித்தானியாவில் வாழ்கின்றனர் எனக் கூறலாம். அவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் லண்டன் மாநகரில்தான் வாழ்கின்றார்கள். குறிப்பாக, வெம்பிளி, ஹரோ, வால்தம்ஸ்ரோ, மில்டன் குறைடன், சர்ரே, ரூட்டிங், லுசியம், சவுத்தோல் போன்ற இடங்களில் செறிந்து வாழ்வதையும் பார்க்க முடிகின்றது. அண்மைக்காலமாக, ஈழத்தமிழர்கள், புறநகர்ப் பகுதிகளை நோக்கிச் செல்வதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.³³

பிரான்ஸ்

இதுவரை கவனத்திற் கொள்ளப்பட்ட நாடுகளுள், இந்தியா தவிர ஏனைய நாடுகளுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்தமைக்குத் தள்ளுகின்ற காரணிகளும் இழுக்கின்ற காரணிகளும் ஓரளவு சமபங்கு வகித்தன. ஆனால், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி போன்ற மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும், நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன் போன்ற ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளும் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்தோ, அல்லது அகதிகளாகவோ சென்று அடையக் கூடிய அளவிற்கு அவர்களை அமோகமாக முதலில் ஈர்த்து இழுக்கும் நாடுகளாக இருந்திருக்க முடியாது. காரணம், மேற்கண்ட நாடுகளில் ஆங்கில மொழி வழக்கில் இல்லை. எனவே, ஈழத்தமிழர்களின் முதல் தெரிவு, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பிரித்தானியா, வட அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து போன்ற ஆங்கில மொழி பயன்பாட்டில் உள்ள நாடுகளை நோக்கி அமைந்தது. ஆனால், தவிர்க்க முடியாதவாறு 1980 களுக்குப் பின்னர், பாரிய அளவில் ஈழத்தமிழர்கள் பிரான்ஸ் நாட்டுக்கும் அகதிகளாகப் போக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

தமிழ்நாட்டில் புதுச்சேரி, பிரான்ஸ் நாட்டின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு

இருந்த காலத்தில் அங்குள்ள தமிழர்கள் பிரெஞ்சு (French) மொழியில் தேர்ச்சி பெற்று இருந்ததோடு, பல ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பிரான்ஸ் நாட்டில் சென்று நிரந்தர வதிவிட உரிமையும் பெற்று வாழ்ந்தனர். எனவே பிரான்ஸ் நாட்டில் தமிழ் பேசும் புதுச்சேரித் தமிழர்கள் ஏற்கனவே வாழ்ந்தமை, ஈழத்தமிழர்களை ஓரளவு இழுக்கும் காரணியாக அமைந்தது.

அடுத்ததாக, இலங்கையில் பிரித்தானியரின் இறுதிக்கால ஆட்சியின் பொழுது, பிரான்ஸ் நாட்டின் பல கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்களும், குருத்தினிகளும் (Nuns) இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த வட மேற்குப் பகுதிகளாகிய புத்தளம், கற்பிட்டி, நீர் கொழும்பு, மன்னார் போன்ற இடங்களிலும் யாழ்குடா நாட்டில் பரவலாகவும் தமது மதப்பரம்பலிலும், கல்வி போதிப்பதிலும் ஈடுபட்டு இருந்தனர். மேற்படித் தொடர்புகளாலும் பல ஈழத்தமிழர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிகளில் பிரான்ஸ் நாட்டுக்குச் சென்று குடியேறினர். இலங்கையில் ஆங்கிலக் கல்வியோடு பிரெஞ்சு மொழியைக் கற்ற படித்தவர்களும், 1970 களில் பிரான்ஸ் நாட்டில் வந்து குடியேறி உள்ளனர். மேற்படிக் காலகட்டத்தில், வணிக நோக்குடனும் சுற்றுலாப் பயணிகளாக வந்தவர்களும், இலங்கையின் அரசியல் நிலை காரணமாக, பிரான்ஸ் நாட்டில் அகதி தஞ்சம் கோரி அதன்மூலமும் நிரந்தரமாக அங்கு தங்கி இருக்கின்றனர்.

ஆனால், 1980 களை அடுத்து, இனப்படுகொலை காரணமாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தனர். குறிப்பாக 1981 களில் இருந்து 1995 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் பெருமளவிலான ஈழத்தமிழர்கள் வந்து சேர்ந்ததைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. மேற்படிக் காலகட்டத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற தமிழருக்கு எதிரான இனப்படுகொலையும், ஈழவிடுதலைப் போராளிகளுக்கும், இலங்கை அரசின் முப்படைகளுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற உக்கிரமான போருமே இதற்குக் காரணம் ஆகும். இதே காலகட்டத்தில், பிரான்ஸ் நாட்டின் மிற்றேண்ட் (Mitterrand) அரசாங்கம் தனது குடிவரவுக் கொள்கையில், அகதிகளையும், நாடற்றவர்களையும் தாராளமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலைப்பாட்டில் இருந்தமையும், பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு அகதிகளாக நுழைவிற்கு இழுக்கும் சக்தியாகவும் அமைந்தது. அத்தோடு, அகதிகளைப் பராமரிக்கும் நிறுவனமாக ஒபெரா (OFPRA- The Office for the Protection of Refugees) 1987 களில் தோற்றம் பெற்றமை, ஈழத் தமிழ் அகதிகளுக்கு மேலும் சாதகமான நிலைமையினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

2002 இலங்கையில் ஏற்பட்ட போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் காரணமாக பிரான்சு அரசாங்கம் தமிழ் அகதிகள் வருவதில் இறுக்கமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. 2007 இல் சர்க்கோசி (Sarkozy) தலைமையிலான அரசு அகதிகள் வருகையை மிகவும் கட்டுப்படுத்தியது. ஈழத்து அகதிகள் பிரான்சுக்குள் வருவதும், அகதி அந்தஸ்து பெறுவதும் கடினமாயிற்று. அப்படி இருந்தும், ஏதோ சில வழிகளில் ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் வருகை இன்றுவரை தொடர்கதையாக உள்ளது. குறிப்பாக 2009 இல் ஈழப் போராட்டம் நிலைகுலைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, இளம் தலைமுறையினர் பலர் பல்வேறு வழிகளைப் பாவித்து பிரான்சுக்குள் நுழைய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அத்தோடு, ஏற்கனவே அங்கு குடியேறி, நிரந்தர வதிவிட உரிமை பெற்ற ஈழத்தமிழர்கள், தமது குடும்பங்களையும், உறவினர்களையும் தம்மோடு மீள் இணையும் பொருட்டு பலரை அழைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர்.

பிரான்ஸ் நாட்டில் ஈழத்தமிழர்களின் பிரதான இடமாக லா சப்பேல் (La Chapelle) காணப்படுகின்றது. அதனைச் சுற்றியுள்ள நகரங்களிலும் கூடுதலாக வசிக்கின்றார்கள். அண்மைக்காலமாக, பிரெஞ்சு நாட்டின் உட்பகுதியில் உள்ள கிராமப்புறங்களுக்கும் சென்று குடியேறி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இந்தப் பின்னணியில், பிரான்ஸ் நாட்டில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி அறிவது தேவை ஆகின்றது. ஏனைய மேற்கு நாடுகளைப் போல, இன அடிப்படையிலான மக்கள் தொகையை பிரான்ஸ் நாட்டின் குடிசன மதிப்பு இலாகா (Census Department) கொண்டு இருக்கவில்லை. 2013 இல் இந்நூலாசிரியர் மேற்படி அலுவலகத்திற்குச் சென்று ஆய்வுகளை நடத்தியபோது, 2012 குடிசன மதிப்பு அறிக்கையில் இலங்கை மக்களின் சனத்தொகை, வயதின் அடிப்படையில் மட்டுமே கணிக்கப்பட்டு இருந்ததால், இவற்றில் இருந்து ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய தனிக்கணக்கைப் பெற முடியவில்லை.

இதனால், பிரான்சில் அகதிகளைப் பராமரிக்கின்ற அலுவலகத்தில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்ற புள்ளி விபரங்களையும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலும், இலங்கைக்கான பிரான்ஸ் தூதுவர் அலுவலகத்தில் பெறப்பட்ட தரவுகளில் இருந்தும், பல்வேறுபட்ட இணையத் தளங்களிலும் இருந்து கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளில் இருந்தும், சுமார் 80,000 - 100, 000 வரையிலான ஈழத்தமிழர்கள் பிரான்ஸ் நாட்டில் அகதிகளாக வாழ்கின்றனர் என்ற முடிவுக்கு வர முடிகின்றது.

ஜேர்மனி

பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகச் சென்ற பின்னணியைப் போலவே ஜேர்மனி நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றமையும் காணப்படுகின்றது. 1970 களில் இருந்து அந்த நாட்டுக்குச் செல்லத் தொடங்கி உள்ளனர் என்பது பதிவாகி இருக்கின்றது. 1977, 1979, 1981 களில் இலங்கையில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிராக சிங்கள அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனப்படுகொலைகளுக்குப் பின்னர், ஜேர்மனிக்கு வந்த ஈழத்தமிழர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து இருப்பதைப் புள்ளி விவரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, 1978 இல் 1500, 1979 இல் 2300 அளவிலான இலங்கையர்கள் ஜேர்மனிக்குச் சென்று உள்ளனர். இதில் 90 விழுக்காட்டினர் ஈழத்தமிழர் ஆவர். ஆனால், இத்தொகை 1983 இல் இலங்கையில் ஈழத்தமிழருக்கு எதிரான படுகொலை நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து 17,340 ஆக உயர்ந்தது.³⁴

1995 வரை ஈழத்தமிழர்கள் ஜேர்மனி நாட்டுக்குச் சென்று அகதி அந்தஸ்துக் கோருவதில் பாரிய தடைகள் இருக்கவில்லை. இக்காலகடத்தில், ஜேர்மனி நாடு ஈழத்தமிழர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்குவதில் தாராள மனத்துடன் நடந்து கொண்டதனையும், பல ஈழத்தமிழர்களுக்கு அகதிகள் அந்தஸ்து வழங்கியமையும், ஜேர்மனி நாட்டில் வாழ நிரந்தர உரிமை கொடுத்ததற்கான புள்ளி விபரங்கள் சான்று பகிர்கின்றன. ஆனால் இந்நிலைமை, 1995 களில் இருந்து மாறுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. இதற்கான காரணம் ஜேர்மனி அரசு (Federal Republic of Germany) தனது குடிவரவுக் கொள்கையில் அகதிகள் ஜேர்மனிக்குள் வருவதற்கு மிக இறுக்கமான கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்தியமை ஆகும். 1989 இல் பெர்லின் சுவர் இடிக்கப்பட்டு கிழக்கு ஜேர்மனி மேற்கு ஜேர்மனியுடன் இணைந்தது. இதன் விளைவாக ஆயிரக்கணக்கான துருக்கியர்களும் ஜேர்மனிக்கு வரத் தொடங்கினர். எனவே, ஜேர்மனியில் அகதி அந்தஸ்துக் கோரிய பல ஈழத்தமிழர்களின் விண்ணப்பங்கள் மறுக்கப்பட்டன. அவ்வாறு மறுக்கப்பட்டவர்களுள் சிலர் மீண்டும் இலங்கைக்குத் திரும்பி அனுப்பப்பட்டனர். பலர் பிரித்தானியா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்று உள்ளனர். ஆனால், மறுபுறத்தில், 1990 களில் இருந்து, ஏற்கனவே அகதி அந்தஸ்து கோரிய கணிசமான ஈழத்தமிழர்களின் கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, நிரந்தர வதிவிட உரிமையும் ஜேர்மனி குடி உரிமையும் வழங்கப் பட்டன.³⁵ அதேவேளையில் பலரது கோரிக்கை மறுக்கப்பட்ட நிலையில்,

அவர்களுக்கு, ஜேர்மனி அரசு ஜெனிவா அகதிகள் உடன்படிக்கையின்படி (Geneva Refugee Convention) சகித்தல் கொள்கை (Toleration) அடிப்படையில் தற்காலிக விசா வழங்கியது. இவ்வாறானவர்கள், ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை தங்களது பதிவைப் புதிப்பித்துத்தான் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். இருந்தும், ஏற்கனவே ஜேர்மனி நாட்டுக்கு வந்து அகதிகளுக்கான தகுதி பெற்றவர்கள் தமது குடும்பங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்வதற்கு ஜேர்மனி அரசு அனுமதி வழங்கியதால், பலரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் தொடர்ந்தும் ஜேர்மனிக்குள் வந்து கொண்டு இருந்தனர். ஆனால், 2005 இல் மேற்படி நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அகதிகள் சட்டத்தில் ஏற்பட்ட திருத்தமும், ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கு விசேடமாக வழங்கிய சிறப்பு உரிமையுமே இவ்வாறான மாற்றம் ஏற்படக் காரணமாக இருந்தது. இதன்படி, 'சகித்தல்' கொள்கை முடிவுக்கு வந்தது. ஐந்து ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக ஜேர்மனியில் இருந்தவர்களுக்கும், எட்டு ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக ஜேர்மனியில் தொழில் புரிந்தவர்களுக்கும் வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறான நிலைமையில் இல்லாத ஈழத்தமிழர்களுக்குக் கால வரையறை அற்ற (Unlimited) வதிவிட அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அது மட்டும் அல்லாமல் நிரந்தர அகதித் தஞ்சமும், ஜேர்மனியில் குடி உரிமை பெற்றவர்களுக்கு 'சிறப்புத் தொழிற் சான்றிதழும்' (Special Permit) அவ்வாறு அல்லாத மேற்குறிப்பிட்டோருக்கு 'பொதுவான அனுமதிப் பத்திரமும்' (General Permit) வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியில் இருந்து, ஜேர்மனி அரசும், அதன் சட்டங்களும் ஈழத்தமிழர்களை இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதாவது நிரந்தர வதிவுரிமையும், ஜேர்மனி குடியுரிமை பெற்ற ஒரு பிரிவினரையும், வதிவிட உரிமையும், காலவரையற்ற வதிவிட உரிமையும் பெற்ற இன்னொரு பிரிவினரையும் உருவாக்கி இருக்கின்றது. இந்நிலைமை, ஈழத்தமிழர் அகதிகள் மட்டத்தில் பெருமித உணர்வு கொண்ட ஒரு பிரிவினராகவும், தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட இன்னொரு பிரிவினராகவும் பிளவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட அனைத்து நாடுகளைப்போல, ஜேர்மனி அரசின் புள்ளி விபர அலுவலகம் (Federal Statistical Office Germany) இன அடிப்படையிலான மக்கள் தொகைக் கணக்கீட்டைக் கொண்டு இருக்கவில்லை. இந்துக்கள் என்ற அடிப்படையில் ஜேர்மனியில் வாழும்

இலங்கையர்கள் தொகை கணிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. எனவே, ஜேர்மனி சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் உள்ள புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு, எவ்வளவு ஈழத்தமிழர்கள் வசிக்கின்றார்கள் என்பதை அறிவது எளிதாக இல்லை. ஆனால், பல்வேறு ஆவணங்கள், அறிக்கைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மற்றும் கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளைக் கொண்டு, ஜேர்மனியின் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு இலாகாப் புள்ளி விபரங்களோடு ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் நோக்கும்போது, சுமார் 60,000 இலங்கையர்கள் ஜேர்மனியில் வாழ்கின்றனர் என்பதனைக் கணிக்க முடிகின்றது. அதில் சுமார் 50,000 பேர் ஈழத்தமிழர்களாக உள்ளார்கள் என்ற முடிவுக்கு வரக் கூடியதாக உள்ளது.

ஜேர்மனி அரசு, இன அடிப்படையிலான குடியேற்றங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக, ஈழத்தமிழ் அகதிகளை ஜேர்மனியில் உள்ள பல்வேறு மாநிலங்களில் குடி அமர்த்தி உள்ளது. ஆனால், சுமார் 50 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்கள் மேற்கு ஜேர்மனியில் உள்ள வட றைன், வெஸ்ட்பாலியா (Sefali of North Rhine Westphalia) மாநிலங்களில்தான் வாழ்கின்றார்கள். பாரிய தொழிற் சாலைகளும், அதிக அளவில் அயல்நாட்டவர் வாழுகின்ற பகுதியாகவும் மேற்படி மாநிலங்கள் காணப்படுவது அதற்கான காரணமாக இருக்கலாம்.

சுவிட்சர்லாந்து

சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் ஈழத்தமிழ் அகதிகளைப் பற்றிச் சில ஆய்வு நூல்களும், கட்டுரைகளும் ஏற்கனவே வெளிவந்து இருக்கின்றன. ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு 1970 களில் இருந்தோ அல்லது அதற்கு முன்போ ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்ததுபோல் அல்லது அகதிகளாகக் குடியேறியதுபோல் சுவிட்சர்லாந்துக்குச் சென்று குடியேறவில்லை. 1980 களில் இருந்தே சிறுதொகையில் ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகச் சென்றதையும், 1990 களுக்குப் பின்னரே பெருமளவிலான ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக சுவிட்சர்லாந்துக்குச் சென்று அகதி அந்தஸ்துக்கோரி வாழ்கின்றார்கள். இலங்கையில் இருந்து சுவிட்சர்லாந்திற்குச் சென்று வாழும் மொத்த மக்களுள் 95 விழுக்காட்டினர் இலங்கைத் தமிழர் என்பதனையும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய புள்ளி விபரங்களைப் பெறுவதன்பொருட்டு 2013 இன் இறுதிப் பகுதியில் இந்நூலாசிரியர் சுவிட்சர்லாந்தின் புள்ளி விபர அலுவலம் (Federal Statistical office) சென்று ஆய்வுகள்

நடாத்தியபோது, அவை அனைத்தும் ஜோர்மன், அல்லது பிரெஞ்சு மொழியில்தான் இருப்பதைக் காண முடிந்தது. அங்கு தொழில் புரியும் அலுவலர் நன்கு ஆங்கிலம் தெரிந்தவராக இருந்தபடியால் பல புள்ளி விபரங்களைத் திரட்ட முடிந்தது. இங்கே, மத அடிப்படையில் மக்கள் தொகை பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. 2000, 2010 ஆண்டுகளின் புள்ளி விபர அறிக்கைப்படி, ஈழத்தமிழர்களின் மொத்தத் தொகையில் சுமார் 80 விழுக்காட்டினர் இந்துக்களாவும், 10 விழுக்காட்டினர் கிறிஸ்தவர்களாகவும், 5 விழுக்காட்டினர் பௌத்த, இஸ்லாம் மதம் சார்ந்தவர்களாகவும், சுமார் 5 விழுக்காட்டினர் எம்மதத்தையும் சாராதவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். அத்தோடு பன்னாட்டு நெருக்கடிக் குழு (International Crisis Group: Asia Report No. 186, 2010) அறிக்கையின் வாயிலாகவும், ஈழத்தமிழர்கள் பற்றியும், புலம் பெயர்வு பற்றியும் பெருமளவில் விவரங்களைத் திரட்ட முடிந்தது.

மேற்கூறப்பட்ட அறிக்கைகள், ஆய்வு நூல்களில், இலங்கையில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட இன ஒடுக்குமுறை, இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளால்தான் அவர்கள் 1980 களில் இருந்து சுவிட்சர்லாந்திற்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தனர் என்று கூறப்பட்டு உள்ளது. இருந்தும் ஒரு சில ஆய்வாளர்கள், ஈழத்தமிழர்கள் பொருளாதார அகதிகள் (Economic Refugees) என்ற நோக்கில் பார்க்கின்றனர். ஆனால், அரசு அடக்குமுறைகளால் அழிவுக்கு உள்ளான ஓர் இனம், தம்மைப் பாதுகாப்பதற்கும், சொந்த நாட்டில் எஞ்சி இருக்கின்ற தம் குடும்பத்தினரை, உறவுகளை வாழ வைப்பதற்கும், அவர்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகளை வழங்குவதற்கும் ஒரு வளமான நாட்டுக்குத் தப்பி ஓடி அகதி அந்தஸ்த்து கோருவதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும் என்பதை, மேற்கண்ட கருத்துகளைத் தெரிவித்த ஆய்வாளர்கள் சிந்திக்கவில்லை. எது எப்படி இருப்பினும், ஈழத்தில் இருந்து சுவிட்சர்லாந்திற்குள் புகுந்த தமிழர்களுள் 95 விழுக்காட்டிற்கும் மேலானவர்கள் அகதிகளாகவும், கல்வித் தரத்தில் குறைந்தவர்களாகவும் காணப்படுவதைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. ஆனால், பிரித்தானியா, கனடா, வட அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து நாடுகளுக்கு 1970 களில் இருந்தோ, அல்லது அதற்கு முன்போ சென்றவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் படித்தவர்களாகவும், மத்திய, உயர் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஆனால், 1980 களின் பின்னர் மேற்படி நாடுகளுக்குப் பல்வேறு மட்டத்தினரும் அகதிகளாகச் சென்று இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி, நெதர்லாந்து போன்ற நாடுகளுக்கு 1980 களில்

சென்ற ஈழத்தமிழ் அகதிகளில் அதிக பெரும்பான்மையினர் கல்வித் தகைமை அற்றவர்களாகவே இருப்பதை அறிய முடிகிறது. அந்த வரிசையில் சவிட்சர்லாந்து நாட்டுக்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்களும் இடம் பெறுவதைக் காண முடிகின்றது.

1980-1994 காலகட்டங்களில் சவிட்சர்லாந்துக்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், போரினால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டு இருப்பதை அறிய முடிகிறது. அதன்விளைவாகப் பலருக்கு சவிட்சர்லாந்து நாட்டில் வாழ்வதற்கான 'அகதி' அந்தஸ்தும் வதிவிட உரிமையும், அதில் கணிசமானவர்களுக்குக் குடி உரிமையும் வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இக்காலப்பகுதிக்குள் சென்றவர்கள். வதிவிட உரிமை பெற்றவுடன் தமது மனைவி அல்லது கணவன், மற்றும் பிள்ளைகளை குடும்ப மீள் இணைவு (Family Reunions) அடிப்படையில் சவிட்சர்லாந்து நாட்டுக்கு அழைக்கவும் முடிந்தது. இதன் அடிப்படையில் சனத்தொகை இலாகாவின் அறிக்கையில், 1981 இல் 526, ஈழத்தமிழர்களுக்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இத்தொகை 1991 இல் சுமார் 5578 ஆக உயர்ந்தது. 2001 இல் 24, 495 ஆகவும், 2010 இல் 28,963 ஆகவும் உயர்ந்தது.³⁶

2010 புள்ளி விபரப்படி சுமார் 47,000 ஈழத்தமிழர்கள் சவிட்சர்லாந்தில், அகதிகளாக இருக்கின்றார்கள்.³⁷ 1980 களில் இருந்து 2010 வரையிலான காலப்பகுதியில் சுமார் 42, 000 ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகள் அந்தஸ்துக் கோரி விண்ணப்பித்து இருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் 28,963 தமிழர்களுக்கு சவிட்சர்லாந்து நாட்டுக் குடி உரிமை (Nationality) வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. மிகுதியாக உள்ளவர்களுள் பெரும்பான்மையினருக்குத் தொடர்ந்து சவிட்சர்லாந்தில் வாழக்கூடிய உரிமை வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினருக்குத் தற்காலிக வதிவிட உரிமை வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றது. 2002 இல் இலங்கையில் சமாதான உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டதன் விளைவாக, சவிட்சர்லாந்து நாட்டுக்கு அகதிகளாக வருவது தடைப்பட்டு உள்ளது. தற்காலிக நுழைவு உரிமை பெற்று வருபவர்களுள் ஒரு சிலர் மட்டும் திரும்ப இலங்கைக்குப் போகாது அகதி அந்தஸ்துக் கோரி விண்ணப்பித்துத் தங்கி உள்ளனர். எனவே, 2002 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சவிட்சர்லாந்து நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் தொகையில் பெரும் மாற்றங்கள் இல்லை. இவர்கள் பெரும்பாலும், சூரிச், பேர்ண் (Zurich-Berne) போன்ற நகரங்களில்தான்

செறிந்து வாழ்கின்றார்கள். சிறுதொகையினர் மேலும் சில சிறிய நகரங்களில் வாழ்கின்றனர்.

நெதர்லாந்து

இலங்கைக்கும், நெதர்லாந்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு சுமார் 400 ஆண்டுகளைக் கொண்டதாகும். 1602 இல் இலங்கையில் கால் பதித்த நெதர்லாந்தின் அட்மிரல் ஜோரிஸ்வான் (Jorisvan) 1638 இல் கண்டி மன்னன் விமலதர்ம சூரியாவுடன் உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டான். அதன்படி போர்த்துக்கீசரை இலங்கையைவிட்டுத் துரத்துவதாகவும், அதற்குப் பதிலாகத் தமக்கு வணிகம் செய்வதற்கு உரிமை வழங்க வேண்டும் என்ற ஒப்புதலாகவும் அந்த உடன்படிக்கை அமைந்தது. அதன்படி, போர்த்துக்கீசர் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். 1640 களில் காலியும் 1656 இல் யாழ்ப்பாணமும் டச்சுக்காரர் வசமாகியது. 1795 இல் பிரித்தானியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றும் வரை, இலங்கையை டச்சுக்காரரின் கிழக்கிந்திய வாரியக் கம்பனி ஆண்டு வந்தது. 1656 இல் யாழ்ப்பாணம் டச்சுக்காரர் வசமாகியது. ஆனால், மேற்படி தொடர்புக்குப் பின்னர் 1980 களில் ஈழத்தமிழர் நெதர்லாந்துக்கு அகதிகளாகச் செல்லும் வரை வேறு எதுவித நெருக்கமான தொடர்பும் இருக்கவில்லை. 1980 ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னதாக, படித்த சில ஈழத்தமிழர்களும், மாணவர்களும் ஒரு சில வணிகர்களும் நெதர்லாந்துக்குச் சென்று பின்னர் அங்கேயே தங்கியதாகச் சில தரவுகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஆனால், 1980 களை அடுத்து இலங்கை அரசும், இலங்கை இராணுவமும், சிங்களக் கூலிப்படையும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விட்ட இனப்படுகொலைகளை அடுத்துப் பெருமளவிலான ஈழத்தமிழர்கள் நெதர்லாந்துக்கு அரசியல் தஞ்சம் கோரி அகதிகளாகச் சென்று உள்ளமையை அந்நாட்டின் புள்ளிவிபர மத்தியகுழு (Central Bureau of Statistics) அறிக்கைகளில் இருந்து அறிய முடிகின்றது. ஆனால், மேற்படி குழுவின் அறிக்கைகளும், இன அடிப்படையில் மக்கள் தொகையைக் கணிக்கவில்லை. வயது, திருமணம் ஆனவர்கள், திருமணம் ஆகாதவர்கள், விதவைகள், மணவிலக்குப் பெற்றவர்கள் போன்ற பகுப்பினுள் சகல புள்ளி விபரங்களும் கணக்கிடப்பட்டு இருக்கின்றன. அதன் வழியாக, ஈழத்தமிழர்களின் மக்கள் தொகை பற்றிக் கணக்கிட முடிகின்றது.

நெதர்லாந்துக்காரர்கள், சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக

ஈழத்தமிழர்களின் இரத்தத்தையும், தசையையும் ஒருசேரப் பிழிந்து எடுத்து, அவர்களை வறுமைக்கோட்டின் கீழ் விட்டுவிட்டுப் போனவர்கள். இலங்கையின் தேசியச் செல்வங்களையும், வளங்களையும் கப்பல் கப்பலாக ஏற்றித் தமது நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்றவர்கள். எனவே, நாம் அந்த நாட்டுக்கு அரசியல் தஞ்சம் கோரி அகதிகளாகப் போனால் அந்த நாடு நிச்சயம் தங்களை வரவேற்று ஆதரிக்கும் என்று ஈழத்தமிழர்கள் தமக்குள் கருதி இருக்கக்கூடும். பாதிக்கப்பட்ட தமது குடும்பங்களையும், பிள்ளைகளையும் தம்மோடு இணைவதற்கும் அந்த நாடு நிச்சயம் உதவிக்கரம் நீட்டும்; ஈழத்தில் மீதமுள்ள தங்கள் உறவுகளுக்கு உதவி செய்யலாம் என்றும் கருதி இருக்கலாம். இவ்வாறான எண்ணங்களே, ஈழத்தமிழர்களை நெதர்லாந்து நோக்கி இழுக்கின்ற காரணிகளாக அமைந்து இருக்கலாம். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, சிங்கள முப்படைகளிடம் சிக்கிச் சாவதை விட, எப்படியாவது தப்பி நெதர்லாந்துக்குத் ஓடி விட வேண்டும் என்ற ஆசையும் ஈழத்தமிழர்களைக் குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினரை ஒரு புறம் தள்ளும் காரணியாகவும், மறுபுறம் இழுக்கின்ற காரணியாகவும் அமைந்து இருக்கலாம். 1980 களில் நெதர்லாந்துக்கு அரசியல் தஞ்சம் கோரி அகதிகளாகச் சென்ற ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையினர் 40 வயதிற்கு உட்பட்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ³⁸

ஆனால், பெரும் எதிர்பார்ப்புகளுடன் நெதர்லாந்து சென்ற தமிழ் அகதிகளுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. 1980 களில் இருந்து 1987 கள் வரை சுமார் 4000 ஈழத்தமிழ் அகதிகளே நெதர்லாந்துக்குச் செல்ல முடிந்ததைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. அவர்களையும் சிறிய அறைகளில் தங்க வைத்தனர். உணவு, மருத்துவ வசதிகள் கிடைக்க வில்லை. கடுமையான சட்ட திட்டங்களைப் புகுத்தி அவர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்குவதில் காலதாமதங்கள் ஏற்படுத்தினர். 1985-1990 களில் அதிக அளவில் ஈழத்துத் தமிழ் அகதிகள் நெதர்லாந்துக்குச் சென்றதால், நெதர்லாந்து அரசாங்கம் அவர்களின் வருகையைப் புதிய சட்டங்கள் மூலம் தடைப்படுத்தியது. இதற்கு எதிராகத் தமிழ் அகதிகள் உண்ணாவிரதம் இருந்து தமது எதிர்ப்பைக் காட்டினர். ³⁹ மேற்படி நிகழ்வு அரசாங்கத்தையும், அரச அதிகாரிகளையும் ஆத்திரம் அடையச் செய்தது. 1993 இல் ஈழத்தமிழர்களை அகதி அந்தஸ்துக்கோரி விண்ணப்பிக்குமாறு நெதர்லாந்து அரசு அறிவித்தது. சுமார் 14,000 பேர் விண்ணப்பித்த போதும், 2,250 விண்ணப்பங்களே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. ⁴⁰ பல ஈழத்தமிழர்கள் இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். மேலும் பலர் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும்,

கனடாவுக்கும் சென்றனர். 2000 ஆம் ஆண்டில் இருந்து ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக நெதர்லாந்து வருவது மறுக்கப்பட்டது. ஆனால், 1990 களில் இருந்து 2000 ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் நெதர்லாந்து அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலங்கை அகதிகளின் மனைவி, அல்லது, கணவன், பிள்ளைகள் அவர்களோடு மீள் இணைவதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழத்துத் தமிழ் அகதிகள் பெரும்பாலும் ஆம்ஸ்டர்டாம் (Amsterdam) நகரப் பகுதிகளிலும் தெற்கு, வடமேற்கு பகுதிகளிலும் பரவலாக வாழ்கின்றனர். ஜேர்மனி அரசு போல் நெதர்லாந்து அரசும் அகதிகளை ஒரு நகரத்தில் செறிந்து வாழவிடாது, அவர்களைப் பல்வேறு நகரங்களிலும் குடியமர்த்தி இருக்கின்றது. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இன அடிப்படையிலான ஒரு சமூகத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வளரவிடலாகாது என்று கருதுவதே ஆகும்.

எனவே, நெதர்லாந்து அரசின் புள்ளி விபரக்குழு அறிக்கையின்படியும், ஐக்கிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான புள்ளி விபரங்களின்படியும், ஏனைய ஆவணங்களில் இருந்தும் சுமார் 10,000 தமிழ் அகதிகள் இலங்கையில் இருந்து, நெதர்லாந்துக்கு 2010 வரையுள்ள காலப்பகுதிக்குள் வந்து இருப்பதாகவும், 2010 இல் அதே அளவு தொகையினர் நெதர்லாந்தில் வாழ்வதாகவும் தெரிவிக்கின்றது. ஆனால், அதிகாரபூர்வமற்ற அறிக்கைகள் மூலம் சுமார் 15,000 க்குச் சற்று அதிகமான தமிழ் அகதிகள் நெதர்லாந்தில் வாழ்வதாக அறிய முடிகின்றது. அதிகாரபூர்வமற்ற அறிக்கைகளின் மதிப்பீடுதான் அனேகமாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. காரணம், 2010 புள்ளி விபரக் குழுவின் அறிக்கைப்படி சுமார் 10,000 அகதிகள் வந்ததாகவும், சுமார் அதே அளவு அகதிகள் 2010 இல் இருப்பதாகவும் தெரிவிக்கின்றது. அவ்வாறு எனின் மேற்குறிப்பிட்ட தொகையினரது, நெதர்லாந்தில் பிறந்த பிள்ளைகள் தொகை, மேற்படி அறிக்கையில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதும், அகதி அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டவர்களுள் கணிசமான தொகையினர் இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர் என்பதும், சிலர் ஐரோப்பிய, கனேடிய நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளனர் என்பதும் புள்ளி விபர அறிக்கையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வில்லை என்பதும் தெரிய வருகிறது. எனவே, இந்த அறிக்கை, மாறுபட்ட கணக்கையும், தவறான புள்ளி விபரங்களையும் கொண்டு இருப்பதாகக் கருத முடிகின்றது. 2014 பெப்ரவரியில், 1980 களில் ஈழத்தில் இருந்து நெதர்லாந்து வந்து அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று நிரந்தரமாக வாழும் ஒரு சமூக சேவையாளரை இந்நூலாசிரியர் நேர்காணல் செய்தபோது, அவரின் கணிப்பும், மேற்கூறப்பட்ட

அதிகாரபூர்வமற்ற அறிக்கைகளின் கணிப்பும் பெருமளவு சரியாக இருப்பதை அறிய முடிந்தது.

பிரித்தானிய அரசு இலங்கையில் ஆட்சி செய்தபோது ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்வில் பாரிய நல்ல காரியங்களைச் செய்து உள்ளமையை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், அதே அரசுதான் ஈழத்தமிழர்களை இன்றைய இந்த அவலமான நிலைக்குத் தள்ளியதையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், பிரித்தானிய அரசு தான் புரிந்த வரலாற்றுத் தவறுக்குக் கைமாறாக குறைந்தபட்சம் சுமார் இரண்டு லட்சத்திற்கு உள்பட்ட ஈழத்தமிழர்களுக்குப் பிரித்தானியாவில் மறுவாழ்வு அளித்து இருக்கின்றது. ஆனால், தமிழ் ஈழத்தைச் சுரண்டி, அந்த நாட்டு வளங்களை எல்லாம் சுருட்டி, கப்பல் கப்பலாக ஏற்றித் தன் நாட்டுக்குக் கொண்டு போய், தன் நாட்டைச் செழுமைப்படுத்திய நெதர்லாந்து அரசு, அதே மக்கள் கையறு நிலையில் அரசியல் தஞ்சம் கோரி அகதிகளாக அங்கு சென்றபோது, அவர்களை நடத்திய முறையும், அவர்களை அந்த மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்க மறுத்தமையும், மனித வரலாற்றிலும், உலக வரலாற்றிலும் ஒரு கறை படிந்த நிகழ்வாகவே நிரந்தரமாக அமைந்து உள்ளது.

இத்தாலி

போர்த்துக்கீசர் தமிழ் ஈழத்தை ஆண்ட 1560-1650 காலப்பகுதியில் கத்தோலிக்க மதம் மிகவும் தீவிரமாகப் பரப்பப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின்போது கத்தோலிக்க மதமாற்றம் பெருமளவு தடைப்பட்டது. பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலப்பகுதியில் (1795-1947) மதச் சுதந்திரம் சகலருக்கும் வழங்கப்பட்டமையினால், கத்தோலிக்க மதம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று ஈழத்தில் பரவியது.

1977 ஆண்டுகள் வரை இலங்கையில் இருந்து வெளிநாடுகளுக்குச் செல்வதற்கு உரிய அனுமதி பெறுவதில் பல தடைகள் இருந்தன. ஆனால், 1977 களில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதும், திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. வெளிநாடு செல்வதற்கான தடைகள் தளர்த்தப்பட்டன. எனவே கத்தோலிக்கப் பாதிரிமார்களும், குருத்தினிகளும் கத்தோலிக்க மதக் கல்வி பெறுவதன் பொருட்டும், கத்தோலிக்க மத போதனையில் தேர்ச்சி பெறவும் இத்தாலி நாட்டுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். அவர்கள், ஈழத்தில் இருந்து பல கத்தோலிக்கப் பெண்களை இத்தாலிக்கு வரவழைத்து, அங்கு செல்வம் படைத்தவர்களின் வீடுகளில் வீட்டு வேலை செய்யும் பணியில் அமர்த்தி அவர்களுக்கு வருவாயைத் தேடிக்கொடுத்தனர். அவ்வாறு சென்றவர்கள் 1977 களைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களினால், இலங்கைக்குத் திரும்பிப்போகாது, இத்தாலியில் அகதி அந்தஸ்து பெற்று நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர். பின்னர், தமது கணவன் அல்லது மனைவி, பிள்ளைகளையும் தம்மோடு இணைத்துக் கொண்டனர்.

1970 களை அடுத்த காலப்பகுதிகளில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் செல்வதற்கான விசா நடைமுறைகள் எளிதாக இருந்தன. ஆனால், எழுபதுகளின் இறுதிக் காலகட்டத்தில், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, சுவீட்சர்லாந்து போன்ற முக்கிய ஐரோப்பிய நாடுகள் கடுமையான குடிவரவுக் கொள்கைகளை அறிவித்தன. கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கு நன்கு படித்தவர்கள் மட்டுமே திறமை அடிப்படையில் செல்லக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், இத்தாலி நாட்டுக்குள் செல்வதற்கான விசா அனுமதி தேவைப்படாத காலமாக இருந்ததால், தமிழ் இளைஞர்களுள் பலர் இத்தாலி நாட்டுக்குள் செல்வதைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்கள் கப்பல்களில் பணியில் சேர்ந்தனர். இத்தாலியில் தொழில் பெறுவதிலும், தொழில் புரிவதற்கான

அனுமதிப் பத்திரம் எடுப்பதிலும் கூட அதிகக் கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவில்லை. எனவே, இத்தாலியில் அகதி அந்தஸ்து கிடைத்தவர்கள் நிரந்தரமாக அங்கேயே தங்கி விட்டார்கள்.

ஏற்கனவே இத்தாலிக்குச் சென்று நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற கிறிஸ்தவ மதப்பாதிரிமார்கள், குருத்தினிகள், கத்தோலிக்க மதம் சார்ந்த தமிழர்கள் ஈழத்தமிழர்களுடன், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினருடன் நெருக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்தனர். எனவே, ஈழத்தமிழர்கள் இத்தாலிக்குள் பெருமளவு அகதிகளாகச் செல்ல முடிந்தது.⁴¹

இந்நூலாசிரியர், 2013 பெப்ரவரியில் இத்தாலி நாட்டின் புள்ளி விபர அலுவலகத்திற்குச் சென்றபோது, அந்த அலுவலகம் அமைந்து இருந்த கட்டடம் திருத்தி அமைக்கும் வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தமையால் பூட்டி வைக்கப்பட்டு இருந்தது. இதன் காரணமாக ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய மக்கள் தொகையைப் பெற முடியாமல் போய் விட்டது.

ஆனால், அதிகாரபூர்வமற்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையிலும், ஒருசில ஆய்வுக்கட்டுரைகளிலும் இருந்து பெறப்பட்ட தரவுகளிலும் இருந்தும், நேர்காணல் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்ட விபரங்களின் அடிப்படையிலும் இத்தாலியில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் தொகையை அறிய முடிகிறது. 2010 ஆம் ஆண்டு அறிக்கை, சுமார் 15,000 ஈழத்தமிழ் அகதிகள் இத்தாலியில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறது.⁴² திரு சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரையில் 25,000 தமிழ் அகதிகள் இத்தாலியில் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது.⁴³ மேலும் 2013 இல் பேராசிரியர் பீற்றர் ரீவ்ஸ் (Peter Reeves) அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட கலைக்களஞ்சிய விபரங்களின்படி, சுமார் 25,000 ஈழத்தமிழர்கள் இத்தாலியில் வாழ்வதாகக் கணக்கிட முடிகிறது.⁴⁴ இத்தாலியில் உள்ள தமிழர் சமூக சேவையாளர் சிலரை இந்நூலாசிரியர் சந்தித்துக் கலந்துரையாடியபோது, அவர்களும் சுமார் 25,000 இற்கும் 30,000 இற்கும் இடைப்பட்ட தொகையில் ஈழத்தமிழர்கள் இத்தாலியில் வாழ்வதாகத் தெரிவித்தனர். இவர்கள் இத்தாலியின் தென்பகுதியில் கூடுதலாக வாழ்வதாகவும், குறிப்பாக கதனியா, (Catania), ஜெனோவா (Genoa), மொடினா (Modena) மிலான் (Milan) ரோம் (Rome) ஆகிய பகுதிகளில் செறிந்து வாழ்வதாகவும் கூறப்பட்டது.⁴⁵

ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகள்

நோர்வே

நோர்வே நாட்டுக்கும், ஈழத்தமிழர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு, பிரித்தானிய, நெதர்லாந்து தவிர்ந்த ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சவிட்சர்லாந்து, இத்தாலி போன்ற நாடுகளை விடச் சற்று வித்தியாசமானதாகும். ஈழத்தமிழரான அன்ரனி ராஜேந்திரம் (Antony Rajendram) என்பவர், நோர்வே நாட்டுடன் முதல் தொடர்பை ஏற்படுத்திய சுவையான நிகழ்வுடன் அவ்வரலாறு தொடங்குகின்றது. அவர், 1950 களில் மோட்டார் சைக்கிளில் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சுற்றிவிட்டு, 1956 இல் நோர்வே நாட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தார். நோர்வேயைப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ஈழத்தமிழரின் நலனுக்காக நோர்வே நாட்டுடன் இணைந்து சீ-நோர் திட்டத்தின்கீழ் (Ceylon-Norway Project- CEYNOR) என்றும் தொழிற்சாலையை காரை நகரில் நிறுவினார். அங்கே, மீன்பிடி, மீன் வலை பின்னல், கப்பல்கள் வடிவமைத்தல் போன்ற வேலைகளுக்கு யாழ் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். 1960 களில் தொடங்கப்பட்ட இத்திட்டம், 1986 களில் இலங்கை அரசாங்கம் அதனைக் கையேற்கும் வரை சீராக நடைபெற்றது. மேற்படி காலகட்டத்தில் சிறிது சிறிதாகத் தமிழர்கள், சீ-நோர் திட்டத் தொடர்பினூடாக நோர்வே நாட்டுக்கு வந்து தொழில் புரிந்தனர். பின்னர் இவர்கள் தமது குடும்பங்களை வரவழைத்து நிரந்தரமாகத் தங்கியதாக அறிய முடிகிறது. ⁴⁶

நோர்வே நாட்டின் குடிவரவுக்கொள்கையானது மிகவும் இறுக்கமான, அடிக்கடி மாறும் தன்மை கொண்ட, தனித்தனி அதிகார வரம்புகளுக்குள் (Bureaucracy) உட்பட்டு இருப்பதால் அகதிகளாகச் சென்ற ஈழத் தமிழர்களை நீண்ட காலம் இழுத்தடித்தமையையும் பல ஆய்வுகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டவர்களின் மனைவி அல்லது கணவர் மற்றும் பிள்ளைகளை மட்டுமே குடும்ப மீள் இணைவுக் கொள்கைப்படி நோர்வே நாட்டிற்குள் வர அனுமதித்தனர். இதன்விளைவாக, நோர்வே சென்ற தமிழ் அகதிகளின் நெருங்கிய குடும்ப உறவினர்கள் அவர்களுடன் சேர முடியாத நிலமையை ஏற்படுத்தி இருந்தனர். ஆனால், 1983 இல் தமிழர்களுக்கு இலங்கையில் இழைக்கப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கை காரணமாகவும் 1990 களில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இலங்கை அரசுக்கும் இடையில்

இடம் பெற்ற போர் காரணமாகவும், அகதி அந்தஸ்துக் கோரி விண்ணப்பித்த விண்ணப்பதாரர்களைத் திருப்பி இலங்கைக்கு அனுப்ப எடுத்த முடிவுகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அனேகமாக எல்லோருக்கும் அகதி அந்தஸ்து வழங்கினர். நிரந்தரமாக அவர்கள் வாழ வழி செய்தனர். ஆனால், 2009 இல் ஈழ விடு தலைப் போராட்டம் இலங்கையில் சீரழிக்கப்பட்ட பிறகு, மாணவர்கள் விசா பெற்றுப் போவதற்கும், ஏனையவர்கள் அகதிகளாகப் போவதற்கும் நோர்வே அரசு இறுக்கமான தடைகளை விதித்து உள்ளது.

நோர்வே நாட்டின் புள்ளி விவர அலுவலகம் இன, மொழி அடிப்படையில் மக்கள் தொகைக் கணக்கு எடுப்பது இல்லை. வயது அடிப்படை, ஆண், பெண், குழந்தைகள், குடும்பம், தொழில் அடிப்படையிலேயே பதிவுகள் இடம் பெறுகின்றன. 2014 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் இந்நூலாசிரியர் நோர்வே நாட்டின் புள்ளி விவர இலாகாவுக்கு (Statistics Norway) நேரில் சென்று ஆய்ந்தபோது, மேற்படி நிலைமை தெரிய வந்தது. மேற்கூறப்பட்ட பகுப்பினுள் ஈழத்தமிழர்களின் மக்கள் தொகையை அலசி ஆராய்ந்த பொழுது, ஓரளவிற்குத் தரவுகள் கிடைத்தன. அத்தோடு, ஆசியா அறிக்கை ⁴⁷ மேலும் சில ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் குறிப்பிடப்பட்ட தரவுகளின்படி சுமார் 13,000 ஈழத்தமிழர் நோர்வே நாட்டில் வாழ்வதாக அறிய முடிந்தது. நோர்வேயின் தலைநகரமான ஒஸ்லோ (Oslo) பெர்கென், ட்ரொம்சோ ஆகிய நகரங்களிலும், அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும்தான் நிரந்தரமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

சுவீடன்

1970 களின் தொடக்கத்தில் தமிழ் மாணவர்கள் சிலர் உயர் கல்வி கற்பதற்காக மாணவர் விசா மூலம் சுவீடன் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து கல்வி கற்றுப் பின்னர் அங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கி உள்ளனர். கல்வி கற்ற சில தமிழர்கள் வேலை செய்வதற்காக சுவீடன் நாட்டுக்குச் சென்று உள்ளனர். சில தமிழ்ப் பெண்கள் சுவீடன் நாட்டினரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். மேற்கூறப்பட்ட ஈழத்தமிழர்கள் தொகை சுவீடன் நாட்டில் மிகக் குறைவானதாகவே காணப்படுகிறது. ஆனால், 1983 இனப்படுகொலை நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னர், ஈழத்தமிழர்கள் சுவீடன் நாட்டுக்கும் அகதிகளாகச் சென்று உள்ளனர். இருப்பினும், சுவீடனில் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழர்களின் எண்ணிக்கை, ஏனைய ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற நாடுகளைவிட மிகமிகக் குறைவானதாகவே காணப்படுகிறது.

இந்நூலாசிரியர் 2014 மார்ச் இறுதிப் பகுதியில் சுவீடன் நாட்டுப் புள்ளி விபர மத்தியப் பணியகம் (Central Bureau of Statistics) சென்று அங்கு உரிய அலுவலர்களைச் சந்தித்து ஆய்வு நடத்தியபொழுது, மிகக் குறைந்த அளவு ஈழத்தமிழர்களே அங்கு வாழ்வதாகத் தெரிய வந்தது. மேலும் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் அடிப்படையில், 2009 இல் 5800 இலங்கையர்களும், 2013 இல் 6911 இலங்கையர்களும் சுவீடன் நாட்டில் இருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. ஆனால், இவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் சிங்கள மக்களாகவே காணப்படுகின்றனர். 2013 இல், ஈழத்தமிழர்கள் சுமார் 2000 இற்கும் 2500 இற்கும் இடைப்பட்ட தொகையில் இருப்பதாக அறிய முடிகிறது. அவர்கள் ஸ்ரொக்ஹோம் நகரிலும் (Stockholm) அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் செறிவாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

டென்மார்க்

1983 இனப்படுகொலைகளுக்கு முன்னதாக டென்மார்க் நாட்டுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் சிறு அளவிலேனும் சென்றமை பற்றிய பதிவுகள் டென்மார்க் புள்ளி விபர நிறுவனத்தில் (Danish Statistical Agency) இடம் பெறவில்லை என்பது, இந்நூலாசிரியர், 2014 மார்ச் மாத நடுப்பாகத்தில் அங்கு சென்று ஆய்வுகள் நடாத்தியபோது தெரிய வந்தது. ஆனால், 1983 களில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் அரசியல் தஞ்சம் கோரி டென்மார்க் நாட்டுக்குச் சென்று புகலிடம் பெற்றனர். அவர்களை டென்மார்க் அரசு, குறிப்பாக, சமூக இணைப்பு இலாகா (Ministry of social and Integration) தற்காலிகமாக ஏற்றுக் கொண்டது. மேலும் இலங்கை அரசியல் நிலைமை சீரடையும்போது ஈழத்தமிழர்களைத் திருப்பி அனுப்புகின்ற திட்டத்திலேயே அவர்களுக்குத் தற்காலிக அகதி அந்தஸ்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களை, சான்ட்ஹொல்ம் (Sandholm) என்ற இடத்தில் அகதிகள் முகாமில் தடுத்து வைத்து இருந்தனர்.⁴⁸ ஆனால், இலங்கையில் சிங்கள அரசுப் படைகளுக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற தொடர்ச்சியான போர் காரணமாகவும், அங்கு மிகவும் சீர்குலைந்த அரசியல் நிலைமை காரணமாகவும் மேற்படி ஈழத்தமிழர்களுக்கு நிரந்தரமாக டென்மார்க்கில் தங்குவதற்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.

தொடக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழ் அகதிகள் முதலில் தமது மனைவி, அல்லது கணவன், பிள்ளைகளை விட்டுத் தனியாகவே டென்மார்க் சென்றனர். திருமணம் ஆகாத இளம் வயதினரே கூடுதலாகக் காணப்பட்டனர். டென்மார்க்கில் நிரந்தரமாக வாழ அகதி அந்தஸ்து

பெற்றவுடன், தமது குடும்பத்தினரை டென்மார்க் அரசின் குடும்ப மீள் இணைவுக் கொள்கைப்படித் தம்மோடு இணைத்துக் கொண்டனர். திருமணம் ஆகாமல் சென்றவர்கள், திருமணத்தின் மூலம் தமது கணவனை அல்லது மனைவியை டென்மார்க்குக்கு வரவழைத்து ஒன்று சேரவும் வழி வகுக்கப்பட்டது.

டென்மார்க் புள்ளி விபர நிறுவனம், வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து குடியேறுபவர்களை இன, மத அடிப்படையில் விபரங்களை உள்ளடக்காது, புவியியல் அடிப்படையிலேயே புள்ளி விபரங்களைப் பதிவு செய்து உள்ளனர். எனவே ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய சரியான மக்கள் தொகையைப் பிரித்து அறிவது எளிதாக இல்லை.

டேனிஸ் புள்ளி விபர அறிக்கையின்படியும், மேலும் பல்வேறு ஆய்வு அறிக்கைகள், கட்டுரைகளிலும் இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற தரவுகளை ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆய்வு செய்தபோது 2011 இல் சுமார் 10,000 இற்கும் 12,500 இற்கும் இடைப்பட்ட தொகையில் ஈழத்தமிழர்கள் டென்மார்க்கில் வாழ்கின்றார்கள். ⁴⁹ இவர்கள், டென்மார்க்கின் மத்திய பகுதிப் பிரதேசங்களில் குறிப்பாக கோர்ணிங் (Herning), பிராண்டே (Brande), ராம் (Tarm), ஸ்ரூவர் (Struer) பில்லுண்ட் (Billund) நகரங்களில் செறித்து வாழ்வதாக அறிய முடிகிறது. ⁵⁰

அமெரிக்க நாடுகள்

வட அமெரிக்கா

வட அமெரிக்காவிற்கு ஈழத்தமிழர் புலம் பெயர்ந்து சென்றமையைப் பற்றி இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலும் எவ்விதப் புள்ளி விபரங்களையும் பெற முடியவில்லை. ஆனால், 1917 களில் புகழ் பெற்ற கல்வியாளரும், தத்துவ ஆசிரியரும், சிறந்த ஆய்வு நூல்களை எழுதி, உலக அறிவிற்கு அளப்பெரிய பங்களிப்புச் செய்தவருமான கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுமாமி என்பவர் அமெரிக்கா சென்று, அங்குள்ள போஸ்ட்ரன் நுண்கலைப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் (Boston Fine Arts Museum) உயர் பதவி பெற்று, தன் இறுதிக் காலம் வரை அங்கு பணிபுரிந்து வாழ்ந்து உள்ளார் என்ற மிகவும் மகிழ்ச்சியும், வியப்பும் தரும் செய்தியுடன், அமெரிக்காவிற்கும் ஈழத்தமிழருக்குமான வரலாற்றுத் தொடர்புகள் தொடங்குகின்றன. அப்பெருமகனைத் தொடர்ந்து மேலும் ஒரு தலைசிறந்த கல்விமான், மானிடவியாலாளர், மூன்று கலாநிதிப் பட்டங்கள் பெற்றவர், ஓக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல்

கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றவர், பல நாடுகளில் உயர்பதவிகள் வகித்தவராகிய எஸ்.ஜே.தம்பையா என்பவர் முக்கிய இடம் பெறுகின்றார். இவர், 1976 களில் அமெரிக்காவில் உள்ள தலைசிறந்த பல்கலைக் கழகமாகிய ஹாவார்ட் (Harvard) பல்கலைக்கழகத்தில் மாணுடவியல் துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் இருந்து, பல்வேறுபட்ட கல்விசார் பங்களிப்பைச் செய்து, அண்மையில் அமெரிக்காவில் இயற்கை எய்தினார்.

1970 களில் இருந்து பல மருத்துவர்களும், கணினித்துறை சார் வல்லுனர்களும், பொறியிலாளர்களும் ஈழத்தில் இருந்து அமெரிக்காவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து அங்கு நிரந்தரமாக வதிவிட உரிமை பெற்று, அமெரிக்கக் குடி உரிமையும் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். மேலும் பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மாணவர்கள், புலமைப்பரிசில் பெற்றும், தனிப்பட்ட முறையிலும், பல அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி பயின்று பின்னர் அமெரிக்காவில் வதிவிட உரிமை பெற்று நிரந்தரமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

1980 களை அடுத்து வருகின்ற காலப்பகுதியில், ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்து அமெரிக்காவிற்குப் பெருமளவில் அரசியல் அகதிகளாகச் செல்கின்ற நிலைமை உருவாகியது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் குடிசன மதிப்புப் பணியகத்தின் (United States Census Bureau) புள்ளி விபரங்களும் ஏற்கனவே கருத்தில் கொள்ளப்பட்ட நாடுகளைப்போல், இன, மொழி அடிப்படையில் கணக்கிடப்படவில்லை. 1975 களுக்கு முன்னதாக இலங்கையில் இருந்து அமெரிக்காவிற்குப் புலம் பெயர்ந்த மக்கள் தொகை “ஏனைய ஆசியர்கள்” (Other Asian) என்ற பெரும்பகுதிக்குள் அடக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. 1975 களுக்குப்பின்னர், ‘தென் ஆசியர்கள்’ (South Asian) என்ற சிறு பிரிவிற்குள் சேர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றது. அப்பிரிவில் இருந்து, இலங்கை மக்கள் பற்றிய அல்லது இலங்கைத் தமிழர்கள் பற்றிய கணக்கை அறிய முடியவில்லை.

2010 ஆண்டுக்கான அமெரிக்காவின் தென் ஆசிய மக்கள் தொகை பற்றிய புள்ளி விபரங்களையும், அமெரிக்காவின் புள்ளி விபரப் பணியகத்தின்கீழ் இயங்கும் அமெரிக்காவின் தரவுகள் கண்டுபிடிப்பு (American fact finder) மூலம் பெறப்பட்ட மக்கள் தொகைக் கணிப்பீடு UNHCR புள்ளி விவரங்கள் மூலமும், பல ஆய்வு அறிக்கைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் ஒப்பிட்டு அலசிப் பார்க்கின்ற ஓர் ஆய்வு முயற்சியை முடிந்தளவு மேற் கொண்டபோது, எவ்வளவு ஈழத்தமிழர்கள் வட

அமெரிக்காவில் இருக்கின்றனர் என்பதனைப் பெருமளவில் அறிய முடிந்தது. மேற்படி ஆய்வுகளின்படி, சுமார் 40,000 இற்கும் 45,000 க்கும் இடைப்பட்ட தொகையில் அமெரிக்காவில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்ற முடிவுக்கு வர முடிந்தது. UNHCR புள்ளிவிபரப்படி, மேற்படி தொகையில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் ஆண்டுதோறும் 1300 ஈழத்தமிழர்களுக்கு அகதிகள் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டு இருப்பதாகவும் தெரிய வந்து உள்ளது.⁵¹

2009 புள்ளி விபரங்களின்படி ஈழத்தமிழர்கள், நியூ யோக் (New York), கலிபோர்னியா (California), மேரிலாண்ட் (Mary Land) நியூஜேர்சி (New Jersey), ரெக்ஸாஸ் (Texas) ஆகிய நகரங்களில் செறிந்து வாழ்வதாகக் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.⁵² மேலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஈழத்தமிழர்கள் போஸ்டன் (Boston), சிகாகோ (Chicago), லாஸ் ஏஞ்செல்ஸ் (Los Angeles) மியாமி (Miami), நெவார்க் (Newark), நகரங்களிலும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். எனினும், நியூ யோர்க் நகரில்தான் அதிகளவு ஈழத்தமிழர்கள் செறிவாக வாழ்ந்து வருவதாகப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

கனடா

கனடாவும், இலங்கையும் பொதுநலவாய அமைப்பின் உறுப்பு நாடுகள் ஆகும். இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான ராஜதந்திர, பொருளாதார உறவுகள் 1950 களில் இருந்து தொடர்ந்து வருகின்றன. 1960 களில் கனடாவின் குடிவரவுக் கொள்கையில் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்ததன் விளைவாக இலங்கையர்கள் கனடாவிற்குச் செல்வதற்கான வழிகள் திறக்கப்பட்டன. மேலும் 1966 களில் வெள்ளை அறிக்கை (White Paper) மூலம் படித்த இலங்கையர்கள் புள்ளிகள் அடிப்படையில் கனடா செல்வதற்கான கொள்கை வகுக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, படித்த தமிழர்கள் திறமை அடிப்படையில் கனடா செல்ல முடிந்தது. 1968 இல் கனடாவின் “பன்னாட்டு வளர்ச்சி நிறுவனம்” (Canadian International development Agency) தொடங்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினரின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தனது உதவிக்கரங்களை நீட்டிவருகிறது. 1971 களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல்லினக் கலாச்சாரக் கொள்கை (Multicultural Policy) யும் குறிப்பிடத்தக்க கல்வி கற்ற ஈழத்தமிழர்களைக் கனடாவிற்குச் செல்லத் தூண்டியது. 1976 களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தொழில்சார் குடிவரவுக் கொள்கையும் (Labour Migration Policy) அதே ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அகதிகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சட்டம், அதாவது ஒரு நாட்டின் அரசியல், மத, நடவடிக்கைளால், துன்பப்படும் அகதிகள் துன்பங்களுக்கு ஆளானவர்கள், புலம் பெயர்ந்தவர்கள், நெருங்கிய குடும்ப அங்கத்தவர்கள், நெருங்கிய உறவினர்கள் ஆகியோர் கனடா சென்று அகதி அந்தஸ்துக் கோரும் வாய்ப்புகளால், பல ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் கனடா செல்ல முடிந்தது. மேலும் ஆங்கில மொழி பாவனையில் இருக்கும் நாடு, நல்ல தொழில், கல்வி வாய்ப்பு, மருத்துவ வசதி, ஓய்வூதியத்திட்டம் போன்ற பல்வேறு காரணிகள் ஈழத்தமிழர்களைப் பெருமளவில் கனடாவை நோக்கி இழுக்கும் காரணிகளாக அமைந்தன.

1980 களில் இருந்து இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஈழத்தமிழருக்கு எதிரான கொடுமையான வன்முறைகள் அவர்களை இலங்கையில் இருந்து தள்ளும் காரணியாக அமைந்தது. பெருந்தொகையிலான ஈழத்தமிழ் அகதிகள் கனடாவிற்குச் சென்று அகதி அந்தஸ்து கோரும் நிலமை தொடங்கியது. 1989 ஆம் ஆண்டு குடிவரவுக் கொள்கையில் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டு அதே ஆண்டில் அகதிகளுக்கான சபை (Refugees Board) நிறுவப்பட்டது. ஈழத்தமிழ் அகதிகளில் 85 விழுக்காட்டினர் அதே

ஆண்டில் அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று கனடாவில் நிரந்தரமாக வாழ வழி செய்யப்பட்டது. சுமார் 26,500 க்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் இக்காலகட்டத்தில் அகதி அந்தஸ்து பெற்றனர். போரினால், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், 2004 இல் ஆழிப்பேரலைத் தாக்குதலின்போது (Tsunami) பாதிக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழர்களின் மறுவாழ்வுக்கும் கனடா பல உதவிகளைச் செய்தது.

இதுவரை ஆய்வில் இடம்பெற்ற நாடுகள்போல கனேடிய அரசும் இன அடிப்படையில் மக்கள் தொகைக் கணக்கு பதிவு செய்வது இல்லை என்பது இந்நூலாசிரியர் 2014 ஏப்ரல் நடுப்பகுதியில் ரொரன்றோவில் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுக்கும் அலுவலகத்திற்குச் சென்று ஆய்வு நடத்தியபோது தெரிய வந்தது. ஆனால் கனடாவின் மக்கள் தொகைக் கணக்கில், இலங்கைக்குரிய மொத்த மக்கள் தொகை ஓரளவு கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. 2006 ஆண்டுக் கணக்கின்படி ஆண், பெண் பிரிவுகளில் (sex) எடுக்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களின்படி, மொத்தமாக 1,36,675 தமிழர்கள் ஆண் பெண் என்ற பகுதியில் பதிவாகி இருக்கின்றனர். இதில் இந்தியத் தமிழர்களும் அடங்குவர். ⁵³ ஆனால் அதே ஆண்டு பொதுவான மக்கள் தொகைப் புள்ளி விபரப்படி 103,000 இலங்கையர்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. 2011 இன் தேசியக் குடும்ப மதிப்பீட்டின்படி (National Household Survey) 179,465 பேர் தமிழ் மொழியை வீட்டில் பேசுபவர்களாகக் கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. ஆகவே மேற்படி கணக்கெடுப்புத் தவறான தரவுகளையே தருகின்றது. தமிழ்ப் பெற்றோரின் குழந்தைகள் அதாவது, இரண்டாவது தலைமுறையினர் தங்களைக் கனேடியக் குடிமக்கள் என்றும், வீட்டில் பேசும் மொழி ஆங்கிலம் எனவும் பதிவு செய்து இருக்கின்றார்கள். எனவே, மேற்படி பால் மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான தமிழ் மக்கள் தொகை விபரத்தைக் காட்டிலும் இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு கூடுதலாகவே ஈழத்தமிழர்கள் இருக்கக்கூடும்.

கனடாவிற்கான இலங்கைத் தூதுவர் அலுவலக எண்ணிக்கைப்படி 2012 இல் 3,00,000 க்கு மேற்பட்ட இலங்கையர்கள் கனடாவில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த அறிக்கையிலும், இரண்டாவது தலைமுறையினர் உள்ளடக்கப்பட்டு இருக்கின்றனரா என்பது கேள்விக்குறியாக இருக்கின்றது. மேலும் கங்குலி ⁵⁴ ஆய்வுக்கட்டுரையில் 2001 இல் சுமார் 400,000 ஈழத்தமிழர்கள் அங்கு வாழ்வதாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளார். மேலும், பல புலமைசார் ஆய்வுகளின்படியும், தமிழர் சார்ந்த சமூக நிறுவனங்களிடம் பெறப்பட்ட தரவுகளின்படியும், சுமார் 300,000 முதல்

3,50,000 ஈழத்தமிழர்கள் கனடாவில் வாழ்வதாகத் தெரிய வருகின்றது. மேற்படி மாறுபட்ட மக்கள் தொகை பற்றிய புள்ளி விபரங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, கனடாவில் எவ்வளவு ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்று கணக்கிடுவது கடினமான விடயம் ஆகும். ஆனாலும், மேற்படித் தரவுகளின் அடிப்படையில் சுமார் மூன்றரை இலட்சத்திற்கு மேல் கனடாவில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்ற முடிவுக்கு வரக்கூடியதாக உள்ளது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் இடங்களாக, ரொரன்றோ (Toronto) மொன்றியல் (Montreal) வன்கூவர் (Vancouver), கலிபக்ஸ் (Halifax) எட்மொன்ரன் (Edmonton) ஆகிய இடங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஈழத்துக்கு வெளியே அதிக அளவில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழுகின்ற நாடுகளுள், கனடா முதல் இடத்தைப் பிடித்து உள்ளது என்பது இதுவரை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட நாடுகளின் மக்கள் தொகைக் கணிப்பீட்டு அடிப்படையில் துணிந்து கூறக் கூடியதாக உள்ளது.

எனவே இதுவரை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட பதினாறு நாடுகளைத் தவிர, ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், ரஷ்யா, புருனே, தென் ஆப்பிரிக்கா, மேலும் சில ஆபிரிக்க நாடுகளிலும், மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளிலும் தொழில் புரிவதற்காக பல நூற்றுக்கணக்கான ஈழத் தமிழர்கள் அங்கு சென்று வாழ்கின்றார்கள். இந்நாடுகளில், முதற் குறிப்பிட்ட மூன்று நாடுகளில் உள்ள தமிழர்கள் அந்த நாடுகளிலேயே அனேகமாகத் தங்கி விடுவார்கள் என எதிர்பார்க்கலாம். ஏனைய மற்ற நாடுகளில் தொழில் புரிபவர்கள் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழி இல்லை என்றே கூற வேண்டும். இவர்களுள் பலர், இவ் ஆய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பதினாறு நாடுகளில் ஏதோவொரு நாட்டுக்குள் போவதற்கும் முயற்சிக்கலாம். ஆகவே மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளில் சிறிய அளவாக உள்ள ஈழத்தமிழர்கள் இந்த ஆய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

இறுதியாக இந்த அத்தியாயத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, முக்கியமாக மேற்படி பதினாறு நாடுகளிலும், மொத்தமாக பத்து லட்சத்திற்கும் சற்று அதிகமான ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றார்கள் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

அத்தியாயம்-மூன்று

சமூக நிலைமையும் சவால்களும்

இந்த அத்தியாயத்தில், பதினாறு நாடுகளில் வாழ்கின்ற புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகள் பற்றி ஆய்வு செய்யப்படும். பிறந்து வளர்ந்த தமது தாய்நாட்டில் பல்வகைக் கொடூரமான நிகழ்வுகளை எதிர்கொண்டு, தாய் தந்தை உறவினர்களிடம் இருந்து பிரிந்து, மறக்க முடியாத உணர்வுகளைத் தம்முள் அடக்கிக்கொண்டு, புதிய நாட்டில், முற்று முழுதான புதிய புறச்சூழலில், புதிய மனித இனங்களுடன், பல்லினக் கலாச்சாரச் சூழலில், மாறுபட்ட தட்வெட்பக் கால நிலைகளுக்கு முகங்கொடுத்து, ஈழத்தமிழர்கள் தமது வாழ்க்கையை எவ்வாறு அமைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர் என்பதை, ஒரு சமூக விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வு செய்வதே இந்த அத்தியாயத்தின் முதன்மையான நோக்கமாக உள்ளது. ஒரு புதிய சூழலில் தமது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுப்பதற்கு அவர்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகள் என்ன? அவர்களின் குடும்ப, சமூகக் கட்டமைப்பு எவ்வாறானது? என்றும் ஆய்வு செய்வது மிகவும் முக்கியமானது. அத்துடன் அவர்களின் சமூக, சமய, மொழி, கலை, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை எவ்விதம் பாதுகாத்துக் கொண்டனர்? அவ்வாறான விழுமியங்களை அவர்கள் தமது இளம் தலைமுறையினரிடம் கையளிக்க முடிந்ததா? இளம் தலைமுறையினர் அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டனரா? மறுத்தனரா? என்பது போன்ற பல கேள்விகளுக்கு விடை காண வேண்டிய தேவையும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். மேலும், அவர்கள் தாய்நாட்டில் உள்ள தமது குடும்பத்தின ரோடும், உறவினர்களோடும் தொடர்புகளைப் பேணிப் பாதுகாக்க முடிந்ததா? அல்லது அவற்றையெல்லாம் மறந்து வாழ்கின்றார்களா? என்பது குறித்த ஆய்வும் இடம் பெறுகின்றது.

சமூக விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்தில் அணுகுகின்றபோது, பல தரவுகளையும், புள்ளி விபரங்களையும், கொண்டு இருந்தாலும், சொந்த

அனுபவங்கள், நேர்காணல்கள், சந்திப்புகள், கலந்துரையாடல்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு ஆதாரங்களைக் கொண்டும் இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. (Empirical Studies). இந்நூலாசிரியர், சுமார் 30 ஆண்டுகள் ஈழத்திலும், சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்த ஆய்வில் இடம்பெறுகின்ற நாடுகளுக்கெல்லாம் கல்வி கற்பதன் பொருட்டும், ஆய்வு செய்வதன் பொருட்டும், கருத்து அரங்குகள், பட்டறைகள், மகாநாடுகள், விரிவுரைகள், நூல் வெளியீடுகளில் பங்கு பற்றுவதன் பொருட்டும் பல தடவைகள் சென்று, ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்துடனும் ஏனைய பல்வேறு சமூகங்களுடனும் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களின் புலம் பெயர் நாட்டு வாழ்க்கை முறைகளை நன்கு அறிந்தவர் என்ற வகையில், நேரடி அனுபவங்களை இந்த ஆய்வில் பொருத்தமான இடங்களில் இழையோடச் செய்து உள்ளார். மேலும், ஒரு நாட்டின் சமூக நிலைமை, அந்த நாட்டில் வாழுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கை, சமய, மொழி, கல்வி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் பற்றிய ஆழமான பார்வையை, அதே நாட்டில் அதே சமூகத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, அச்சமூகத்தைப்பற்றி நன்கு அறிந்த ஒருவர் ஆய்வு செய்து எழுதுவதே மிகச்சிறந்த ஆய்வாக அமையும். இத்தகைய ஓர் ஆய்வில் உணர்வுகளுக்கு இடங்கொடாமல் நேர்மையுடன் அணுக வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானது. ¹ அத்துடன், பல்வகையான, புலமைசார் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், ஆய்வு நூல்களும், அவைகளில் கலந்துரையாடப்பட்ட விடயங்களும் இந்த ஆய்வில் பயன்படுத்தப்படும்.

முன்னைய அத்தியாயத்தில், ஒவ்வொரு புவிசார் பிராந்தியத்தின் கீழ் உள்ள நாடுகள் தனித்தனியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இந்த அத்தியாயத்தில் மொழி வாரியாகப் பிராந்தியங்கள் பிரிக்கப்பட்டு, அவற்றுள் அடங்கும் நாடுகளின் அடிப்படையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படும். குறிப்பாக ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியத்தில் தமிழ் மொழி பேசப்படுகின்ற தமிழ்நாடு தனியாகவும், ஆங்கில மொழி பெரும்பான்மையாகப் பேசப்படுகின்ற மலேசியா, சிங்கப்பூர் தனிப்பிரிவாகவும், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகள் ஒரு பிரிவாகவும், பிரித்தானியா, வட அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகள் ஒரு தனியான பிரிவினாள்ளும், ஆங்கில மொழி பெரும்பாலும் பேசப்படாத நாடுகளான பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகள் ஒரு தனிப்பிரிவாகவும் ஆய்வு செய்வது மிகவும் பொருத்தமானதாக அமைவதால் அம்முறையே பின்பற்றப்படுகிறது. இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், ஒரு சமூகத்தில் மொழி அறிவு பல்வேறு கோணங்களில் பல்வேறு வழிகளில்

பல்வகையான தாக்கங்களையும், விளைவுகளையும் (Inter play) ஏற்படுத்த வல்லது. மனிதர்களையும், மனித இனங்களையும், அவர்கள் வாழும் சமூகத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் பாலமாகவும் (Interact) தொடர்பாடலுக்குரிய அலைவரிசையாகவும் (Communication & Channel) வலுவான சக்தியாகவும் விளங்குவது. மனிதனைச் சாதிக்க வைக்கும் ஆற்றலும் சக்தியும் கொண்டது மொழி அறிவு. எனவேதான், புலம் பெயர்ந்த தமிழர் சமூகத்தை மொழி வாரியான அடிப்படையில் அமைந்த நாடுகளுக்கு ஊடாகப் பார்ப்பதன்மூலம் அவர்களது சமூக நிலைமைகளை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அத்தோடு, புவிசார் பின்னணி, தட்வெப்ப நிலைமைகளையும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. காரணம் ஒரு புவியியற் பிரதேசத்தின் சூழல், அந்நாட்டின் பருவநிலை என்பன ஒரு மனிதனையும் அந்தச் சமூகத்தையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் பல்வேறு வழிகளில் பாதிக்கின்ற விடயங்கள் ஆகும். அதன் அடிப்படையிலேயே மேற்கண்ட நாடுகள் அமைந்து உள்ளன. அந்த அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகள் பற்றி ஆய்வு செய்யும் பொழுது, பெரும்பாலும் “கூறியது கூறல்” (Repetition) தவிர்க்கப்படும் என்பதால், மேற்கண்ட வரிசையில் நாடுகள் பிரிக்கப்பட்டமை சிறப்பான ஆய்வுக்கும், அணுகுமுறைக்கும் இடம் கொடுக்கும்.

ஆசிய பசுபிக் நாடுகள்

இந்தியா-தமிழ்நாடு

1983 களில் இருந்து ஒன்றரை இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து, அகதி முகாம்களிலும், வெளியிலும் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கையறு நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். முதலில் அகதி முகாம்களில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களைப் பற்றியும், அடுத்து முகாம்களுக்கு வெளியில் தங்கி வாழ்பவர்களைப் பற்றியும் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

‘தான் உண்டு தம் பாடு உண்டு’ எனக் குடும்பமாகவும், கூட்டுக் குடும்பமாகவும் வாழ்ந்த அவர்களது வாழ்க்கை, குருவிக் கூட்டில் கல் எறியப்பட்டது போல, கறையான் புற்றுக்குள் பாம்பு குடியேறிய கதையாகச் சிதறடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டது. அத்தகைய பேரிழப்பையும், பேரதிர்ச்சியையும் (Traumatic) தாங்கிக்கொண்டு, கையறு நிலையில் தமிழ்நாட்டிற்குள் அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தனர். சொந்த நாட்டில், தமது சொந்த நிலத்தில், தனியான பெரிய, சிறிய

வீடுகளில் காலங்காலமாக வாழ்ந்தவர்கள், கிடைக்கின்ற வருமானத்தில் மானத்துடன் வாழ்ந்தவர்கள், புலம் பெயர்ந்த மண்ணில், முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடக்க நேர்ந்தது. தமது பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான கல்வி வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதே அவர்களின் முதன்மையான கடமையாக இருந்தது.

ஏனைய சார்க் (SAARC) நாடுகளைப் போல், ஐக்கிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான உடன்படிக்கையில் இந்திய அரசு கையொப்பம் இடாதபோதிலும், ஈழத்தமிழர்களை அகதிகளாக ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் அவர்களுக்கு எத்தகைய மறுவாழ்வினை அமைத்துக் கொடுத்தது என்பதும், அவர்களின் சமூக வாழ்க்கை எவ்வாறான ஒரு சூழலில் அகப்பட்டுள்ளது என்பதும் வெளி உலகத்திற்குத் தெரியாத விடயங்கள் ஆகும்.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் பல தடவைகள் பல்வேறு அகதி முகாம்களுக்கு இந்நூலாசிரியர் சென்று அங்குள்ள நிலைமைகளை நேரில் கண்டு அறிந்தவர் என்ற வகையிலும், அகதிகள் பலருடன் கலந்து உரையாடியவர் என்ற வகையிலும், அவர்களது வாழ்க்கை பற்றிய நிலைமைகளைச் சுருக்கமாகப் பதிவு செய்வது தேவையாகும். அனைத்து அகதி முகாம்களும், ஒரே தன்மையான அமைப்புகள் கொண்டவை. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் கம்பி வேலிகளும், சில இடங்களில் சீமெந்தினால் கட்டப்பட்ட வேலிகளும் கதவுகளும் உள்ளன. காவல் துறையினரின் கண்காணிப்பும், அரசு அலுவலர் கண்காணிப்பும் உண்டு. இரு அதிகாரிகளிடமும் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். அகதிகள் காலை 8 மணிக்கு வெளியில் சென்று இரவு 8 மணிக்குள் மீண்டும் முகாமிற்குள் வந்து சேர வேண்டும். வாரத்தில் ஒரு நாள் முகாமில் உள்ள அனைவரையும் சோதனையிடுவதும் வழக்கமான நிகழ்வு ஆகும்.

ஒரு சிறிய படுக்கை அறையும், மற்றொரு சிறிய அறையும் உள்ளன. அந்த அறைதான் சமையல் அறையாகவும், தங்கும் அறையாகவும் இருக்கின்றது. வீடுகளின் மேற்கூரை சில இடங்களில் தகரம், பல இடங்களில் அஸ்பெஸ்டாஸ் (Asbestos) தகடுகள் மற்றும் ஓலைகளால் வேயப்பட்டு இருக்கின்றது. மின்சாரம் சுகாதார வசதிகள் போதுமான அளவில் இல்லை. சுமார் பத்துப் பதினைந்து குடும்பங்களுக்கு ஒரு பொதுக் கிணறு உள்ளது. அதே அளவு குடும்பங்களுக்கு, ஒரேயொரு மலசலக்கூடம் உள்ளது. வீடுகள் மிகவும் நெருக்கமாக உள்ளன. சிறிய குடும்பமோ, பெரிய குடும்பமோ அந்தச் சிறிய குடிசைக்குள்ள்தான் வாழ

வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் கோடைக் காலங்களில் சுட்டு எரிக்கின்ற 110 பாகை வெய்யில், தகர, அஸ்பெஸ்ரஸ் கூரைகளால் வேயப்பட்ட வீடுகளில் உள்ள அகதி மக்களைக் கொடூரமாக வாட்டி வதைக்கின்றது. 'அனலிடைப்பட்ட புழுக்கள்' போல் அவர்கள் துடித்துத் துடித்துச் செத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற சூழ்நிலையே அங்கு காணப்படுகின்றது.

தமது சொந்த நாட்டில், சொந்த வீட்டில் சுகமாக வாழ்ந்த மக்கள் அகதி முகாம்களில் வதைபட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். ஏற்கனவே, பல்வேறுபட்ட பாரிய அதிர்ச்சிக்கும், மன உளைச்சலுக்கும் உள்ளான அந்த மக்களுக்கு, இத்தகைய வாழ்க்கைச் சூழல் மேலும் எவ்வளவு வேதனைகளையும், மன உளைச்சலையும், மன அழுத்தத்தையும் கொடுத்து இருக்கும் என்பதனை மனிதாபிமான அடிப்படையிலும், சமூகவியல் நோக்கிலும், உளவியல் நோக்கிலும் சிந்திக்கும்போது, அந்த மக்கள் இந்திய அரசினாலும், தமிழ்நாட்டு அரசினாலும், ஏன் உலகத்தினாலும் கைவிடப்பட்டவர்களாகவே கருத வேண்டும்.

ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் (UNHCR) அறிக்கைகளைப் பார்வையிட்டபோது, அகதி முகாம்களில் வசதிகள் சீரமைக்கப்பட வேண்டும் என்று தமிழ் நாட்டு அரசுக்குப் பல தடவைகள் அறிவுறுத்தி இருப்பது தெரிய வந்தது. ஆனால், இந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும், இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வறுமைக்கோட்டிற்குக் கீழ் வாழ்கின்ற நிலைமையில், வாழ்வதற்குச் சிறு கொட்டில்களும் இல்லாத மக்களுக்கு நடுவே, அகதி முகாம்களில் உள்ள அடிப்படை வசதிகள் போதுமானது என்றே இந்திய அரசும், தமிழ்நாடு அரசும் திருப்திப்படுவதாகக் கருத முடிகிறது. சுருங்கக் கூறின், ஈழத்தமிழர்கள் அரசியல் வறுமையுள்ள ஒரு நாட்டில் இருந்து பொருளாதார வறுமையுள்ள ஒரு நாட்டிற்குள் அகதிகளாக வந்து இருக்கின்றார்கள்; மனித உயிருக்கு எதுவிதப் பாதுகாப்பும் இல்லாத ஒரு நாட்டில் இருந்து, உயிருக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குகின்ற ஒரு ஜனநாயக நாட்டுக்கு வந்து இருக்கின்றார்கள் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் அன்றாட வாழ்வு மிகவும் ஆச்சரியமாகவே காணப்படுகின்றது. இந்திய அரசும், மாநில அரசும் கொடுக்கின்ற பல உதவிகள், உயிரைப் பிடித்து வைக்கவே போதுமானதாக உள்ளதாகப் பல அகதிகள் கூறுகின்றனர். ஒரு குடும்பத் தலைவனுக்கு அல்லது குடும்பத் தலைவிக்கு மாதம் 1000 ரூபாய் உதவித் தொகை வழங்கப்படுகிறது. (சுமார் 20 அமெரிக்க டாலர்கள்). குடும்பத்தில் 18 வயதிற்கு

மேற்பட்டவர்கள் இருந்தால் அவருக்கு 750 ரூபாய்களும், 18 வயதிற்குக் குறைந்தவர்களுக்கு மாதம் 400 ரூபாய்களும் மாதாந்தக் கொடுப்பனவாக அரசினால் வழங்கப்படுகின்றது. மேலும், ஒரு குடும்பத்திற்கு 20 கிலோ அரிசி இலவசமாகவும், ஓர் ஆளுக்கு 12 கிலோ அரிசி மானிய விலையிலும் வழங்கப்படுகின்றது.² ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு சீனி 1/2 கிலோ, பருப்பு 1 கிலோ, மண்ணெண்ணெய் 5லீற்றரும் மானிய விலையில் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வகையில், ஆண்டுக்கு 140 கோடி ரூபாய் ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்குச் செலவு செய்வதாகக் கூறப்படுகின்றது.³

அகதிகளின் ஏனைய செலவுகளான உடைகள், குளியல் அறைப் பொருட்கள், சமையல் பொருட்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு வழங்கும் மேற்படி உதவித் தொகையில் இருந்தே வெளிக்கடைகளில் வாங்கியாக வேண்டும். இதனால், மிகக் குறைந்த சம்பளத்தில் வெளியில் வேலைக்குப் போய் உழைத்து, மாதம் சுமார் 2000 ரூபா வரையிலும் ஈட்டி, தமது அன்றாடக் குடும்பச் செலவுகளைச் சமாளிக்கின்றனர்.⁴ சில தமிழ் அமைப்புகளும், கிறிஸ்தவ அமைப்புகளும், அகதிகளின் அவலங்களைத் துடைப்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளமை அந்த மக்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதலையும், நம்பிக்கையையும் தருகிறது. இந்திய அரசும், தமிழ்நாடு அரசும் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட கொடுப்பனவுகள், உதவிகளை விட மேலதிகமாக அந்த மக்களின் அவலங்களைப் போக்கவும், அவர்கள் வாழ்க்கையைச் சீர்ப்படுத்தவும் எவ்வாறான சேவைகளைச் செய்கின்றன என்பதனை முதலில் காண்போம்.

தமிழ்நாடு அரசு அகதிகளுக்கும் இலவச மருத்துவச் சேவை வழங்கி வருகிறது. அதன்படி, அரசு வைத்தியசாலைகளில், மருத்துவ ஆலோசனைகள், மருத்துவச் சேவைகள், மருந்துகள் அனைத்தையும் அகதிகள் இலவசமாகப் பெற முடியும். இவற்றையெல்லாம் தனியார் மருத்துவமனைகளில் பெறுவதைப் பற்றிக் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியாது. பல்லாயிரக்கணக்கில் பணம் தேவைப்படும். அத்துடன், ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்நாடு அரசுப் பள்ளிகளில் இலவசமாகக் கல்வி பயில வசதி அளிக்கப்பட்டு உள்ளது. ஆரம்ப வகுப்பில் இருந்து பல்கலைக் கழகக் கல்வி வரை இலவசக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது. எனவே, ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் எவ்விதத் தடையும் இன்றிக் கல்வியைத் தொடர முடிகின்றது. ஆனால், அதிகச் செலவாகும் கற்கை நெறிகளையும் அதிகமாக எல்லோராலும் விரும்பிக் கற்கப்படும் மருத்துவக் கல்வி போன்றவற்றிற்கும் (High Demand

Courses) அனுமதிகள் எடுப்பது மிகவும் சிரமமான விடயம் ஆகும். அவ்வாறான கற்கை நெறிகளுக்கு அனுமதி வழங்கப்படுவது இல்லை என்றே கூறலாம்.

அரசு தவிர, சில தனியார் தமிழ் அமைப்புகளும் ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்குத் தொடர்ச்சியாகக் கல்விச்சேவை செய்து வருவதையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, சென்னையில் இயங்கும் ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகம் (OFERR-Organisation for Eelam Refugees' Rehabilitation) கடந்த இருபத்தியெட்டு ஆண்டுகளாக இயன்ற அளவு தொண்டு ஆற்றி வருகின்றது. இந்நிறுவனத்திற்கு இந்திய அரசின் நன்கொடைகளும், பிறநாடுகளில் உள்ள கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள், மனித உரிமை நிறுவனங்கள், அரசுச் சார்பு அற்ற நிறுவனங்கள், தனியார்களின் நிதி உதவிகளும் கிடைப்பதாக அறிய முடிகிறது.⁵ சென்னையில் ஒரு வசதியற்ற கட்டடத்தில் இந்த நிறுவனம் அமைந்து இருக்கின்றது. இதன் தலைவராக, திரு. செல்வநாயகம் சந்திரகாசன் என்பவர் தொடக்கத்தில் இருந்து இன்றுவரையிலும் பொறுப்பு வகித்து வருகின்றார். அங்கே சுமார் நூற்றுக்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறுபட்ட செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு இருக்கின்றார்கள். இவர்களுள் சிலர் இலவசமாகவும், பலர் சிறுதொகை ஊதியத்திலும் வேலை செய்கின்றார்கள்.⁶ இந்நிறுவனம், நன்கொடையாகக் கிடைக்கும் வருமானத்தில் இருந்து நிர்வாகச் செலவுகளையும், ஊழியர்களுக்கு ஊதியத்தையும் வழங்கி வருகின்றது. பல்வேறுபட்ட மருத்துவ ஆலோசனைகள், மருத்துவ வசதிகளையும் ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்குச் செய்து வருகிறது. மாணவர்களுக்குப் பாடப்புத்தகம் இலவசமாக வழங்குதல், புலமைப்பரிசில்கள் வழங்குதல், மிகமிக வறுமைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்குச் சிறு நிதி உதவிகள், உயர் கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்குத் தொழிற் பயிற்சித் திட்டங்கள், பட்டறைகள் போன்றவற்றை இலவசமாக நடத்தி, அவர்கள் இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், தொழில் புரிவதற்கான திறமைகளை வளர்ப்பதிலும் அக்கறை காட்டி வருகிறது. ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் ஓர் இணைப்புப் பாலமாக இந்நிறுவனம் செயலாற்றி வருகின்றது.⁷

திரு. செல்வநாயகம் சந்திரகாசனுடன் நடத்திய நேர்கணலின்போது அவர் பின்வரும் கருத்தைத் தெரிவித்தார்: 'ஈழத்தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டில் நிரந்தரமாக வாழ முடியாது. ஈழப்போர் 2009 களில் முடிந்து விட்டதாக இலங்கை அரசு கூறுகின்றபோதும், இதுவரை ஈழத்தமிழ் அகதிகள்

மீண்டும் திரும்பிப் போவதற்கான எதுவித நடவடிக்கைகளையும் இலங்கை அரசோ, அல்லது இந்திய அரசோ எடுக்கவில்லை. ஈழத்தமிழ் அகதிகள் பிரச்சினையில் அல்லது இலங்கைத் தமிழர் அரசியல் பிரச்சினையிலோ இந்திய அரசு அக்கறையுடன் ஈடுபடுவதற்கான சூழ்நிலைகள் குறைந்துகொண்டு போவதையே தன்னால் அவதானிக்க முடிகிறது' என்று கூறினார். ⁸

அடுத்து முக்கியமான தனியார் நிறுவனமான லிபரா (LEBARA) நிறுவனம், ஐரோப்பிய நாடு ஒன்றில் இயங்கும் அலைபேசி நிறுவனம் ஆகும். இதன் உரிமையாளர்கள் மூவரும் ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் ஆவர். தமது வருமானத்தில் இருந்து பெறும் இலாபத்தில் ஒரு கணிசமான பகுதியை மக்களுக்காக அதுவும் பாதிக்கப்பட்ட இளம் தலைமுறையினருக்காகச் செலவிடுவதற்கு மிகவும் ஆர்வத்துடனும், விருப்புடனும் முன்வந்து, கடந்த மூன்று, நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமது சேவையினைச் செய்து வருகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஈழத்தமிழ் அகதி முகாம்களில் இருக்கின்ற சிறார்களுக்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். இலவச பாடப் புத்தகங்கள், உடைகள், காலணிகள் போன்றவற்றை வழங்குகின்றார்கள். அத்துடன், நூலக வசதிகளையும் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். சத்துணவும் வழங்குகின்றார்கள். ⁹ இவ்வாறு இவர்கள் செய்து வருகின்ற உதவிகள், செல்வம் படைத்த பல தமிழர்களையும், தமிழ் நிறுவனங்களையும், தமிழ் மக்களைப் பற்றியும், அவர்களின் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றியும் சிந்திக்க வைத்து இருக்கின்றன.

மிகத் துன்பகரமான சூழலில் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கு, சமூகத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ, நாட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ முடியுமா? என்ற கேள்வி இயல்பாக ஒருவருக்கு எழலாம்.

அகதி முகாம்களில் வாழ்பவர்கள் அரசின் அன்றாடக் கண்காணிப்பில் இருக்கின்றார்கள். வாரம் ஒரு முறை அரச அதிகாரிகள் (Q Branch) சோதனையிடுகிறார்கள். நூற்றுக்கும் மேலான அகதி முகாம்களில் அடைபட்டுச் சிதறி வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழர் சமூகம், தாம் ஒன்று கூடி ஒரு மித்து வாழ்வதற்கோ, பொதுவான நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி அதில் பங்கு பற்றுவதற்கோ, ஒன்று சேர்ந்து தமது எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கோ, தமது தாய் நாட்டு அரசியல் விடயங்களில் ஒன்று கூடிக்கலந்துரையாடியோ, தாய்நாட்டின் அரசியல் விடிவிற்குத் தம்மால் முடிந்தவற்றைச் செய்வதற்கோ அவர்களுக்கு எதுவித வசதியோ,

வாய்ப்போ, சுதந்திரமோ இல்லாதவர் களாகவே காலத்தைப் போக்குகின்றார்கள். சுருங்கக் கூறின் ஒடுக்கப்பட்டு, அடக்கப்பட்ட மக்களாகவே அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். எனவே, அவர்கள் மனதில் எவ்வாறான சிந்தனை இருக்கும் என உளவியல் அடிப்படையில் நோக்கின் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம். முதலாவதாக, எப்பொழுது நாம் திரும்ப எமது வீட்டுக்கும், ஊருக்கும் போவது? இரண்டாவது, தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினையை, இந்தியா, அல்லது உலக நாடுகள் தீர்க்குமா? அல்லது விடுதலைப்புலிகள் மீண்டும் எழுச்சி பெற்றுத் தமிழ் ஈழத்தை மீட்டு எடுப்பார்களா? இவ்வாறான கேள்விகளுக்குப் பதில் தேடிக் களைத்த ஒரு நிலையில், உலகத் தமிழ் மக்கள், அல்லது நிறுவனங்கள், அல்லது உலக நாடுகள் எமது அவலமான இந்த அகதி வாழ்க்கையில் ஏதாவது, அக்கறை எடுத்து எம்மை ஓரளவு வசதியாக வாழ வைப்பார்களா? என்ற அங்கலாய்ப்புடனும் எதிர்பார்ப்புடனுமே காணப்படுகின்றனர்.

ஒரு சூனியமான வாழ்க்கைக்குள் அகப்பட்ட ஈழத்தமிழ் அகதிகள் பலர் மன அழுத்தங்களால் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணம் அடைந்துள்ளனர். சிலர் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். பலர் தற்கொலை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். குடும்பச் சண்டை, குடும்பப் பிரிவு, பாலியல் உறவுகள், வாக்குவாதம், காட்டிக்கொடுப்புகள் என்பன அன்றாட நிகழ்வுகள் ஆகி விட்டன. பலர் குடிபோதைக்கு அடிமையாகித் தன்னையும், தம்மைச் சார்ந்தவர் களையும் அழித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இத்தகைய நிலைமைகளால் ஈழத்தமிழ் இனம் தவிர்க்க முடியாத சீரழிவுக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது. இதில் அதிக இலாபமும், மகிழ்ச்சியும் அடைபவர்கள் இலங்கை இனவாத அரசும், பௌத்த சிங்களத் தேசியவாதிகளும் தான். அவர்களின் திட்டமிட்ட தமிழர் இன அழிப்புக் கொள்கைக்கு எதுவித செலவும் இன்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் பலியாகிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். ஆனால், மேலைத்தேச நாடுகளில் வாழும் நன்னோக்கும், மனிதாபிமானச் சிந்தனையும் உள்ள தமிழ் இளைஞர்கள், தமிழ் நாட்டில் அகதி முகாம்களில் உள்ள இளம் பெண்களையும், விதவைகள், கை, கால் போன்ற உறுப்புகளை இழந்தோரையும் திருமணம் செய்துகொண்டு தாம் வாழும் நாடுகளுக்குக் கூட்டிச்சென்று அவர்களுக்கு மறு வாழ்வு அளிக்கின்றார்கள் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. உறவினர்கள், திருமணத் தரகர்களின் உதவியோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, இத்தகைய திருமணங்களைச் செய்து வருகின்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள இளைஞர்களும் கூட, அகதி முகாம்களில் உள்ள பெண்களைத் திருமணம் செய்து வருகின்றனர். இத்தகைய நிகழ்வுகள் ஈழத்தமிழர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டத்தையும், அவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும், எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் உற்று நோக்கும்போது, சில முக்கிய விளைவுகளைப் பார்க்க முடிகிறது. முதலாவதாக அந்த மக்கள் ஒரு சமூகமாகத் தம்மை ஒன்றிணைத்து வாழ்வதற்கான எந்த வாய்ப்புகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இந்நிலைமையூத இனத்திற்கு நடந்தது; இப்போது ஈழத்தமிழர்களுக்கு நடக்கின்றது. அகதி முகாம்களில் உள்ளவர்களோடு மட்டும்தான் அவர்கள் நேரடித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அலைபேசித் தொடர்புகள் வழியாகத் தமது சொந்த நாட்டில் உள்ள உறவுகளோடும், பிறரோடும் ஓரளவு தொடர்புகளைப் பேண முடியும். சமூக, சமய, மொழி, பண்பாடு, அரசியல் அடிப்படையில் அவர்களால் ஒரு சங்கத்தையோ, நிறுவனத்தையோ ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு சூழ்நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆனால், தமிழ் நாட்டில் தமிழ் பேசுகின்ற மக்கள் மத்தியில் வாழ்வதும், தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதும், அருகில் உள்ள சைவக் கோயில்களுக்குப் போவதும் தனிப்பட்ட முறையில் அவர்களுக்கு ஆறுதலாக அமைந்து இருக்கின்றன.

2009 ஈழப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்து விட்டதாகக் கூறும் இலங்கை அரசு, ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகியும் தமிழ் இன அழிப்பைப் பல்வேறு வகைகளில் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது. இலங்கை அரசுக்குத் துணைபோன இந்தியாவும் ஏனைய உலக நாடுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் அசமந்தப் போக்கிலேயே இன்றளவும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் இன்று இந்திய அரசியலில் பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு உள்ளது. மத்தியில் ஒரு பலமான அரசு அமர்ந்து உள்ளது. அந்த அரசு, ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினையில் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைப்பதற்கான தார்மீகக் கடமை இருக்கின்றது. இந்தியாவின் காலத்துக்கு ஒவ்வாத வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் மாற்றம் வராத வரை ஈழத்தமிழர்களின் எதிர்காலம் கேள்விக் குறியாகவே இருக்கும்.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டில் அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில் வாழும் தமிழ் அகதி களைப் பற்றிக் காண்போம். சுமார் ஐம்பது ஆயிரத்திற்கும் மேலான

ஈழத்தமிழர்கள், சென்னை மாநகரப் பகுதிகளிலும், திருச்சி, மதுரை, இராமேஸ்வரம் போன்ற நகரங்களிலும், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். சென்னை மாநகரப் பகுதிகளில்தான் செறிந்து வாழ்கின்றனர். இவர்கள் தமக்கு அருகாமையில் உள்ள காவல் நிலையத்தில், தாங்கள் வசிக்கின்ற முகவரியைக் கொடுத்துப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்தியாவைவிட்டு வெளியில் நிரந்தரமாகச் செல்ல வேண்டுமாயின் குடிவரவு, குடியகல்வு இலாகாவில் வெளியேறும் (Exit) அனுமதி பெற்ற பின்னரே செல்ல முடியும் ¹⁰

இவர்கள் தனித்தனிக் குடும்பங்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். எதுவித அரசுச் சலுகைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளாமல், தமது வருமானத்திற்குள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினர் வசதி படைத்த மத்திய தர, மேல்தர வர்க்கத்தை சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள், நல்ல அமைதியான இடங்களில் பெரிய வசதியான சொந்த வீடு, வாகனங்களோடு வாழ்கின்றனர். ஆனால், பெரும்பாலானவர்கள் அடுக்குமாடிக் கட்டடங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டு அறைகள் கொண்ட சிறிய வீடுகளில் வாழ்கின்றார்கள். சிலர் வணிக முயற்சிகளிலும், தனியார், அரசுத் துறைகளிலும் தொழில் புரிந்து கணிசமான வருமானம் பெற்று அடிப்படை வசதிகளுடன் வாழ்கின்றனர். பலர் மேலைத்தேச நாடுகளில் உள்ள தமது கணவன், பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணத்தில் வசதியாக வாழ்கின்றனர். பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு வருமானத்தில் தங்கி வாழ்பவர்களே காணப்படுகின்றனர். அயல்நாட்டு வருமானம் இல்லை என்றால், சென்னைப் பட்டணத்தில் வாழ்வது மிகவும் கடினம். அண்மைக்காலமாக சென்னையில் வாழ்க்கைச் செலவுகள் மேற்கு நாடுகளைப் போல வெகுவாக உயர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன. கணினித் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும், இந்தியாவின் திறந்த வெளிப் பொருளாதாரக் கொள்கையும் உலகமயமாக்கலுமே இதற்கான காரணங்கள் ஆகும்.

எனினும், அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில் வாழ்பவர்கள் சுதந்திரமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் வாழ்வதனையே பார்க்க முடிகிறது. இவர்கள் எவ்வாறு ஈழத்தில் வாழ்ந்தார்களோ அதேபோன்ற வாழ்க்கையைத் தமிழ்நாட்டிலும் வாழ்கின்றார்கள். தமிழ் மொழி பேசி, தமிழ் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடுகளைப் பேணியே வாழ்கின்றனர். தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்குகளில் உள்ள சைவக் கோயில்கள், அவர்களது வழிபாட்டுக்கும், மன அமைதிக்கும் மிக உகந்த இடங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு ஏற்ற வகையில் புதுப்பித்துக்

கட்டப்பட்ட திரை அரங்குகள், 24 மணி நேரமும் தொடர்ச்சியாக ஒளிபரப்பாகிக்கொண்டு இருக்கின்ற தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள், இணையதளம், ஸ்கைப், அலைபேசிகள் அவர்களை ஈழத்து உறவுகளுடனும், உலகின் பல நாடுகளிலும் உள்ள உறவுகளோடும் இறுக்கமான தொடர்பினையும், பிணைப்பையும் எந்த நேரமும் ஏற்படுத்திய வண்ணமே உள்ளன. அவர்கள் தாம் ஏதோ ஓர் அந்நிய நாட்டில் வாழ்வதாக உணர வேண்டிய தேவை இல்லை.

திருமணங்கள், பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்கள், பூப்பு நீராட்டு விழாக்களை மிகவும் ஆடம்பரமாகச் செய்கின்றார்கள். இலங்கையில் அல்லது தமிழ்நாட்டில் உள்ள இளம் பெண்ணுக்கு மேலைத் தேசங்களில் உள்ள இளம் ஆண்களை மணம் முடிப்பதே பெரும் பான்மையான திருமண நிகழ்வாக இடம்பெறுகிறது. சீதனம் வழங்குவதும் நடைமுறையில் உள்ளது. திருமணத் தரகர்களும், சோதிடர்களும், அதிக அளவு வருமானத்தைப் பெறுகின்றனர். திருமணங்களில் படம் எடுப்பவர்களுக்குப் பல ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. அழைப்பிதழ்கள் அச்சிடுவதற்கும், ஆடம்பர உடைகள், நகைகளுக்கும் பல இலட்சக்கணக்கில் செலவிடுகிறார்கள். பெரும்பணம் செலவிட்டுத் தனியார் நிறுவனங்களில் மருத்துவம், கல்வி போன்ற வசதிகளைப் பெறுகின்றார்கள்.

ஆயினும் ஈழத்தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டுத் தமிழரோடு பின்னிப்பிணைந்து வாழ்வதாகக் கூற முடியாது. அவர்கள் ஈழத்தமிழர்கள் என்ற அடையாளத்தோடு வாழவே விரும்புகின்றார்கள் என்பதனைத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. தனிமனித சுதந்திரங்களோடு வாழ்ந்தாலும், சமூக நலன்புரி அமைப்புகளையோ, சமய, மொழி, பண்பாடு, அரசியல் நிறுவனங்களையோ நிறுவி இருப்பதைக் காண முடியவில்லை. தமிழ் நாட்டில் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழர்களின் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் மாற்றத்தை அவதானிக்க முடிகிறது. எது எப்படி இருப்பினும், அவர்கள் மனங்களில் பல கொடூரமான கடந்த கால நினைவுகள், இழப்புகள் பற்றிய வெறுமை உணர்வுகள், ஈழம் பற்றிய, ஈழத்தமிழர்களின் எதிர்காலம் பற்றிய அங்கலாய்ப்பு, தொடர்ந்தும் ஈழத் தமிழர்களுக்கும் சிங்கள அரசும், சிங்களப் படையினரும், சிங்களக் கூலிப்படைகள் செய்துவரும் கொடுமைகள் என்பன அவர்களை ஒவ்வொரு நிமிடமும் உலுக்கிக்கொண்டே இருப்பது, பலருடன் கலந்துரையாடும்போது தெரிய வருகிறது.

மலேசியா-சிங்கப்பூர்

ஆசிய பசுபிக் நாடுகள் என்ற புவியியல் அமைப்பிற்குள் மலேசியா சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகள், ஈழத்தமிழர்கள் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்ற நீண்டகால வரலாற்றைக் கொண்டது என முதலாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டது. இவ்விரு நாடுகளுக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் தமது சொந்தப் பொருளாதாரக் காரணிகளுக்காக பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழத் தொடங்கியமையும் மேற்படி அத்தியாயத்தில் கலந்துரையாடப்பட்டது. ஈழத்தமிழர்கள் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்ற பொழுது அவ்விரு நாடுகளுமே மலேசியத் தீபகத்திற்குள் இடம் பெற்று இருந்தன. மலேசியத் தீபகற்பம், ஐக்கிய மலாய் அரசுகள் (Federated Malay States), தொடுவாய் குடியேற்றங்கள் (Straits Settlement), ஐக்கியப்படாத மலாய் அரசுகள் (Unfederated Malay States) என்ற நான்கு நாடுகள் சேர்ந்ததாக இருந்தது.

1930 களில் ஈழத்தமிழர்களின் புலம் பெயர்வு வெகுவாகக் குறைந்து செல்வதைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றபோதும், தொடர்ந்தும் ஈழத்தமிழர்கள் வேலைவாய்ப்புத் தொடர்பாகவும், அகதிகளாகவும் சிறிய அளவிலேனும் சென்று வாழ்வதைக் காண முடிகிறது. பொருளாதார நோக்கத்திற்காகச் சென்று குடியேறியமையை, புலம் பெயர்வு (Diaspora) என்ற கருத்தில், அல்லது அதன் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் “புலம் பெயர்ந்த” மக்கள் எனக் கொள்வது எந்த அளவுக்குப் பொருந்தும் என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்று. ஆனால், வறுமை, வேலைவாய்ப்பு இன்மை, குடும்பப் பொறுப்பு போன்றவையே யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மக்கள் புலம்பெயரக் காரணமானதால், அவற்றை மேற்படி கருத்தாக்கத்திற்கு உட்படுத்துவது தவிர்க்க முடியாதது ஆகும். அண்மைக் காலமாக ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகவும் மலேசியாவில் தங்கி, ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின்கீழ் பதிவு செய்து வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவைகளின் அடிப்படையில், மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் புலம் பெயர் சமூகம் என்ற அடிப்படையில், அவர்களின் சமூக நிலைமைகள் பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் உள்ளடக்க வேண்டியுள்ளது.

தமிழ்நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழ் அகதிகளையும் மலேசியா-சிங்கப்பூருக்கு குடிபெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன்மூலம் மலேசியா-சிங்கப்பூருக்கு ஈழத்தமிழர்கள்

சென்று, அங்கு அவர்கள் சந்தித்த சவால்களைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்ற தமிழ் அகதிகள், இலங்கையில் இடம்பெற்ற தமிழருக்கு எதிரான இன அழிப்புக் காரணமாக, வடக்கு, கிழக்கு, மலையகப் பிரதேசத்தில் இருந்து சிதறி ஓடித் தமிழ் நாட்டில் தஞ்சம் அடைந்தவர்கள். ஆனால், 1850 களில் இருந்து மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் படித்த தமிழர்கள், தமது பொருளாதார நோக்கத்திற்காகத் தாமாகவே அங்கு சென்று தொழில் பெற்று வாழத் தொடங்கியவர்கள். தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்ற ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கு சமய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும், கோயில் வழிபாட்டிற்கும், சகல வசதிகளும் இருந்தன. மொழி ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கவில்லை. கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு போன்றவற்றிலும் எதுவித மாற்றமும் இல்லை. ஆனால், வறுமையும், வசதியற்ற வாழ்க்கையுமே அவர்களுக்குச் சவாலாக இருந்து வருகின்றது. சமூக அமைப்புகளை உருவாக்கவோ, அரசியல் விடயங்களில் ஈடுபடவோ, வியாபார முயற்சிகளைத் தொடங்கவோ, அவர்களால் முடியவில்லை. மறுபுறத்தில், மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும், நல்ல வருமானமும், வசதியான வாழ்க்கையும் தாராளமாகக் கிடைத்தன. ஆனால், அவர்கள் தமது சமய, மொழி, கலாச்சார, பொழுதுபோக்கு போன்ற விழுமியங்களைப் பெற எதுவித வாய்ப்புகளும் இல்லை. எனவே, அவர்கள், தமது விழுமியங்களையும், தமது அடையாளத்தையும் பேணிக்காக்க வேண்டிய பெரியதொரு சவால் அவர்கள் முன்பு இருந்தன. இதனை அடைவதற்கு அவர்கள் அளப்பரிய அர்ப்பணிப்பும் அதிக விலையும் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில், ஒரு புதிய சமூகமாக எழுச்சி அடைய வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டு இருந்தார்கள். இவ்வாறான ஒரு பின்னணியில் மலேசியா வாழ் ஈழத் தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்ற யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள் முதலில் தொழில் புரிந்து, பணம் சேர்த்து தமது குடும்பக் கடமைகளை நிறைவேற்றி விட்டு மீண்டும் தமது சொந்த நாட்டுக்குச் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஒரு தற்காலிகப் பயணமாகவே (Sojourn) கருதினர். ஆனால், மலேசியாவில் கிடைத்த வசதியான வாழ்க்கை, அமைதியான அரசியல் சூழ்நிலை அவர்களை மாற்றி விட்டது. அதனால், தமது குடும்பங்களையும், உறவினர்களையும், மலேசியாவிற்கு அழைத்து வந்து அங்கேயே நிரந்தரமாக வாழத்

தொடங்கினர். அவர்களுள் கணிசமான தொகையினர், மலேசியாவில் 1930 களில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்த நிலை, தொடர்ந்து நடைபெற்ற இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம், அத்துடன் 1941-1945 களில் யப்பான், மலேசியாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது ஆகியவற்றின் விளைவாகத் தமது குடும்பத்தினருடன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததைப் புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மற்றவர்கள், மலேசியா-சிங்கப்பூரைத் தமது நிரந்தர வதிவிடமாகக் கொண்டனர். அவ்வாறு குடிபெயர்ந்த யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்களுக்கு, உத்தியோகம், பணவசதி, குடும்ப வாழ்க்கை, வசதியான வாழ்க்கையும், சொந்த நாட்டைவிட்டு தமது உறவுகளை விட்டு, தமது சமய, மொழி, பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை எல்லாம் அறுத்துக்கொண்டு, ஒரு புலம்பெயர் நாட்டில் புதிய சூழலில் அந்நிய மக்கள் மத்தியில் அந்நிய மொழி, பல்லினக் கலாச்சாரச் சூழலில் வாழ்வது, நிச்சயம் அவர்களுக்குப் பாரிய வெறுமையையும், உளவியல் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தத் தவறியிருக்க மாட்டாது. அப்போதுதான் அவர்கள் தமது தேசம் பற்றிய, தமது உறவுகள், மக்கள், தமது மொழி, மத, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும், அதன் நடைமுறைகளின் அருமையையும் பற்றி மிக ஆழமாகப் புரிந்தும், உணர்ந்தும் இருப்பார்கள். மேலும், சொந்த நாடு பற்றிய உணர்வும், தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளத்தையும் பேணிக்காக்க வேண்டுமென்ற உணர்வும் மேற்கூறப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர்களை ஆட்டிப் படைத்திருக்கும். இதன் விளைவாகவே மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள், ஒரு தமிழ்ச் சமூகமாக ஒன்றுகூடி, பல்வேறுபட்ட சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளார்கள் என்பதனை, கடந்த நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலான வரலாறு காட்டி நிற்கின்றது.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள் கூடுதலாக நகர்ப்புறங்களில் தொழில் புரிந்தமையால், அவர்களது சமூக வாழ்க்கை அந்த நகரங்களைச் சார்ந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. மலாயர், சீனர், இந்தியர்கள் கூடுதலாக வாழும் நகரங்களில், அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ வேண்டிய நிலையில், யாழ் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள் தாம் ஓர் ஈழச் சமூகமாக, தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளத்தையும் பேணிக் காக்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு இருந்துள்ளது. தமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளில் தம்மை இணைத்து ஓர் ஒற்றுமைப்பட்ட சமூகமாக வாழ வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் கவனமும் அக்கறையும் செலுத்தி உள்ளனர். அத்தோடு, தமது பிறந்த நாட்டுக்கும், தமது மக்களுக்கும் பங்களிப்புகளைச் செய்ய வேண்டும்

என்ற உணர்வும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. எனவே, அவர்கள் பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் தம்மை ஒருங்கு சேர்த்து இணைந்து உள்ளனர். மலேசியத் தீபகத்தில் உள்ள நகரங்களில் சமூக நலன் சார்ந்த பல்வேறு நிறுவனங்களைத் தொடங்கினார்கள். அவைகளினூடாக, சமய, மொழி, கல்வி, பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் சார்ந்த செயற்பாடுகள் முடுக்கி விடப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்களால் அமைக்கப்பட்ட நிறுவனங்களுள் பின்வருவனவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். தொடக்கத்தில், 1899 ஆம் ஆண்டு **தைப்பிங் இலங்கையர் சங்கம்** (Ceylon Association of Taiping), 1900 ஆம் ஆண்டு **செலாங்கூர் இலங்கைத் தமிழர் சங்கம்** ஆகியன தொடங்கப்பட்டன.¹¹ இவற்றில், நகர்ப்புறங்களில் வாழும் உத்தியோகத்தர்கள் இடம் பெற்றனர். பொழுதுபோக்கு நிகழ்வுகளாகவே நடைபெற்று வந்தன. இவற்றைத் தவிர, **கோலாலம்பூர் இலங்கைத் தமிழ் சங்கம்**, **சிங்கப்பூர் இலங்கைத் தமிழ் சங்கம்** என்பனவும் முக்கியமானவை ஆகும். இச்சங்கங்களில் தமிழ்ச் சைவர்களும், தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் ஒருங்கிணைந்தே செயல்பட்டு வந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
12

மேலும், இந்து-சைவ மத வழிபாட்டிற்காகவும், அதன் எழுச்சிக்காகவும் ஈழத் தமிழர்கள் பல சங்கங்களை அமைத்துத் தமது செயற்பாடுகளைத் தொடங்கி இருப்பதையும் காண முடிகிறது. குறிப்பாக **செலாங்கூர் இலங்கைச் சைவர் சங்கம்-கோலாலம்பூர்**, **சைவசித்தாந்த சங்கம்-கோலாலம்பூர்**, **திருக்கேதீஸ்வர திருப்பணிச்சபை** என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். 1890 களில் இருந்தே, பல சைவக் கோயில்கள், திருமண மண்டபங்கள், நூல் நிலையங்களைக் கட்டி உள்ளனர். இவ்வாறாகத் தமது புதுச் சமூக வாழ்க்கையைத் தொடங்கி உள்ளனர்.¹³ இவற்றைவிட, விளையாட்டு பொழுதுபோக்குகளுக்காக, உடற்பயிற்சி விளையாட்டுச் சங்கங்களையும் உருவாக்கினர். **Tamilan Physical Culture Association**, **Ceylon Sports Club -Singapore** என்பன இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆண்டுதோறும் விளையாட்டுப் போட்டிகளையும் நடத்தி உள்ளனர்.¹⁴ அதேபோல், கலை மரபுகளைப் பேணுவதற்காக “**சங்கீத அபிவிருத்தி சபை**” என்ற சபையும் தோற்றம் பெற்றது. அதனூடாக கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். மேலும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும், சென்ட் ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலும் படித்த பழைய மாணவர்கள், அந்தப் பள்ளிகளின் பேரில் பழைய மாணவர் சங்கங்களைத் தொடங்கினர். அதன்வழியாக அவர்கள் ஒன்று கூடி, புதிய

ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தமது சொந்த நாடு, சொந்த மக்கள் பற்றிய சிந்தனைகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் இடம் அளித்து தேசப் பற்றினையும் தேசிய உணர்வினையும் ஏற்படுத்தினர். மலேசிய அரசியலில் பங்கு ஏற்பதோடு, இலங்கை அரசியலிலும் தமது பங்கை வழங்கத் தவறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, 1910 இல் இலங்கையில் நடைபெற்ற அரச சபைக்கான படித்த அங்கத்தவர் தெரிவில் சேர் பொன்.இராமநாதனைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்கள். ¹⁵

பெரும்பான்மையான சங்கங்கள், செலாங்கூர் தமிழ் சங்கத்தினரின் ஒத்துழைப்புடன் தமது சேவைகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருவதையும் அறிய முடிகிறது. 1934 ஆம் ஆண்டு, செலாங்கூர் தமிழ்ச் சங்கம், தம்மோடு இணைந்து செயலாற்றும் 23 தமிழர் சங்கங்களை ஒன்று சேர்த்து, தமிழ் மக்களின் நலன் கருதி ஒரு மகாநாட்டையும் நடத்தி உள்ளது. ¹⁶ மேற்கூறப்பட்ட பல்வேறு நடவடிக்கைகள் ஈழத்தமிழர்களை ஒருங்கிணைத்ததுடன், அவர்களது தேசிய அடையாளத்தையும் உணரச் செய்தன. கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, பொருளாதார வளர்ச்சி போன்ற துறைகள் சார்ந்த சேவையினையும் செய்து வந்ததையும் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறான நடவடிக்கைகளுக்கு, அக்கால ஈழப் பத்திரிகைகளான உதயதாரகை, ஈழகேசரி, இந்து சாதனம் போன்றவை உரமூட்டும் தொடர்புச் சாதனங்களாக விளங்கின. முக்கியமாக மலாய் புங்குடுதீவு ஐக்கிய சங்கம், உரும்பிராய் சங்கம், கரையூர் சங்கம், வட்டுக்கோட்டை யூனியன், மலாய் ஊரெழு சேவை சங்கம், சுழிபுரம் ஐக்கிய சங்கம், சங்காணை யூனியன் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதன் விளைவாக, தமிழர்கள் தாம் பிறந்து வளர்ந்த ஊர்களைப் பற்றியும், அங்கே வாழும் மக்களைப் பற்றியும் சிந்தித்து பல்வேறு செயல்பாடுகளில் இறங்குவதையும் காண முடிகிறது.

மலேசியா வாழ் ஈழத்தமிழர்கள் தமது, சமய, மொழி, கலை, கலாச்சாரம், கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் தம்மை ஒருங்கிணைத்து, ஒரு தனித்துவமான தேசிய அடையாளங் கொண்ட இனமாக, கூட்டுச் சமூகமாகத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டதோடு நிற்கவில்லை. மேற்படி துறை சார்ந்த பணிகளைத் தம் தேசத்திற்கும், மக்களுக்கும் விரிவு படுத்தினார்கள். மலேசியத் தீபகற்பம் எங்கும் காணப்படும் பல்வேறுபட்ட தமிழ்ச் சமூக நிறுவனங்கள், சங்கங்கள், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள், ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகள், கலை பண்பாட்டு நிறுவனங்கள், விளையாட்டு, பொழுது போக்குத் திடல்கள் இவை

அனைத்தும் சான்றுகள் ஆகின்றன. இன்றுவரையிலும் மலேசியா-சிங்கப்பூரில் இடம்பெறும் கோயில் வழிபாடுகளும் திருவிழாக்களும், தமிழ்-ஆங்கிலப் பாடசாலைகளும், கலை, கலாச்சார நிகழ்வுகளும், பொங்கல், புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்களும், கோலகாலமான திருமண நிகழ்வுகளும், விளையாட்டுப் போட்டிகளும், கருத்தரங்குகள், இலக்கியக் கூட்டங்கள், தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள், அரசியற் கருத்தரங்குகள் என்பன, ஈழத்தமிழர்களின் பெருமை வாய்ந்த புலம் பெயர் வாழ்க்கையைச் சித்தரித்துக் காட்டுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக, கோலாலம்பூர் பிரிக் பில்ட்டில் உள்ள சின்ன யாழ்ப்பாணம் (Little Jaffna) என்னும் நகரம், ஈழத் தமிழர்கள் சமூகத்தையும், அவர்கள் வாழ்வையும், அவர்களின் சமய, சமூக, மொழி, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் உலகத்திற்குப் பறைசாற்றுகின்ற ஒரு கலை பண்பாட்டு நகரமாக அனைவரையும் கவர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது. அங்கே உள்ள பல தெருக்களின் பெயர்கள் கூட யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள தெருக்கள் அல்லது ஊர்களின் பெயர்களையே கொண்டு இருக்கின்றன.

இரவு பகலாக விழித்திருக்கும் மேற்படி நகரம், ஆள் நடமாட்டம் குறையாமல், ஒரு புறம், சைவ சமய நிகழ்வுகள், பக்திப் பரவசமான சைவப் பாடல்கள், பூசைகள், மறுபுறம், தமிழ் மொழிப் பாடல்கள், கலந்துரையாடல்கள், பூக்கடைகள், தமிழ் கலாச்சாரத்தையும், பண்பாட்டையும், அடையாளம் காட்டும் பல்வேறுவிதமான பட்டுப்புடவைக் கடைகள், பல்சுவை தரும் சைவ-அசைவ உணவுக் கடைகள், மளிகைப் பொருள்களுக்கான கடைகள், நல்ல தரமான மலிவான தங்கும் இடங்கள் (Hotel), மனித நேயம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் இவை அனைத்தையும் மலேசியா வாழ் ஈழத்தமிழர் சமூகத்தை உரியவாறே படம் பிடித்துக் காட்டி நிற்கும் ஓர் அரும் பொருட்காட்சிச் சாலையாகவே பார்க்க முடிகின்றது. இதைத் தவிர, அந்த மக்களின் சமூக வாழ்க்கை பற்றியும், அவர்கள் வாழ்ந்த நிலை பற்றியும் என்ன கூற முடியும்? அதுபோன்றே சிங்கப்பூரில் உள்ள செலாங்கூர் நகரமும் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக வாழ்வு பற்றிய ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியமாகவே திகழ்கின்றது.

மலேசியா-சிங்கப்பூர் ஈழத்தமிழர்கள் காலங்காலமாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்த தமிழ்ச் சமூக அமைப்பையும், மத, மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, நாட்டுப்பற்று, தேசிய உணர்வு போன்ற விழுமியங்கள் அல்லது பெறுமானங்களையும் இன்றைய தலைமுறையினர் பேணிப் பாதுகாத்துச், செயல்பட்டு வருகின்றார்களா? என்ற கேள்வியும் பலரிடம்

காணப்படுகின்றது. டிசம்பர் 2013 இல், இந்நூலாசிரியர் மலேசியப் பல்கலைக் கழகத்திலும் சிங்கப்பூர் தேசியப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி பயிலும் பல மாணவர்களைச் சந்தித்து நேர்காணல் நடத்தியபோது, அனேகமாக எல்லோருமே ஒரேவிதமாகத் தங்கள் கருத்துகளைத் தெரிவித்தார்கள். ஒரு சிலர் மட்டுமே தங்கள் பெற்றோரின் கடமைகளை, அவர்கள் செய்த தொண்டுகளைக் கூடுமான வரையிலும் தொடர்ந்து செய்வோம் எனக் கூறினர். அத்துடன், ஈழத்தமிழர்கள் அரசியல் பிரச்சினையிலும் அதிக அக்கறை கொண்டு செயற்படுவதாகவும் கூறினார்கள். ஆனால், பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தமது தாய், தந்தையர் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது மட்டுமே தெரியும் என்றும் கூறினர். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தில் எந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது கூட அவர்களில் பலருக்குத் தெரியவில்லை. தாம் ஆங்கில மொழியில் படிப்பதாலும், வீட்டிலும், வெளியிலும், ஆங்கிலத்தில் பேசுவதாலும், தமிழ் தமக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது என்றும் கூறினார்கள். ஆனால், தம் தாய் தந்தையருடன் சைவத் தலங்களுக்கும், கிறிஸ்தவத் தலங்களுக்கும் சென்று வழிபாடு செய்வதாகக் கூறினார்கள்.

பரத நாட்டியம் போன்ற கலைநிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றுவதாகவும் ஒருசிலர் கூறினர். ஈழத்தமிழர்கள் படும் அல்லல் பற்றிக் கேட்டபோது, அதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டு இருக்கின்றோம்; ஆனால், பெரிதாக ஒன்றும் தெரியாது என்றும் கூறியது வியப்பாக இருந்தது. அவர்களுள் ஒருவர்கூட இலங்கைக்கோ, ஈழத்துக்கோ தாம் சென்றதாகக் கூறவில்லை. எனவே, மலேசியா-சிங்கப்பூரில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர் அனேகமாக நவீன உலக மயமாக்கலுக்குட்பட்டு, நவீன தொடர்புச் சாதனங்களோடு தம் பொழுதினைக் கழிப்பவர்களாகவும், தொழில் துறை சார்ந்த கல்வியை விரும்பிப் படிப்பவர்களாகவும், இன்றைய நவீன உலகத்தோடு ஒன்றித்துக் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களுடைய தாய் தந்தையர், அல்லது முன்னைய தலைமுறையினர்போல், தமிழ் மொழியையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் தமது பெற்றோர்கள் பிறந்த நாட்டையும் அதன் மக்களைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அதனை நோக்கித் தமது கடமைகளைத் தொடர்ந்து செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால், மேற்கூறப்பட்ட கருத்தையும் தாண்டி, ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினருள் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையினர் தமது தாய் தந்தையரின் சமூக, சமய, மொழி, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் தமது தாய், தந்தையர் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்டில் உள்ள மக்களுக்குச் செய்ய

வேண்டிய பங்களிப்பையும் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார்கள் என்று தெரிவித்தமை மேற்படி விடயம் பற்றி நம்பிக்கை ஊட்டுவனவாக அமைந்தது.

மலேசியா-சிங்கப்பூரில் வாழும் இன்றைய தலைமுறையினர் ஒரு பல்லினக் கலாச்சாரச் சூழலில் வாழ்ந்தாலும், அவர்களின் மூதாதையரின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை, மேற்குறிப்பிடப்பட்ட அமைப்புகளின் ஊடாகப் பாதுகாத்துத் தக்க வைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் உள்ளது. எது எப்படி இருந்தாலும் தமது மூதாதையரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட அவர்களின் சமூக, சமய, மொழி, கலை, கலாச்சாரப் பண்பாடு, வரலாறு, அரசியல் என்பன இன்றைய தலைமுறையினரிடம் பெருமளவு குறைந்துகொண்டு போவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அனேகமாக அவர்களிடம் தாய் தந்தையர் கூறும் கதைகள், தாத்தா, பாட்டிகளின் நினைவுகளில் (Nostalgic) இருந்து கூறும் செய்திகள் மற்றும் நிகழ்வுகளுமே இளம் தலைமுறையினரிடம் எஞ்சி இருப்பதை அவர்களுடன் கலந்துரையாடியபோது அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. இருந்தும் மலேசியா-சிங்கப்பூர் நாடுகளில் மேற்கண்ட நேர்காணல் மூலமும், இந்நூலாசிரியர் பங்கு பற்றிய பல்வேறு கருத்து அரங்குகள், கூட்டங்கள், நூல் வெளியீடுகள், கோயில் நிகழ்வுகளில் நேரடியாகக் கண்ட அனுபவங்கள் மூலமாகவும், இளம் தலைமுறையினருள் கணிசமானவர்கள் தம் முன்னோர் செய்த கடமைகளை, சமயம், மொழி, கலை, பண்பாட்டு, விழுமியங்களைப் பாதுகாத்து, தமது பெற்றோரின் சொந்த நாட்டிற்கும் தம் பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார்கள் என்றும் தெரிவித்தமை, மேற்படி விடயம் பற்றி நம்பிக்கை ஊட்டுவனவாக அமைந்தது.

அவுஸ்திரேலியா-நியூசிலாந்து

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து மலேசியத் தீபகற்பத்திற்கும், சிங்கப்பூருக்கும் சென்ற ஈழத்துத் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற மத்திய மேல்வர்க்கத்தினர் ஆவர். அதேபோன்று அவுஸ்திரேலியாவுக்கும், நியூசிலாந்துக்கும் 1970 களின் பிற்பகுதியிலும் இருந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்களும் அவ்வாறான ஒரு பின்ணணியைச் சேர்ந்தவர்களே. ஆனால், 1980 களில் இருந்து மேற்படி இரு நாடுகளுக்கும் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள் சகல மட்டத்தையும் சேர்ந்தவர்கள். இக்கால கட்டங்களில் தொழில்சார் திறமை அடிப்படையில் புலம் பெயர்ந்து

சென்றவர்களும், அனேகமாக மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். சிறிதளவினர் மத்தியதர வர்க்கத்தையும், கீழ்மட்டத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். மலேசியத் தீபகற்பம், சிங்கப்பூர், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், அனேகமாக, வடக்கு-கிழக்குப் பிரதேசங்கள் முழுவதிலும் இருந்து சென்றவர்கள் ஆவர். அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து நாடுகளில் புலம் பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கியபோது, அவர்களது சமூகப் பின்னணி, அவர்களின் சமூக, சமய, மொழி, கல்வி, கலை, பண்பாட்டு, அரசியல் போன்ற விடயங்களில் வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் பல சவால்களை எதிர்நோக்கியதைக் காண முடிகின்றது.

மலேசியத் தீபகத்திற்கும், சிங்கப்பூருக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்ற போது, அங்கு காணப்பட்ட சமூக, சமய, மொழி, பண்பாட்டு, அரசியல், சூழ்நிலை, அவுஸ்திரேலியாவிலும், நியூசிலாந்திலும் காணப்பட்டது. அவுஸ்திரேலியாவிலும், நியூசிலாந்திலும் காணப்பட்டபோதிலும் பல்வேறுபட்ட முன்னேற்றகரமான சூழ்நிலைகளும், வாய்ப்புகளும் அவர்களுக்கு அங்கு கிடைத்தன. மிகப்பரந்து விரிந்த நாடு, வெப்பநிலை, யூன், யூலை மாதங்களில் சற்றுக் குளிர், அமைதியான அரசியல் சூழ்நிலை, பல இனத்தவர்களும் வாழும் பல்கலாச்சாரச் சூழல் (Multicultural environment) நல்ல தொழில், கல்வி வாய்ப்புகள், வசதியான வீடுகள், நல்ல சுகாதார மருத்துவ சமூக நல வசதிகள், சிறந்த போக்குவரத்து வசதிகள் எல்லாவகையான சுதந்திரம், பாதுகாப்பு, இன, மத, மொழி, பால், வயது, ஊனமுற்றோர் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் பாராபட்சம் காட்டுவதற்கு எதிரான சட்டங்கள் (Anti-discrimination Act), தொழில், வேலை வாய்ப்பு, பதவி உயர்வு, கல்வி போன்றவற்றில் சகலருக்கும் சமமான வாய்ப்புகளை வழங்கும் (Equal Employment opportunity) அரசின் கொள்கைகள், வேலையற்றவர்களுக்கும், முதியவர்களுக்கும் அரசு நன்கொடை, கல்வி பயிலும் மாணவர்கட்கு நன்கொடை, தொழிலில் இருந்து ஓய்வு பெறுவோருக்கு ஓய்வு ஊதியத் திட்டம், வீடு அற்றவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த வாடகையில் வசதியான வீடு வழங்கும் அரசின் திட்டங்கள் என ஒரு மனித வாழ்வுக்குத் தேவையான சகலவற்றையும் நிறைவு செய்து, அந்த மனிதனை நிம்மதியாக வாழ வைக்கக்கூடிய ஒரு சிறந்த சூழ்நிலை, ஈழத்தமிழருக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் ஆகும்.

மேற்படி சகல வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் அவுஸ்திரேலியாவிலும், நியூசிலாந்திலும் ஈழத்தமிழருக்குக் கிடைத்தபோதிலும், அவர்கள் ஒரு

தனியான இனமாக அல்லது சமூகமாக வாழ்வதற்கும், தமது தனித்துவத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் அடையாளத்தையும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கும், பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. தமது தனித்துவத்தைக் கட்டிக்காக்கின்ற அதேவேளையில் ஒரு புதிய நாட்டில், புதிய சூழ்நிலையில் பல்கலாச்சாரம் நடைமுறையில் உள்ள நாட்டில் தாமும் அதனை உள்வாங்கவேண்டிய தேவையும் தவிர்க்க முடியாத ஒரு சவாலாக அவர்களுக்கு இருந்தது. இத்தகைய பின்னணியில் இருநாடுகளுக்கும் தொழிலுக்காகவும் அகதிகளாகவும் தமது புலம் பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகளை மேற்கொண்டு சுருக்கமாக அணுகுவது பொருத்தமானது ஆகும்.

இந்நூலாசிரியர் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருவதாலும், ஈழத்தமிழர்களுடனும், அவர்களின் பல்வேறு சமூக, சமய, மொழி, கல்வி, கலை, பண்பாடு, பொருளாதார, அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புகளை வைத்து இருப்பவர் என்பதாலும், அவுஸ்திரேலியாவின் ஆறு மாநிலங்கள், மேலதிக இரண்டு மாகாணங்களிலும் அவ்வாறான தொடர்புகளைப் பேணி வருபவர் என்பதாலும், அவுஸ்ரேலியத் தமிழர்கள் பற்றிய ஆய்வுகளைச் செய்தவர் என்பதாலும், இந்த ஆய்வில் கூடுதலாகத் தனது சொந்த அனுபவங்களையும், தனது நேரடிப் பார்வைகளையும் உள்ளடக்கி இருக்கின்றார். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அருகாமையில் உள்ள நியூசிலாந்து நாட்டுக்கும் சென்று, அங்குள்ள சமூக நிறுவனங்களுடன் தொடர்ச்சியான தொடர்புகளை மேற்கொண்டு வருவதால், அங்கு வாழும் தமிழ்ச் சமூக நிலைமை பற்றியும், அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ச் சமூக நிலைமையை அணுகுவதுபோல் அணுக முடிகின்றது. இத்தகைய அனுபவங்கள், பார்வைகள் போன்றன, ஈழத்தமிழர் தொடர்பாக வெளிவந்த புலமை சார் கட்டுரைகள், ஆய்வு நூல்களில் உள்ள புள்ளி விபரங்களுடன் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் அலசி ஆராய்ந்து அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து வாழ் புலம் பெயர் தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகள் இங்கு சுருக்கமாக ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

அவுஸ்திரேலியா சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், அங்குள்ள ஆறு மாநிலங்களிலும், இரு முக்கியமான மாகாணங்களிலும் தமது குடியமர்வுகளை ஏற்படுத்தி வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில் பதினைந்து ஆயிரம் தமிழர்கள், விக்டோரியா மாநிலத்தில்

பத்தாயிரம் தமிழர்கள், மேற்கு அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில் சுமார் இரண்டாயிரம் தமிழர்கள், குயின்ஸ்லாண்ட் மாநிலத்தில் சுமார் ஆயிரத்து ஐந்நூறு தமிழர்கள், தெற்கு அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில் சுமார் ஆயிரம் தமிழர்கள், தஸ்மானியா மாநிலத்தில் சுமார் நூற்று ஐம்பது தமிழர்கள், வட மாகாணத்தில் சுமார் இருநூறு தமிழர்கள், அவுஸ்திரேலியா தலைநகர் மாகாணத்தில் சுமார் ஆயிரம் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ¹⁷ நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்திலும், விக்டோரியா மாநிலத்திலும்தான் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அடுத்த படியாக மேற்கு அவுஸ்திரேலியா, குயின்ஸ்லாந்து மாநிலம், அவுஸ்திரேலியாவின் தலைநகர் மாகாணத்திலும் சிறுதொகையினர் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஏனைய மாநிலங்களிலும், மாகாணங்களிலும் மிகக்குறைவான தமிழர்களே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இதற்கான காரணமாக பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம். முதலாவதாக, நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில், புலமைசார் தொழில் புரிபவர்களுக்கும் நடுத்தரத் தொழில் புரிபவர்களும், எழுது வினைஞர் தொழில் புரிபவர்களுக்கும், அரச மற்றும் தனியார் துறைகளில் நிறைவான வாய்ப்புகள் கிடைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், கணக்காளர்கள், சட்ட வல்லுநர்கள் போன்றவர்களுக்கு அதிக வருமானம் பெறக்கூடிய தொழில்களை பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் நிறைய உண்டு. வரி இலாகா, குடிவரவு இலாகா, சமூக இலாகா (Social Security), வங்கிகள் போன்ற அரச நிறுவனங்களில் சாதாரண தொழில் பெறக்கூடிய வாய்ப்புகளும் நிறைய உண்டு. இதேபோல், அவுஸ்திரேலியத் தலைநகர் மாகாணத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆங்கிலம் கற்ற மேல் தட்டு, நடுத்தரப் பிரிவினர் நல்ல தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற்று உள்ளனர்.

ஆனால், விக்டோரியா மாநிலத்தில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் மிகக்குறைந்த அளவு தொகையினரே புலமைசார், தொழில் துறைகளில் இருப்பதையும், பெரும்பான்மையினர் தொழிற்கூடங்களிலும், நிறுவனங்களிலும், சாதாரணத் தொழில் புரிபவர்களாக இருப்பதையும் காண முடிகிறது. இவர்களுள் பெரும்பான்மையினர், ஆங்கில அறிவு குறைந்த, கீழ்த்தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், அகதிகள் என்றும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. எஞ்சியுள்ள மாநிலங்களில் வாழும் தமிழர்களையும் இதே வரையறைக்குள் உட்பட்டவர்களாகக் காண முடிகின்றது.

சமூகப் பின்னணியின் விளைவாக, மேல்தட்டு வர்க்கம் என்று தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் செல்வம் படைத்த ஈழத்தமிழர்கள்,

அனேகமாக தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இருந்து ஒதுங்கி, தாமும் தமது குடும்பமுமாக வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் தமிழ்ச் சமுதாயம் பற்றியும், தமது நாடு பற்றியும், அந்த மக்கள் பற்றியும் அக்கறை இல்லாதவர்களாக வாழ்கின்றார்கள் என்பதே கசப்பான உண்மை ஆகும். ஆனால் அவர்களுள் பெரும்பான்மையானோர் அகதிகளாகவே அவுஸ்திரேலியா நாட்டுக்குள் வந்து அகதி அந்தஸ்துக் கோரி நிரந்தரமாக வாழ்பவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்தோடு, நடுத்தர, கீழ்மட்ட வர்க்கத்தினரிடம் சாதி வேறுபாடுகள், படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள் என்ற வேறுபாடுகள், பிரதேச வேறுபாடுகள் போன்ற வெளிப்படையான, மறைமுகமான பிரிவினைகள் இருந்தபோதிலும் அவர்களே கூடுதலாக ஒரு தமிழ்ச் சமூகமாக ஒன்றுகூடி சமய, மொழி, கல்வி, பண்பாடு, அரசியல், சார்ந்த துறைகளில், தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளத்தையும் பேணுவதன் பொருட்டுப் பல சவால்களைச் சந்தித்துப் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்கள். அத்தோடு, தம் தேசம் பற்றியும், தமது மக்கள் பற்றியும் அவர்களின் தேவைகள் பற்றியும் அக்கறை கொண்டவர்களாக, அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார்கள். மேலும், தமது தேச விடுதலை பற்றிய அக்கறையையும் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்து வருகின்றார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகள் நியூசிலாந்தில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்துவனவாகவே காணப்படுகின்றன. நியூசிலாந்தில் ஒக்லண்ட் (Auckland) நகரில்தான் சுமார் 90 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள். எஞ்சியவர்கள் தலைநகரான வெலிங்டனில் (Wellington) வாழ்கின்றார்கள். ஒக்லண்டில் அவர்களுக்குப் பெருமளவு தொழில் வாய்ப்புகள் கிடைக்கின்றன. அங்கே தொழிற்சாலைகளும் அதிகம் உள்ளன. எனவே, ஈழத்தமிழர்களின் சகல மட்டத்தினரையும் ஒக்லண்ட் ஈர்த்து இருக்கின்ற நிலைமையைப் புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வெலிங்டனில் கூடுதலாக தொழில்சார் வல்லுனர்கள், அரசு உதவி சார் துறைகளில் பெருமளவு துணியில் அழுக்குப்படாத தொழில்கள் செய்து வருகின்றார்கள் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

இவ்விரு நாடுகளிலும் 90 விழுக்காட்டுக்கும் அதிகமானவர்கள் தமது சொந்த வீடுகளில் வசதியாக வாழ்வதையே பார்க்க முடிகின்றது. 1980 களில் வந்த ஈழத்தமிழர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட வீடுகளைச்

சொந்தமாகவே வைத்து இருக்கின்றார்கள். 1990 களின் நடுப்பகுதியில் வந்தவர்கள் சொந்த வீடுகளில் இருந்தாலும், வங்கிகளில் கடன் பெற்று, மாதாமாதம் பணம் செலுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். தமது சொந்த நாட்டில் தமது சொந்த வீடுகளில் வாழ்ந்த உணர்வுகளின் அடிப்படையிலேயே, புலம் பெயர் நாடுகளிலும் சொந்தமாக வீடு வாங்கி வாழ வேண்டும் என்ற சிந்தனை ஈழத்தமிழர்களுக்கு இருப்பதாகக் காணமுடிகிறது. இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், வட அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களைக் காட்டிலும் அதிக வாய்ப்புகளைப் பெற்றவர்கள் என்றே கூற வேண்டும். காரணம், இவ்விரு நாடுகளிலும் உள்ள நல்ல காலநிலை, அதிக சம்பளத்தோடு கூடிய தொழில் வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றை முதன்மையாகக் கூறலாம். குடும்ப மீள்இணைவு மூலம், தமது வயோதிப தாய், தந்தையர்களைப் பொறுப்பு ஏற்றுத் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டு உள்ளனர். இதன்மூலம், பெருமளவு வயோதிபர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். கணவன், மனைவி இருவரும் தொழில் பார்ப்பதால், அவர்களின் பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதில் அவர்களின் தாய், தந்தையர் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றார்கள். இதனால் அதிக பணம் சேமிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. வயது முதிந்தவர்களுக்கு (Senior Citizen) மாதாந்தம் நன்கொடையாக ஒருவருக்கு சுமார் 1200 டாலர்கள் வீதம் அரசு வழங்குகின்றது. மேலும், குறைந்த விலையில் மருந்துகள், போக்குவரத்துக் கட்டணம் போன்ற பல சலுகைகளையும் அளித்து இருக்கின்றது. அவர்கள் தனியாக வாழ விரும்பினால், நகரசபைக்குச் சொந்தமான வீடுகளையும் குறைந்த வாடகையில் வழங்குகின்றது. மிகவும் வயது முதிர்ந்தவர்கள், தனித்து இயங்க முடியாதவர்களை முதியோர் இல்லங்களில் (Elderly Home) தங்க வைத்து, 24 மணித்தியாலமும் கவனம் செலுத்திப் பராமரிக்கின்றார்கள். 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி 'முத்த குடிமக்கள்' என்ற (Senior Citizen) என்ற அமைப்பைப் பல இடங்களில் அமைத்து இருக்கின்றார்கள். நகரசபைக் கட்டடங்களில் வார இறுதி நாட்களில் ஈழத்தமிழ் வயோதிபர்கள் ஒன்று கூடி மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள். மாதம் இருமுறை அல்லது ஒரு முறை உள்ளூர்ச் சுற்றுலாச் செல்கிறார்கள்.

இவ்வாறு தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்ட ஈழத்தமிழர்கள் அவர்களது இன அடையாளத்தையும், தனித்துவத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களாகவும், தமது

தாய் நாட்டுக்கும், அங்கு வாழும் மக்களுக்கும், அவர்கள் நல்வாழ்விற்கும், அந்த மக்களின் அரசியல் விடிவிற்கும் ஆற்ற வேண்டிய எல்லாக் கடமைகளையும் சுமந்தவர்களாக இருக்கின்றனர்; அதன் காரணமாகப் பல்வேறு சவால்களையும் எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையிலும், இவ்விரு நாடுகளிலும் தம்மை ஒரு தமிழ்ச் சமுதாயமாக உருவாக்கி இருக்கின்றார்கள். தமது குடும்பம், உறவினர் என்ற வட்டத்திற்கு அப்பால், சமய, மொழி, கல்வி, கலை, பண்பாடு, அரசியல், நடவடிக்கைகளின் வழியாக, ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும் பாலானவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, அவ்வாறான செயற்பாடுகளில் ஆர்வத்தோடு பங்கு ஏற்பதன் மூலமாகவும், அதன் பொருட்டுத் தமது தாராளமான பங்களிப்பை வழங்குவதன் மூலமாகவும், தம்மை ஒரு கட்டுக்கோப்புள்ள, ஒருமைப்பாடுள்ள, ஒற்றுமையான சமூகமாக வெற்றிகரமாக வளர்த்துக் கொள்ள முடிகிறது. அவர்களின் சமூக ஒருங்கிணைப்பையும், பங்களிப்புகளையும் பல்வேறு சாதனைகளினூடாகப் பார்க்க முடியும். இவைகளின் மத்தியில் தமது தாய்நாட்டில் இருந்து, தமது தாய், தந்தை, உறவினர்கள், சமூகச்சூழல் ஆகியவற்றில் இருந்து பிரிந்து வாழும் தனிமையும், அந்நிய நாட்டில் வாழுவதால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் சமூக, பொருளாதார அழுத்தங்களும் (Social Economic Pressure), மனஅழுத்தத்திற்கு உட்பட்ட நிலையும் (Mental Alienation) புவியியல் தாக்கங்களும் (Physiological Effect) ஈழத்தமிழர்களைப் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கும் காரணிகளாக அமைந்து உள்ளன. இவ்வாறான மனநிலையும், வெறுமையான உணர்வுகளும், அழுத்தங்களும் அவர்களை பல்வேறு சமூக அமைப்புகளையும் நிறுவனங்களையும் உருவாக்கி, அதனூடாக தாம் இந்நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டதற்கான இலங்கை அரசியல் சூழ்நிலைகளை எதிர்நோக்குவதன் பொருட்டு, தமிழ்த் தேசியத்தின் எழுச்சிக்கான விடிவிற்கான செயற்பாடுகளில் மிகத் தீவிரமாகவும் இறங்கிச் செயல்பட வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளும் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

முதலாவதாக, இந்து சமயம், அதிலும் குறிப்பாக சைவ சமயம்தான் சைவர்களுக்கு வாழ்க்கை வழிகாட்டியாக இருக்கின்றது. அதுவே அவர்களின் கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியங்களின் அசைக்க முடியாத அடித்தளம். அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களுள் பெரும்பான்மையினர் சைவ மதத்தினரே. அவர்கள் அவுஸ்திரேலிய மாநிலங்களிலும், நியூசிலாந்திலும் பல இந்து-சைவக் கோயில்களைக் கட்டி இருக்கின்றார்கள். அவை, மத வழிபாடு, மத நம்பிக்கை முக்கியம் பெறுவதோடு, அந்த மக்களின் கல்வி, பண்பாடு,

பாரம்பரியங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் இடமாகவும், அவற்றை அபிவிருத்தி செய்யும் நிறுவனமாகவும், கல்விக் கூடமாகவும் செயற்பட்டு வருகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, திருமண வைபவங்கள், சைவ, தமிழ், கலை பண்பாடு நிகழ்ச்சிகள் வாரந்தோறும் இடம் பெறும் ஒரு பண்பாட்டு மையமாகவும் செயல் படுகின்றன. இதன்மூலம், ஈழத்தமிழர்கள் தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளத்தையும் மிகவும் கச்சிதமாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். இந்துக்கள் போலவே சிறிய தொகையில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும் வாழ்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவ நாடுகளான அவுஸ்திரேலியாவிலும், நியூசிலாந்திலும் தேவாலயங்கள் பரவலாக இருப்பதால் அங்கு சென்று வழிபடுகின்றார்கள். அதேவேளையில் தமது பங்களிப்பை ஆர்வத்துடன் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார்கள். ஈழத்தமிழர்கள் எவ்வாறு தமது மதத்தை மேலாகப் போற்றி வழிபடுகின்றார்களோ, அதேபோன்று தமிழ் மொழியையும், தமிழ்க் கல்வியையும், மிகவும் உயர்வாக மதிக்கும் ஓர் இனமாக வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்து நிரூபித்துக் காட்டியவர்கள். இவ்வாறான மொழி உணர்வு, அசைக்க முடியாத மொழிப் பற்று தமிழர்களோடு கூடப் பிறந்த ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் தமது மொழி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும், அதனைத் தமது அடுத்த தலைமுறையினருக்கு ஒரு பரம்பரைச் சொத்தாகக் கையளிக்க வேண்டும் என்பதில் தளராத நம்பிக்கையும், அக்கறையும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களின் அவ்வாறான மொழி உணர்வும், மொழிப் பற்றும், மேற்படி இரு நாடுகளில் எங்கெல்லாம் தமிழ்ச் சமூகம் வாழ்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் தமிழ்ப் பள்ளிகளை உருவாக்கித் தம் இளம் தலைமுறையினருக்கு, தமிழ்க் கல்வியும், அதனுடாகத் தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழர் பாரம்பரியம், தமிழர் வரலாறு என்பன உரிய முறையில் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. யூத இனம் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம், அகதிகளாக அல்லல்பட்டு அடிபட்டு சித்திரவதைப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டு, தாங்கொணாத் துன்பங்களுக்கு ஆளாகியும் அவர்கள் தங்கள் ஹிப்ரு (Hebrew) மொழியைத் தம் உயிருக்கு மேலாக மதித்துப் பாதுகாத்து வந்தமையால், அந்த மொழி சிறந்த பழமை வாய்ந்த மொழியாக உலகம் முழுவதும் வலம் வந்து கொண்டு இருக்கின்றது. யூதர்களைப் போலவே ஈழத்தமிழர்களும், தமது பழமை வாய்ந்த தமிழ் மொழியை தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் கவனமாகவும், பொறுப்போடும் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். தமிழ்மொழியில் வாரப் பத்திரிகைகள், இருபத்தினான்கு மணி நேர தமிழ் வானொலி, தமிழ் நூல்

நிலையங்கள் என்பனவும் மேற்படி இருநாடுகளிலும், தமது தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கான சேவையினைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றன. அத்தோடு, நவீன தொலைத் தொடர்பு வசதிகள் காரணமாக, ஈழத்தில், இலங்கையில், தமிழ் நாட்டில், மேலும் உலகம் முழுவதும் இருந்து வான் அலையூடாக தமிழில் ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருக்கும் வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்றனவும் இணையதளங்கள், அலைபேசி, ஸ்கைப் (Skype) போன்றவைகளும், புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர்களை ஒருங்கிணைக்கும் சாதனமாகவும், தாம் எல்லோரும் ஓர் இனம் என்ற ஒருமைப்பாட்டையும் (Oneness) பேணி வளர்க்கும் மிகச் சக்தி வாய்ந்த கருவிகளாகவும் ஊடகமாகவும் தமது சேவையைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றன. மேலும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களையும், ஈழத்துத் தமிழர்களையும் இணைக்கும் பாலமாகவும், வலுவிழந்து, பாதுகாப்பு இன்றி வாழும் ஈழத்தமிழருக்கு ஒரு பலத்தையும், நம்பிக்கையும் கொடுக்கும் சாதனங்கள் ஆகவும் உள்ளன. மேலும் தமிழ் ஆராய்ச்சி, மகாநாடுகள், கருத்து அரங்குகள், கலந்துரையாடல்கள், தமிழ் நாடகங்கள் என்பன மேற்படி நாடுகளில் குறிப்பாக அவுஸ்திரேலியாவில் இடம்பெறாத மாதங்களே இல்லையென்று சொல்லும் அளவுக்கு நிகழ்ந்து வருகின்றன. அதேபோன்று, வார இறுதி நாட்களில் பரத நாட்டியம், புல்லாங்குழல், வீணை வகுப்புகள் துறை சார்ந்த வல்லுனர்களால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதனால் தமிழர்களின் பண்பாடும், கலையும் இளம் தலைமுறையினரிடம் இயன்ற அளவு தொடர்ந்து கையளிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இவற்றைவிட, பல தமிழ் சமூக நலன் சார்ந்த நிறுவனங்கள், அரசியல் அமைப்புகள் போன்றவையும் தொடர்ச்சியாகத் தமது பணிகளை மேற்படி நாடுகளில் வாழும் தமிழர் பொருட்டும் தமது சொந்த நாடுகளில் உள்ள தமிழர்களின் விடிவு பொருட்டும் தொடர்ந்து தளராது செயலாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அரசியல் அமைப்புகள், சங்கங்கள், நிறுவனங்கள், இலங்கைத் தமிழர்களின் அவல நிலை குறித்தும் அவர்களின் அரசியல் நிலை குறித்தும், இலங்கை அரசின் தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் குறித்தும், தமது எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைப் பல்வேறு வழிவகைகளில் தொடர்ச்சியாக நடத்தி, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து அரசுகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் அழுத்தங்களைக் கொடுத்து வருகின்றார்கள். அத்துடன், தாம் வாழும் நாடுகளின் உள்நாட்டு அரசியலிலும் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்தி, உள்நாட்டு அரசியல்வாதிகளுடன் இணைந்து பாடுபட்டு அவர்களுக்குத் தமது ஆதரவையும் நல்கி வருகின்றார்கள். இதன் விளைவாக, ஈழத்தமிழர்கள்

நாட்டுப்பற்று உடையவர்கள், ஒற்றுமை நிறைந்தவர்கள், தாம் வாழும் நாட்டிலும் அக்கறை உடையவர்கள் என்ற நற்பெயரை அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து மக்களிடமும் அரசிடமும் பெற்று இருக்கின்றார்கள். அத்துடன், ஈழத்தமிழர்கள் அமைதியானவர்கள், கடுமையான உழைப்பாளிகள் என்றும் பெயர் வாங்கிய ஒரு சமூகமாக வாழ்வது பெருமைக்குரிய விடயம் ஆகும்.

அதேவேளையில், சில மாறுபட்ட அல்லது முரண்பாடான நிலைமைகளைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய தேவையும் ஏற்படுகிறது. தம்மை மேல் மட்டத்தினர் என்றும், தாம் தொழில் அடிப்படையில் மேற்படி நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டு தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்து பிரிந்து, தனியாகத் தம் குடும்பத்தினருடனும் தம் நெருங்கிய உறவினர்களோடும் வாழும் ஒரு பிரிவினர், மொழி, பண்பாடு, தாய்நாடு, அந்த நாட்டில் உள்ள மக்கள் பற்றிய உணர்வோ, சிந்தனையோ இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்பதனையும் பார்க்க முடிகின்றது. அவர்கள், தமிழ் மக்களால் நடத்தப்படும் நிகழ்வுகளிலும் மற்றும் ஒன்றுகூடல்களிலும் கலந்து கொள்வதும் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. தம்மை மத்திய தர வர்க்கத்தினர் என்று கூறிக் கொள்பவர்கள் சிலரும் அவ்வாறான போக்குக்குக் கொண்டவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். தமது வீட்டிலோ, அல்லது வெளியிலோ குறைந்தபட்சம் தம் பிள்ளைகளுடன் கூடத் தமிழில் பேசுவது இல்லை. தமிழ் மொழியைப் போதிப்பதும் இல்லை. ஆனால் பிள்ளைகளின் தொழில் சார்ந்த கல்விக்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் செலவு செய்வார்கள். இலவசமாகப் போதிக்கப்படும் தமிழ்ப் பள்ளி வகுப்புகளுக்குத் தமது பிள்ளைகளை அனுப்புவது இல்லை. அவர்களுடைய தொடர்புகள் அனைத்தும் ஆங்கில மொழியிலேயே இடம் பெறும். அவ்வாறான போக்கும் நடைமுறையும் அவர்களது குடியேற்ற நாட்டு மனோநிலை (Colonial Mentality) அல்லது அடிமைத்தனம்தான் (Slave) என்பதனை அவர்களால் சிந்திக்க முடிவது இல்லை. ஆனால் கோயில்களுக்குத் தவறாது சென்று வழிபடுவதுடன், பெருந்தொகைப் பணத்தைக் காணிக்கையாகவும் கொடுத்து வருகின்றார்கள். இத்தகைய மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர், வெள்ளை இனத்தவர் பார்வையில், தம்மையும் ஈழத்தில் இருந்து வந்த ஏதிலிகள் அல்லது அகதிகள் என்றே பார்ப்பார்கள் என்பதை உணர மாட்டார்கள். அத்தகைய ஈழத்தமிழர்களும், ஏனைய ஈழத்தமிழர்களுடன் இணைந்து செயற்படுவார்களேயானால், ஈழத்தமிழ் சமூகம் மேலும் வலுவுடனும், ஒற்றுமையோடும், தனித்துவமான இனமாகத் திகழும்.

மேற்படிப் பிரிவினர் தமது பிள்ளைகளைப் பரதநாட்டிய வகுப்புகளுக்கும் வீணை, மிருதங்கம், புல்லாங்குழல் வகுப்புகளுக்கும் அனுப்பி அதிகம் செலவு செய்து பயிற்றுவிக்கின்றார்கள். தமது பெண் பிள்ளைகளை, சமூகத்தில் அதிகமாக மதிக்கப்படும் அல்லது அதிகம் வேதனம் பெறும் மருத்துவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கு, பரத நாட்டியப் பயிற்சி முக்கியமான எதிர்பார்ப்பாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்து வருகின்றது. எனவே, தமது பிள்ளைக்கு பரத நாட்டியம் கற்பதற்கு உரிய அடிப்படைத் திறமைகள் இருக்கின்றனவா? இல்லையா? அப்பிள்ளைகள் பரதநாட்டியம் கற்க விரும்புகின்றார்களா இல்லையா? என்று கூடப் பார்ப்பது இல்லை. இதற்கு அடிப்படையான காரணம் தகுதியான திருமணத் தெரிவும், போலிக் கௌரவமும் ஆகும் (False prestige) என்று, நேர்காணலின்போது கூறப்பட்டது.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் நிர்வாகத்தில் சாதிக்கொடுமை, சீ தனக் கொடுமை, வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கு எதிராக இறுக்கமான சட்ட திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தி, அவைகளைப் பெருமளவு ஒழித்துக் கட்டி இருந்தார்கள். ஆனால் அவை அனைத்தும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் மத்தியில் புரையோடிப்போய் சாகாவரம் பெற்ற ஒன்றாக இருந்து வருவது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். வெள்ளை இனத்தவரின் பல்வேறு வாழ்க்கை முறைகளைப் பின்பற்றும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் இனம், அவர்களின் வாழ்வியல் நடைமுறையில் சற்றேனும் இல்லாத சாதி, சீ தனம், வர்க்கம் போன்ற சமூகச்சீர்கேடான, பிற்போக்கான, கொள்கைகளைத் தம்முடன் பின்பற்றி வாழ்வது ஒரு நல்ல சமுதாயத்திற்குரிய வாழ்வியல் கொள்கையாக ஒருபோதும் அமையப் போவது இல்லை. இன்றைய ஈழத்தமிழ் சமுதாயம் சமூக நீதியற்ற மேற்படி முறைமைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்தாலும், எதிர்கால இளம் தலைமுறையினர் சாதி முறைக்கும், சீ தனக் கொடுமைகளுக்கும், வர்க்க வேறுபாடுகளுக்கும் சாவு மணி அடிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

மேற்கண்ட நாடுகளில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்துவதும் மிகவும் முக்கியமானது. ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் சிறு வயதில் அந்நாடுகளுக்கு வந்தவர்கள். பலர் அந்நாடுகளிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். அவர்களுள் கணிசமானவர்கள், தமது சமய, மொழி, பண்பாடு, தமது தாய் தந்தையரின் தாய் நாடு, அங்குள்ள மக்கள், அவர்களின் அரசியல் நிலைமைகள் பற்றி மிகவும் அலட்சியமாகவே இருந்து வருகின்றார்கள் என்பது கசப்பான

உண்மை ஆகும். அவர்கள் பெரும்பாலும் தமது கல்வியில் மிகவும் அக்கறை செலுத்தி தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற்றவர்களாகவே வாழ்கின்றார்கள். கணிசமான எண்ணிக்கையினர் மேலைத்தேச வாழ்க்கையோடு சங்கமமாகி இருப்பதையும் பரவலாகப் பார்க்க முடிகிறது. குடிப்பழக்கம், போதைப் பொருள்களுக்கு அடிமைகயாதல், சூதாட்டம் (Gambling), தகாத விடுதிகளுக்குச் சென்று இரவில் தங்குதல் போன்ற கேளிக்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு, பெற்றோர் மீது கூட அக்கறை காட்டாமல் இருந்து வருகிறார்கள். இவர்களைத் தவிர, மற்றொரு கணிசமான இளம் தலைமுறையினர், தமது மதம், மொழி, கலை, பண்பாடு, அரசியல், குடும்பப் பொறுப்பு போன்றவற்றில் ஈடுபடுவதுடன், தமது தாய் தந்தையருடைய நாட்டுக்குச் சென்று, தம் இனத்தவர்களுக்குத் தேவையானவற்றைத் தம்மால் இயன்ற அளவு செய்து வருவது, தமிழ் சமூகத்திற்குப் பெரும் ஆறுதலையும், நம்பிக்கையையும் கொடுக்கின்றது. இத்தகைய இளம் தலைமுறையினர், சீதனம், சாதி, வர்க்கம் போன்ற சமூதாயத் தீங்குகளை அடியோடு வெறுப்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து மேற்கண்ட நாடுகளில் அகதிகளாக வாழும் தமிழர்கள் தலைமுறையுடன் மேற்படி சமூதாயக் கொடுமைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படும் என்கிற நம்பிக்கையைத் தோற்றுவிக்கின்ற வகையில் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழ்கின்றார்கள். தவறான வழிகளில் செல்வோரும் தமது தவறுகளை உணர்ந்து திருந்தி, நல்லுணர்வுகளோடு நல்வழிகளில் செல்லும் ஆயிரமாயிரம் இளம் தலைமுறையினரோடு கைகோர்த்து ஒற்றுமையுடன் செயல்படுவார்களேயானால், மேற்கண்ட நாடுகளில் ஒரு நல்ல புதிய, ஒன்றுபட்ட, பலம் வாய்ந்த தமிழ்ச் சமூதாயம் மலர்வதையும் எழுச்சி அடைவதையும் எந்தச் சக்தியாலும் தடுக்க முடியாது.

ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் மேலைத்தேச நாடுகளில், இரண்டாம் தலைமுறையினர் அனேகமாக அந்நாடுகளின் கலாச் சாரத்தோடு இரண்டறக் கலந்து (Assimilation) ஒன்றிப் போய்விடுவார்கள் என்றே பல ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஆனால், யூத இனமக்களின் இளைய தலைமுறையினரோ அல்லது சீனர்கள், இந்தியர்கள், முஸ்லீம் நாடுகளைச் சேர்ந்த இளம் தலைமுறையினரோ தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் பல தலைமுறைகளாகத் தமது மத, மொழி, பண்பாடுகளைப் பேணி வருகின்றபோது, ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் குறித்து மேற்படி ஆய்வாளர்களும், அறிஞர்களும் அதற்கு மாறாகச் சிந்திக்கின்றார்கள் என்பது வியப்பிற்குரியது.

மலேசியாவில் வாழும் மூன்றாம் நான்காம் ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினருள் பெரும்பான்மையினர் இன்றுவரையும், தமது சமய, மொழி, கலை பண்பாடுகளைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள் என்பதனையும் நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா

(ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகள்)

ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய மூன்று நாடுகளும், தமது குடிவரவுக் கொள்கையின்படி தொழில்சார் வல்லுநர்களையும், மாணவர்களையும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து வரவேற்றதுடன், அரசியல் தஞ்சம் கோரி தமது நாடுகளுக்குள் வருபவர்களை அகதிகளாக ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகள் ஆகும். குறிப்பாக கனடா, பல்கலாச்சாரத்தை நடைமுறைப் படுத்தியும் ஊக்குவித்தும் வருகிறது. எனவே, இம்மூன்று நாடுகளுக்கும் ஈழத்தமிழர்களில் தொழில்சார் வல்லுநர்கள், மாணவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர் சென்று அடைந்ததைப் புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அதனையடுத்து, அரசியல் தஞ்சம் கோரி அகதிகளாகப் பெரும் தொகையினர் மேற்கண்ட நாடுகளுக்குப் போய்ச் சேர்வதை, குறிப்பாகக் கனடாவிற்குள் போய்ச் சேர்வதை அந்நாடுகளின் புள்ளிவிபர இலாகா அறிக்கைகள் மூலமும், பல்வேறு ஆய்வுகள் மூலமும் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறான தொழில்சார் வல்லுநர்களையும், மாணவர்களையும் மேலும் பல்வேறு தரப்பட்ட மனித வளங்களையும், உழைப்புச் சக்திகளையும் பெருவாரியாகத் தமது நாட்டுக்கு வரவழைக்க வேண்டிய தேவையும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. உலகச் சந்தையில் ஏற்பட்ட வணிகப் போட்டிகளுக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டிய கட்டாயமும், தமது உள்நாட்டுப் பொருளாதார நிலைமை களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவையும் தவிர்க்க முடியாத பொருளாதாரக் காரணிகளாக அமைந்தன.

அதேவேளையில், சிங்கள அரசினால் இன அழிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படும் ஈழத்தமிழர்கள், தமது நாட்டிற்குள் அகதிகளாகத் தஞ்சம் கோரி வரும்போது, மனிதாபிமான அடிப்படையில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பும், மறுவாழ்வும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினைக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். கனடா, அதிகக் குளிரும், அதிக வெயிலும் கொண்ட நாடு ஆகும். குளிர் காலமாகிய மார்ச்சி தொடக்கம் பங்குனி, சித்திரை வரை அனேகமாக 20-30 பாகைக்கும் குறைவான (Minus) கால

நிலையைக் கொண்டு உள்ளது. அதேபோல் வைகாசி தொடக்கம் சுமார் நான்கு மாதங்கள் 30-35 பாகைக்கும் அதிகமான (Plus) வெப்பமான காலை நிலையைக் கொண்டது. கனடாவை விட, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா ஆகியவை சற்றுக் குளிர் குறைந்த நாடுகள் ஆகும். ஆனால், ஈழத்தமிழ் அகதிகள் பிரித்தானியா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளைவிடக் கனடாவையே பெரிதும் விரும்பிச் சென்றனர். அந்த வகையில் தமது தாய்நாட்டுக்கு வெளியே அதிகத் தொகையில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்ற நாடாக கனடா திகழ்கின்றது.¹⁸ கனடாவில், குறிப்பாக ஈழத்தமிழர்கள் 90 விழுக்காட்டினர் வாழும் ரொறன்ரோவில் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, சைனிஸ், இத்தாலியன் மொழிகளுக்கு அடுத்தாக கூடுதலாகப் பேசப்படும் மொழியாக தமிழ் மொழி ஐந்தாவது இடத்தைப் பிடித்து உள்ளது.¹⁹ கனடா அரசு அகதிகளை வெளிப்படையாக வரவேற்ற ஒரு நாடாகக் காணப்பட்டமையும், பல்கலாச்சாரச் சூழ்நிலையும், ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற சூழ்நிலையும் கூடுதலாக ஈழத்தமிழர்களை அங்கு ஈர்த்த முக்கியமான காரணிகளாக அமைந்தன. ஆனால், அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளைப் போல் 1990 களுக்குப் பின்னர் தமது நாட்டுக்கு அகதிகள் வருவதை கனடாவும் தவிர்க்க முயன்றதால், தற்போது ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகச் செல்வது மிகக் குறைந்து காணப்படுகிறது.

அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து நாடுகளுக்குப் பல்வேறு மட்டத்தினரான ஈழத் தமிழர்கள் சென்று வாழ்வது போலவே, பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கும் பல்வேறுபட்ட மட்டத்தைச் சேர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் சென்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமை, அவர்களது வாழ்க்கை முறை, எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்பனவெல்லாம் பெரும்பாலும் ஒரே தன்மை வாய்ந்தாகவே காணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. மேற்கண்ட பிரதேசங்கள் புவியியல் அடிப்படையில் பிரிந்து இருந்தாலும், அங்கு வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக நிலைமைகளில் பெரிதாக மாற்றங்கள் இருப்பதாகக் கூற முடியாது. இருப்பினும், தட்ப வெப்ப கால நிலைகளும், அந்நாடுகளில் வாழும் சனத்தொகையின் அளவும், வாய்ப்புகளையும், வசதிகளையும் பொறுத்துச் சில மாறுபாடுகள் இருப்பதைக் காண முடிகிறது. ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட மூன்று நாடுகளிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்க்கையின் சில முக்கியமான விடயங்களை மேற்கொண்டு ஆய்வு செய்வது பொருத்தமானதாகக் காணப்படுகிறது.

அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளும் பரந்த

நிலப்பரப்பைக் கொண்டனவாகவும் மக்கள் நெருக்கம் குறைந்தும் காணப்படுகையில், பிரித்தானியா குறைந்த நிலப்பரப்பையும், அதிக மக்கள் தொகையும் கொண்ட நாடாகவும் இருக்கின்றது. அமெரிக்கா, கனடா நாடுகளில் குளிர் அதிகமாக இருந்தபோதிலும், அதற்கு ஏற்ற நல்ல வீட்டு வசதிகளைக் கொண்டு இருக்கின்றன. ஈழத்தமிழர்கள் அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளில் பெரும்பாலும் வசதியான தனிவீடுகளிலும் (Detached Houses), இட வசதி உள்ள அடுக்குமாடிக் கட்டடங்களிலும் வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் பிரித்தானியாவில், குறிப்பாக ஈழத்தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் லண்டன் மாநகரில், வசதி படைத்தவர்கள் தனியான வீடுகளிலும், சாதாரண வருமானம் உள்ளவர்கள் தொடர் இணைப்பு வீடுகளிலும் (Joint Houses) வாழ்வதைக் காண முடிகிறது. மிகவும் வெப்பமான காலநிலை உள்ள நாட்டில் இருந்து வந்த ஈழத்தமிழர்கள் கனடா போன்ற அதிக குளிர் உள்ள நாடுகளில் வாழ்வது மிகவும் கடினம். ஆனால், அமைதியும், பாதுகாப்பும், சுதந்திரமும் இல்லாத ஒரு நாட்டில் இருந்து வந்து, அமைதியாகவும், பாதுகாப்பாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ முடிவதால், எங்களுக்குக் குளிர் ஒன்றும் பெரிய பிரச்சனையாகத் தெரியவில்லை என ஒரு குடும்பத்தலைவர் தெரிவித்தார். ஆனால், அளவுக்கு அதிகமான குளிரும், வெப்பமும், ஈழத்தமிழர்களைப் பல்வேறு வகைகளில் வாட்டி வதைக்கும்பொழுது, அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் பல சிரமங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியவர்களாக ஆகின்றனர். வேலை இல்லாமல் இருக்கும் குடும்பப் பெண்களும், சிறு குழந்தைகளும், வயோதிபர்களும் பெரும்பாலும் வீட்டிற்கு உள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்க நேரிடுகிறது. குளிர் காலத்தில் பனி கொட்டிக் கொண்டே இருக்கும். வீட்டுக்கு வெளியே பனிக்கட்டிகள் இரண்டு மூன்று அடி உயரத்திற்கு நிறைந்து இருக்கும். சில மாதங்களில் மோட்டார் வாகனங்களை வீதியில் ஓட்ட முடியாது. இக்காலகட்டங்களில் அவர்களது வாழ்க்கை சூனியம் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. பொது நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதிலும், சமூகக் கடமைகளைச் செய்வதிலும் தடங்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. குடும்ப வாழ்க்கையிலும் சமூக வாழ்க்கையிலும் அதன் வளர்ச்சிப் பாதையிலும் இவை தடைக்கற்களாகவே காணப்படுகின்றன. வீட்டுக்கு உள்ளேயே முடங்கிக் கிடப்பதால் மன உளைச்சலுக்கும், உளவியல் தாக்கங்களுக்கும் உள்பட்டு விரைவில் நோயாளிகளாக மாறி விடுகின்றார்கள். இத்தகைய சூழ்நிலைகள் ஈழத்தமிழர்கள் எல்லோருக்கும் முதல் தர சவாலாகவே காணப்படுகின்றது. அமெரிக்கா, கனடா நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் தமது

அன்றாட அலுவல்களுக்கு மோட்டார் வாகனங்களை அதிகம் பயன்படுத்துகின்றனர். பாரிய வீதி அமைப்புகளும், வாகன நெருக்கம் குறைவாக இருப்பதும் அதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. ஆனால், லண்டன் மாநகரில் வசிக்கின்ற ஈழத்தமிழர்கள், போக்குவரத்து நெரிசல், குறுகிய வீதி அமைப்பு காரணமாக, மோட்டார் வண்டிகளிலோ, அரசுப் பேருந்துகளிலோ செல்வது மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. கூடுதலானவர்கள் நிலத்தின்கீழ் ஓடும் தொடர் வண்டிகளிலேயே (Underground Train) தமது அன்றாடத் தேவைகளுக்காகப் பயணிக்கின்றார்கள். மேலும் தொடர்வண்டிச் சேவை காலதாமதம் இன்றி, மிகவும் நேர்த்தியாக இயங்குவதால், பெரும்பாலானவர்கள் அதனையே போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். லண்டன் மாநகரில் வாழும் பெரும்பான்மையான ஈழத்தமிழர்கள் தொடர்வண்டி நிலையங்களுக்கு அருகிலேயே பரவியும், செறிந்தும் வாழ்கின்றார்கள். அமெரிக்காவின், நியூயோர்க் நகரத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் பரவலாக வாழ்கின்றமைபோல், கனடாவில் ரொறன்ரோவில் 90 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள். அந்த நகரங்களைச் சுற்றியே அவர்களின் வீடுகளும் வேலைத் தளங்களும் வணிக மையங்களும் காணப்படுகின்றன. இதனால் அவர்கள் தமது தனித்துவத்தையும், தமிழர் என்ற அடையாளத்தையும் பேணி வாழக்கூடிய ஒரு சாதகமான சமூக நிலைமை காணப்படுகிறது.

ஆனால், லண்டன் மாநகரில் பல்வேறு இடங்களில் பரவி வாழ்வதால், ஒரு கூட்டுச் சமூகமாகத் தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளங்களையும் கட்டி வளர்ப்பதில் அதிக சிரமங்களையும், சவால்களையும் எதிர்கொள்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆயினும், ஜேர்மனி, டென்மார்க் போன்ற ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் சிதறி வாழ்வதைக் காட்டிலும், லண்டன் மாநகரில் வாழும் ஈழத்தமிழர் தம்மை ஒரு தமிழ்ச் சமூகமாக ஒருங்கிணைத்துக் கொள்வதில் அவ்வளவாகச் சிரமங்கள் இல்லை என்றே கூற முடியும்.

இவைகள் தவிர, மேற்கண்ட மூன்று நாடுகளிலும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற தொழில்சார் வல்லுநர்கள், மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், கணக்காளர்கள், கணினித்துறை வல்லுநர்கள், சட்டத்தரணிகள் போன்றவர்கள் அரசு தனியார் துறைகளில் தொழில் புரிவதில் அதிகம் சிரமங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இலங்கையில், தமிழ் மொழி மூலம் பல்கலைக் கழக தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளில் பட்டங்கள் பெற்றவர்களுடைய கல்வித் தராதரங்களைக் கொண்டு மேற்படி

நாடுகளில் அரசு, தனியார் துறைகளில் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெறுவதில் தடைகள் காணப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக, பலர் தமது தகுதிக்குக் குறைந்த தொழில்களையே செய்து வருவதைக் காண முடிகிறது. மேலும் கல்வித் தகைமையோ ஆங்கில அறிவோ இல்லாதவர்கள், தொழிற்சாலைகள், உற்பத்திக் கூடங்கள், பெரும் சந்தைகள், கடைகள், உணவகங்கள் பெரிய விடுதிகளில் (Hotel) வேலை செய்வதனையே பார்க்க முடிகிறது. மேலும் பலர் தமது பல்வேறுபட்ட சொந்த நிறுவனங்களைச் சிறியதாகவும், பெரியதாகவும் தமது வசதிக்கு ஏற்ப நடத்தி வருகின்றார்கள். கனடாவில் ரொறன்ரோ நகரத்தில் ஸ்காபரோவில் (Scarborough) எங்கு சென்றாலும் ஈழத்தமிழர்களின் வணிக நிறுவனங்களை மூலைமுடுக்கெல்லாம் காண முடியும். அதேபோல், லண்டன் மாநகரிலும், தமிழர்கள் பெரும் பான்மையாக வாழும் நகரங்களிலும், பெரியதும், சிறியதுமான பல்வேறு வணிக நிறுவனங்கள் தமிழ்ப் பெயர் சூட்டப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. அங்குள்ள பல பாரிய சந்தைக் கடைகளும் (Super Market) பெற்றோல் நிலையங்களும் ஈழத்தமிழர்களுக்குச் சொந்தமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அமெரிக்காவில் பெரும்பான்மையினர் அரசு, தனியார் துறைகளில் தொழில் புரிபவர்களாக இருப்பதால் அங்கு நிலைமை வேறாகவே காணப்படுகின்றது. ஈழத்தமிழர்கள் சிறுதொகையினரே அங்கு வாழ்வதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

பல்வேறுபட்ட சாதாரணத் தொழில் புரிபவர்கள் அனேகமாக ஒருநாளில் இரண்டு தொழில் செய்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இதனால் வரும் வருமானத்தில் தமது குடும்பச் செலவு, பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவு போக எஞ்சியவற்றைத் தாங்கள் வாழும் நாட்டில் உள்ள தமிழர்கள் சார்பான சமூக நிறுவனங்களுக்கும், கோயில்களுக்கும், நன்கொடையாகவும், காணிக்கையாகவும் கொடுத்து வருகின்றார்கள். தமது நாட்டில் உள்ள உறவினர்களுக்கும் தம்மால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். இவ்வாறான பொருளாதாரத் தேவைகளும், பொருளாதாரப் பற்றாக்குறைகளும், பல குடும்பங்களில் பிரச்சனைகளையும் ஏற்படுத்துகின்றன. இதன் விளைவாக, புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர் குடும்பங்களில் மணவிலக்கு, தற்கொலை, மதுபானங்களுக்கு அடிமையாதல் போன்றவையும் அதிகரித்துச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.²⁰ மேலும், சமூக, உளவியல் சார்ந்த வேற்றுமைகள், குடும்ப வாழ்வில் பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்துவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. தொழில் வணிகத் தளத்தில் அதிக வருமானம் பெறும் நடுத்தர மேல்தட்டு வர்க்க ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் பொதுவாக சமூகமான

வாழ்க்கையே காண முடிகிறது. அவர்களின் பிள்ளைகளும் படித்துப் பட்டம் பெற்று, அதனுடாக தமது இனத்தவர்களுடனும், ஏனைய சமூகத்தினருடனும் (Wider Community) இணைந்து ஒரு புதுச்சமூகச் சூழலை உருவாக்கி வாழ்வதனையும் காண முடிகிறது. ஈழத்தமிழ் பெற்றோர்கள் தமக்கு எதுவிதப் பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் தமது பிள்ளைகளைப் பல்வேறுபட்ட தொழில்சார் கல்வித் துறைகளில் படித்துப் பட்டம் பெற வைத்து மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், சட்டத்தரணிகள், கணக்காளர்கள், கணினித் துறை விற்பன்னர்களாக ஆக்குவதில் பெரும் வெற்றி கண்டுள்ளார்கள். கல்வித்தகுதி பெற்ற இளந்தலைமுறையினர், அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் உயரிய சம்பளத்தில் தொழில் புரிந்தும், மேற்படிப்புகளைத் தொடர்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். மறுபுறத்தில், கல்வியில் நாட்டம் இல்லாத இளம் தலைமுறையினர் படிப்பை இடையில் நிறுத்திப் பல்வேறுபட்ட சமூக விரோதச் செயல்களிலும், குழுத் தகராறுகளிலும், கொலை முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவதும் சமூகச் சீரழிவாக இருந்து வருகிறது. ஆனால், பெருமளவிலான இளம் தலைமுறையினர் தமது சமய, மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தழுவிவர்களாகவும் தமது தாய், தந்தையருடனும் சமூகத்தினருடனும் இணைந்து மேற்படி விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருபவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். அத்துடன், தாம் வாழும் நாட்டின் அரசியலிலும், தமது சொந்த நாட்டு அரசியலிலும் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்து வருவதையும் காண முடிகிறது. தமிழ் ஈழ விடுதலையை முன்னெடுப்பதும் அந்த மக்களின் துயர்களைத் துடைப்பதுமாகத் தமது பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றனர். நேர்காணல்கள், கருத்தரங்குகள், ஒன்றுகூடல்கள், பட்டறைகள் போன்றவற்றில் பங்கெடுத்து, தமது கருத்துகளைப் பகிர்ந்து, ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அத்தோடு, இலங்கை அரசு ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிராகச் செய்யும் இன அழிப்புகளுக்கு எதிராகத் துண்டு அறிக்கைகளை வெளியிட்டும், கண்டன ஆர்ப்பாட்டங்கள், புறக்கணிப்புகளை நடத்தியும், தொடர்ச்சியாகப் பிரச்சாரப் பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவர்களுடைய செயற்பாடுகள், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும், தாயகத்தில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தி வருகிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. இவை தவிர, பல இளம் தலைமுறையினர் ஈழத்திற்குச் சென்று அங்கும் பல்வேறுபட்ட சமூகம் சார்ந்த சேவைகளைச் செய்து வருவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. அத்துடன், பெரும்பாலும் தமது

உறவினர்கள், ஊரார்கள், இனத்தவர்களையே திருமணம் செய்து கொள்வதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, போரினால் பாதிக்கப்பட்ட தமது இனத்தவர்களைத் திருமணம் செய்து அவர்களுக்கு வாழ்வு கொடுப்பது மிகவும் முற்போக்கான விடயமாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறான நிலைமைகள் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களையும், தாயகத்தில் வாழும் ஈழத் தமிழர்களையும் அவர்களின் உறவு முறைகள் சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு போன்ற அடையாளங்களை இணைக்கும் பாலமாகவும், அரசியலில் தமிழர் என்ற தேசிய அல்லது கூட்டு அடையாளத்தையும் (Collective Identities) பேணிப் பாதுகாத்து அதனைச் செயற்படுத்துபவர்களாகவும் இளம் தலைமுறையினர் காணப்படுகின்றனர். இருப்பினும், இளம் தலைமுறையினருள் குறிப்பிட்ட தொகையினர் ஆங்கிலக் கலாச்சாரத்திலும், அதன் விழுமியங்களிலும் கரைந்து போவதையும், மாற்று இனத்தவர்களைத் திருமணம் செய்து கொள்வதையும் காண முடிகிறது. அவ்வாறான மாற்றங்கள், புலம் பெயர் தமிழர்களின் சமூக வாழ்வில் பாரிய தாக்கங்களையோ விளைவுகளையோ ஏற்படுத்தப்போவது இல்லை. ஆனால், ஈழத்தமிழர்களின் மூன்றாவது தலைமுறையினர் மேற்படி மாற்றங்களில் கூடுதலாகத் தம்மை ஈடுபடுத்தி விடுவார்களோ என்ற அச்சமும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு இருந்து வருகிறது. ஈழத் தமிழர்களின் இளம் குடும்பத்தினரின் பிள்ளைகள் பொதுவாக ஆங்கில மொழியையும், மேற்கு நாடுகளின் கலாச்சாரத்தையும் விரும்பி உள்வாங்குபவர்களாகவும், தம் தலைமுறையினரோடு நெருக்கமாக ஒன்றிணைந்து போவோராகவும் காணப்படும் அதேவேளையில், தமது பெற்றோர்கள், மூதாதையினர்களது சமய, மொழி, பண்பாடு போன்றவற்றோடு ஒன்றிணைந்து போவோராகவும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களையடுத்து வருகின்ற புதிய இளம் தலை முறையினர்கள், கூடுதலாக ஆங்கிலக் கலாச்சாரத்தைத் தழுவி, அதனுள் மூழ்கி, அதனோடு இரண்டறக் கலக்கப் போகின்ற அபாயமும் எதிர்காலத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருக்கப் போகின்றது. இத்தகைய இனக்கலப்பைத் தவிர்ப்பதற்காகவே இன்றைய ஈழத்தமிழர்கள் தங்களுடைய சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, அரசியல் போன்ற சகல சமூகம் சார்ந்த துறைகளிலும் அளப்பெரிய பங்களிப்பைத் தொலைநோக்கோடு செய்து வருகின்றனர்.

வயது முதிர்ந்தோர் (Senior Citizen) தமது பிள்ளைகளுடன் வாழ்கின்றனர். அவர்களுக்கான அரச சலுகைகள் அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து நாடுகளைப் போலவே கிடைக்கின்றன. ஆனால், அவர்கள் தங்கள்

பேரப்பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதற்காக முழு நேரமும் வீட்டுக்கு உள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். மேற்கண்ட நாடுகளில் நிலவும் கடுமையான குளிரும் அவர்களை முடக்கி விடுகின்றது. தமது பேரப்பிள்ளைகளுடன் பேசுவதற்கு ஆங்கில மொழி பெரும் தடையாக இருப்பதாலும், பேரப்பிள்ளைகள், உரிய கௌரவத்தையும், மரியாதையும் அவர்களுக்குத் கொடுக்கத் தவறுவதாலும், முதியவர்கள் பெரும் மன உளைச்சலுக்கும் வேதனைக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதனை, கனடாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீட்டு அறிக்கை (Survey Report) தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.²¹ கனடாவில் ஒரு சமூக நலன் விரும்பியை நேர்காணல் செய்தபோது, மேற்படி சமூகச் சீரழிவுகள் இலங்கையில் இன அழிவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு, பல்வேறு பட்ட துன்பங்களைச் சமந்து கொண்டு வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் இடம்பெறுவது ஏற்க முடியாதது எனத் தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார். (நேர்காணல்-சித்திரை 2014) கனடா வாழ் ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையினர், தமது பிள்ளைகளின் திருமண வைபவங்கள், பூப்பு நீராட்டு விழாக்கள், பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்கள் போன்றவற்றிற்கு ஆயிரக்கணக்கானவர்களை அழைத்துப் பெருந்தொகைப் பணம் செலவழித்தும் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வருகின்றார்கள். இந்நிகழ்வுகள், அந்த நாட்டில் வாழும் ஏனைய சமூகத்தினருக்கு, குறிப்பாக வெள்ளை இன மக்களுக்கு வியப்பாகவும், தேவையற்ற ஆடம்பரம் எனக் கருதுவதாகவும் உணர முடிகிறது. ஈழத்தமிழர்களின் இத்தகைய போக்கு நகைப்பிற்கு உரியதாகக் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் தமது சொந்தக் கௌரவத்திற்காகவும், பெருமைக்காகவும், நன்கொடைகள் பெறுவதற்காகவும் இவ்வாறு பாரிய குடும்ப விழாக்களை நடாத்தி வருகின்றார்கள் என்றும், இது உண்மையில் போலியானது, வெறும் பித்தலாட்டம் என்றும் கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டன.²²

ஈழத்தமிழ்ச்சமூகம் பல்வேறுபட்ட வாழ்க்கைச் சவால்களைச் சந்திக்கின்றபோதும், ஒரு சமூகமாகத் தம்மை ஒருங்கிணைத்து, உறவுகளைப் பேணிப் பாதுகாத்து, சமய, மொழி, கல்வி, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பல்வேறு வழிகளின் ஊடாகத் தக்க வைத்து, தமது தனித்துவத்தையும், அடையாளத்தையும் முடிந்தவரை பேணி வளர்த்துப் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள் என்பதனைப் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, வீட்டு நிகழ்ச்சிகளில் பலர் கலந்து கொள்வதும், திருமண வைபவங்கள், பூப்புனித நீராட்டு விழாக்கள், பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள்,

மொழி, பண்பாடு, அரசியல் கருத்தரங்குகள், மகாநாடுகள், கலை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றில் பெரும் தொகையில் பங்கெடுத்தல், சிங்கள அரசினால் திட்டமிட்டு நடத்தப்படும் ஈழத்தமிழர் இன அழிப்புக்கு எதிராக ஒருமித்துக் குரல் கொடுப்பது, போராட்டங்களை ஊர்வலங்களை நடாத்துவது, அதில் ஆயிரக்கணக்கில் ஒன்றுசேர்வது, பங்கெடுப்பது, தாய்நாட்டிற்காகத் தம் இன்னுயிர்களை ஈந்த மாவீரர்களுக்குப் பாரிய அளவில் திரண்டு அஞ்சலி செலுத்திக் கௌவரவிப்பது போன்ற அடிக்கடி நடக்கும் நிகழ்வுகளால், ஈழத்தமிழர் என்ற அடையாளத்தையும், தாம் தமிழ்த்தேசியத்தின் கீழ் ஒன்றுபட்ட இனம் என்பதனையும் தமது தளராத தேசப்பற்றையும், தேச விடுதலை நோக்கிய தமது அயராத போக்கையும் கொண்ட ஓர் இனமாகவே புலம் பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்கின்றார்கள் என்பதனை அவர்களில் பல்வேறுபட்ட நடவடிக்கைகள் இலங்கை அரசுக்கும், உல நாடுகளுக்கும் நிரூபித்துக் காட்டிய வண்ணம் கடந்த 30 ஆண்டு கால வரலாறு கடந்து சென்றதனையும் யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஈழத்தமிழர்கள் தமது சாதனைகளையும் பங்களிப்புகளையும் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வெற்றி காண்பதற்கு, அவர்கள் பல்வேறு சவால்களைச் சந்திக்க வேண்டியவர்களாகவும், அளவிட முடியாத அர்ப்பணிப்புகளைச் செய்து உள்ளனர். இதற்குச் சான்றாக, மேற்கண்ட மூன்று நாடுகளிலும், குறிப்பாக பிரித்தானியா, கனடா, ஆகிய நாடுகளில், தமது மதத்தையும், அதனூடாக தமது நம்பிக்கைகள், பண்பாடுகள், பாரம்பரியங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கவும், நடைமுறைப்படுத்தவும் இந்து-சைவக் கோயில்களை பெரிதாகவும், சிறிதாகவும் கட்டி இருக்கின்றார்கள். ஆனால், கிறிஸ்தவ சமயத்தினைச் சேர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுக்குத் தனியாகத் தேவாலயங்கள் கட்ட வேண்டிய தேவை மேற்கண்ட நாடுகளில் இருக்கவில்லை. அவர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள கிறிஸ்தவத் தேவாலயங்களில் தமது சமய நடவடிக்கைகளைத் தொடரக்கூடிய வாய்ப்புகள் தாராளமாகக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தன. ஆனால், அவர்கள் தமிழ் மொழியிலும், தமிழ் அரசியலிலும் சைவர்களுடன் ஒன்றுசேர்ந்து தமது பாரிய பங்களிப்பினைச் செய்யவும் தவறவில்லை. தமது மொழிப் பற்றிலும் தமது மொழியைப் புறச் சூழலில் கட்டிக்காத்துத் தமது இளம் தலைமுறையினரிடம் கையளிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், மேற்கண்ட நாடுகளில் தொடர்ச்சியாக, சளைக்காமல் மக்கள் வழங்கும் நன்கொடைகள், அரசு நன்கொடைகள் ஊடாகத் தமிழ் பள்ளிகளை நடாத்துகின்ற முயற்சியில் அளப்பரிய பங்களிப்பைச் செய்து

வருகின்றார்கள். தமது பாரம்பரியக் கலைகளை அழியாது பாதுகாக்க, கலை சார்ந்த கல்வி நிறுவனங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகளில் வாரந்தோறும் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்று வருகின்றார்கள். இளம் தலைமுறையினர் பல்வேறுபட்ட விளையாட்டுச் சங்கங்களை உருவாக்கி, அதில் முனைப்போடு பங்குபற்றி அதனுடாகத் தமது ஒருமைப்பாட்டையும் தனித்துவத்தையும் அடையாளத்தையும் பேணி வருவதோடு, தமது செயற்பாடுகள் பற்றிக் கலந்து ஆலோசிக்கின்ற மையமாகவும் வைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அத்தோடு, கருத்தரங்கம், பட்டறைகள், மகாநாடுகளைக் கூட்டி, தமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாட்டு, அரசியல் விடயங்களைப் பற்றிக் கலந்துரையாடி தமிழ் மக்களை எழுச்சி அடையச் செய்துள்ளார்கள்.

அதேபோன்று, அசைக்க முடியாத தமது தாய்நாட்டுப் பற்று காரணமாக அரசியல் மறுவாழ்வு அமைப்புகளைத் தொடங்கி, அதனுடாக, தமிழ் தேசத்தின் விடுதலைக்காகவும், இன அழிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கும் ஈழத்தமிழரின் துன்பங்களைத் துடைக்கும் நிவாரணப் பணிக்காகவும், வியர்வை சிந்தி உழைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். மேற்படிச் செயற்பாடுகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், மக்கள் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகவும், தமிழ் மக்களை ஒருங்கிணைப்பதற்காகவும், எண்ணற்ற தமிழ், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி நிலையங்கள், இணையத் தளங்களை உருவாக்கி, அயராமல் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். சகல மட்டங்களிலும் தமது கருத்துகளைப் பரப்பி வருகின்றனர். இலங்கை அரசின் இன அழிப்புக் கொடுமைகளும், ஈழத்தமிழர்களின் அவலமான நிலைமைகளும், ஈழ விடுதலைப் போராட்ட நிலைமைகளும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்க்கையில் பாரதூரமான தாக்கங்களையும், விளைவுகளை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. இருந்தபோதிலும், அவர்களின் உறுதியான பின்னடைவு இல்லாத தேசப்பற்று (Unflinching patriotism) தமது மக்கள் பற்றிய கருசனை காரணமாக, தாம் புகுந்த நாட்டில் பாரிய பங்களிப்புகளைச் செய்து வருவது போன்று, தமது தாய்நாட்டிற்கும், மக்களுக்கும், தேசிய விடுதலைக்கும், தொடர்ச்சியான பங்களிப்பைப் பல்வேறு வகைகளில் செய்து வருகின்றனர். சிங்கள அரசின் தமிழருக்கு எதிரான தொடர்ச்சியான இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், ஈழத்தமிழர்களைத் தாம் இலங்கையர் என்ற அடையாளத்தை ஒருபோதும் ஏற்காதவர்களாக ஆக்கி இருக்கின்றது; தாம் ஈழத்தமிழர்கள் என்ற தனித்துவமான அடையாளத்தையே நிலைநிறுத்திக் கொள்ளச் செய்து இருக்கின்றது என்பதை, கடந்த 30

ஆண்டுக் கால அவர்களின் புலம் பெயர்வு வாழ்வு வெளிப்படையாகக் காட்டி நிற்கின்றது. ஆனால், 1970 களில் இருந்தே மேற்படிச் செயற்பாடுகளில் தொழில் வாய்ப்புகள் மற்றும் மேற்படிப்பிற்காகவும் பிரித்தானியா சென்ற ஈழத்தமிழர்களே முன்னின்று தொடக்கியவர்களாகவும், இதன்காரணமாக பிரித்தானியாவே ஈழத்தமிழரின் அரசியல் பிரச்சினையில் ஒரு மையப்பகுதியாகவும் (Epicentre) அங்கிருந்தே ஈழத்தமிழர் அரசியல் அதிர்வு அலைகள் ஏனைய ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, ஆசிய பசுபிக் நாடுகளுக்குப் பரவுவதையும் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால், கடந்த ஓரிரு தசாப்தங்களில் ஈழத்தமிழர்களின் அரசியற் பிரச்சனையின் மையப்பகுதியாக கனடா இடம் பெறுவதையும் அறிய முடிகிறது.²³ மேற்படி, சமூக நிலைமைகள் பற்றியும், ஈழத்தமிழர்களுடைய நிறுவனங்களின் பங்களிப்புகள், செயற்பாடுகள் பற்றியும் எதிர்வரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாக ஆராயப்படும்.

மறுபுறத்தில், மேற்படி செயற்பாடுகள், அர்ப்பணிப்புகள், சேவைகளுக்கு எதிராக, ஈழத்தமிழரின் மற்றொரு பிரிவினர் விமர்சனங்களையும், எதிர்ப்புகளையும் தெரிவித்து வருவது மிகவும் கவலைக்குரியதாகும். இத்தகையவர்கள், தாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாது, தனிப்பட்ட போலியான தற்பெருமையால், (Fake Ego) நேருக்குநேர் முகங்கொடுத்து தமது கருத்துகளைக் கலந்து உரையாடாமல், சமூகத்தின் முன்பிரச்சனைகளை முன்வைப்பதில் திறமை அற்றவர்களாகவும், தமது தவறுகளை ஏற்க மறுப்பவர்களாகவுமே காணப்படுகின்றார்கள். இவர்களின் இவ்வாறான போக்கு, தமிழ்த் தேசிய விடுதலையைப் பாரிய அளவில் பின்னோக்கித் தள்ளி இருக்கின்றது என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதும் இல்லை. ஈழத்தமிழர்கள், தமது மண்ணையும், மக்களையும் தம் உயிருக்கும் மேலாக நேசிப்பவர்கள். அந்த மண்ணில் இருந்தும், மக்களில் இருந்தும் வலுக்கட்டாயமாகப் பிரிக்கப்பட்டவர்கள். தமது தேசத்தையும், தமது மக்களையும் உயிருக்கு மேலாக நேசித்த தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு சகல வழிகளிலும் ஆதரவாகவும் அவைணப்பாகவும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை உலகம் நன்கு அறியும். அவ்வாறான அனைவருமே ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் தேச விடுதலையைத் தமது மனங்களிலும், தோள்களிலும் சுமந்து கொண்டு புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள். ஆகவே, அவர்கள் தங்கள் தாய்நாட்டின் விடுதலைக்கான சகலவற்றையும் புலம் பெயர் நாடுகளில், மேற்படி நிறுவனங்கள், அமைப்புகளினூடாகத் தொடர்ந்து செய்வார்கள். அவர்களின் அத்தனைச் செயற்பாடுகளும், நிறக்கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு மேற்படி நிலைமைகளைப் பார்ப்பவர்கள், தேசபக்தி

அற்றவர்களின் விமர்சனத்திற்கு உள்பட்டவையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், புலம்பெயர் தமிழர்களை அவர்களின் செயற்பாடுகளில் இருந்து மாற்ற முடியாது என்பதை அவர்கள் உறுதியாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஈழத்தமிழர்களுடைய தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் சட்டப்படியானது. எனவே புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களும், ஈழத்தமிழ் அமைப்புகளும், சட்டப்படியாகவும், ஜனநாயக வழிகளிலும் தமது தேச விடுதலைக்காக ஒருங்கிணைந்து தொடர்ச்சியாகப் போராட வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள் இருக்கின்றார்கள் என்பதை அவர்கள் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது.

யூத இனம், புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த நாடுகளில் இருந்துகொண்டே பல அர்ப்பணிப்பு, தியாகங்களைப் புரிந்து, தமது தாய்நாட்டை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அதுபோலவே, ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு நாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டு, தமது தாயகத்தின் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்காக அர்ப்பணிப்புகளையும், தியாகங்களையும் புரிந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் வெல்வதும் தோற்பதும் அவர்களின் தொடர்ச்சியான பங்களிப்புகளிலும், அர்ப்பணிப்புகளிலும் தியாகங்களிலுமே முழுமையாகத் தங்கி நிற்கின்றது.

ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள்

(ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகள்)

பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகள் இந்த ஆய்வுப் பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இந்நாடுகளிலும் அதிகமான ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஐரோப்பியக் கண்டத்தின் போர்த்துக்கல், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் மிகச்சிறு தொகையினரே அகதிகளாக வாழ்ந்து வருவதால், அவை இந்த ஆய்வுப்பகுதியில் இடம் பெறவில்லை. மேற்கண்ட நாடுகள் அனேகமாக ஆங்கில மொழி பேசாத அல்லது நடைமுறையில் இல்லாத தனித்தனித் தேசிய மொழிகளைப் பேசுகின்ற நாடுகள் ஆகும். மேற்கண்ட நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் சிறுதொகையினர் நடுத்தர வகுப்பினராகவும், பெரும்பான்மையானவர்கள் கீழ்த்தட்டு வர்க்கத்தில் உள்ளவர்களுமாக இருக்கின்றார்கள். சிலருக்கு ஆங்கில அறிவு நன்றாகவும், பெரும்பான்மையினர் ஓரளவுக்கு விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகவுமே காணப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் அனைவரும் தமது தாய் நாட்டில் தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி கற்றவர்கள்.

ஆங்கிலமும் ஒரு பாடமாக அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. ஆனால், பிரான்சு, ஜேர்மனி, டச்சு, இத்தாலி மொழிகளிலோ அல்லது ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் பேசப்படுகின்ற மொழிகளிலோ எதுவித அறிவும் இல்லாதவர்கள். இந்நிலைமை, ஈழத் தமிழர்களைப் பல்வேறு வழிகளில் பாதித்தது. ஏற்கனவே கலந்துரையாடப்பட்ட பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா ஆசிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் குடும்ப வாழ்வும், சமூக நிலைமைகளும், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினர், வயோதிபர்களின் வாழ்க்கையும், அவர்களின் நிலைமைகளும், இந்த ஆய்வுப் பகுதியில் இடம்பெறும் நாடுகளில் வாழும் மேற்படி பிரிவினரின் குடும்ப வாழ்வும், சமூக நிலைமைகளும் அனேகமாக ஒன்றுபட்டதாகவே காணப்பட்டாலும், சில வேற்றுமைகளும் உள்ளன. எனவே, மேற்கண்ட புவியியல் பிரதேசங்களில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் ஒன்றுபட்ட பொதுவான அம்சங்கள் இந்த ஆய்வுப் பகுதியில் 'கூறியது கூறல்' (Repetition) காரணமாகத் தவிர்க்கப்படுகின்றன. முக்கியமாக, மாறுபாடான குடும்ப, சமூக நிலைமைகளே இந்த ஆய்வுப் பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

முதலாவதாக, மேற்கூறிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக, 1980 களை அடுத்து அகதிகளாகச் சென்று வாழ்பவர்கள். மிகச்சிலரே 1970 களில் இருந்து தொழில் அடிப்படையில் புலம் பெயர்ந்து சென்று வாழ்பவர்கள். இருப்பினும், அவர்களும் பின்னர் அகதி அந்தஸ்து கோரி, அகதிகளாக வாழ்வதாகவே புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

இரண்டாவதாக, மேற்படி நாடுகளுக்கு இளம் வயது ஈழத்தமிழர்களே முதலில் அகதிகளாகச் சென்றனர். பின்பு, திருமணத்தின் ஊடாகவும், குடும்ப மீள் இணைவு மூலமாகவும் தமது குடும்பத்தினரை வரவழைத்துக் கொண்டனர். 1990 களையடுத்து நடுத்தர வயதுடையவர்களும் மேற்கண்ட நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் செல்வதைக் காண முடிகின்றது. மேலும், அகதி அந்தஸ்து கோரி, விண்ணப்பித்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்களவு தொகையினருக்கு அகதி அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டமையினால், அவர்களுள் சிலர் இலங்கைக்குத் திருப்பியும் அனுப்பப்பட்டு உள்ளனர். சிலர் கனடா, பிரித்தானியா மற்றும் ஆசிய நாடுகளுக்குச் சென்று உள்ளனர் என்பதனை, பல்வேறுபட்ட புள்ளிவிபர அறிக்கைகள் ஊடாகவும், ஆய்வு அறிக்கைகள் ஊடாகவும் அறிய முடிகின்றது.

மூன்றாவதாக, மேற்கண்ட நாடுகளில் ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாததால், ஈழத்தமிழர்களது குடும்ப வாழ்க்கை, தொழில், பிள்ளைகளின் கல்வி, சமூக, அரசியல் முன்னேற்றங்களுக்குப் பெரும் தடையாக (Handicap) இருந்துள்ளது. அவர்கள் உடனடியாகத் தொழில்களைப் பெற முடியவில்லை. அந்நாட்டு அரசு வழங்கிய சலுகைகளைப் பெற்றுத்தான் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதனால், தமது குடும்ப, சமூக வாழ்க்கையை ஒழுங்காக தொடங்க முடியவில்லை. அத்தோடு, தமது பிள்ளைகளை அந்தந்த நாட்டில் நடைமுறையில் உள்ள மொழிகளில் கல்வியைத் தொடர வைப்பதில் அதிக சிரமங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியதாயிற்று. எனவே, தொடக்க காலங்களில் அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் கல்வி பின்தங்கியே காணப்பட்டது. சகல மட்டத்தினரும், விரும்பியோ, விரும்பாமலோ அந்தந்த நாட்டு மொழிகளைக் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். அந்த மொழிகளில் ஓரளவு தேர்ச்சி பெற்றால்தான் சாதாரண தொழில்களைக்கூடச் செய்ய முடியும் என்ற நிலையில் காணப்பட்டனர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழங்களிலும், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளிலும், படித்துப்பட்டம் பெற்றவர்கள்கூட மேற்கண்ட நாட்டு மொழிகளில் தேர்ச்சியின்மை காரணமாகவும், அவர்களின் கல்வித் தகைமைகள் மேற்கண்ட நாடுகளில் அங்கீகரிக்கப் படாததாலும், அரசு, தனியார் துறைகளில் கௌரவமான தொழில்களைப் பெற முடியவில்லை. எனவே மொழிப் பிரச்சனை ஒரு அன்றாடப் பிரச்சினையாகவும், முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாகவும் சவாலாகவும் காணப்பட்டது.

நான்காவதாக, மேற்கண்ட நாடுகளில், குறிப்பாக ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் நிலவுகின்ற கடுமையான குளிர் ஈழத்தமிழர்களுக்குச் சிறிதுகூடப் பழக்கப்படாத ஒன்று. அவர்களைப் பெரும்பாலும் வீட்டுக்கு உள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்க வைத்தது. இவைகளின் விளைவாக, அவர்களால் ஒரு சமூக வாழ்க்கைச் சூழலை உருவாக்கவோ அல்லது அந்த நாட்டு மக்களுடன் தமது உறவுகளை விரிவுபடுத்தவோ, தமக்குத் தேவையான, தொழில், மருத்துவ, சமூக நலன், சமூக சேவைகளை உரியவாறு பெறவோ, அல்லது தமது அகதி அந்தஸ்து தொடர்பான விடயங்களில் உரியவற்றை உரிய நேரத்தில் செய்யவோ முடியாத நிலையில் இருந்து உள்ளார்கள்.

ஐந்தாவதாக, மிகக் குறைந்த வசதிகள் கொண்ட சிறிய அடுக்கு மாடிகளில் உள்ள இருப்பிடங்களும், அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்து

இருந்தது. குறிப்பாக பிரான்ஸ், இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் இவ்வாறான நிலைமைகளே பொதுவாகக் காணப்பட்டது. ஆனால், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, ஏனைய ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் உள்ள வீட்டு வசதிகள், அல்லது அடுக்கு மாடிக் கட்டடங்களில் உள்ள வசிப்பிடங்கள் சற்றுப் பெரிதாகவும், வசதியாகவும் இருந்தமை, அந்நாடுகளில் வாழ்பவர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்திருக்கும்.

ஆறாவதாக, மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள பொதுசனப் போக்குவரத்து வசதிகள் (Public Transport) அந்த மக்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலைக் கொடுத்து உள்ளன. அனேகமான ஈழத் தமிழர்கள் அவ்வாறான போக்குவரத்து வசதிகள் உள்ள இடங்களிலேயே தமது ஆரம்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்.

மேற்கூறப்பட்டவைகள் எல்லாம், அகதிகளாக மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளுக்கு 1980 களில் சென்றவர்கள் சந்தித்த சவால்கள் ஆகும். ஆனால், கடும் உழைப்பும், கல்வியில் ஆர்வமும் கொண்ட ஈழத் தமிழர்கள், அரசு உதவிகளைப் பெற்று, அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் விரைவில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக மாறுவதைக் காண முடிகிறது. அதன் பின்னர் ஈழத்தமிழர்களின் குடும்பவாழ்க்கை ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு சமூக வாழ்க்கை விரைவுபடுத்தப்பட்டுச் சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, பொருளாதாரம், அரசியல் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் தம்மால் முடியுமானவரை வளர்ச்சி அடைந்து செல்வதையும், ஈழத்தமிழர் என்ற தமது தனித்துவத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும், அடையாளத்தையும் ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு வளர்ச்சிப் பாதையில் செல்வதை, அவர்களுடைய பல்வேறுபட்ட நடவடிக்கைகள் மூலமாகப் பரவலாகக் காண முடிகிறது. தாங்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழுகின்ற நாட்டு மக்களுடன் பழகி, அவர்களது சமூக விழுமியங்களை மதித்தும், அவற்றை ஏற்றும் அவர்களோடும் பின்னிப்பினைந்து வாழ்வதையும் பெரும்பாலும் ஈழத்தமிழர்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதனையும் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் ஊடாக, வெளிப்படையாகக் காண முடிகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் ஈழத்தமிழர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி, விஞ்ஞானக் கற்கை நெறிகள் ஆகியவற்றைக் கற்று, இலங்கை முழுவதிலும் உள்ள பல்வேறு அரசு தனியார் துறைகளில் கௌரவமான தொழிலைப் பெற்று, பிரித்தானியா அதிகாரிகளிடம் நற்பெயரையும் ஈட்டி இருந்தனர். இதன் விளைவாகவே, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஈழத் தமிழர்கள் மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில்

இலகுவாகத் தமது தகுதிக்கு ஏற்ற தொழில்களைப் பெற முடிந்தது என ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. ஈழத்தமிழர்கள் கடுமையான உழைப்பாளிகள், நேர்மை, கண்ணியம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றைக் கொண்ட நல்ல குடிமக்கள் என பிரித்தானியரிடம் பெயர் பெற்றவர்கள். அதே பரம்பரையில் வந்த ஈழத் தமிழர்களே, ஐரோப்பா, ஸ்கண்டிநேவியா நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றவர்கள் ஆவர்.

இலங்கையில் தமது கல்வியைத் தமிழ் மொழி மூலம் பெற்றாலும், பிரித்தானியாவின் கல்விப் பாடத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் கல்வி கற்றவர்கள். ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளுக்கு அவர்கள் சென்றபோதும், அந்தந்த நாட்டில் நடைமுறையில் உள்ள மொழிகளை எவ்வளவு விரைவாகக் கற்க முடியுமோ கற்று, எந்தவகையான தொழில்களையும் செய்யத் தயாரனவர்கள் என்பதையும் கடின உழைப்பு, திறமை, நேர்மை, கடமையுணர்வு, நம்பிக்கை, கனிவும், அன்பும் நிறைந்த ஓர் இனத்தவர் என்ற நற்பெயரையும், மேற்கண்ட நாடுகளில் பொதுவாகப் பெற்றுள்ளனர். இதன் பயனாக, மேற்கண்ட நாடுகளில் அவர்கள் அதிக பட்ச வேலை வாய்ப்புகளை பெறக்கூடியதாகவும் இருந்தது. மேற்கண்ட நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய புள்ளி விபரங்களை ஆராயும்போதும், பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், ஆய்வு நூல்களையும் பார்வையிடும்போதும், பொதுவாக ஈழத்தமிழர்களின் தரத்தையும், நடத்தையையும் மிகவும் வரவேற்றும், மதித்தும் தான் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.

1980 களில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் மேற்கு நாடுகளுக்கெல்லாம் அகதிகளாகச் சென்று அடைந்தபோது, அந்த நாட்டவர்கள் பெரும் அதிர்ச்சிக்கும் வெறுப்புக்கும் உள்ளாகி இருந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில், ஈழத்தமிழர்கள் பற்றி அவர்கள் நினைப்பு தவறானவை என்பதை ஒட்டுமொத்த ஈழத்தமிழர்களும் தமது நடத்தையால் நிரூபித்துக் காட்டி உள்ளனர் என்பதை எந்த சமூக ஆய்வாளர்களும் மறுப்பதாக இல்லை. உதாரணமாக ஈழத்தமிழர்கள், தமது கடின உழைப்பாலும், நடத்தையாலும் ஒரு நல்ல குடிமக்களாக, நல்ல குடும்பமாக, ஒற்றுமையும், ஒருமைப்பாடும் உள்ள ஒரு சமூகமாகத் தம்மை வெளிப்படையாகக் காட்டி நின்றனர். அத்தோடு, ஏனைய நாட்டவர்களைவிட ஈழத்தமிழர்கள் மிகவும் குறைந்த பட்சமான வீதத்தினரே குற்றம் புரிந்தவர்களாகப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. அவ்வாறான குற்றங்களும், வேலை செய்யும் அனுமதிப்

பத்திரம் இல்லாமல் வேலை செய்த குற்றங்களாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன.²⁴

ஆனால் மறுபுறத்தில், இலகுவாகப் பணம் தேடுவதில் நாட்டம் உள்ள மிகச்சிறு தொகையினர் போதைப் பொருள் கடத்தல், வங்கி அட்டைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல், சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் சீட்டு நடத்துதல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டனர். சீட்டு என்பது, ஒருவர் பலரிடம் மாதத் தவணையில் பணத்தைப் பெற்று, அதில் பங்கு பற்றியவர்களில் தேவையான ஒருவருக்கு முன்னுரிமை அளித்து அம்மாதத்திற்குரிய மொத்தப் பணத்தில் சுமார் 30-40 வீதமளவில் கழித்து விட்டு மீதிப்பணத்தைக் கொடுத்து, அந்த 40 வீதக் கழிவுப் பணத்தை மேற்படி சீட்டில் பங்குபற்றிய ஏனையவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பது ஆகும். அச்சீட்டுப் பொறுப்பாளர் பலரிடம் வாங்கிய மாதாந்தப் பணத்துடன் தலைமறைவாகுதல், அல்லது சீட்டில் பங்கு பற்றியவர் மொத்தப் பணத்தையும் எடுத்தவுடன் தலைமறைவாகுதல் போன்ற குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடுவதும் உண்டு. அத்தோடு அதிக பணம் வைத்து இருப்பவர்கள் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு 1000 யூரோக்களுக்கு மாதம் 40 யூரோ வட்டி வீதம் பெற்று பணத்தைக் கொடுத்து, பணம் வாங்கியவர் அதனைத் திரும்பச் செலுத்த முடியாமல் இருவருக்கும் இடையில் தகராறுகள், கைகலப்புக்கள் ஏற்படும்போது நீதித்துறை தலையிட்டுத் தண்டனை வழங்குவதும், மேலும் பெருந்தொகைப் பணத்தை வட்டிக்கு வாங்கியவர் தலைமறைவாவதும், பின்னர் அவ்வாறான நபர் சிறைத்தண்டனை அனுபவிப்பதும், ஆள்கடத்தல் போன்ற குற்றங்களுக்கும் ஆளாகிச் சிறையில் தள்ளப்படும் இருக்கின்றனர் என்பதனையும் மறுப்பதற்கு இல்லை. அரசியல் காரணங்களுக்காகத் தண்டனை பெற்றுச் சிறைவாசம் சென்ற இளம் ஈழத்தமிழர்களை இத்தகைய குற்றப் பிரிவுக்குள் அடக்குவது நியாயம் அற்றது. காரணம் ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒரு பயங்கரவாதப் போராட்டம் என்று மை பூசி அதனைப் பூதாகரமாக்கிய மேற்கண்ட நாடுகளின் அரசுகள், அதன் கொள்கை வகுப்பாளர்களின் தவறான விளக்கத்தாலும், கொள்கையாலும்தான் ஈழத்தமிழர்களுக்கு இந்நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. தமது பொருளாதார நலன்களுக்காகவும், மேலாதிக்க அதிகாரத்திற்காகவும் அலையும் நாடுகளின் உறவையும், அவைப்பையும் பேணுவதற்காகவே, மேற்கண்ட நாடுகளில் சில ஈழத்தமிழ் நாட்டுப் பற்றாளர்கள் சிறைவாசம் செல்ல நேரிட்டது. அவ்வாறான நாடுகளின் செயற்பாடுகள் பிழையானது, நியாயம் நீதி

அற்றது என்பதனை ஜனவரி 2010 இல் இடம்பெற்ற டப்ளின் சுயாதீன நீதிமன்றத் தீர்ப்பும், டிசம்பர் 2013 இல் இத்தாலி உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பும், ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமை ஆணையத்தின் பல்வேறுபட்ட அறிக்கைகளும் சாட்சியம் அளிக்கின்றன. ²⁵

ஈழத்தமிழர்களின் தனித்துவமான மனித நேயப்போக்கும், அவர்களின் பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறையும், குடும்பமாகவும், சமூகமாகவும், இணைந்து வாழும் தன்மையும், தமது தனித்துவங்களையும், அடையாளங்களையும், ஒருமைப்பாட்டையும் ஒருங்குசேரக் கட்டிக் காக்கும் போக்கும், தமது சமய, நம்பிக்கைகளை மதித்துப் பின்பற்றி வாழும் நெறிமுறையும், மாற்று இனத்தவர்களது கலாச்சாரம், விழுமியங்களை மதித்து உள்வாங்கும் பரந்த போக்கும் அவர்களை தாம் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் ஒரு நல்ல சமூகமாகத் தலைநிமிர்ந்து வாழ வைத்துள்ளது என்பதனையே பொதுவாகப் பார்க்க முடிகிறது. அவ்வாறாகத் தம் குடும்ப வாழ்க்கையையும், சமூக வாழ்க்கையையும், பொதுவாழ்க்கையும் பலப்படுத்துவதில் முதலாவது தலைமுறையினர் பல சவால்களையும், அர்ப்பணிப்புக்களையும், தியாகங்களையும், சமய, மொழி, பண்பாடு, கல்வி, தொழில், அரசியல், சார்ந்த பல்வேறு துறைகளில் சாதித்து ஒரு குறுகிய காலத்திற்குள் தமது இரண்டாவது தலைமுறையினரை ஒரு கௌரவமான, உயரிய நிலைக்கும்கொண்டு வந்துள்ளனர். அவ்வாறான அவர்களின் செயற்பாடுகள், சாதனைகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கோட்டுக் காட்டுவது மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

மேற்கண்ட நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் சுமார் 90 விழுக்காட்டினர் இந்து மதத்தின் ஒரு பிரிவான சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதனைப் புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. சைவ சமயம் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அறம், தர்மம், நீதிநெறி, ஒழுக்கம் போன்ற விழுமியங்களைப் போதித்து, மக்களை நல்வழிப் படுத்துவதை நோக்கமாகவும், கோட்பாடாகவும் கொண்டு விளங்குகிறது. அத்தோடு கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியங்கள் சார்ந்த விழுமியங்களைத் தன்னகத்தே உள்ளடக்கி இருக்கின்றது. ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும் பான்மையினர் சைவ சமயத்தையும், அதன் நெறிமுறைகளையும் தழுவி வாழ்பவர்கள். மேற்கண்ட நாடுகளுக்கு அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்றபோது, அந்நாடுகளில், சைவக் கோயில்கள் கிடையாது. எனவே, தமது சைவ நெறிமுறைகளைத் தழுவி வாழ்வதன் பொருட்டும், தமது பிள்ளைகளுக்கு சைவ நெறிமுறைகளைப் போதித்து நெறிப் படுத்துவதற்கும், தமது கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியங்களைப் பேணிக்

காப்பதற்கும், அவர்கள் தம்மைப் பல வழிகளிலும் அர்ப்பணிக்க வேண்டியவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

1980 களில் மேற்கண்ட நாடுகளுக்கு வந்த ஈழத்தமிழர்கள், தமது வீடுகளில் பூசை அறைகள் அமைத்து, தமது குடும்பத்தினருடனும், நெருங்கிய உறவினர்களுடனும் இணைந்து, சைவ சமயக் கடவுள் சிலை வழிபாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். தொழிற்சாலைப் பகுதிகளில் சில சிறிய இடங்களை வாடகைக்கு எடுத்து அங்கு தமது கடவுள்களின் சிலைகளை வைத்து, பல குடும்பங்கள் சேர்ந்துக் கடவுள் வழிபாடுகளை விரிவுபடுத்தினர். காலப்போக்கில், தற்காலிகக் கோயில்களில் சேர்க்கப்பட்ட காணிக்கைகளுடன், பல நன்கொடைகளையும் பெற்று ஒரு நிலத்தை வாங்கி, கடந்த 25 ஆண்டுகளில் சிறியதும், பெரியதுமாக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கோயில்களைக் கட்டி, சமய வழிபாடுகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். திருவிழா நாள்களில் பூசைகள் சிறப்பாகவும் விமரிசையாகவும் நடைபெற்று வருகின்றன. அக்கோயில்களிலேயே, தமிழ் மொழி, நாட்டிய வகுப்புகளும் இளம் தலைமுறையினருக்குப் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றது. கலாச்சார நிகழ்வுகள், திருமண வைபவங்களும் வழமையாக நடைபெறுகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் தமது தாய்நாட்டில் பல மறுவாழ்வுப் பணிகளையும், ஆதரவு அற்ற குழந்தைகள், வயோதிபர்கள் போன்றோர்களைப் பராமரிக்கும் நிறுவனங்களுக்கு நிதி உதவியும் செய்து வருகின்றார்கள். ஆனால், சில குறிப்பிட்ட கோயில்களே சமூக நலச்சேவைகளைத் தமது தாய் நாட்டில் செய்து வருகின்றன. பல கோயில்கள் இலாப நோக்கத்தில் இயங்கி வருவதையும் காண முடிகிறது. அவ்வாறான கோயில் உரிமையாளர்கள் பெரும் செல்வந்தர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஒட்டு மொத்தத்தில், சகலரும் ஒன்று கூடுகின்ற கலாச்சார மையமாகக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. ஈழத்தமிழரின் தேசிய அடையாளத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் காட்டி நிற்பதோடு, பண்பாட்டுக் கலாச்சார விழுமியங்களைப் பாதுகாக்கும் மையப் பகுதியாகவும் கோயில்கள் திகழ்கின்றன.

ஈழத்தமிழர்கள் மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள அரச சார்பான சமூக சேவை நிறுவனங்கள், கல்வி நிலையங்களில், அந்தந்த நாடுகளில் பேசப்படுகின்ற மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய கட்டாய நிலைப்பாட்டில் காணப்பட்டனர். அம்மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றால்தான் தொழில் களைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புகளும், தம் பிள்ளைகளைக் கல்வியில் ஊக்குவிப்பதற்கும், தமது அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சனை, சமூகப்

பிரச்சினைகளை அந்த நாட்டு அலுவலகங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு சுமுகமாகத் தீர்ப்பதற்கும் வழி பிறக்கும் என்பதில் மிகவும் தெளிவாகவும் அக்கறையுடனும் இருக்கின்றார்கள். கடந்த கால் நூற்றாண்டில் அதிகபட்சமான ஈழத்தமிழர்கள் அந்நாட்டு மொழிகளில் சரளமாகப் பேசும் அளவிற்குத் தேர்ச்சி அடைந்து உள்ளார்கள். 20 விழுக்காட்டினர் அந்த நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள் சேர்ந்து தொழில்சார் கல்வியையும், பட்டப் படிப்பையும் வெற்றிகரமாக முடித்து இருக்கின்றார்கள். ²⁶

தமது கல்வியினூடாக, அரசு தனியார் துறைகளில் கௌரவமான தொழில்களைப் பெறக் கூடியதாகவும் இருந்தது. குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர் மொழி பெயர்ப்பாளர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஆனால், இரண்டாவது தலைமுறையினர், தொடக்கப்பள்ளி முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் கல்வி வாய்ப்பினைப் பெற்று வருகின்றார்கள். அப்பள்ளிகளில் ஆங்கிலமும் கட்டாயப் பாடமாகப் போதிக்கப்படுகிறது. அத்துடன், தமிழ் மொழியையும் அரசு பள்ளிகளில் போதிக்கக்கூடிய வசதிகளையும் அந்த நாட்டுக் கல்வி இலாகா செய்து கொடுத்துள்ளது. ²⁷ அவர்களுக்கு அம்மொழிகளில் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு நல்வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது. ஈழத்தமிழர்கள், தமது தாய்மொழியைத் தமது உயிருக்கு மேலாக நேசிக்கும் மொழிப் பற்றுக் கொண்டவர்கள். புலம்பெயர் நாடுகளில் வசிக்கின்ற தமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்றுத் தருவதற்காகத் தம்மை முற்றும் முழுதுமாக அர்ப்பணித்து வருகின்றார்கள். ²⁸

அத்தனை தமிழ்ப் பள்ளிகளிலும் ஆண்டுதோறும் கலை விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. பேச்சுப் போட்டிகள், நாடகம், நாட்டியம், அவற்றிற்கான பரிசு வழங்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தி மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்தி வருகின்றனர். ஈழத்தமிழர்கள் அனைவரும் வார இறுதி நாட்களில் ஒன்று கூடுகின்றமையும், இளம் தலைமுறையினரைப் பயிற்றுவிப்பதும், அவர்களுக்கு இடையில் ஓர் இறுக்கமான பிணைப்பினையும், ஒற்றுமையையும் ஒருங்கிணைப்பையும் ஏற்படுத்தி வருகின்றது. தமிழ் மொழி நிகழ்வுகளின் வழியாகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தையும், தமது தனித்துவத்தையும் பேணிக் காக்கக் கூடிய வாய்ப்புகளும் அவர்களுக்குக் கிடைத்து உள்ளன. அதன் வழியாக, அவர்களின் தேசிய விடுதலைக்கு மாபெரும் மக்கள் சக்தியினையும் வழங்கி வருகின்றது.

ஆங்கிலம் நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் உள்ள தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழியில் சரளமாகப்பேசக் கூடியவர்களாகவும் ஓரளவு எழுத வாசிக்கக் கூடியவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஆனால், ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளில் உள்ள தமிழ் இளம்தலைமுறையினர் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெற்று, தமிழில் பேசுகின்ற அல்லது எழுதி வாசிக்கின்ற நிலைமை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. விதிவிலக்காக, கனடா நாட்டில் உள்ள தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் அங்குள்ள தமிழ் பாடசாலைகளிலும், அதன் நிர்வாகிகள், ஆசிரியர்களின் முயற்சியின் பலனாக பெரும்பாலும், தமிழ் மொழியில் பேச, எழுத, வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள்.

ஓர் இனத்தின் அடையாளத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் அழிக்க வேண்டுமெனில், அவர்களுடைய மொழியை அழிப்பதுதான் ஒரே வழி என்பது பல இனவாத நாடுகளின் அரசுகளுடைய கொள்கையாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால், மேற்கண்ட நாடுகளின் அரசுகள் தமிழ் மொழியைப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் ஈழத்தமிழர்களுக்குப் பல உதவிகளை வழங்கி வருகின்றன. ஈழத்தமிழர்களும், தமிழ் மொழியை அழிய விடாது காப்பதற்காகத் தம்மால் முடிந்தவரை கடமை ஆற்றி வருகின்றனர். பல்வேறு அமைப்புகளை நிறுவி, இளம் தலைமுறையினரிடம் தமது தாய் மொழியைக் கையளிப்பதில் வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள். அந்த இளம் தலைமுறையினர், தமக்கு அடுத்த தலைமுறையினருக்குத் தமிழ் மொழியைக் கையளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு உள்ளது.

மேற்கண்ட நாடுகளில் சைவக் கோயில்கள், தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பரவலாக நிறுவப்பட்டதுபோல் பல நூற்றுக்கணக்கான சமூக நிறுவனங்களும் பல்வேறு நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்டு செயல்பட்டு வருகின்றன. தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாட்டிலும், தமது தாய் நாட்டிலும், சேவைகளை வழங்கக்கூடிய சமூக நல நிறுவனங்கள், கலை பண்பாட்டைப் பேணிப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு பரத நாட்டியம், நாடகம், வீணை, தவில், மிருதங்கம், புல்லாங்குழல் பயிற்றுக் கூடங்கள், அல்லல்படும் தாய்நாட்டுத் தமிழர்களுக்குத் தமது உதவிகளை வழங்கக்கூடிய மறுவாழ்வு அமைப்புகள் போன்றவை, உலகமெங்கும் வாழ்கின்ற தமிழர்களை இணைத்து வைத்திருக்கும். புதினப் பத்திரிகைகள், வானொலி,

தொலைக்காட்சி போன்ற நிறுவனங்கள் தமது பொருளாதார அடித்தளத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கான வணிக நிறுவனங்கள், தமது தேச விடுதலையை முன்னெடுத்துச் செல்லும் இலட்சியப் போக்குக் கொண்ட பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகள் என பல நூற்றுக்கணக்கான நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டு, பல்வேறு வழிவகைகளில் தொண்டு ஆற்றி வருகின்றன. இதன் மூலம், மேற்கண்ட நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் தம்மை ஒரு நிரந்தரமான குடிமக்களாக, சமூகமாக மாற்றிக் கொண்டார்கள் என்பதனையும், நல்ல கட்டமைப்பும், ஒருமைப்பாடும், தனித்துவமும் கொண்ட ஒரு தேசிய இனம் என்பதனையும், தாய் நாட்டோடு இறுக்கமான உறவுகளைப் பேணி வரும் தனித்துவமான இனம் என்பதனையும், தாய் நாட்டின் விடுதலையில், தமது மக்களின் விடியலில் அக்கறை கொண்டவர்கள் என்பதனையும் மிகத் தெளிவாக நிரூபித்து இருக்கின்றார்கள்.

மேற்கண்ட நாடுகளில் ஈழத்தமிழர் தமது முதலாவது தலைமுறையினரின் கல்வியில் காட்டிய அக்கறைக்குப் பன்மடங்கு மேலாகத் தமது பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டும் பண்பையும், போக்கையும் கொண்டவர்கள். சுமார் 90 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்களின் இரண்டாவது தலைமுறையினர் பல்கலைக்கழகம் சென்று படித்துப் பட்டம் பெற்றவர் களாகவும், அரசு, தனியார், நிறுவனங்களில் கௌரமான தொழில்களைப் பெற்று, அதிக வருமானம் பெற்று வாழ்வதைப் பரவலாகக்காண முடிகின்றது. இதன் பயனாக, அவர்கள் ஒரு முன்னேற்றமான, முற்போக்கான தன்மை கொண்ட (Upward Mobility) இளம் தலைமுறையாகப் பரிணமிக்கின்றார்கள். இளம் தலைமுறையினருள் 10 விழுக்காட்டுக்குக் குறைவானவர்களே, தமது கல்வியைத் தொடராமல் இடைநிறுத்தியும், நல்ல தொழில் வாய்ப்பைப் பெறாதவர்களாகவும், பல குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடுவதாகவும் அறிய முடிகிறது. ஆனால், பெரும்பாலான இளம் தலைமுறையினரின் கல்வி, தொழில் சாதனைகள், அவர்கள் பெற்றோருக்கும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழ் இனத்துக்கும் ஒட்டுமொத்தமான ஈழத்தமிழர்களுக்கும், ஈழதேசத்திற்கும் மேற்கண்ட நாடுகளில் நற்பெயரையும், நன்மதிப்பையும் கொடுத்துள்ளது என்பதனை யாரும் மறுக்க முடியாது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டில் ஈழத்தமிழர்கள் தமது கடும் உழைப்பால் தொழில் வணிக முயற்சிகளால், பொருளாதார நிலைமைகளில் நல்லதொரு அடித்தளத்தை அமைத்து அதன் வளர்ச்சிக்குத் தொடர்ந்து பாடுபட்டு வருகின்றார்கள். குறிப்பாக, ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் இடம்

பெறாத நாடுகளான சுவீட்சர்லாந்து, நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளில், சாதாரணத் தொழில் புரியும் ஈழத்தமிழர்கள் அதிக வருமானம் பெறுபவர்களாகவும், வசதியான வீடுகளில் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால், ஐரோப்பிய ஒன்றியத்திற்கு உட்பட்ட நாடுகளான பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் தொழில்புரியும் சாதாரணமான ஈழத்தமிழர்கள் மிகவும் குறைந்த ஊதியத்தையே பெறுகின்றனர். எனவே, மிகவும் குறைந்த பட்ச வாழ்க்கை வசதிகளுடன் வாழ்வதையே பரவலாகக் காண முடிகிறது.

புலம்பெயர் ஈழத்தமிழர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர், பல்வேறுபட்ட சிறியதும், பெரியதுமான தொழில், வணிக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருவதைப் பரவலாகக் காணலாம். பிரான்ஸ் நாட்டில், லா சப் பேல் நகரத்தில் செறிந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பல்வேறு வணிக நிறுவனங்களை நடத்தி வருகின்றனர். பல உணவகங்கள், சிற்றுண்டி விடுதிகள், சிறியதும், பெரியதுமான சந்தைக் கடைகள், மரக்கறிகள், பழங்கள், வீடியோ கடைகள், அலைபேசிக் கடைகள், இணையத்தளம், பத்திரிகைக் கடைகள், புத்தகச் சாலைகள் போன்ற நிறுவனங்கள், பயண ஒழுங்கு நிறுவனங்கள், பணப்பரிமாற்ற வங்கிகள், பல்வேறுபட்ட புடவைக் கடைகள், நகைக் கடைகள், அலங்காரப் பொருள் கடைகள், முடி அலங்காரக் கடைகள், பூக்கடைகள், இறைச்சி, மீன் கடைகள் போன்ற ஒரு சமூகத்திற்குத் தேவையான சகல நிறுவனங்களையும் நடத்தி வருகின்றார்கள். தமிழ்த் திரைப்படப் பாடல்களும், பக்திப் பாடல்களும், திரைப்படங்களும் எந்நேரமும் காதுக்கும், கண்களுக்கும் விருந்து அளித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. சகல கடைகளும், தமிழ் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்ட விலாசப் பலகைகளைத் தாங்கி நிற்பதோடு, தமிழ் மொழியில் பல்வேறு துறை சார்ந்த விளம்பரங்களையும் தாங்கி நிற்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழ்த் தேசத்தின் ஒப்பற்ற தலைவனாக அவர்களால் மதிக்கப்படும் தேசியத் தலைவரின் பெரியதும், சிறியதுமான படம் ஒட்டாத கடைகளைக் காண்பது அரிது என்றே சொல்லலாம். குறிப்பாக ஈழத்தமிழரின் ஒரு பண்பாட்டு மையமாக, ஒரு சிறிய தமிழ் ஈழம் என்ற உணர்வை சகல மட்டத்தினருக்கும் ஏற்படுத்தி பாரிய சக்தியைக் கொடுக்கின்றது. பிரான்ஸ் தவிர்ந்த ஏனைய மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளில் உள்ள ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு நகரங்களில் பரந்து வாழ்வதால், பாரிசில், லா சப்பேலில் காணப்படுவதுபோல் ஒரு சமூக நிலைமை அவ்வளவாகக் காண முடியாத நிலை உள்ளது. லா சப்பேலில்

காணப்படும் தமிழ் ஈழம் என்ற உணர்வை, கோலாலம்பூரில், பிறிக்பீல்டில் (Brickfield) உள்ள சின்ன யாழ்ப்பாணம் (Little Jaffna) என்று அழைக்கப்படும் நகரமும் ஏற்படுத்துவதை உணர முடிகின்றது. இவ்விரு நகரங்களும் ஈழத்தமிழர்களின் இறுக்கமான ஒருமைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சமூக வலைப்பின்னல் மையமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவர்கள் வாழும் நகரங்களில் பாரிஸ்-லா சப்பேல் நகரில் உள்ளது போலவே சகல வகையான வணிக நிலையங்களையும் உருவாக்கி இருக்கின்றார்கள். அவை, தமிழர்களின் இன, மொழி, தேசிய, அடையாள மையங்களாகவே காணப்படுகின்றன. குறிப்பிடத்தக்க அளவில் ஈழத்தமிழர்கள் பாரிய, பன்னாட்டு வணிக நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக உள்ளார்கள். பல கோடிக்கணக்கான பெறுமதிகளைக் கொண்டு, அவைகள் தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக வீறுநடை போட்டு வருவதையும் காண முடிகின்றது.

தமது தாய் நாட்டின் அரசியல் தலைவிதியை மாற்றுவதற்கும், அம்மக்களின் அவலங்களைப் போக்குவதற்கும் பல்வேறுபட்ட அரசியல் அமைப்புகளும், அதன் அமைப்பாளர்களும் தமது தொடர்ச்சியான ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்களையும், ஆர்பாட்டங்களையும், செயல் விளக்கக் கூட்டங்கள், ஒன்றுகூடல்கள், கருத்து அரங்குகள், மகாநாடுகள் போன்றவற்றையும் தொடர்ந்து நடத்தி, தமிழ் ஈழ விடுதலையை விரைவுபடுத்தும் முயற்சிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

2009 இல் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் மெளனிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் சகல அமைப்புகளும், மிக ஆர்வத்தோடும், உற்சாகத்தோடும், தியாக உணர்வோடும், போராட்டத்தின் முன்னெடுப்பிற்காகவும், வெற்றிக்காகவும் இராப்பகலாகத் தமது பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்துள்ளனர். ஆனால், 2009 க்குப் பின்னர், அரசியல் அமைப்புகள் பல்வேறுபட்ட பின்னடைவுகளைச் சந்தித்து இருப்பதையே காண முடிகிறது. இதற்குப் பல்வேறு சமூக அரசியல் காரணங்கள் பின்புலத்தில் இருந்து வருவதையே அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஈழத்தமிழர்கள் தமது குடும்பம், தமது நெருங்கிய உறவினர்கள் என்ற வட்டத்திற்குள் நின்றுகொண்டு அதனைச் சுற்றிச்சுற்றியே தமது அர்ப்பணிப்புகளையும், தியாகங்களையும் செய்பவர்கள் என்றும், அவ்வாறான குறுகிய வட்டச் சுயநல மனப்பான்மை (Parochial Attitude) அவர்களின் புவியியல், சமூகப் பின்ணனி, சமூகக் கட்டமைப்பு

ஆகியவற்றில் இருந்து அவர்களின் முன்னோர்களால் வழங்கப்பட்ட பாரம்பரியச் சொத்தாகவும் (Legacy) அது ஈழத்தமிழர்களோடு தொன்று தொட்டே (Primordial Attitude) பரம்பரையாக வந்த நோய் எனவும், அவர்களின் தேசத்தில் பொதுநன்மை கருதி தொலைநோக்கோடு தேவையானவற்றைச் செய்வதற்கும், தம்மை அர்ப்பணிப்பதற்கும், அடிப்படைக் குணாதிசயங்கள் அவர்களைத் தடுக்கும் காரணிகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவர்கள் தமது சமயத்திற்கும், கலை பண்பாடு அரசியல் போன்றவற்றிற்கும் தமது சேமிப்பில் இருந்து ஒரு சிறுதொகைப் பணத்தைக் கொடுக்க முன்வருகின்றார்கள் என்றால், அது அனேகமாக சுயநலத்தின் அடிப்படையிலும் பயத்தின் காரணத்தினாலும், தமது சொந்தப் பெருமை காரணமாகவும் செய்வார்கள் என்றும், ஆனால் இதற்கு அப்பாலும் தேசம் பற்றிய தொலைநோக்குள்ள, தாராள மனங்கொண்ட பலர் ஈழத்தமிழர்கள் மக்கள் மத்தியில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களால்தான் ஈழத்தமிழர் சமூகம் எமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, அரசியல் சார்ந்த துறைகளில் வளர்ச்சியும், எழுச்சியும் கொண்டு ஓரளவு முன்னேறிச் செல்கின்றது.

அத்தியாயம் நான்கு

சமய, கலை, பண்பாடு, மொழி அடையாளங்கள்

இந்த அத்தியாயத்தில், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் சமய, கலை, மொழி, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பற்றி முக்கியமான தரவுகளையும், புள்ளி விவரங்களையும் உள்ளடக்கிச் சுருக்கமாக ஆய்வு செய்யப்படும். இந்தியா-தமிழ்நாடு, மலேசியா, சிங்கப்பூர், அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க், அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களின் செயற்பாடுகள், சாதனைகள், எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் முதன்மையாக இடம்பெறும். மேற்கண்ட நாடுகளுள், சில நாடுகள் தனித்தனியாகக் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டும், தேவை கருதி பொதுவான விடயங்களில் எல்லா நாடுகளும் ஒருங்குசேர்த்தும் நோக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாதது ஆகும்.

ஈழத்தமிழர்களின் சமயப் பற்று, சமய வளர்ச்சி, (Religious Affiliation) சமய எழுச்சி பற்றி நோக்குவதுடன், அவற்றின் வழியாகத் தமது கலை, பண்பாட்டு, விழுமியங்களை ஒருங்கிணைத்து, அவைகளைப் பின்பற்றிப் பாதுகாத்து, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தம் வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்தி வாழ்ந்து வருவதை ஆய்வு செய்வதாகவும் இந்த அத்தியாயம் இடம் பெறுகின்றது. புலம் பெயர் நாடுகளில் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினர், புதியதொரு சூழ்நிலையில், அறிவியல்பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் நவீன உலகத்தில், தமது சமய வாழ்வை, சமய நம்பிக்கையை எவ்வாறு பின்பற்றுகின்றார்கள் என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை காணும் வகையில் இந்த ஆய்வு இடம் பெறும்.

ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்க்கை, இந்து சமயத்தின் ஒரு முக்கிய பிரிவான சைவ சமயத்தோடு மிகவும் நெருக்கமாகப் பின்னிப் பிணைந்தது ஆகும். வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்து, அவர்கள், அதன் தத்துவங்கள்,

கோட்பாடுகள், நடைமுறைகளைத் தம் அன்றாட வாழ்க்கையோடு இணைத்து, அதனைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இலங்கையில் தமிழர்தான் மூத்த குடிகள், அவர்கள்தான் அந்நாட்டைப் பண்டைக் காலத்தில் இருந்து ஆண்டு வந்தவர்கள், அவர்களது சைவ சமயம்தான் தொடக்கத்தில் இலங்கையில் இருந்தது என்பதை, இலங்கையின் உண்மையான வரலாறைத் தெரிந்துகொண்ட வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மறுக்க முடியாது. ஆனால், பௌத்த சமயத்தின் வருகையால், சிங்கள இனத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், தமிழர்களைப் பின்தள்ளியது. சிங்களவர்கள் தம்மை முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

தமிழர்கள் தம்மையும், தமது நாட்டையும் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்ற நம்பிக்கையில், தமது தெய்வங்களுக்குக் கோயில் கட்டி வழிபடுகின்ற வழக்கத்தைக் கொண்டவர்கள். கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, வடக்கில் நகுலேஸ்வரம், கிழக்கில் கோணேஸ்வரம், மேற்கில் திருக்கேதீஸ்வரம், தெற்கில் தொண்டேஸ்வரம் ஆகிய இடங்களில் நான்கு சிவன் கோயில்களைக் கட்டி, தமது முழு முதற் கடவுளாகிய சிவனைக் காவல் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தனர்.¹

கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்த மதம் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பாகவும், பாழி, சமஸ்கிருத மொழி ஆகியவற்றில் இருந்து தோற்றம் பெற்ற சிங்கள மொழிக்கும் முன்பாக, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மேற்கண்ட சைவக் கோயில்கள் தோற்றம் பெற்றன என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இதற்கு ஆதாரமாகக் கூறுவதானால், கி.பி. 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், தமிழ் நாட்டில் சைவ சமயம் மிகவும் உச்சம் பெற்ற காலகட்டத்தில், நான்கு நாயன்மார்களுள் ஒருவரான திருஞான சம்பந்தர், கோணேஸ்வரத்தில் உள்ள சிவன் கோயிலின் சிறப்பையும், மகிமையையும் புகழ்ந்து பாடி இருக்கின்றார்.² அப்பர் சுவாமிகள் திருக்கேதீஸ்வரத்திற்கு வந்து சிவனை வழிபட்டு அத்தலத்தின் சிறப்பையும் பாடி இருக்கின்றார். அவர்கள் பாடல்களில் மேற்கண்ட கோவில்கள் எவ்வளவு சிறப்பாகவும், பாரிய அமைப்பாகவும் இருந்துள்ளது என்பதனை அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறாயின் மேற்கண்ட கோயில்கள் பௌத்த மதம் இலங்கைக்கு வருமுன்பே கட்டப்பட்டு வழிபாடுகள் நடந்திருக்க இருக்க வேண்டும். பௌத்தம் வரும்முன், இலங்கையை ஆட்சி செய்த தமிழ் அரசர்களும், சைவ சமயத்தையே தமது மதமாகக் கொண்டு உள்ளார்கள்.³

ஈழத்தமிழர்கள் சிங்களவர்களால் பின்தள்ளப்பட்டபோது, இலங்கையின்

வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளைத் தமது தாயகமாக ஆக்கிக் கொண்டனர். அங்கே மூலை முடுக்கெல்லாம் சிறியதும் பெரியதுமாக ஆயிரக்கணக்கான சைவக் கோயில்களைக் கட்டி, பூசைகள் செய்து வழிபட்டு, தொடர்ச்சியாகப் பல விழாக்களைக் கொண்டாடி வந்தார்கள். சிங்கள அரசு ஈழத்தமிழர்களை இனப்படுகொலை செய்யத் தொடங்கியது முதல், சுமார் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து, உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்தனர். ஆயினும் அவர்களது சமய நம்பிக்கை, கலை, பண்பாட்டு, மொழி விழுமியங்களைச் சிங்கள இனவாத அரசால் பறிக்க முடியவில்லை. ஈழத்தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமது சமய உணர்வுகளை விதைத்து முளைக்க விட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்து வருகின்றார்கள்.

ஈழத்தமிழர்களுள் மிகச் சிறுபான்மையினர் கத்தோலிக்க, புரட்டஸ்தாந்து மதங்களைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். போர்த்துகீசர் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் ஈழத்தைக் கைப்பற்றியபோது கத்தோலிக்க மதமும், ஒல்லாந்தர்கள், போர்த்துகீசரிடம் இருந்து 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் ஈழத்தைக் கைப்பற்றியபோது புரட்டஸ்தாந்து மதமும் பரப்பப்பட்டன. கணிசமான தமிழர்கள், வலுக்கட்டாயமாகவும், தமது சொந்த நலன் கருதியும் மதமாற்றத்திற்கு உட்பட்டனர். ⁴ அவர்களைத் தொடர்ந்து, 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ஒல்லாந்தரிடம் இருந்து பிரித்தானியர்கள் தமிழ் ஈழத்தைக் கைப்பற்றியபோது, சகலருக்கும் மத சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. எனவே, கிறிஸ்தவர்களாக மாறிய 60 விழுக்காடு சைவர்களுள், சுமார் 80 விழுக்காட்டினர் மீண்டும் தமது சைவ சமயத்திற்குத் திரும்பி விட்டனர். ⁵ எனவே இப்போது, ஈழத்தமிழர்களுள் மிகக்குறைந்த வீதத்தினரே தொடர்ந்து கிறிஸ்தவர்களாக இருந்து வருகின்றனர். அவர்களுள் கணிசமான தொகையினர் 1970 களில் தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து, பல்வேறு நாடுகளில் அகதிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்நாடுகளில் உள்ள கிறித்துவத் தேவாலயங்களில் தமது வழிபாடுகளைத் தொடர்ந்து வருகின்றனர்.

முதலில் தமிழ்நாட்டில் உள்ள அகதி முகாம்களிலும், அகதி முகாம்களுக்கு வெளியிலும் வாழும் ஓர் இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் சமய, மொழி, பண்பாட்டு, கலை நிலைமைகள் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் காண்போம். தமிழ்நாட்டில் கோயில்கள் இல்லாத தெருக்களோ, ஊர்களோ, நகரங்களோ இல்லை என்கின்ற அளவிற்கு மூலை முடுக்கெல்லாம் சைவக் கோயில்களும், கிறிஸ்தவ ஆலயங்களும்

காணப்படுகின்றன. இதனால் ஈழத்தமிழர்கள் இங்கு கோயில்களைக் கட்ட வேண்டிய தேவை இல்லை. நிலம் வாங்கி, அதில் கோயில் கட்டுவதற்குச் சட்டப்படியான அனுமதியை இந்திய மத்திய, மாநில அரசுகளிடம் இருந்து பெறவும் முடியாது; கோயில்கள் கட்டும் அளவிற்குத் தேவையான பண வசதியும் அவர்களிடம் இல்லை.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின் சைவ வழிபாடு, சமயம் சார்ந்த வாழ்க்கை முறை, நெறிமுறைகள் என்பன மிகவும் தீவிரம் பெற்ற ஒன்றாக இருந்து வருகின்றன. தமிழ்நாடு முழுவதும் பழம்பெருமை வாய்ந்த சிவாலயங்களும், பல்லாயிரக்கணக்கான சைவக் கோவில்களும் இருப்பதும், ஈழத்தமிழர்களைச் சைவ சமய வழிபாட்டில் மிகவும் ஆர்வத்தோடு பங்கெடுக்க வைத்துள்ளது. போரினால் பாதிக்கப்பட்டு, தமது பிள்ளைகள், கணவன் அல்லது மனைவியை இழந்து, உறவினர்களை இழந்து, கொடிய துன்பங்களோடு வாழும் அவர்களது மோசமான மனநிலையில், கோயில் வழிபாடும், கடவுள் நம்பிக்கையுமே ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து வருகின்றது. இதன்விளைவாக அவர்கள் தீவிரமான சமய நம்பிக்கை உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்த ஈழத்தமிழர்களும் அவ்வாறான நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். சைவத் தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதற்கு உரிய சகல வசதிகளும், வழிகளும் தமிழ் நாட்டில் பரவலாகக் காணப்படுவதால், நாட்டியம், நாடகம், சங்கீதம் போன்ற கலைகளைப் பார்த்து இரசிக்கவும், அக்கலைகளைத் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்றுவிக்கவும் அதிக வாய்ப்பு வசதிகளைப் பெற்று இருக்கின்றார்கள்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழரின் பண்பாடும், ஈழத்தமிழரின் பண்பாடும் ஒரே தன்மை வாய்ந்தவையே. விருந்தோம்புதல், தாய் தந்தையரைத் தெய்வமாக மதிக்கும் மனப்பாங்கு, பெரியோரை மதித்து நடத்தல், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை, (Extended family system), பாரம்பரிய உடை, பாவனைகள், உணவு வகைகள் என இவை அனைத்துமே இருவருக்கும் பொதுவானவை. எனவே, ஈழத்தமிழர்கள் தமது தாய் நாட்டில் எவ்வாறு தமது சமய, கலை, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை மதித்தும், போற்றியும் வாழ்ந்தார்களோ, அதேபோலத்தான் தமிழ் நாட்டுச் சூழலிலும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆனால், அவர்கள் பேசுகின்ற பேச்சுத் தமிழ், தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள் பேசுகின்ற உச்சரிப்புக்களைக் கொண்டதாக மாற்றம் அடைந்து செல்வதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், திரைப்படங்களின் அபரிமித வளர்ச்சி உலக சமுதாயத்தை ஆட்டிப் படைக்கும் ஒரு கருவியாகப் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது. இந்தித் திரைப்படங்களும், தமிழ்த் திரைப்படங்களும், ஹாலிவுட் திரைப்படங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கின்ற அளவிற்கு வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றன. ஆனால், அத்தகைய திரைப்படங்களில் காண்பிக்கப் படுகின்ற காட்சிகளுக்கும், மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் பாரிய வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. பெரும்பாலான திரைப்படங்கள் பெரும்பாலும் வணிக நோக்கில் இலாபத்தை மட்டுமே குறியாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்படுகின்றன. அவைகளைத் தமிழ் நாட்டு மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையோடும், அவர்களின் பண்பாட்டு வாழ்க்கையோடும் தொடர்புபடுத்த முடியாத அளவிற்கு அவர்களின் வாழ்க்கை முறை இறுக்கமான, கட்டுக்கோப்புள்ள சமய, கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களோடு பின்னிப்பிணைந்து இருக்கின்றது என்பதே உண்மை ஆகும்.

மலேசியத் தீபகத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுடைய சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு என்பன தொடக்கத்தில் பெரும் சவால்களை எதிர்கொண்ட போதிலும், இரண்டாவது, மூன்றாவது தலைமுறையினரின் காலப்பகுதியில் மேற்படி விழுமியங்கள் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் (Dimension), நெகிழ்வுத் தன்மையையும் (Flexibility) உள்வாங்கி, உயர் நிலையை அடைந்து இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், தமது சமய வழிபாடுகளையும், மொழி, கலை, பண்பாடு, பொழுதுபோக்கு போன்ற சமூகம் சார்ந்த தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதற்கு, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, அமெரிக்கா, கனடா, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஆரம்பத்தில் இருந்து தொடங்க வேண்டி இருந்தது போலத்தான் மேற்கண்ட இரு நாடுகளிலும் இருந்தது. ஆனால், அதே காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் இருந்தும் பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்றதனால், அவர்களது பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு உறுதுணையாக அமைந்தன.

தொடக்கத்தில், தமது வீடுகளில் இருந்த அறைகளில் குல தெய்வங்களை வைத்து வழிபடத் தொடங்கி, பின்னர் சிறிய நிலங்களை வாங்கி, அதில் மிகச் சிறிய கோயில்களைக் கட்டினர். பின்னர், பல ஆயிரக்கணக்கான இந்தியத் தமிழர்கள், ஈழத்தமிழர்களது அயராத

முயற்சிகளால், இன்றுவரையிலும் மலேசியத் தீபகற்பத்தில் சுமார் 1700 க்கும் மேற்பட்ட சைவக் கோயில்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ⁶ தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழ்கின்ற பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில், சிறு தெய்வங்களுக்கான கோயில்களைக் கட்டினர்; ஈழத்தமிழர்கள் சைவ சமயத்தின் முதன்மைப் பெருந்தெய்வங்களான சிவன், முருகன், பிள்ளையார், அம்மன் போன்ற தெய்வங்களுக்கான கோயில்களைத் தாம் வாழும் நகரப் பகுதிகளில் கட்டி வழிபடத் தொடங்கினர். தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் கட்டிய கோயில்களுள் பெரும்பாலானவை சிறியவையே. அவற்றுள் பல கோயில்கள் தொடர்ச்சியான வழிபாடு இன்றிச் செயல் இழந்து காணப்படுகின்றன. பல சிறிய கோயில்கள் நிரந்தரமாகப் பூட்டி வைக்கப்பட்டு உள்ளன. ஈழத்தமிழர்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவு பாரிய கோயில்களைக் கட்டி, வேளாவேளைக்குப் பூசைகள் நடத்தி, தைப்பொங்கல், தைப் பூசம், தீபாவளி, புத்தாண்டு, நவராத்திரி, சிவராத்திரி, கந்த சஷ்டி போன்ற சிறப்பு நாள்களில் மிகவும் கோலாகலமான திருவிழாக்களையும் நடத்திக் கொண்டாடி வருகின்றார்கள். இக்கோயில் பூசைகளிலும், விழாக்களிலும் பல்லாயிரக்கணக்கில் சைவர்கள் கலந்து கொள்கின்றார்கள். தேரோட்டம், காவடி எடுத்தல் போன்ற சமயச் சடங்குகளும் நிகழ்கின்றன. திருமணங்கள், சமயச் சொற்பொழிவுகள், பல்வேறு வகையான நாட்டியம், நாடகம், இசை நிகழ்ச்சிகள் அரங்கேறுகின்றன. சிறப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், கோயில்கள் தமிழர்கள் ஒன்றுகூடும் இடங்களாகவும், சமய, கலை, பண்பாட்டு மையமாகவும், அனைவரும் சைவத் தமிழர்கள் என்ற அடையாளத்தையும் ஈழத்தமிழ் இனம் என்ற ஒருமைப்பாட்டையும் உறுதி செய்யுகின்ற வகையில், பாரிய தோற்றங் கொடுக்கும் துடிப்புள்ள (Vibrant centre) மையங்களாகவும் இடம் பெறுகின்றன.

மலேசியா, சிங்கப்பூரில் உள்ள சில பாரிய கோயில்களாகப் பின்வரும் கோவில்கள் காணப்படுகின்றன. சிங்கப்பூர் சிலோன் வீதியில் (Ceylon Road) ஈழத்தமிழர்களால் 1870 களில் கட்டப்பட்ட பிள்ளையார் கோயிலே மிகவும் பழமை வாய்ந்தது. அதே ஆண்டில், கோலாலம்பூரில் கோட்டு மலை (Court Hill) யில் ஒரு பிள்ளையார் கோயில் கட்டப்பட்டது. 1909 களில் கோலாலம்பூர் ஸ்கொட் வீதியில் (Scotts Road) கட்டப்பட்ட கந்தசாமி கோயில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஈழத்தமிழர்கள், தமது சமய, பண்பாட்டுத் துறைகளில் முன்னேற்றம் அடைவதற்காகப் பல சங்கங்களை அமைத்து வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக, 1900 களில் கோலாலம்பூரில் நிறுவப்பட்ட இலங்கைத்

தமிழ்ச் சங்கம், அதன் ஒரு முக்கிய பிரிவாக 1927 களில் நிறுவப்பட்ட செலாங்கூர் இலங்கைச் சைவர் சங்கம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மேற்குறிப்பிட்ட கந்தசாமி கோயிலையும், ஈழத்தமிழருக்கெனத் தனி மயானத்தையும் இச்சங்கங்களே உருவாக்கின. ⁷

சிங்கப்பூரில் நிறுவப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம், செண்பக விநாயகர் கோயிலின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக அமைந்தது. ⁸ இக்கோயில், நல்லூர் வீதிக்கு அருகாமையில் உள்ளது. நடனம், சங்கீதம், சைவ சமயத் தேவார வகுப்புகள் போன்ற பல்வேறு வகையான நிகழ்வுகள் இங்கே இடம் பெற்று வருகின்றன. அடுத்து முக்கியமாக, ஸ்ரீ துர்க்கா காளி அம்மன் கோயிலைக் குறிப்பிடலாம். இக்கோயில், 1913 களில் சிங்கப்பூரில் சிறியதொரு கோயிலாக ஈழத்தமிழர்களால் கட்டப்பட்டது. பின்னர் 1980 களில் பாரிய அமைப்புக் கொண்ட வளாகமாகக் கட்டப்பட்டது. நான்கு மாடித் தொடர் கட்டடம் கட்டிக் கோயிலோடு இணைக்கப்பட்டது. அங்கு திருமண வைபவங்கள், சமூக, கல்வி, கலை, பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் இடம் பெறுகின்றன. ⁹

1930 களில் கோலாலம்பூரில் உள்ள வூட்லாண்ட் (Woodland) என்னும் இடத்தில் ஸ்ரீ அரசகேசரி சிவன் கோயில் கட்டப்பட்டது. அண்மையில் சுங்காய் கடுற் (Sungei Kadut) என்ற தொழிற்சாலைப் பகுதியில் பெரிய காணியில் திராவிடக் கட்டடக் கலை வடிவிலும் கட்டி உள்ளனர். ¹⁰ ஈழத்தில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட குருக்கள், பூசைகளையும், கிரியைகளையும் செய்து வருகின்றார். இக்கோயிலும், திருமண மண்டபம், மகாநாட்டு மண்டபம், வகுப்பு அறைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு உள்ளது. சைவத் தமிழ், கலை, பண்பாட்டுப் பல்கலைக்கழகம் போலவும், பல ஆயிரக்கணக்கில், அடியார்கள் சென்று வழிபடும் புனிதத் தலமாகவும் இயங்கி வருகிறது. இவைகள் தவிர, கோலாலம்பூரில் 1904 இல் தொடங்கப்பட்ட விவேகானந்தா ஆச்சிரமத்திலும், ஈழத்தமிழர்களின் சமய, தமிழ்க் கல்வி நடவடிக்கைகள் இடம் பெறுகின்றன. ¹¹ ஈழத்தமிழர்கள் கோலாலம்பூரில் மலாயன் சைவ சித்தாந்த சங்கத்தை அமைத்து, சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளையும், கோட்பாடுகளையும் பரப்பி வருகின்றனர். ¹² சுருங்கக் கூறின், ஈழத்தமிழர்கள் அனைவரையும் ஈர்த்திழுத்து ஓர் இறுக்கமான சமூக வலைப் பின்னலைக் கொண்ட அமைப்பாகக் கோயில்கள் திகழ்கின்றன.

மலேசியா, சிங்கப்பூரில் ஈழத்தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் பலர் உயர் பதவி களில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களும், மருத்துவர்கள், சட்டத்தரணிகள்

பலரும் கிறிஸ்தவ மத வழிபாட்டிலும், மதப்பரப்பலிலும், தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளை நடத்துவதிலும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றனர். ஈழத்தமிழ்ச் சங்கம், மலேசியத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றார்கள்.

மேற்கண்ட சமய சமூக நிறுவனங்களோடு கைகோர்த்து நிற்கும் கலை, பண்பாட்டு, பொழுதுபோக்கு நிறுவனங்களும் ஈழத்தமிழர்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருகின்றன. 1925 களில் இருந்து **சங்கீத அபிவிருத்தி சபா** மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கி வருகின்றது. பாரம்பரிய இசை (Classical Music), நாடக, நாட்டியம் போன்ற துறைகளில் இளம் தலைமுறையினரைப் பயிற்றுவிப்பதுடன், பாரம்பரியக் கலைகளையும், இலக்கியம், வரலாறு சார்ந்த பாடங்களையும் கற்பித்து வருகின்றது. 1941 களில் தோற்றம் பெற்ற **இலங்கைத் தமிழர் கலாவிருத்தி சங்கம்**, 1972 களில் தோற்றம் பெற்ற **சங்கீதாலயம்** போன்ற சங்கங்களும் தமது பங்களிப்புகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றன. மலேசியாவில் இயங்கி வருகின்ற மேற்கண்ட அமைப்புகளைப் போல, சிங்கப்பூரில் உள்ள **செண்பக விநாயகர் ஆலயம்**, தனது பரந்து விரிந்த திட்டங்கள் மூலம், ஈழத்தமிழர் சமூகம் சார்ந்த பல சேவைகளைச் செய்து வருகின்றது. நாட்டியக் கல்வி நிறுவனம் (Dance Academy) சைவ சமயப் பாடசாலை, சைவ சித்தாந்தப் பாடசாலை, தேவார வகுப்புக்கள் போன்ற துறைகளுக்குத் தனித்தனியாகக் குழுக்கள் அமைத்து, இளம் தலைமுறையினருக்குத் தமது பங்களிப்பினையும், சேவைகளையும் இலவசமாகச் செய்து வருகின்றனர்.

மலேசியா-சிங்கப்பூரில் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் அவர்களின் அக்கறையையும் தொலை நோக்குப் பார்வையையும் காட்டுவதாக அமைந்து உள்ளன. அவர்களின் முதல் முயற்சிகளில் 1899 இல் தைப்பிங்கில் (Taiping) தோற்றம் பெற்ற **விக்டோறியா வாசிக சாலையைக்** (Victoria Reading Room) குறிப்பிடலாம். இவ்வாசிக சாலை, பின்னர் 1903 இல் தோற்றம் பெற்ற சிலோன் அசோசியேசனல் (Ceylon Association) தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது. மலேசிய அரசு அதனை ஒரு மரபு உரிமை மையம் (Heritage Centre) எனப் பிரகடனப்படுத்தி உள்ளது. இவ்வாசகசாலையில், அக்காலத்தில் இலங்கையில் வெளிவந்த **உதயதாரகை** (Morning star), **இலங்காபிமானி**, **ஈழகேசரி** போன்ற பத்திரிகைகளையும், பல்வேறுபட்ட சமய, கலை, கலாச்சார, பண்பாடு, வரலாறு, அரசியல் துறை நூல்களையும் வாசிக்கும் வாய்ப்பினைத் தமிழ் மக்கள் பெற்றனர். தமது சமூகம் சார்ந்த சகல

விடயங்களையும் அறிந்து கொண்டனர். அதனால் அவர்கள் தமது இன அடையாளத்தைப் பேணிக் காக்க முடிந்தது.

இவை தவிர, பல்வேறுபட்ட பண்பாட்டு மையங்கள், கோலாலம்பூர், ஈப்போ, செரம்பான், கிளாங், குவங்ரன் போன்ற இடங்களில் தோற்றம் பெற்று பல்வேறு வகையான கலை, பண்பாட்டு முயற்சிகளில் ஈழத்தமிழர்கள் ஈடுபடுவதையும் அறிய முடிகின்றது. பாரம்பரிய சங்கீதம், நடனம், நாட்டியம், வீணை போன்ற நுண்கலைகளைத் தமிழ் இளம் தலைமுறையினருக்கு நல்ல முறையில் பயிற்றுவித்து அவர்களுள் பலரைத் தலைசிறந்த கலைஞர்களாக ஆக்கி, தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிக்காப்பதற்கு வழி அமைத்தது. அத்தோடு, புராணக் கதைகள் சொல்லுதல், திருக்குறள் வகுப்புகள் நடத்துதல், தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவித்தல் போன்ற துறைகளிலும் இளந்தலை முறையினரை ஈடுபடச் செய்தனர். **மலேசியன் இந்து சங்கம், இந்து வாலிபர் சங்கம்** போன்றவைகளும், ஈழத்தமிழர்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் காப்பாற்றுவதில் பாரிய பங்களிப்புச் செய்தன.

சிங்கப்பூர் இலங்கைத் தமிழ் சங்கத்தால் கட்டப்பட்ட ஸ்ரீ செண்பக விநாயகர் கோயில், ஸ்ரீ தூர்க்கா காளி அம்மன் கோயில் மற்றும் ஏனைய கோயில்களும் இணைந்து, சிங்கப்பூரில் வாழும் தமிழர்களும் சேர்ந்து, தமது பாரம்பரிய சங்கீதம், நாட்டியம், நாடகம், தமிழ்மொழி போன்ற துறைகளில் பாரிய ஈடுபாடு கொண்டு பங்களிப்புச் செய்தனர். இளம் தலைமுறையினரைப் பயிற்றுவித்தனர்.

கலை, பண்பாட்டு நிறுவனங்கள், விளையாட்டுக் கழகம் (Sports Club) எனப் பல அமைப்புகள் மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில் தொடங்கப் பட்டு, ஈழத்தமிழர்கள் அவற்றில் தொடர்ச்சியாகப் பங்கெடுத்து வருவதையும் காண முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, 1906 ஆண்டு மலேசியாவில் தோற்றம் பெற்ற **சிலோன் தமிழ் அத்லெற்றிக் கிளப்** (Ceylon-Tamil Athletic Club) 1914 ஆம் ஆண்டு மலேசியாவில் தோற்றம் பெற்ற **தமிழியன் பிசிக்கல் கல்சர் அசோசியேசன்-மலேசியா** (Tamilan's physical Culture Association-Malaysia), 1920 களில் சிங்கப்பூரில் தோற்றம் பெற்ற **சிலோன் விளையாட்டுக் கழகம்** (Ceylon Sports Club) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவ்விளையாட்டுக் கழகங்களில் வயது வேறுபாடு இன்றி ஈழத்தமிழர்கள் கலந்துகொண்டு, பல்வேறுபட்ட பாரம்பரிய விளையாட்டுகளையும், மேலைத்தேசத்தார் அறிமுகப்படுத்திய கால்பந்து (Foot Ball), துடுப்பந்தாட்டம் (Cricket) போன்றவற்றையும்

விளையாடுகின்றார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு இடையே நல்ல புரிந்துணர்தலும், ஒற்றுமையும் கட்டி எழுப்பப்படுகிறது. தமிழ் மொழி, இனம், பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குத் தாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், தமது பொறுப்புகள் பற்றிக் கலந்து உரையாடுவதற்கு நல்ல வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் களமாகவும் அவை அமைகின்றன.

இலங்கையில், தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்று உலகின் பல நாடுகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற ஈழத்தமிழர்களுள், சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் வாழ்பவர்களே தொடக்கத்தில் குடிபெயர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஏனைய பசுபிக் நாடுகளான அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஐரோப்பிய நாடுகள், வட அமெரிக்க நாடுகள் மற்றும் தமிழ்நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்று வாழும் ஈழத் தமிழர்கள், 1980 களுக்குப் பின்னர், கடந்த மூன்று தசாப்த காலங்களுக்குள் புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்கள். ஆனால், தமிழ் நாட்டில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத் தமிழர்களையும், மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் வாழ்ந்து வரும் ஈழத்தமிழர்களைப் பற்றியும் தனித்தனியாக இந்த அத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்தமைக்குச் சில முக்கியமான காரணங்கள் உண்டு. முதலாவதாக தமிழ் நாட்டில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் தமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாட்டு, விழுமியங்களையும் அதன் நடைமுறைகளையும் தொடர்ந்து பின்பற்றுவதற்கும் அங்கு சகல வாய்ப்புகளும், வசதிகளும் மிகவும் பரந்து விரிந்து காணப்பட்டன. ஆனால், மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் புலம் பெயர்ந்து வாழத் தொடங்கிய ஈழத்தமிழர்களுக்கு, தமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, கல்வி ஆகிய துறைகளில் தம்மை அர்ப்பணிக்க வேண்டிய தேவையும், அவைகளை வளர்த்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய கட்டாயமும் இருந்தது. அதேபோல், ஏனைய மேற்கூறிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கும் அதற்கான தேவை இருந்தது.

குறிப்பாக, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், வட அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களின் சமய, கலை, மொழி, பண்பாடு பற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பல மேலைத்தேசக் கல்விமான்களும், கீழைத்தேசக் கல்விமான்களும், பின்வரும் அனுமானங்களை அவர்களது கருத்து களாகவும், முடிவாகவும், அல்லது கேள்விக் குறியாகவும் விட்டுச் செல்வதையே காண முடிகின்றது. அதாவது, ஈழத்தில் இருந்து மேற்கண்ட நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள், தமது சமய,

மொழி, கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பாதுகாத்து வருவதில் பெரும்பாலும் வெற்றி கண்டுள்ளனர். ஆனால் அவர்களின் இரண்டாவது, மூன்றாவது தலைமுறையினர் மேற்படி விழுமியங்களைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பார்களா? என்ற கேள்வியுடனும், அவர்கள் தாம் வாழும் புதிய நாடுகளில் உள்ள மேலைத் தேசக் கலாச்சாரத்துடனும், அந்நாடுகளில் உள்ள பெரும்பான்மை இனத்துடனும் சங்கமித்துக் கரைந்து போய்விடுவார்கள் என்றும், அவர்களது, பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தொடர்ந்து பின்பற்றிப் பேணிப் பாதுகாக்க முடியாது என்றும், சில பல எடுத்துக் காட்டுகள், புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படைகளை வைத்துக் கொண்டுதான் மேற்கண்ட முடிவுக்கு அவர்கள் வந்து இருக்கின்றனர்.

ஆனால், கடந்த 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலேசியத் தீபகற்பத்திலும் சிங்கப்பூரிலும் வாழ்ந்து வரும் ஈழத்தமிழர்களும், அவர்களின் மூன்றாவது, நான்காவது பரம்பரையினரும் இன்று வரை தமது பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். எனினும் அவர்களுடைய முன்னோர்களுடன் ஒப்பிடுகையில், சிலவேளை அவ்விளம் தலைமுறையினரின் பின்பற்றுதலும் பாதுகாப்பதும் சற்றுக் குறைந்து காணப்படலாம். எனினும் மேற்கண்ட கல்விமான்கள் எதிர்மறையான பொதுவான முடிவுக்கு (Generalise) வருவது எந்த அளவிற்குப் பொருந்தும் என்பதை ஆய்வு செய்தாக வேண்டும்.

யூத இனத்தவர் பூமிப்பந்தின் பல்வேறு நாடுகளில் அகதிகளாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் தமது மத, மொழி, கலை, பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் பல நூற்றாண்டுகளாகக் காப்பாற்றி, தாம் இழந்த நாட்டை ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடம் இருந்து மீட்டு உருவாக்கித் தமது விழுமியங்களைப் பாதுகாத்து வளர்த்து வருகின்றனர். ஈழத்தமிழர்களும் யூதர்களைப் போன்றவர்களே. தமது தேசம், இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பல ஆயிரம் நூற்றாண்டுகளாகப் பாதுகாத்து, வளர்த்து, அதன்வழி வாழ்ந்து வந்தவர்கள் என்பது வரலாறு. அவர்களது தேசப்பற்றும், சமய வழியிலான வாழ்க்கையும், மொழி, பண்பாடு என்பவையும் அவர்களது உணர்வுகளோடு இரண்டறக் கலந்தவை. ஒரு சிறுதொகையினரான இளந்தலைமுறையினர் தமது அடையாளங்களையும், விழுமியங்களையும் இழப்பதும், அவர்கள் வாழுகின்ற நாடுகளின் தேசிய நீரோட்டத்தில் தம்மை இணைத்து அதனுள் கரைந்து போவதும் தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால், ஈழத்தமிழர்களை அவர்களின் மத, மொழி, கலை, பண்பாட்டு உணர்வுகளில் இருந்து எந்தச்

சக்தியாலும் பிரிக்க முடியாது என்பதனை அறிவதற்கு, அந்த மக்கள் பற்றி, அவர்களின் சகல விழுமியங்கள் பற்றி ஆழமான புலமையும், வாழ்வியல் அனுபவமும் இல்லாத கல்விமான்களின் மேலோட்டமான அனுமானத்திலான முடிவுகள் பற்றி மீளாய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. புலம் பெயர்ந்து மேற்படி நாடுகளில் வாழும் ஈழத் தமிழர்களின் எதிர்காலத் தலைமுறையினர், தமது மூதாதையரின் சகல விழுமியங்களையும், தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள் என்பதனை ஏற்றுக் கொண்டேயாக வேண்டும். மேலும் அவர்களுடைய ஈழ தேசம் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டுத் தனி நாடாக மலருமேயானால், ஈழத்தமிழர்களின் விழுமியங்கள், அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் மேலும் தீவிரமாகப் பாதுகாக்கப்படும். இதன் காரணமாகவே மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றித் தனியாக இந்த அத்தியாயத்தில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது.

ஒரு குறுகிய கால கட்டத்திற்குள் ஈழத்தமிழர்களின் ஒருமித்த பங்களிப்பையும், சாதனையையும் உலகில் வேறு எந்த ஒரு புலம் பெயர்ந்து வாழும் இனமும் செய்து முடித்ததாக, அல்லது சாதித்ததாகத் தெரியவில்லை.

அவுஸ்திரேலியாவின் நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில், சுமார் ஒன்பது இந்து சைவக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வழிபாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இவற்றுள் ஒன்றைத் தவிர, ஏனைய கோயில்கள் 1980 களின் பின்னர் ஈழத்தமிழர்களால் கட்டப்பட்டவை. சுமார் 12,000-15,000 வரையிலான தமிழ் பேசும் இந்துக்கள் அங்கு வாழ்வதாகவும், கோயில் வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவதாகவும் புள்ளி விபரங்கள்மூலம் அறிய முடிகின்றது.¹³ நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தில், இந்தியர்களும், ஈழத் தமிழர்களும் முதன்முதலாக இணைந்து, ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரர் ஆலயத்தைக் கெலன்ஸ்பேர்க்கில் கட்டினர். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இந்த ஆலயம் மிகப் பெரிய வளர்ச்சி அடைந்து உள்ளது. விழாக்களும், திருமண வைபவங்களும் இடம் பெறுகின்றன. அடுத்து, சிட்னியில் உள்ள முருகன் ஆலயம் ஈழத்தமிழர்களின் அயராத முயற்சிகளால், 1990 களில் தொடங்கி திராவிடக் கட்டடக் கலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரம்மாண்டமான கோபுரத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு, மிகப்பெரிய சைவக் கோயிலாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இக்கோயில், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நல்லூர் முருகன் கோயிலை ஒத்ததாகக் காட்சி அளிப்பது சிறப்பு.

அன்றாட வழிபாடுகள், பூசைகள், புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல், தைப்பூசம், நவராத்திரி, சிவராத்திரி, கந்தசஷ்டி ஆகிய திருவிழாக்கள் பாரிய அளவில் கொண்டாடப்படுகின்றன. மேலும் திருமண மண்டபங்கள், சைவ சமயப் பட்டிமன்றங்கள், கருத்தரங்குகள் போன்ற நிகழ்வுகளும் அடிக்கடி நடைபெற்று வருகின்றன. ஒரு நூல் நிலையம் அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. மேலும், மின்ரோவில் உள்ள சிவன் கோயில், சிட்னியில் உள்ள தூர்க்கை அம்மன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில் ஆகியவைகள் சிட்னி முருகன் கோயில் அளவுக்குப் பெரிதாகக் கட்டப்படாவிட்டாலும், சைவ வழிபாட்டில் சிறப்பிடம் பெற்று உள்ளன.

விக்டோரியா மாநிலத்தில் ஏறக்குறைய 8000 தமிழ் பேசும் இந்துக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அங்கே நான்கு முதன்மை வாய்ந்த இந்து சைவக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வழிபாடுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. சிவ விஷ்ணு கோயில், விநாயகர் கோயில், முருகன் கோயில் ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் சுமார் 2000 தமிழ் பேசும் இந்து சைவர்களே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அங்கே பெர்த் (Perth) நகரில் இந்துக் கோயிலை மிகவும் பெரிதாகக் கட்டி உள்ளனர். அத்துடன், பாலமுருகன் கோயிலும் உள்ளது. குயின்ஸ்லாந்து (Queensland) மாநிலத்தில் சுமார் 2000 தமிழ் பேசும் இந்து சைவ மதத்தினர் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் செல்வ விநாயகர் ஆலயத்தைக் கட்டி வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். தெற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் சுமார் 1000 தமிழ் பேசும் இந்து-சைவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அடிலெய்டில் (Adelaide) பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்டி வழிபட்டு வருகின்றார்கள். தலைநகரான கன்பராவில் (Canberra) சுமார் 700-1000 க்கும் இடையிலான தமிழ் பேசும் இந்து-சைவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அங்கே, சிவா-விஷ்ணு ஆலயம், முருகன் ஆலயம், இந்து ஆலயம் என மூன்று கோயில்கள் கட்டப்பட்டு உள்ளன. வட அவுஸ்திரேலியாவில் 200 க்கும் குறைவான தமிழ்பேசும் இந்து-சைவர்களே இருந்தபோதிலும், அவர்கள் பெரும் முயற்சி செய்து டார்வினில் சித்தி விநாயகர் கோயில் ஒன்றைக் கட்டி வழிபட்டு வருகின்றனர். ¹⁴

1980 களில் இருந்து, நியூசிலாந்தில் 5500-6000 வரையிலான ஈழத்தமிழர்கள் குடியேறி வாழ்கின்றனர். அக்லண்டில் (Auckland) திருமுருகன் கோயிலை அமைத்து, அங்கே பிள்ளையார், முருகன், அம்மன் போன்ற பெரும் தெய்வங்களுக்குச் சிலைகள் அமைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். அத்தோடு, பிள்ளையார் ஆலயம் கட்டி, அங்கு

சிவன், பார்வதி, முருகன், இலட்சுமி ஆகிய தெய்வங்களுக்கும் சிலைகளை அமைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். வெலிங்டன் நகரில் குறிஞ்சிக்குமரன் ஆலயத்தைக் கட்டி உள்ளனர். ¹⁵

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில், நூற்றுக்கும் மேலான பெரியதும், சிறியதுமான சைவக் கோயில்களைக் கட்டி, தமது சமய வழிபாட்டினையும், திருவிழாக்கள், திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், கலை, பண்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளையும் சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றனர். பிரித்தானியாவில் மட்டும் சுமார் 1,80,000 க்கும் மேற்பட்ட ஈழத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களுள் பலர் பெரும் செல்வந்தர்களாக இருப்பதால், இக்கோயில்கள் ஆண்டுதோறும் அதிக வருமானத்தை ஈட்டி வருகின்றன. அனேகமான இக்கோயில்கள் தனியார் சொத்து உடைமைகளாக இருக்கின்றன. சில கோயில்களின் நிர்வாகத் தினரே ஈழத்தில் அல்லலுறும் தமிழர்களின் துயர் துடைப்புக்காகக் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பணத்தைச் செலவிடுகின்றனர். ¹⁶

லண்டன் மாநகரில் சுமார் 37 இந்து-சைவக் கோயில்கள் ஈழத் தமிழர்களால் கட்டப்பட்டு, வழிபாட்டுத் தலங்களாகவும், கலை, பண்பாட்டு மையங்களாகவும் செயற்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக வால்தம்ஸ்ரோ (Walthamstow) ஸ்ரீ கற்பகப் பிள்ளையார் ஆலயம், இல்ஃபோர்ட் (Ilford) ஸ்ரீ செல்வ விநாயகர் ஆலயம், சர்ரே (Surrey) முருகன் ஆலயம், வெம்பிளி (Wembley) ஈழபதீஸ்வரர் ஆலயம் மற்றும் நடராசர் திருக்கோயில் ஆகியனவும், ஆச்வே (Archway) முருகன் கோயில், கொவன்ரி (Coventry) ஈழக்கந்தன் ஆலயம், மிட்சம் (Mitcham) முத்து மாரியம்மன் கோயில், ஈலிங் (Ealing) ஸ்ரீ கனக துர்க்கை அம்மன் கோயில், லூசியத்தில் (Lewisham) சிவன் கோயில், விம்பில்டனின் (Wimbledon) விநாயகர் கோயில் ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். ¹⁷

பிரான்ஸ் நாட்டில் பாரிஸ் நகரத்தில் மட்டும் 20 க்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் உள்ளன. இந்து-சைவ பெரும் தெய்வங்களாகிய சிவன், பிள்ளையார், முருகன், அம்மன் போன்றவற்றிற்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு, வழிபாடுகளும், தெய்வத்தெரு ஊர்வலங்களும், பூசைகளும், விழாக்களும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. ¹⁸

ஜேர்மனியில் ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு மாநிலங்களில் பரந்து வாழ்வதால் அங்கே கோயில் அமைக்கும் பணிகளும், வழிபாடுகளும் பரந்து காணப்படுகின்றது. பேர்லின் (Berlin), பிறாங்பர்ட் (Frankfurt) சுட்காட் (Stuttgart) ஆகிய பெருநகரங்களில் தலா இரண்டு சைவக் கோயில்கள்,

ஹாம் (Hamm) நகரில் மூன்று கோயில்கள், ஏனைய நகரங்களில் பல கோயில்களுமாக ஜெர்மனி முழுவதிலும் சுமார் 30 கோயில்கள் ஈழத் தமிழர்களால் கட்டப்பட்டு உள்ளன. விழா நிகழ்வுகள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. ஹாமில் உள்ள காமாட்சி ஆலயத் திருவிழாவில், சுமார் 20,000 க்கும் மேலான சைவர்கள், ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் வருகை தந்து கலந்து கொள்வதைக் காண முடிகின்றது. ¹⁹

மேற்கண்ட கோயில்கள் பெருமளவு வருமானத்தைப் பெற்றபோதிலும், தாய் நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் துயர்துடைப்புக்கு எந்த அளவிற்கு உதவி வருகின்றனர் என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருந்து வருகின்றது. ²⁰

சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் சாதாரணமான தொழில்களைச் செய்து வருபவர்களாக இருந்தாலும், அதிக வேதனம் பெறுபவர்கள் என்பது பற்றி முன்னைய அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. 1980 களில் இருந்து சுமார் 47,000-50,000 ஈழத்தமிழர்கள் சுவிட்சர்லாந்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இத்தொகை பிரித்தானியாவுடன் ஒப்பிடும் பொழுது நான்கில் ஒரு பங்குதான். ஆனால், பிரித்தானியாவில் வாழும் சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஈழத்தமிழர்கள் 37 கோயில்களைக் கட்டி வழிபட, சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் 50,000 ஈழத்தமிழர்கள் 28 கோயில்களைக் கட்டி இருக்கின்றார்கள். லவுசான் பிள்ளையார் கோயில், சொலத்தூன் துர்க்கை அம்மன் கோயில், தலைநகர் பேர்னில் லிங்கேஸ்வரர் கோயில், புறுக்டோர் பிள்ளையார் கோயில், வெக் ஸ்ரீ சித்தி விநாயகர் கோயில், ஓல்னரில் மனோன்மணி அம்பாள் ஆலயம், ஜெனிவாவில் பிள்ளையார் கோயில், பேர்னில் கல்யாண சுப்பிரமணியர் கோயில், ஆதி பராசக்தி கோயில், லங்கனோவில் பிள்ளையார் கோயில், பாசலில் மேலும் ஓர் இந்துக் கோயில் மற்றும் அறோவில் உள்ள முருகன் கோயில் போன்றவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். ²¹

நெதர்லாந்தில், சுமார் 15,000 ஈழத்தமிழர்களே வாழ்வதாலும், அவர்களின் வருமானம் குறைவாகக் காணப்படுவதாலும் அங்கு பிள்ளையார், முருகன், அம்மன் ஆகிய கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வழிபாடு செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ²²

இத்தாலி நாட்டில், சுமார் 25,000-30,000 ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். சிறியதும் பெரியதுமாகப் பல சைவக் கோயில்களைக் கட்டி வழிபடுகின்றனர். அவற்றுள் முதன்மையாக உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல், பிள்ளையார் சதுர்த்தி,

திருவெம்பாவை போன்ற விழாக்கள், திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்று வருகின்றன. ஆனால், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, பிரித்தானியா, சுவீட்சர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் சைவ சமய விழாக்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவது போல், இத்தாலியில் அவ்வளவு விமரிசையாகக் கொண்டாடுவதைக் காண முடியவில்லை.²³

ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலே வாழ்ந்து வருகின்றனர். நோர்வேயில் சுமார் 13,000 ஈழத்தமிழர்கள் மட்டும் வாழ்ந்தாலும், அங்கு அவர்கள் சிவன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில், தூர்க்கை அம்மன் கோயில் என மூன்று பெரிய கோயில்களைக் கட்டி வழிபாடு செய்தும் பூசைகள், விழாக்கள் செய்தும் வருகின்றனர். அதேபோல் டென்மார்க்கிலும் குறைந்த அளவு ஈழத்தமிழர்களே வாழ்ந்து வந்தபோதும், அங்கு ஐந்து சைவக் கோயில்களைக் கட்டி இருக்கின்றனர். அங்குள்ள பிள்ளையார் கோயில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. அங்கே அனைத்து நிகழ்வுகளும் இடம் பெறுகின்றன. சுவீடன் நாட்டில் சுமார் 2000-2500 ஈழத்தமிழர்களே வாழ்ந்த போதிலும், அங்கு அவர்கள் இரு இந்து-சைவக் கோயில்களைக் கட்டி வழிபாடு செய்து வருகின்றனர். பிறுன்சு கொக்ஸ் பேகன் (Bruns kogs backen) இல் பிள்ளையார் ஆலயம் உள்ளது. ஈழத்தமிழர்கள் பெரும்பாலானவர்கள் சென்று வழிபடும் தலமாக இடம் பெறுகிறது. மேலும், ஆகர்வகென் (Akervagen) இல் இந்து ஆலயம் உள்ளது. (தொடர்பு-மோகன்-சுவீடன்).²⁴

1980 களுக்கு முன்னர் அமெரிக்காவுக்குப் புலம் பெயர்ந்த இந்தியர்களும், ஈழத்தமிழர்களும் இணைந்து சில இந்துக் கோயில்களைக் கட்டி இருந்தனர். அதன்பின்னர் ஈழத்தில் இருந்து சென்ற தமிழர்களில், ஏறக்குறைய 45,000 பேர்களின் பங்களிப்புக் காரணமாக சுமாராக 12 இந்து-சைவக் கோயில்களைப் பல்வேறு மாநிலங்களில் கட்டி வழிபட்டு வருகின்றனர்.

கலிபோர்னியாவில் உள்ள இந்து ஆலயம் உயர்ந்த கோபுரத்தைக் கொண்டு, திராவிடக் கட்டடக் கலை வடிவில் அழகாகக் கட்டப்பட்டு உள்ளது. அங்குள்ள சிவன் ஆலயம் குறிப்பிடத்தக்கது. புலோறிடா, சிக்காகோவில் உள்ள ஆலயங்களும் உயர்ந்த கோபுரத்தைக் கொண்டு உள்ளன. மேரிலாந்தில் சிவன்-விஷ்ணு கோயிலும், சிக்காகோ கோவிலைப் போலவே கட்டப்பட்டு உள்ளது. அங்கு ஒரு முருகன் ஆலயமும், மிக்சிகனில் பராசக்தி ஆலயமும் ஓரளவு நடுத்தர

அமைப்புள்ள கோயிலாகக் கட்டப்பட்டு உள்ளன. ஈழத்தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் நியூயோர்கில் உள்ள இந்து ஆலயம் மிகவும் உயர்ந்த கோபுரத்தையும், திராவிடக் கட்டடக் கலைப்பாணி முறையில் அமைந்த கோயில் அமைப்புக்களையுங் கொண்டு, ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த இந்து கோயிலாகக் கொலுவுற்று இருக்கின்றது. ²⁵ இறுதியாக, மூன்றரை இலட்சத்திற்குமேல் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் கனடா நாட்டில் சுமார் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட பெரியதும், சிறியதுமான இந்து-சைவக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு, சமய வழிபாடுகளும், பூசைகளும், விழாக்களும் கோலாகாலமாகவும், பெருமளவில் ஈழத்தமிழர்கள் பங்கெடுக்கும் நிகழ்வுகளாகவும் காணப்படுகின்றன. ஈழத்தமிழர் அதிகமாக வாழும் ரொறன்ரோ நகரத்தில், நான்கு முருகன் கோயில்கள், இரண்டு சிவன் கோயில்கள், மூன்று பிள்ளையார் கோயில்கள், எட்டு அம்மன் கோயில்கள், பெரிய கோயில்களாகக் கட்டப்பட்டு உள்ளன. மொன்றியலில் ஒரு முருகன் கோயிலும் அம்மன் கோயிலும் பெரிய அளவில் கட்டப்பட்டு உள்ளன. இவை தவிர பல சிறிய, நடுத்தரக் கோயில்களும் காணப்படுகின்றன.

இந்த ஆய்வில் இடம்பெறும் பதினாறு நாடுகளுள், இந்தியா-தமிழ்நாடு, மலேசியா, சிங்கப்பூர் தவிர்ந்த ஏனைய பதின்மூன்று நாடுகளில் சுமார் ஒன்பது இலட்சம் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அந்த நாடுகளில் வியக்கத்தக்கவகையில், சுமார் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சைவக் கோயில்களைக் கடந்த முப்பது ஆண்டு காலத்திற்குள் கட்டி முடித்து இருக்கின்றனர். தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஒரு நாட்டில், தமது பெரும் கடவுள் ஒன்றுக்குத் தலா ஒரு கோயில் வீதம் கட்டி வழிபாடு செய்து இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு தெய்வத்திற்கு ஒரே நகரத்தில் பல கோயில்களைக் கட்டி இருக்கின்றார்கள். இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், பணம் படைத்தவர்கள் சமயத்துறையில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வணிக நோக்கத்தில் செயல்படுவதுதான். ஆண்டுதோறும் இலட்சக்கணக்கில் வருமானம் ஈட்டும் நோக்கத்தில்தான் இவ்வாறு கட்டி இருக்கின்றார்கள் என்று எண்ணுவதில் தவறு இருக்க முடியாது. இவர்கள் இறை வழிபாட்டை வணிகமாக ஆக்கி உள்ளனர். அவ்வாறு பெரும் இலாபம் ஈட்டுபவர்கள், அந்த இலாபத்தில் ஒரு பகுதியை ஈழத்தில் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகச் செலவு செய்திருப்பார்களேயானால் அதுவொரு தர்மமாகப் பார்க்கப்படும். ஆனால், பல இலட்சக்கணக்கான தொகையை மாதாந்தம் அதிக வட்டிக்குத் தனியார்களுக்குக் கொடுத்து மேலும் பணம் ஈட்டுகின்றனர். பெறுமதி வாய்ந்த பல சொத்துகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி

வருகின்றனர். இறைபக்தியால் அல்லது வேண்டுதலால், அச்சத்தால் அல்லது அறியாமையால் ஈழத்தமிழர்கள் பெருமளவிலான பணம், விலை உயர்ந்த பட்டுச் சேலைகள், தங்க நகைகளை மேற்கண்ட கோயில்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுப்பதனாலேயே, இக்கோயில்களின் உரிமையாளர்கள் பெரும் இலாபம் ஈட்டுகின்றனர்.

பெரும்பாலான கோயில்கள் சமூகம் சார்ந்த சபைகளால் (Trustee) உருவாக்கப்பட்டவையே. அவையும், பெரும் தொகையான பணத்தை வருமானமாகப் பெறுகின்றன. ஆனால், அவைகளுள் பெரும்பான்மையான கோயில்களின் நிர்வாகம், ஈழத்தில் அவதியுறும் தம்மக்களுக்கு எந்த வகையிலும் உதவுவதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், சிறுதொகையிலான சமூகம் சார்ந்த கோயில்களும், ஒரு சில தனியார் கோயில்களும் தாயகத்தில் அல்லலுறும் ஈழத்தமிழர்களின் துயர்துடைப்பதிலும், பாதிக்கப்பட்ட சிறுபிள்ளைகள், வயோதிபர்கள், விதவைகள், அநாதைப்பிள்ளைகள், ஊனமுற்றோர் போன்றோருக்கும் தம்மால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்து வருவதையும் மறுக்க முடியாது. ஒட்டுமொத்தமாக, புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் மேற்படி விடயங்களில் மிகவும் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

எது எப்படி இருந்தாலும், மேற்குறிப்பிட்ட கோயில்கள் யாவுமே, ஈழத்தமிழர்களின் முதன்மை வழிபாட்டுத் தலங்களாகவும், ஒன்றுகூடும் ஒரு பொதுவான மையப்பகுதியாகவும், பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணி வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் இடமாகவும் திகழ்கின்றன. அங்கே நடைபெறும் திருவிழாக்களில், பல்லாயிரக்கணக்கில் ஈழத்தமிழர்கள் கலந்து கொள்கின்றனர். அதனூடாக அவர்கள் பெறும் இறையருளும், மன அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் அவர்களை நல்ல குடிமக்களாக, சிறந்த பண்பாளர்களாக ஆக்குவதற்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. திருமண வைபவங்கள், சைவப் பேருரைகள், கருத்தரங்குகள், தேவாரம் திருவாசகம் முற்றோதுதல், இசை, நடனம், நாட்டியம் போன்றவை, சைவ சமயத்தின் பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும், தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் சிறப்புகளையும் மென்மேலும் எழுச்சி அடையச் செய்யும் பல்கலை மையங்களாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறான சமய அமைப்பும், அதன் செயற்பாடுகளும், சமூகத் தொடர்பையும், மொழி, பொதுவான பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, இன அடையாளம் என்பவற்றை ஏற்படுத்துவதற்கு அப்பால், ஒரு கலாச்சார மீள் கட்டமைவுக்கு வழிவகுக்கும் முதன்மைக் காரணியாகவும் இருந்து

வருகின்றது. இதன்மூலம், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களை ஒரு குடையின்கீழ் கொண்டு வந்து, அவர்களை ஒற்றுமையும் உறுதிப் பாட்டையுங் கொண்ட சமூகமாகவும், அவர்கள் ஒருதனித் தேசிய இனம் என்ற அடையாளத்தையும் குலைய விடாது, தொடர்ந்து பாதுகாக்கும் காப்பறை மையங்களாகவும் (Valut Centre) கோயில்கள் விளங்குகின்றன. அத்தோடு, ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினரை மேற்படி நிகழ்வுகளுக்கு ஈர்த்து, அவர்களைத் தமது சமய, பண்பாடு, மொழி ஆகியவற்றில் இருந்து விலகாது, பாதுகாத்து வழி நடத்தும் கலங்கரை விளக்காகத் திகழ்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் ஒரு சிறு தொகையினர் கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களும் தமிழ்மொழி, தமிழர் பண்பாடு ஆகியவற்றின் சொந்தக்காரர்கள். அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற நாடுகள் அனைத்துமே கிறிஸ்தவ நாடுகளாக இருக்கின்றமையால், அவர்கள் தமது மத வழிபாடுகளைத் தொடர்வதற்கும், மத நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கும் சகல வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் கிடைக்கின்றன. இருப்பினும் கூடத் தமிழ் இனம், தமிழ் மொழி, தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற வகையில் சைவத் தமிழ் மக்களோடு கைகோத்து இணைந்து, தம்மால் முடிந்தவரை ஆதரவை நல்கி, பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றார்கள்.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க சைவர்கள் வேறு மதங்களுக்கு மாற்றப்பட்டு, தமது சமய, கலை, பண்பாடு, மொழி ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்து வருவது ஆபத்தானது. ஓர் இனம் தமக்கு உரிய சமய, கலை, பண்பாடு, மொழி அடையாளங்களை மறந்தோ விலகியோ வாழ்ந்தால், அந்த இனம் தனது இன அடையாளத்தை மிக இலகுவாகவும், துரிதமாகவும் இழந்து விடுகின்றது. அந்த வகையில், சைவக் கோயில்களும், அவைகளின் மொழி, சமய, கலை, பண்பாடு சார்ந்த நடவடிக்கைகளும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்வில் மிகவும் முக்கியமானவையாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆனால், சைவ வழிபாடுகளில், அறிவியலுக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் இருக்கின்ற, தேவையற்ற ஆடம்பரமான கிரியை முறைகளை நீக்க வேண்டிய தேவையும் எழுந்து உள்ளது. இந்து-சைவ சமய அறிஞர்கள், இவ்விடயங்களில் அதிக அக்கறை கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும். தமிழ் மொழி பேசுகின்ற சைவர்களின் கோயில்களில், மாற்று மொழிகளில்

பொருள் விளங்காத வகையில் பூசை செய்தல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தமிழ் மொழியிலேயே வழிபாடுகள் நடைபெற வேண்டும். அப்போதுதான், இளம் தலைமுறையினர் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். தமிழ் மொழியும் வளர்ச்சி அடையும்.

இந்து மதத்தின் முதன்மைப் பிரிவான சைவம் வாழ்க்கையில், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் வழியில் மனிதனை வழி நடத்துவதுடன், வாழ்க்கையிலும் அறம், தர்மம், நீதி, நேர்மை போன்ற நற்பண்புகளை அள்ளித் தருகின்ற மதமாக இருப்பதோடு மட்டும் அல்லாமல், உலகில் உள்ள எந்த மதத்திற்கும் இல்லாத சிறப்பு வாய்ந்த கொள்கையாக மது, மாமிசம் போன்றவற்றை அறவே ஏற்றுக் கொள்ளாத மதமாக சைவ சமயம் விளங்குவது மாபெரும் கொடையாகும். எனவே, அவ்வாறான சிறப்புகளும், பெருமைகளும் வாய்ந்த சைவமதம், அர்த்தமற்ற அறிவியலுக்கு அப்பாற்பட்ட கிரியைகளை நீக்கி, சீர்திருத்தப்பட்ட மதமாக மாற்றம் அடையுமானால், அது ஈழத்தமிழர்கள் மட்டும் அல்ல, உலகத் தமிழர்களுக்கே பெரும் சிறப்பையும், புகழையும் தருவதாக அமையும்.

கலை, பண்பாடு அடையாளங்கள்

அடுத்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு விடயங்கள் பற்றியும், அவர்கள் எவ்வாறு இவற்றைப் பேணிப்பாதுகாத்து, தமது இளம் தலைமுறையினரிடம் கையளிப்பதில் வெற்றி கண்டு வருகின்றார்கள் என்பதையும் நோக்குவதாக இப்பகுதி அமைகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களது கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் ஒத்த தன்மை உடையதாக இருப்பதாலும், சிறப்பாகப் பேணப்பட்டு வருவதாலும், ஈழத்தமிழர்கள் அதனை உள்வாங்கி ஒருமித்து ஒன்றுசேர்ந்து பயணிப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால், ஏனைய நாடுகளில் கலை, பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளைப் புதிதாகத் தொடங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள், தமது சமய நடவடிக்கையோடு, கலை, பண்பாட்டுத் துறைகளிலும் புதிதாகக் கவனம் செலுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அவர்கள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் போலவே, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஐரோப்பிய, வட அமெரிக்க நாடுகளிலும் உள்ள

ஈழத்தமிழர்களும் மேற்கொண்டு இருப்பர் என்றும் எதிர்பார்க்கலாம். ஏற்கனவே மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் ஈழத்தமிழர்களின் கலை, பண்பாடு போன்ற துறைகளில் அவர்களின் தொடக்க நிலை, வளர்ச்சி, சாதனைகள் என்பனவற்றை அவர்களின் மத நடவடிக்கையோடு ஒருங்கு சேர நோக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை ஒரு முன்மாதிரியாகக் கொண்டு (Model) ஏனைய மேற்கூறிய நாடுகளில் உள்ள நிலைமைகளை மிகச் சுருக்கமாக நோக்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் ஈழத்தமிழர்கள் தமது கலை, பண்பாடுகளை மிக ஆழமாகவும், உறுதியாகவும், நிலைகொள்ள வைப்பதற்கும், அதனை இளம் தலைமுறையினரிடம் கையளிப்பதற்கும் எவ்வளவு தூரம் தம்மை அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதனை வெளிக் கொண்டு வரவேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்படுகின்றது. அத்துடன், பசுபிக் நாடுகளில் அவுஸ்திரேலியாவும், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் பிரித்தானியாவும், வட அமெரிக்காவில் கனடாவும் சற்று விரிவாகவும், ஆழமாகவும் ஆராயப்படுகின்றது.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கும், நியூசிலாந்திற்கும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக மருத்துவத் துறையில் மிகச் சிறுதொகையினர் 1970 களில் இருந்து புலம் பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி வைத்தனர். அவர்கள் அங்கு தமது சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு சார்ந்த துறைகளில் தமது கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அதன் விளைவாக, 1977 ஆம் ஆண்டு, ஈழத்தமிழர்கள் சங்கம் (Eelam Tamils Association) சிட்னியில் தொடங்கப்பட்டது. ஈழத்தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும், அவர்களின் சமய, கலை, பண்பாடு, மொழி விழுமியங்களைப் பாதுகாத்து முன்னெடுத்துச் செல்வதுமே அச்சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாகக் காணப்பட்டது. ஆனால், அச்சங்கத்தின் தொடக்க கால நடவடிக்கைகள், ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றியதாகவே இருந்தன.²⁶ நியூசிலாந்தில், புலம் பெயர் வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய ஈழத்தமிழர்கள், சிங்கள இன மக்களுடன் இணைந்து “நியூசிலாந்து-இலங்கை நட்புறவுச் சங்கம்” (New Zealand Sri Lanka Friendship Society) என்ற அமைப்பைத் தொடங்கினர். ஆனால், 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலைகளை அடுத்து, அவர்கள் இச்சங்கத்தில் இருந்து பிரிந்து, தமிழ் ஈழக் கோட்பாட்டையும், தமது மொழி, சமய, கலை, பண்பாடு தொடர்பான வேலைத் திட்டங்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்குவதையும் காண முடிகிறது. அவர்கள், நியூசிலாந்து தமிழ்ச் சங்கம் (New Zealand Tamil Society) எனும் அமைப்பைத் தொடங்கினர்.

²⁷ அச்சங்கத்தின் முக்கியப் பங்களிப்பாக, இரு தமிழ் பாடசாலைகளையும், **தமிழ்த்தென்றல்** (Tamil Thendral) என்ற தமிழ் வானொலியையும் தொடங்கி, நடத்தி வருகின்றனர். அத்தோடு, விளையாட்டுகள் தொடர்பான பல நிகழ்ச்சிகளையும் முன்னின்று நடத்தி வருகின்றனர். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை தமிழ்ப் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளையும் நடத்தி வருகின்றனர்.

அவுஸ்திரேலியாவின் விக்டோறியா மாநிலத்தில், 'விக்டோறியா ஈழத்தமிழர் சங்கம்' (The Victoria Eelam Tamil Sangam) 1978 இல் தோற்றம் பெற்றது. பின்னர், 2000 இல் 'ஈழம் தமிழ்ச் சங்கம்' என்ற புதுப் பெயருடன் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள், தமிழர் கலை, பண்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தி வருகின்றனர். ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்குக் கைகொடுத்து உதவி வருகிறது.²⁸ அதேபோன்று, மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவிலும், 1979 களில் **தமிழ்ச் சங்கம்** (Tamil Association Of Western Australia) தோற்றம் பெற்று, தமிழ் மொழிக் கல்வி, தமிழ் வானொலி, சங்கீதம், நாடகம், கலை பண்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளையும் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றது. முக்கியமாக, **தமிழ் ஒலி**, **தமிழ்ச் சோலை** ஆகிய இரண்டு தமிழ் வானொலிகளும், தமிழர் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பரப்புவதில் சிறப்பிடம் வகிக்கின்றன. கன்பராவினும், 1983 களில் **தமிழ்ச் சங்கம்** (The Canberra Tamil Association) தொடங்கப்பட்டு தமிழ் மொழி, பண்பாடு பற்றிய பள்ளிகளை நடத்தியும், தீபாவளி, புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்களை நடத்தியும், வானொலிகளில் ஈழத்துச் செய்திகளையும், அவுஸ்திரேலிய, உலகச் செய்திகளையும், தமிழ் மொழி, தமிழர் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளையும் நடத்தியும் வருகிறது. பல சமூக சேவைகளையும் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது.

வட அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில் 1983 இல் தோற்றம் பெற்ற **தமிழ்ச் சங்கம்** (Tamil society of the Northern Territory) தமிழர்களை ஒன்றிணைத்து வருகிறது. தென் அவுஸ்திரேலிய மாநிலத்தில், 1983 களில் **தமிழ்ச் சங்கம்** (Sri Lankan Tamil Association in South Australia) தொடங்கப்பட்டு, ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்குத் தம்மாலான உதவிகளைச் செய்தும், ஒரு மாதாந்தச் செய்தித்தாளையும் (News Letter) வெளியிட்டும் வருகின்றது. மேற்கு அவுஸ்திரேலியா மாநிலத்தில், 1988 இல் **தமிழ்ச் சங்கம்** (Sri Lankan Tamil Association of Western Australia) தோற்றம் பெற்று, தமிழ் மொழி, தமிழ் கலை, பண்பாட்டு வகுப்புகளை நடத்தியும், திருவிழாக்களைக் கொண்டாடியும், இரவு நேர விருந்துகளை நடத்தி, அதிலிருந்து கிடைக்கும் பணத்தைப் பல சமூக நலத்

திட்டங்களுக்குச் செலவு செய்தும் வருகின்றது. **மெல்பேர்ண் தமிழ்ச்சங்கம்** 2002 இல் தொடங்கப்பட்டது. தமிழ் பள்ளிகள், தமிழ் வானொலிகள் போன்றவற்றை நடத்தி, கலை, பண்பாடுகளைப் பரப்பியும் பேணிப் பாதுகாத்தும் வருகின்றது. தமிழ் மாணவர்களுக்குப் போட்டித் தேர்வுகளை நடத்தி ஊக்குவித்து வருகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கங்களைவிட, ஒட்டுமொத்தமாகப் பத்துக்கும் மேற்பட்ட வானொலிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. சில வானொலிகள் 24 மணி நேரமும் தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பி வருகின்றன. 1995 இல் பாலசிங்கம் பிரபாகரன் அவர்களின் தனிமுயற்சியால் தொடங்கப்பட்ட **இன்பத் தமிழ் வானொலியே** முதன்முதலாகத்தொடங்கப்பட்ட 24 மணி நேரச் சேவையை வழங்கும் வானொலியாகத் திகழ்ந்து வருகிறது. அடுத்து **அவுஸ்திரேலியா தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்**, 2002 இல் தொடங்கப்பட்டு, அதுவும் 24 மணி நேர சேவையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தி வருகிறது. மேலும், **தமிழ் முழக்கம்**, **எஸ்.பி.எஸ் வானொலி** போன்ற பகுதி நேர வானொலிச் சேவைகளும் சிட்னியில் இயங்கி வருகின்றன. மெல்பேர்ண் நகரில் 1987 களில் தொடங்கப்பட்ட, **‘தமிழ் ஓசை வானொலி**, 1993 இல் தொடங்கப்பட்ட **சங்கநாதம் வானொலி**, கன்பராவில் 1987 களில் தொடங்கப்பட்ட **தமிழ் சமூக ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்**, குயின்ஸ்லாந்து மாநிலத்தில் 1986 இல் தொடங்கப்பட்ட **‘தமிழ் ஒலி’** வானொலி ஆகியவனவும் தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றி வருகின்றன. இவ்வானொலிகள் அனைத்துமே, தமிழ் மொழி, தமிழ் பண்பாடு, கலை, அரசியல் போன்ற துறைகள் அனைத்திலுமே தமது கவனத்தைச் செலுத்தி, மிகவும் சிறந்த சேவை ஆற்றி, பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் மேற்கண்ட வானொலிகளின் நிரந்தர நேயர்களாக இருந்து வருகின்றனர்.

இவை தவிர, மேற்கண்ட மாநிலங்களில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல் நிலையங்கள் தோற்றம் பெற்று, ஈழத்தமிழர்கள் தொடர்பான, சமூக, சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, வரலாறு, அரசியல் தொடர்பான நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் இலங்கையில் வெளிவரும் பத்திரிகைகளையும் கொண்டு, சகல வாசகர்களுக்கும் சேவை செய்து வருகின்றன. குறிப்பாக 1991 ஆம் ஆண்டு சிட்னியில் இந்நூலாசிரியரும், கலாநிதி இ.வி.பாக்கியநாதன் அவர்களும் தொடக்கி வைத்த நூல் நிலையம், துறை சார்ந்த 6500 க்கும் அதிகமான நூல்களைக் கொண்டு சிறப்பாக இயங்கி வருகின்றது. இதுதான், அவுஸ்திரேலியாவில் தொடங்கப்பட்ட முதல் தமிழ் நூலகம் ஆகும். அதேபோன்று சிட்னி முருகன் கோயில் நூலகம், கன்பராவில் உள்ள தமிழ் நூலகம் ஆகியவையும் சிறப்பாக

இயங்கி வருகின்றன. அத்தோடு, மேற்கண்ட மாநிலங்களில் உள்ள மாநில நூலகங்களும்(State library) பல தமிழ் நூல்களைப் பெற்று, தமிழர்களுக்கான நூலக சேவையையும் செய்து வருகின்றன. நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநில நூலகம், சுமார் 3000 க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் நூல்களைக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவை தவிர, பாரம்பரியக் கலைகளாகிய நாட்டியம், நாடகம், இசை, பல்வேறுபட்ட வாத்தியக் கலைகள் சார்ந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தனியார் கல்வி நிலையங்கள் அவுஸ்திரேலியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் தமது கலைச் சேவையைச் செய்து வருகின்றன. அத்துடன், தமிழர் வரலாறு, அரசியல், சமூகம், சமயம், மொழி சார்ந்த பல ஆய்வு நூல்களும், நாவல், சிறுகதை, கவிதைகள் போன்றவைகளும், அங்குள்ள ஆய்வாளர்கள், எழுத் தாளர்கள், கவிஞர்களால் எழுதப்பட்டு, வெளியீட்டு நிகழ்வுகளும், அவை பற்றி கருத்தரங்குகளும் இடம் பெற்று வருகின்றன.

அவுஸ்திரேலியாவில் ஏறக்குறைய 4500 க்கும் 5000 க்கும் இடைப்பட்ட எண்ணிக்கையில் தமிழ் முதியோர்கள் (Senior Citizens) வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். நியூ சவுத் வேல்ஸ், விக்டோரியா மாநிலங்களில் அதிகமாக ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்வதால், பெரும்பாலான வயோதிபர்களும் இங்கேதான் இருக்கின்றனர். அவர்கள், தமிழ் வயோதிபர் சங்கங்களை அமைத்து (Tamil Senior Citizens Associations), வார இறுதி நாட்களில், அரசு கட்டடங்களில் ஒன்றுகூடி, நண்பகல் விருந்துகள், கலந்துரையாடல்கள், கருத்துதரங்குகள் போன்ற நிகழ்வுகளில் பங்கெடுத்து வருகின்றனர். தம்மால் இயன்ற அளவில் பணம் சேர்த்து சில சமூக சேவைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அவுஸ்திரேலிய மாநில அரசுகள் அவர்களுக்கு உரிய உதவிகளையும், வசதிகளையும் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றன. அவர்கள் தமது சமய மொழி, கலை, பண்பாடு பழக்க வழக்கங்களைத் தம்மால் முடிந்தவரை இளம் தலைமுறையினருக்குப் போதித்து வருகின்றனர்.

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளிலும், வட அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கலை, பண்பாட்டு நிலையங்கள் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, பிரித்தானியாவில் 500, பிரான்சில் 70, ஜேர்மனியில்

115 , கனடாவில் 400 க்கும் மேற்பட்ட கலை, பண்பாட்டு மையங்கள் பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்களாகக் காணப்படுகின்றன. ²⁹

பிரித்தானியாவில் 28 தமிழ்ச் சங்கங்கள், 30 சமூக சேவை நிறுவனங்கள், 50 கலை, பண்பாட்டு மையங்கள், 77 திருமணச் சேவைகள், 10 க்கும் அதிகமான திருமண மண்டபங்கள், அவை சார்ந்த 40 க்கும் அதிகமான உணவு பரிமாறும் சேவை மையங்கள், 30 திருமண நாட்டிய, அலங்கார மையங்கள், 20 திருமணப் புகைப்படச் சேவை நிறுவனங்கள் ஆகியன இயங்கி வருகின்றன. மேலும், 32 வானொலி, தொலைக்காட்சிச் சேவைகள், 14 செய்தித்தாள்கள், 71 எழுத்தாளர் சங்கங்களும் செயற்பட்டு வருகின்றன. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட விளையாட்டுச் சங்கங்களும் இயங்கி வருகின்றன. ³⁰

கனடாவில் 30 க்கும் மேற்பட்ட சைவ சமயக் கோயில்கள், 25 தமிழ்ச் சங்கங்கள், சமூக சேவை நிறுவனங்களும், 100 க்கும் மேற்பட்ட சங்கீதம், நாட்டியம், இசைக்கலை நிறுவனங்கள், 50 க்கும் மேற்பட்ட திருமண மண்டபங்கள், 50 க்கும் மேற்பட்ட திருமண நிகழ்வுப் படப்பிடிப்புகள், 40 க்கும் மேற்பட்ட திருமண அலங்கரிப்பு மையங்கள், 10 க்கும் மேற்பட்ட விளையாட்டுச் சங்கங்களும் பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனங்களாக இயங்கி வருவதைக் காண முடிகிறது. ³¹ மேற்கண்ட எண்ணிக்கையைவிடக் கூடுதலான நிறுவனங்கள் கனடாவில் இயங்கி வருவதாகத் தெரிய வருகிறது. அவை பதிவு செய்யப்படாத நிறுவனங்களாகவே உள்ளன. அதே நிலைமைகள்தாம், ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் அனைத்து நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர்களின் தொகையைப் பொறுத்து மேற்படி நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் அமைந்து உள்ளன. பதிவு செய்யப்படாமல் தனியார்களால் வீடுகளில் வைத்து நடத்தப்படும் கலை, பண்பாட்டு மையங்களின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை. மேற்கூறப்பட்ட நான்கு நாடுகளைத் தவிர எஞ்சியுள்ள நாடுகளில் பல நூற்றுக்கணக்கான கலை, பண்பாட்டு மையங்களும், அவை சார்ந்த நிறுவனங்களும் இயங்கி வருகின்றன.

தனியார் தமிழ்க் கல்வி நிறுவனங்களும், சங்கீதம், நாட்டியம், இசைக்கலை சார்ந்த தனியார் நிறுவனங்களும், பல மாணவர்களை ஒரு வகுப்பில் இணைத்து, வார நாட்களில் மாலையிலும், வார இறுதி நாட்களிலும் வகுப்புகளை நடத்தி பணம் பெறுகின்றனர். இத்தகைய முயற்சிகளில் எத்தனை நிறுவனங்களும், தனிநபர்களும் ஈடுபட்டு

உள்ளனர் என்பதையும் துல்லியமாகக் கணக்கிட முடியவில்லை. ஆனால் அவர்களும் ஈழத் தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களை வளர்ப்பதிலும், பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றனர் என்பதனை மறுக்க முடியாது. பல நூற்றுக்கணக்கான சைவத் தனியார் நிறுவனங்களும், தனிப் பட்டவர்களும், பாரம்பரியக் கலைகளான, சங்கீதம், வாய்ப்பாட்டு, பரத நாட்டியம், நாடகம், வீணை, புல்லாங்குழல், மிருதங்கம் போன்றவற்றை இளம் தலைமுறையினருக்குப் பயிற்றுவித்துப் பல இளம் கலைஞர்களை உருவாக்கி வருகின்றார்கள். சமூக சேவை மையங்கள், தமிழ்ச் சங்கங்கள், சைவக் கோயில்கள், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள், பல கலை நிகழ்ச்சிகளையும், கோயில் திருவிழாக்கள், திருமண வைபவங்கள், புத்தாண்டுப்பிறப்பு, தீபாவளி, தைப்பொங்கல் ஆகிய தமிழர் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளையும் நடத்தி வருகின்றார்கள். மேற்கண்ட நாடுகளில் அமைந்துள்ள திருமண மண்டபங்களும் அங்கு நடைபெறும் திருமண வைபவங்களும் தமிழர்களின் பண்பாட்டு நிலையங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. சைவக் கோயிலில் இடம் பெறும் பல்வேறு நிகழ்வுகள், ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களின் கலை, பண்பாட்டு வடிவங்கள் ஓர் இடத்தில் சங்கமமாகும் கலை பண்பாட்டு அரங்கமாகவே திகழ்கின்றன. கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள், தாய், தந்தை என்ற இறுக்கமான குடும்ப இணைப்பையும், உற்றார் உறவினர், நண்பர்கள் என்ற சமூக உறவையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு சமூக வலைப் பின்னலை உருவாக்கும் ஒரு நிகழ்வாகவும் விளங்குகின்றன. எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக ஒற்றுமையும், ஒருமைப்பாடும் தனித்துவமுங் கொண்ட பலமான ஈழத்தமிழர்கள் என்ற ஒரு தேசிய அடையாளத்தின் உச்சக்கட்ட வடிவத்தினையும் இப்பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் உலகத்திற்குப் பறை சாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றன.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சியும், அடையாளமும்

மொழி என்பது ஓர் இனத்தின் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களுடன் இறுக்கமாகப் பின்னிப் பிணைந்து, ஒன்றையொன்று விட்டு அகலாமல் பயணிக்கும் பண்பைக் கொண்டது ஆகும். ஓர் இனத்தின் தனித்துவமான அடையாளத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டக்கூடிய கலை, பண்பாடு, மொழி ஆகிய காரணிகளுள் மொழியே முதன்மை பெறுகிறது. கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஒரு பாரிய விருட்சமாகவும், மொழியை அதன் ஆணிவேராகவும் கருதலாம். அந்த ஆணிவேரே அற்றுப் போகும்போது, அம்மரத்தின் இலைகளும், கிளைகளும் பட்டுப் போகும்.

கருகாகி உதிர்ந்து மண்ணோடு மண்ணாக மட்கிப் போகும். அதுபோலத்தான் மொழி என்னும் ஆணிவேர் அழிந்தால், கலை, பண்பாடு என்னும் இலைகளும், கிளைகளும் விழுந்து நொறுங்கி விடும். ஓர் இனத்தை முற்றாக அழிக்க வேண்டுமென்றால் அந்த இனத்தின் மொழியை அழித்துவிட்டால், அந்த இனம் அடையாளம் எதுவும் இல்லாமல் அழிந்துவிடும். எனவே, ஓர் இனம் நிலையாக வாழ வேண்டுமெனில் அந்த இனத்தின் மொழி உரிய முறையில் பேணிப் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்.

இது தொடர்பாக, ஐக்கிய நாடுகள் சபை கீழ்க்காணும் அறிக்கையை வெளியிட்டது.

‘சமூகங்கள், குழுக்கள் மற்றும், சில இடங்களில் தனிநபர்கள் தங்கள் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகப் பின்பற்றும் பழக்க வழக்கங்கள், பிரதிநிதித்துவங்கள், வெளிப்பாடுகள், அறிவு, திறமை, கருவிகள், பொருள்கள், கலை படைப்புகள், கலாச்சார வெளியீடுகள் ஆகியவையே “அருவப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம்” எனப்படும்.

அவை, பின்வரும் தளங்களில் வெளிப்படுத்தப்படும்:

அ) வாய்மொழி மரபுகள், வெளிப்பாடுகள், மொழி

ஆ) கலைநிகழ்ச்சிகள்

இ) சமூக நடைமுறைகள், சடங்குகள், பண்டிகை நிகழ்வுகள்

ஈ) இயற்கை மற்றும் பிரபஞ்சம் பற்றிய ஆய்வு, பழக்க வழக்கங்கள்

உ) பாரம்பரியக் கைவினைக் கலைகள்

இவற்றை, ஒவ்வொரு இனமும் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும்.³²

மேற்கண்ட அறிக்கையை வேறு வகையில் நோக்கும்போது, ஓர் இனம் தமது பழைய மரபுகளை மிகவும் கவனமாகப் பாதுகாத்து மறுமலர்ச்சி அடையச் செய்ய வேண்டும். ஆனால், புலம் பெயர்ந்து வாழும் இளம் தலைமுறையினருள் பலர், தமது பழைய மரபுகளில் இருந்து விலகிச் செல்வதையும், தமது பாரம்பரியத் தமிழ் மொழியில் பேசுவதும் எழுதுவதும் குறைந்து கொண்டு போவதையும் அறிய முடிகிறது. எனவே, அவர்களுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்பித்து வழிப்படுத்துவதன் மூலம்தான் அவர்களது எதிர்கால வாழ்வை இன அடிப்படையில் உறுதி செய்ய முடியும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் அடையாளம் எதுவும் இல்லாத, ஊர் பேர் தெரியாத அநாதைகள் ஆகி விடுவார்கள்.

எனவேதான், ஓர் இனத்திற்கு மொழி, கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியங்கள் எவ்வளவு முக்கியமானவை என்பதனையும், மொழியின் ஊடாகத்தான் அவர்கள் தமது கலை, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்து அவைகளைப் பாதுகாத்து தமது தேசிய அடையாளத்தை நிலை நிறுத்த முடியும் என்பதனையும் உறுதிப்படுத்துகின்ற வகையிலேயே ஐக்கிய நாடுகள் சபை அறிக்கை அமைந்து இருக்கின்றது.

பல்லினக் கலாச்சாரத்தைத் (Multiculturalism) தமது அரசின் முதன்மைக் கொள்கையாக்கி, அதனைப் பயன் தருகின்ற வகையில் நடைமுறைப் படுத்தும் அவுஸ்திரேலியா, கனடா, ஜேர்மனி போன்ற முதன்மையான நாடுகள், புலம் பெயர்ந்து வந்து தமது நாடுகளில் குடியேறி வாழ்பவர்களுக்கு (Diasporic Communities) அவர்கள், சமய, கலை, பண்பாடு, மொழிப் பாரம்பரியங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பல்வேறு சலுகைகளையும், வசதி வாய்ப்புகளையும் வழங்கி ஊக்குவித்து வருகின்றன. அவர்களது தாய்மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கும், அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு அம்மொழியைக் கற்பிப்பதற்கு நிதி உதவிகளையும், இட வசதிகளையும் வழங்கி வருகின்றன. மேலும், அரசு பாடசாலைகளில், குறிப்பிட்ட நாளில், குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கற்பித்தும் வருகின்றன. அத்தோடு, புலம்பெயர்ந்து வாழும் இளம் தலைமுறையினர் தமது பல்கலைக் கழகப் புகழுகத் தேர்வுக்கு, அவர்களது தாய்மொழியையும் ஒரு முதன்மைப் பாடமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் இசைவு அளித்து உள்ளன. எந்த ஓர் இனமும் தமது மொழிப் பாரம்பரியத்தை இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே அந்நாடுகள் தமது பல்லினக் கலாச்சாரக் கொள்கையில் பிற மொழிகளுக்கு முக்கியத்தும் கொடுத்து உள்ளன என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிய வருகின்றது.

பல்வேறு நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் இனங்களின் மொழி பற்றிய பல்வேறு புலமைசார் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஆழமாக ஆய்வு செய்தபோது, அனேகமாக அனைத்து ஆய்வாளர்களுமே ஒரு பொதுவான கருத்தை முன்வைத்து இருக்கின்றனர். அதாவது, தமது இளம் தலைமுறையினருக்குத் தாய்மொழியில் பேச, எழுத, வாசிக்க உரிய முறையில் பயிற்சி அளிப்பதிலும், ஊக்குவிப்பதிலும், குறுகிய நேரங்களில் மட்டும் அம்மொழிகளைப் பயிற்றுவிக்கும் பாடசாலைகளையும், தனியார் கல்வி நிறுவனங்களைவிட, வீடுகளில் பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளின் தாய்மொழி வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கெடுக்க வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள். வீட்டில் அதிக நேரம் தமது

பிள்ளைகளுடன் இருக்கின்ற பெற்றோர், தமது பிள்ளைகளுடன் தாய்மொழியில் கலந்து உரையாடுவதும், பயிற்சி அளிப்பதன் மூலமே, அவர்களைத் தமது தாய் மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெறச் செய்ய முடியும் என்ற முடிவிற்கு வந்து உள்ளனர்.³³

மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியின் அடிப்படையில், கடந்த 30 ஆண்டுகளாகப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் தமிழ்மொழி தொடர்பான நிலைமைகளையும், செயற்பாடுகளையும் ஆராய்வோம். தமிழ் மொழி எந்த அளவிற்கு அவர்களால் பின்பற்றப்படுகிறது? மொழியைப் பேசுவதில் அவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள் என்ன? அம்மொழியைத் தமது இளம் தலைமுறையினருக்குப் பயிற்றுவிப்பதிலும் கையளிப்பதிலும் அவர்கள் சந்திக்கும் சவால்கள் என்ன? என்பதனையும், தமிழ் மொழி எந்த அளவிற்கு அவர்களது முதலாவது, இரண்டாவது தலைமுறையினரால் உள்வாங்கி எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது என்பதனையும் ஆராய்வதே இப்பகுதியின் நோக்கம் ஆகும்.

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களை மொழி அடிப்படையில் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது பிரிவினர், பிரித்தானியர் இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த காலத்தில், பாடசாலைகளிலும், கல்லூரிகளிலும், ஆங்கில மொழி போதானா மொழியாக நடைமுறையில் இருந்தபோது, அம்மொழியில் கல்வி கற்றவர்கள். மற்றவர்கள், தமிழ் மொழியைப் போதனா மொழியாகக்கொண்டு கல்வி கற்றவர்கள். இலங்கை விடுதலை பெற்ற பின்னருங்கூட 1960 ஆம் ஆண்டுகள் வரையிலும் ஆங்கில மொழியைப் போதனா மொழியாகக்கொண்ட பாடசாலைகள் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தன. ஆனால், 1960 களில் இலங்கை அரசு சுயபாசை மொழித் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. பல்கலைக்கழகம் வரையிலும் சுயபாசை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. 1960 ஆண்டு வரை ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றவர்கள் ஆங்கில மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றவர்கள் ஒரு பிரிவாகவும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் அவர்களது பிள்ளைகளும், பேரப்பிள்ளைகளும் ஆங்கில மொழியைக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்துவதாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

மறுபுறத்தில், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் தமிழ் மொழியில் பயிற்றப்பட்டவர்களும், 1960 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமிழ்

மொழியிலேயே பயிற்றப்பட்ட ஈழத்தமிழர்களும், இரண்டாவது பிரிவினராகப் புலம் பெயர் நாடுகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் தமது வீடுகளில் தமிழ் மொழியிலேயே பேசுகிறார்கள். ஆனால், தமிழ் மூலம் கல்வி கற்றவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் மொழியைப் பின்பற்றுகின்றார்களா? அவர்கள் பிள்ளைகளுடன் தமிழில் பேசுகின்றார்களா? என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கின்றது. எனவே, இவ்விரு பிரிவினர்களின் மத்தியில் தமிழ் மொழி எத்தகைய நிலைமையில் இருக்கின்றது என்பதனைத் தொடர்ந்து நோக்குவோம்.

இப்பகுதியில், ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சகல நாடுகளும் தமிழ் மொழியைப் பொறுத்து ஒரு பொதுவான நோக்கில் ஆய்வு செய்யப்படும். அதேவேளையில், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் அவுஸ்திரேலியாவும், கனடாவும், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் மலேசியாவும், ஜேர்மனியும் சற்று ஆழமாக ஆய்வு செய்யப்படும். தேவை ஏற்படும்போது, வேறு சில நாடுகளில் உள்ள நிலைமைகள் பற்றியும் கருத்திற் கொள்ளப்படும். மலேசியத் தீபகத்தில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களின் தமிழ் மொழிச் செயற்பாடுகள் பற்றி சற்றுச் சுருக்கமாகப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு தேவை உள்ளது. காரணம், சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஈழத்தமிழர்கள் அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழ் மொழி சார்ந்த அவர்களது நிலைப்பாடுகளையும், நடைமுறைகளையும் அணுகி ஆராயும்போது, ஏனைய நாடுகளில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களின் எதிர்கால நிலைப்பாட்டினைப் பற்றிய ஆய்வுக்கு உதவியாக அமையும்.

தமிழ் நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்குத் தமிழ் மொழி பற்றிய பிரச்சினைகள் எதுவும் இருக்க முடியாது என்பது வெளிப்படை. அங்குள்ள அனைவரும் தமிழில் பேசி, தமிழில் எழுதி, அவர்களது தாயகத்தில் இருப்பது போலவே இயங்கிட முடியும். ஆனால் அவர்களின் பேச்சு வழக்கு தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள் பேசுகின்ற பேச்சுவழக்கிற்கு ஓரளவு மாறி இருப்பதையே அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக, சென்னையில் வாழும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து பேசுவதுபோல், சென்னையில் வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர்களும் ஆங்கிலச் சொற்களைக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்துவதைக் காண முடிகின்றது.

மலேசியத் தீபகற்பத்திலும், சிங்கப்பூரிலும் உள்ள ஈழத்தமிழர்களுள், நடுத்தர, வயது முதிர்ந்தவர்கள் இன்றும் தமிழில் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால், இளம் தலைமுறையினருள் கணிசமான தொகையினர் ஆங்கிலம் கலந்து பேசுகிறார்கள். இருப்பினும், ஒட்டுமொத்தமாகப் பெரும்பான்மையினர் தமிழிலேயே பேசி வருகின்றார்கள்.

மலேசியத் தீபகற்பத்தில் தமிழ் மொழியின் நிலைமை பற்றி அறிய, மலேசியப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியர் தெய்வேந்திரன் அவர்களை நேர்காணல் செய்தபோது, அவர் கீழ்க்கண்டவாறு தனது தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்.

மலேசியா, சிங்கப்பூரில் உள்ள அரசு பாடசாலைகளில் தமிழ் மொழி ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அங்குள்ள கோயில் வளாகங்களிலும் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது. சில அரசு பாடசாலைகளில் முழுவதுமாகத் தமிழ் மொழியே போதனை மொழியாக உள்ளது. தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்ற கிராமங்களில், முழுக்க முழுக்கத் தமிழ் மொழியிலே போதிக்கப்படுகின்றது. மலேசியப் பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழ்த் துறை உள்ளது. அங்கு பட்டப்படிப்பு வரை தமிழ் மொழிப் பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஏனைய மலேசியப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ் படிக்கும் வாய்ப்புகள் உண்டு. எனவே, தமிழ் மொழி கற்கும் மாணவர்கள் தொகை குறைந்து விட்டதாகச் சொல்ல முடியாது. தமிழர் இருக்கும் மட்டும் தமிழ் மொழி வாழும்.³⁴

கோலாலம்பூரில் உள்ள விவேகானந்தா மேல்நிலைப்பள்ளித் தமிழ் ஆசிரியர் சண்முகநாதன் என்பவரை நேர்காணல் செய்தபோது, அவர் மலேசியத் தீபகற்பத்தில் தமிழ் போதிக்கப்படுவது பற்றிய பல தகவல்களை வழங்கினார். மலேசியத் தீபகற்பத்தில் சுமார் 523 தமிழ்ப் பாடசாலைகள் உள்ளன. சுமார் ஓர் இலட்சம் மாணவர்கள் தமிழ் பயின்று வருகின்றனர். இவர்களுள் ஈழத்தமிழர்கள் எத்தனை பேர் என்று கணக்கெடுக்க முடியாது. அவர்களது எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவுதான். தமிழ்ப் பள்ளிகளில், ஆங்கிலமும், மலாய் மொழியும் கட்டாயப் பாடங்களாக இருக்கின்றன. மேற்கண்ட 523 தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலும், ஆரம்பக் கல்விக்கான வயது 7-12 க்கு இடைப்பட்டதாகவும், இடைநிலைப்பள்ளி 13-18 வயதுக்கு உள்பட்டதாகவும் இருக்கின்றது. ஏனைய அரசு பாடசாலைகளில் மலாய் மொழியே போதனை மொழியாக இருக்கும். அங்கும் தமிழ் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்படும். 15 வயதிற்கு மேற்பட்ட தமிழ் பிள்ளைகள் ஓர் அரசு பாடசாலையில் இருந்தால் அவர்களுக்குக் கட்டாயமாகத் தமிழ் மொழி ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பது மலேசிய அரசின் சட்டம் ஆகும்.

ஒவ்வொரு தமிழ் பாடசாலையிலும் தமிழ் மொழிக் கழகம் ஒன்று இயங்குகிறது. (Tamil Language Society) பேச்சுப் போட்டி, ஆடல், பாடல் போட்டிகளை ஆண்டுதோறும் நடத்தி வருகின்றன. தமிழ் மொழியிலேயே பள்ளி இறுதித் தேர்வை எழுதி, பல் கலைக்கழகம் சென்று படிக்கும் வாய்ப்பையும் பெறுகின்றனர். தமிழ் மொழி அல்லாத அரசு பாடசாலைகளில் பயிலும் தமிழ் மாணவர்கள், பல்கலைக்கழகப் புகழுகத் தேர்வுக்குத் தமிழ் மொழியைத் தெரிவு செய்யலாம். மலேசியாவின் ஒன்பது மாநிலங்களிலும் ஒவ்வொரு அரசு அமைப்பாளர்களும், ஒன்பது துணை இயக்குநர்களும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் பாடசாலைகளையும், தமிழ் மொழிப் போதனைகளையும் கவனித்துக் கொள்கின்றனர். வெள்ளிக்கிழமைகளில் அரை மணி நேரம் மட்டும் சமய வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. இந்து-சைவ சமயம் ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படுவது இல்லை. நவராத்திரி, தைப்பொங்கல் போன்ற விழாக்கள் வழமையாக இடம் பெறும்.³⁵

அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஐரோப்பிய நாடுகள், வட அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் சுமார் 700 க்கும் மேற்பட்ட பதிவு செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றன.³⁶

தமிழ்நாடு, மலேசியா தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளில் தமிழ் மொழியைப் பேணிப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு, புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பங்களிப்பினை நோக்குவோம். அவுஸ்திரேலியாவில் 25 க்கும் மேற்பட்ட பாடசாலைகளும், நியூசிலாந்தில் இரு பாடசாலைகளும், ஜேர்மனியில் 140, பிரான்சில் 67, பிரித்தானியா 70, நோர்வே 12, டென்மார்க் 18, இத்தாலி 7, நெதர்லாந்து 25, சுவீடன் 1, கனடா ஏறக்குறைய 400-450 தமிழ் மொழிக் கல்வி நிறுவனங்கள் ஆகியவையும் இயங்கி வருகின்றன.³⁷

சுவிட்சர்லாந்தில் பேர்ண் நகரத்தில் 6 தமிழ்ப் பாடசாலைகளும், அந்த நாடு முழுவதுமாக 46 பாடசாலைகளுக்கும் மேல் இயங்கி வருகின்றன. அமெரிக்காவில் உள்ள முக்கிய நகரங்களில் சிறுசிறு தமிழ் பாடசாலைகள் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.³⁸ ஈழத்தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழும் நியூ யோர்க்கில் ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலை ஞாயிற்றுக்கிழமையில் நடைபெற்று வருகின்றது.³⁹ இவைகளைத் தவிர, பதிவு செய்யப்படாத தமிழ்க் கல்வி நிலையங்களும், தனியார் தமிழ்க் கல்வி நிலையங்களும் மேற்கண்ட

அனைத்து நாடுகளிலுமே நடைபெற்று வருகின்றன. ஆனால், அவற்றின் எண்ணிக்கையை அறிய முடியவில்லை. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பதிவு செய்யப்பட்ட பாடசாலைகளில் சுமார் 40,000 க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி பயின்று வருகின்றனர். அவுஸ்திரேலியாவில் 2000, ஜெர்மனியில் 6000, பிரான்சில் 5000, பிரித்தானியாவில் 5500, நோர்வேயில் 2000, டென்மார்க்கில் 1700, இத்தாலியில் 300, நெதர்லாந்தில் 800, சுவீடன் 80, நியூசிலாந்தில் 150, சவிட்சர்லாந்தில் உள்ள பேர்ண் வள்ளுவன் பாடசாலையில் சுமார் 200 மாணவர்கள் தமிழ் மொழி கற்று வருகின்றனர். மேலும் சவிட்சர்லாந்து முழுவதுமாக 4600 மாணவர்கள் தமிழ் மொழி கற்று வருகின்றனர். அமெரிக்கா 100, கனடாவில் சுமார் 17, 000 என்ற எண்ணிக்கையில் தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்று வருகின்றனர். ⁴⁰ ஆனால், இத்தகைய புள்ளி விபரங்கள் காலத்திற்குக் காலம் கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாக உள்ளது. சகல தமிழ் மொழிக் கல்வி நிலையங்களும், தமிழ் மொழியை ஒரு பொதுவான பாடத்திட்டத்தின் கீழ், உரிய முறையில் போதித்து வருவதோடு, தமிழர்களின், கலை, பண்பாடு, வரலாறு போன்ற துறைகளையும் கற்பித்து வருகின்றனர். சில நாடுகளில் பாடசாலை நிர்வாகமே பாடத் திட்டங்களைத் தயாரித்துக் கொள்கின்றன.

மேற்கூறப்பட்ட தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில், குறிப்பாக அவுஸ்திரேலியாவில், அதிகமாக ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தில் உள்ள தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள் பற்றிய நிலைமைகளையும், அப்பாடசாலைகள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆற்றி வரும் பங்கும், மாணவர்கள் தமிழ் கற்பதில் எத்தகைய ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுகின்றனர் என்பது பற்றியும் சற்று விரிவாக நோக்கும்போது, ஏனைய அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பற்றியும், ஏனைய ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் இயங்கும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பற்றியும், அவர்கள் செயற்பாடுகள், பங்களிப்புகள், மாணவர்களின் தமிழ் மொழி ஆர்வம் என்பனவற்றையும் ஒப்பிட்டுத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

நியூ சவுத் வேல்ஸ் தமிழ் பாடசாலைகளின் கூட்டமைப்பு நிர்வாகத்தின்கீழ் ஆறு தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள் இயங்கி வருகின்றன. இவை தவிர, மேலும் ஏழு பாடசாலைகளையும் ஈழத்தமிழர்கள் நடத்தி வருகின்றனர். சிட்னி மாநகரில் ஈழத்தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழ்வதால் அங்குதான் அனைத்துப் பாடசாலைகளும்

இயங்கி வருகின்றன. அப்பாடசாலைகளில் சுமார் 200 ஆசிரியர்கள் பணி ஆற்றுகின்றனர். சுமார் 1750 தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கலை, பண்பாடு, வரலாறு என்பனவற்றைப் பயின்று வருகின்றனர். ⁴¹ ஆரம்ப வகுப்பு முதல் பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை தமிழ் மொழி கற்பிக்கப்படுகின்றது. அதற்கான பாடத்திட்டங்களை நிர்வாகத்தினரே உரிய முறையில் அந்நியச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப எழுதி அச்சிட்டு மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்கின்றனர். அத்துடன் ஆண்டுதோறும் தேர்வுகள், பேச்சுப் போட்டிகளை நடத்தி மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்தி வருகின்றனர். சிறந்த புள்ளிகளை எடுக்கும் மாணவர்களுக்குப் புலமைப் பரிசில்களும் வழங்கப் படுகின்றன. ஆண்டுதோறும் கலை விழா நிகழ்ச்சிகள் மிகவும், ஆர்வத்துடனும், விமரிசையாகவும் கொண்டாடப் படுகின்றன. அந்த நிகழ்ச்சிகளில் மாணவர்கள் பெருமளவில் பங்கெடுத்து வருகின்றனர். அத்தோடு, அங்கு பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பட்டறைகள், கருத்தரங்குகள் மூலம் அவ்வப்போது கற்பிக்கும் முறைகள் பற்றித் தெளிவுபடுத்தி வருகின்றனர்.

பாடசாலைகள் அனேகமாக வார இறுதி நாட்களில் 2 மணி தொடக்கம் 4 மணிவரை நடைபெறுகின்றன. ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இலவசமாகவே தமது கல்விச் சேவையினை வழங்கி வருகின்றனர். அத்துடன் சிறிய அளவில் அரசு நன்கொடைகளையும், அரசு பாடசாலைகளை வார இறுதி நாட்களில் பயன்படுத்தக்கூடிய வசதிகளையும் அந்நாட்டு அரசு வழங்கி இருக்கின்றது. பல்கலைக்கழகப் புகழுகத் தேர்விற்குத் தமிழையும் ஒரு பாடமாக அவுஸ்திரேலிய அரசு ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றது. அதன் பயனாகப் பல தமிழ் மாணவர்கள் ஆர்வத்துடன் கற்று வருகின்றனர்.

மேற்கண்ட தமிழ்ப் பாடசாலைகளைத் தவிர, 'தமிழாலயம்' என்ற நிறுவனமும் ஒரு தமிழ்க் கல்வி நிலையத்தை நடத்தி வருகிறது. அங்கு சுமார் 500 மாணவர்கள் பயின்று வருகின்றனர். ⁴² மேற் கூறப்பட்ட தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் இடம் பெறுவது போலவே ஏனைய நிகழ்வுகள் அனைத்தும் இடம் பெறுகின்றன. நியூ சவுத்வேல்ஸ் மாநிலத்தைப் போலவே ஏனைய அவுஸ்திரேலிய மாநிலங்களிலும் இயங்கி வரும் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளின் அமைப்பும், நடைமுறையும், கற்பித்தல் முறையும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது.

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடான ஜேர்மனி நாட்டில் உள்ளதுபோலவே, தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து

வாழும் ஏனைய ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள பிரித்தானியா, வட அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளிலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இயங்கி வருகின்றன. பொதுவாக மேற்கண்ட நாடுகளில், தமிழ் மாணவர்களுக்கான பாடத் திட்டங்கள் அதன் தலைமை நிர்வாகத்தினால் தயாரிக்கப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சிகளும், பட்டறைகளும் நடைபெற்று, ஒழுங்கான கட்டமைப்பின் கீழ் இயங்கி வருகின்றன.

ஜேர்மனியில், தமிழாலயம் என்ற பதிவு செய்யப்பட்ட கல்வி நிறுவனத்தின் கீழ் 1990 களில் முதல் தமிழ் மொழிப் பாடசாலை பொண் (Bonn) நகரத்தில் தொடங்கப்பட்டு, தற்பொழுது சுமார் 130 தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள், ஈழத்தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் நகரங்களில் இயங்கி வருகின்றன. ⁴³ சுமார் 6000 க்கு அதிகமான மாணவர்கள் தமிழ் கற்று வருகின்றனர். சுமார் 970 ஆசிரியர்கள் இலவசமாகப் பணியாற்றி வருகின்றனர். இப்பாடசாலைகளை ஜேர்மனி தமிழ் கல்விக் கழகம் நிர்வகித்து வருகின்றது. ⁴⁴

மேற்கண்ட பாடசாலைகளின் சிறப்பான நிர்வாக ஒழுங்குமுறையின் பொருட்டு, ஒரு நடுவகச் செயலகம் அமைக்கப்பட்டு, நிர்வாகப் பிரிவு, நிதிப்பிரிவு, கல்விப்பிரிவு, தமிழ்த் திறன் பிரிவு, கலைப் பிரிவு, விளையாட்டுப் பிரிவு போன்ற செயற்பாடுகளுக்குத் தனித்தனியான பொறுப்பாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டு உள்ளனர். மேலும், நாடு முழுவதிலும் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளை ஒருங்கிணைப்பதற்கென, 12 மாநிலச் செயற்பாட்டாளர்களும் நியமிக்கப்பட்டு உள்ளனர். பெற்றோர்கள் சார்பாக பிரதிநிதிகளும் தெரிவாகிச் செயற்பட்டு வருகின்றனர். ⁴⁵

ஜேர்மனி நாட்டுக் கல்விக் கொள்கையின்படி, ஒரு மாணவர் ஆரம்பக்கல்வி தொடக்கம், பதினோராம் வகுப்புகள் வரை கல்வி கற்றுப் பின்னர் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கான தொடக்கக் கல்வியைப் பயில வேண்டும். அதன்படி தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பக் கல்வி தொடர்ந்து பதினோராம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. சுருங்கக் கூறினால், தமது இளம் தலைமுறையிரைத் தமிழ் மொழி, கலை, பண்பாடு, வரலாறு போன்ற சகல துறைகளிலும் ஆயத்தப்படுத்தி வளர்த்து ஒரு நல்ல குடிமகனாகவும், தமிழர் என்ற அடையாளத்தையும் கொடுப்பதில் அளப்பரிய பணியினை ஆற்றி வருகின்றன. ஏனைய நாடுகளில் செயற்படும் தமிழ் பாடசாலைகளுக்கெல்லாம்

முன்னோடியாகச் செயற்பட்டு வருவதை, இந்நூலசிரியர் மேற்கண்ட பாடசாலைகளின் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு அறிந்து இருக்கின்றார்.

மேற்கொண்டு, ஈழத்திற்கு வெளியில் மூன்றரை இலட்சம் ஈழத்தமிழர்கள் மிக அதிகமாக வாழும் கனடாவின் பக்கம் நோக்குவது பொருத்தம் ஆகும். குறிப்பாக ரொறன்ரோ நகரத்தில் சுமார் ஒன்றரை இலட்சம் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் மேற்கொண்டு வரும் தமிழ் மொழி கற்பிக்கும் செயற்பாடுகள் கனடா தமிழ்க் கல்லூரியின் ஆசிரியரும், முக்கியமான நிர்வாகியுமான திரு குகதாசன் என்பவர் வழங்கிய அறிக்கையின் அடிப்படையில், பின்வரும் முக்கியமான விடயங்கள் கலந்துரையாடப்படுகின்றன.

கனடாவில் தமிழ் கற்பிக்கும் அமைப்புகளாக அரசுக் கல்விச் சபைகள், கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபைகள், கனடா தமிழ்க் கல்லூரி, அறிவகம், சிவனியக் கோவில்கள், தொண்டு அமைப்புகள், தனியார் அமைப்புகள் முதலியவை காணப்படுகின்றன.

அரசுக் கல்விச் சபைகள்

ரொறன்ரோ மாவட்டக் கல்விச் சபை, யோர்க் கோட்டக் கல்விச் சபை, பீல் கல்விச் சபை, ஒட்டாவா மற்றும் கால்டன் கல்விச் சபை, மேல் கனடாக் கல்விச் சபை, மொன்றியல் கல்விச் சபை ஆகிய அரசுக் கல்விச் சபைகள், இளம் மழலை முதல் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இவை, தமிழை ஒரு தொடர்பாடல் மொழியாகவே கற்பிக்க விழைகின்றன. இந்த அடிப்படையிலேயே இவற்றினது பாடத்திட்டங்கள் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளன.

ரொறன்ரோ மாவட்டக் கல்விச் சபையானது, இளம் மழலையர் முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரையான மாணவருக்குத் தமிழ்மொழி கற்பிக்கும் பொருட்டு, தமிழ்ப் பயிற்சி நூல்களை ஆக்கி உள்ளது. பிற கல்விச் சபைகளிடம் பாட நூல்களோ, பயிற்சி நூல்களோ இல்லை. அவர்கள் தத்தம் விருப்பத்திற்கு ஏற்பப் பாடங்களை ஆக்கிக் கற்பிக்கின்றனர் அல்லது ரொறன்ரோ மாவட்டக் கல்விச் சபையின் பயிற்சி நூல்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மேலும், 9 முதல் 12 ஆம் வகுப்பு வரை தமிழ்மொழி கற்பிக்க ரொறன்ரோ மாவட்டக் கல்விச்சபை உட்பட எந்தக் கல்விச் சபையிடமும் பாடநூலோ, பயிற்சி நூலோ இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய அரசுக் கல்விச் சபைகளது பன்னாட்டு

மொழிக் கற்கைத் திட்ட அலுவலர்கள் வழங்கிய புள்ளி விவரப்படி, மொத்தமாக 8860 மாணவர் அரசுக் கல்விச் சபைகளில் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபைகள்

ரொறன்ரோ மாவட்டக் கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபை, யோர்க் கோட்டக் கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபை, பீல் கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபை ஆகியனவும், இளம் மழலை முதல் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரைத் தமிழ்மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இவை, கத்தோலிக்கம் தழுவிய தமிழைக் கற்பிக்கின்றன. இவர்களிடமும் பாட நூல்களோ பயிற்சி நூல்களோ இல்லை. ஆசிரியர்கள் தத்தம் விருப்பத்திற்கமையப் பாடங்களை ஆக்கிக் கற்பிக்கின்றனர். இக்கற்கை நெறித் திட்ட இணைப்பாளர்கள் அளித்த புள்ளி விவரங்களின்படி, 1140 மாணவர்கள் கத்தோலிக்கக் கல்விச் சபைகளில் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

கனடா தமிழ்க் கல்லூரியும் அறிவகமும்

கனடா தமிழ்க் கல்லூரியும் அறிவகமும் தமிழைப் பண்பாட்டு மொழியாகக் கற்பிக்கின்றன. கனடாவில் வாழும் தமிழ்ச் சிறாருக்குத் தமிழர் வரலாறு, தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம், பழந்தமிழர் வாழ்வியல் முதலியவற்றைப் புகட்டுகின்றன. இவ்வமைப்புகள் பிறமொழிக் கலப்பற்ற தூய தமிழைக் கற்பிக்க முனைகின்றன. தமிழையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் அடுத்து வரும் தலைமுறைகளுக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென விழைகின்றன. இந்த நோக்கிலேயே இவ்வமைப்புகளது பாடத்திட்டங்களும் பாட நூல்களும், பயிற்சி நூல்களும் ஆக்கப் பெற்றுள்ளன.

கனடா தமிழ்க் கல்லூரியானது, இளம் மழலையர் முதல் தமிழ் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பு வரை தமிழ் மொழியைக் கற்பித்து வருகின்றது. தமிழ்நாட்டின் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைந்து இளங்கலை, முதுகலை வகுப்புகளையும் நடத்தி வருகின்றது. இவ்வமைப்பானது, ரொறன்ரோ, மார்க்கம், மிசிசாகா, பிரம்ரன், மோல்டன், ஒட்டாவா ஆகிய நகரங்களில் தமிழ் வகுப்புகளை நடத்துகின்றது. இக்கல்லூரி இணைப்பாளர் வழங்கிய புள்ளி விவரப்படி, இந்தக் கல்வியாண்டில் 2150 மாணவர்கள் இவ்வமைப்பில் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

அறிவகமானது, இளம் மழலையர் முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரை தமிழ் மொழியைக் கற்பித்து வருகின்றது. இது ரொறன்ரோ, மார்க்கம், மிசிசாகா, பிரம்ரன், மோல்டன், ஓட்டாவா மொன்றியல் ஆகிய நகர்களில் தமிழ்மொழி வகுப்புகளை நடத்துகின்றது. அறிவக இணைப்பாளர் வழங்கிய புள்ளி விவரப்படி, நடப்புக் கல்வி ஆண்டில் ஏறத்தாழ 3000 மாணவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

சைவக் கோயில்கள்

கனடாவில் உள்ள சைவக் கோயில்கள் சிலவும் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இவ்வகையில், ரொறன்ரோ வரசித்தி விநாயகர் கோவில், ரொறன்ரோ பெரிய சிவன் கோவில், மொன்றியல் முருகன் கோவில், மொன்றியல் தூர்கை அம்மன் கோவில் முதலியன இளம் மழலையர் முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரை தமிழைக் கற்பிக்கின்றன. இவை, சைவம் தழுவிய தமிழைக் கற்பிக்கின்றன. இவர்களிடமும் பொதுவான பாடத் திட்டமோ பாட நூல்களோ பயிற்சி நூல்களோ இல்லை. ஆசிரியர்கள் தத்தமக்குக் கிடைத்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு கற்பிக்கின்றனர். தமிழ் கற்கை நெறிப் பொறுப்பாளர்கள் அளித்த புள்ளி விவரங்களின்படி, 450 மாணவர்கள் கோயில்களில் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

தொண்டு அமைப்புகள்

சில தொண்டு அமைப்புகளும் மழலையர் வகுப்பு முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரைத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இந்த வகையில், சிவயோகர் மன்றம், தூரம் தமிழ்ச் சங்கம், அகரம், அன்னை மறைத்தளம், தளிர், கியூபெக் அறிவுச் சோலை, மூத்தோர் இணையம், தமிழர் ஒளி, ஆத்மசோதி முத்தையா மன்றம், தமிழ் அருவி, வல்வைக் கல்விக் கழகம், மொன்றியல் மாணவர் மன்றம் ஆகியன தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இவற்றிடமும் பாடத் திட்டமோ பாட நூல்களோ இல்லை. இவை, அறிவகம், கனடா தமிழ்க் நுட்பக் கல்லூரி, இலங்கை அரசு அல்லது தமிழக அரசினது பாட நூல்களைப் பின்பற்றிக் கற்பிக்கின்றன. இந்த அமைப்புகளது தமிழ் கற்கை நெறிப் பொறுப்பாளர்கள் அளித்த புள்ளி விவரங்களின்படி, 700 மாணவர்கள் இவ்வமைப்புகளில் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள்

இவை நீங்கலாக வருவாய் நோக்குக் கொண்ட சில தனியார் கல்வி நிறுவனங்களும் இளம் மழலையர் முதல் எட்டாம் வகுப்பு வரை தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கின்றன. இவையும் ரொறன்ரோ மாவட்டக் கல்விச்

சபை, அறிவகம், கனடாத் தமிழ்க் கல்லூரி, இலங்கை அரசு அல்லது தமிழக அரசினது பாடநூல்களைப் பின்பற்றிக் கற்பிக்கின்றன. மேற்கூறிய அமைப்புகளது தமிழ் கற்கை நெறிப் பொறுப்பாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் அளித்த புள்ளி விவரங்களின்படி, இப்பிரிவில் ஏறத்தாழ 500 மாணவர் தமிழ் மொழியைக் கற்கின்றனர்.

மேற்கூறியவற்றில் இருந்து, கனடாவில் தமிழ்க் கல்வியை முன்னெடுப்போரது நோக்கங்கள் வேறுபட்டு இருப்பதையும், அதன் விளைவாக வெவ்வேறு பாடத்திட்டங்களைக் கொண்டு இருக்கின்ற நிலையையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இதனால், பொதுவான பாடநூல்களையோ பயிற்சி நூல்களையோ ஆக்க முடியாதுள்ளதோடு ஒரு பொதுத் தேர்வையும் நடத்த முடியாத நிலையும் காணப்படுகின்றது. மேலும், ஆசிரியர்களது வினைத்திறன் மற்றும் மொழித்திறன் மேம்பாட்டுப் பணிகளையும் மேற்கொள்ள முடியாத சூழல் உள்ளது.

இச்சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு, தமிழ் கற்பிப்போர் யாவரும் ஒன்றுகூடி ஒரு பொதுவான பாடத்திட்டத்தையும், பாடநூல்களையும், உருவாக்கவும், கற்பிக்கவும் திட்டமிட்டுச் செயலாற்ற வேண்டும். கனடாவில், சீன மொழியைக் கற்பிப்போருக்குச் சீன அரசே பாடத்திட்டங்களை ஆக்கிப் பாடநூல்களை அச்சிட்டு அனுப்பி வருகின்றது.

தமிழ்க் கல்வியால் கிடைக்கும் நன்மைகள்

கனடாவில் விருப்ப அடிப்படையில் இளம் மழலையர் வகுப்பு முதல் பல்கலைக் கழகம் வரை தமிழைக் கற்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. இரண்டாம் நிலைக் கல்வியில் பெற வேண்டிய முப்பது திறமைத் தேர்ச்சிகளில் நான்கைத் தமிழில் பெறலாம். பல்கலைக் கழக நுழைவுக்குத் தமிழை ஒரு பாடமாகவும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். எனினும் இதுபற்றிய விளக்கம், இங்கு வாழும் தமிழரிடம் தெளிவாக இல்லை.

கனடாவில் ஒரு மாணவன் பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் கற்கும் ஆறு பாடமதிப்பெண்களைக் கூட்டியே பல்கலைக் கழக நுழைவு வழங்கப் படுகின்றது. இந்த ஆறு பாடங்களில் ஒன்றாகத் தமிழைச் சேர்க்கலாம். இதன்மூலம் மதிப்பெண்ணைக் கூட்டி, மாணவர் பல்கலைக் கழகம் செல்லும் வாய்ப்பையும், அங்கு விரும்பும் துறையைத் தெரியும் வாய்ப்பையும் கூட்டலாம். மருத்துவம், பொறியியல், தொழில்நுட்பம், வணிகம் உள்ளிட்ட எந்தத் துறை நுழைவுக்கும் தமிழை ஒரு பாடமாகச் சேர்க்கலாம். இவ்விடத்தில் கணிதம், இயற்பியல் (பௌதீகம்),

வேதியியல் (இரசாயனம்), உயிரியல், கணக்கியல் முதலிய பாடங்களுக்கு வழங்கப்படுவதற்கு ஒப்பான மதிப்பு தமிழுக்கும் வழங்கப்படுகின்றது. கனடாவில் வழங்கப்படும் இந்த வாய்ப்பு, தமிழர் தாயகங்களான தமிழ்நாட்டிலோ, இலங்கையிலோ கூட இல்லை என்பது உளங்கொள்ளத்தக்கது.

கனடா பல்கலைக் கழகங்களில் பல்வேறு புலமைப் பரிசில் வழங்கும் திட்டங்கள் உள்ளன. இவற்றுக்கு மாணவரைத் தெரிவு செய்யும் பொழுது, ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரை மாணவர் பெற்ற மொத்த மதிப்பெண்களே கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ் மாணவர், நான்கு தமிழ்ப் பாடங்களைக் கற்பதன் மூலம் மொத்த மதிப்பெண்களை அதிகரித்துப் புலமைப் பரிசில் பெறும் வாய்ப்பையும் கூட்டிக் கொள்ள முடிகின்றது.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தமிழ், தமிழர் பற்றிய அறிவை வளர்ப்பதோடு, தமிழ்ப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அறியவும் பேணவும் பின்பற்றவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. தமிழ் அறிந்த பிள்ளைகள், பெற்றாரோடும் தமிழ்ச் சமூகத்தோடும் இணைந்து வாழ்வதோடு கல்வியிலும் மேம்பட்டு விளங்குவதைக் கனடாவில் காண்கின்றோம்.

தமிழ் கற்பதால் மேற்கூறிய நன்மைகள் உண்டு என்பதைக் கல்வியில் மேம்பட்ட நிலையில் உள்ள பெற்றோர் மட்டுமே உணர்ந்து இருக்கின்றனர். எனவே, இவர்கள் தம் பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்புகளில் சேர்த்து வருகின்றனர். பொதுநிலைப் பெற்றோர் தமிழ் கற்பதனால் கிடைக்கும் நன்மைகளை அறியாத நிலையில் 'கனடாவில் தமிழைப் படித்து என்ன பயன்?' என்று எண்ணித் தம் பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்புகளில் சேர்க்காது விட்டு விடுகின்றனர்.

கனடா தமிழ்ச் சமுதாய மேம்பாடு கருதிச் செயற்படும் ஊடகங்கள், தமிழ்க் கல்வியால் கிடைக்கும் நன்மைகள் பற்றிய தெளிவைப் பெற்றோருக்கு ஏற்படுத்தி, அவர்களது பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்புகளில் சேர்க்க ஊக்குவிக்க வேண்டும். தமிழின் பெயரால் இயங்கும் அமைப்புகள் இதற்குத் துணை நிற்க வேண்டும்.

கற்பித்தல் முறையில் உள்ள முரண்பாடுகள்

கனடாவில் இப்பொழுது தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுள் பெரும் பாலானோர் தமிழ் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய முறையான கல்வித் தகுதி

பெற்றவர் அல்லர். அவர்கள் இலங்கை அல்லது தமிழ்நாட்டில் ஏதோ ஒரு பாடத்தைக் கற்பித்தோர் மட்டுமே. இவர்களுள் சிறுபான்மையோர் எங்கும் எதுவும் கற்பிக்காதவரும் ஆவர். இவர்கள், தாம் சொல்வதைக் கேட்டு மாணவர் கற்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு கற்பிக்க வருபவர்கள் ஆவர்.

கனடாவில் தமிழ் கற்க வரும் மாணவரோ, மாணவர் மையக் கல்விக்குப் பழக்கப்பட்டோர் ஆவர். இம்மாணவர், தமிழ் வகுப்பிலும் இதையே எதிர்பார்க்கின்றனர். இப்பொழுது தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு இம்முறைகளில் பழக்கம் அதிகம் இல்லை. இம்முறைகளைப் பின்பற்ற அவர்கள் விளைவதும் இல்லை. இதன் விளைவாக, குறைந்தது 20 வீதமான மாணவர்கள் கல்வியாண்டின் இடையிலே விலகி விடுகின்றனர். இவர்கள் மீண்டும் தமிழ் வகுப்பு எதிலும் இணைவது இல்லை.

கனடாவுக்கு வரும் குடிவரவாளருக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள், 'ஆங்கிலத்தை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பித்தல்' என்னும் பயிற்சி நெறியில் வெற்றி பெறுவது கட்டாயம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக, கனடாவில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணிபுரிவோர் மேற்கண்ட பயிற்சி நெறியைக் கற்று முடித்த பின்பே ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்கின்றனர். அதுபோலத் தமிழ் ஆசிரியருக்கும் தமிழில் குறிக்கப்பட்ட தகைமை தேவையென வரையறை செய்தாக வேண்டும். இதன் வழி கற்பித்தலில் எழும் சிக்கலையும், மொழியறிவு போதாது என்ற குறையையும் எளிதாகத் தீர்க்கலாம்.

அரசுக் கல்விச் சபைகள், கனடா தமிழ்க் கல்லூரி, அறிவகம் ஆகிய அமைப்புகள் தத்தம் நிறுவனங்களிற் பணிபுரியும் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு ஆண்டில் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் பணிக்காலப் பயிற்சி அளிக்கின்றன. இப்பயிற்சிப் பட்டறைகள் கட்டாயமானவை அல்ல என்பதால், தமிழ் கற்பிக்கும் அனைத்து ஆசிரியர்களும் இதில் கலந்து கொள்வது இல்லை. பணிக்காலப் பயிற்சிப் பட்டறைகளில் கலந்து கொள்வோரை ஊக்குவிக்கும் நோக்கத்துடன், ரொறன்ரோக் கல்விச் சபையானது, பயிற்சிப் பட்டறைகளில் கலந்து கொள்வோருக்கு ஊதியம் வழங்கத் தொடங்கி உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. முற்கூறிய அமைப்புகளுக்கு வெளியே கற்பிப்போருக்குப் பயிற்சிகள் எதுவும் வழங்கப்படுவது இல்லை.

அரசுக் கல்விச் சபைகள், பணிக்காலப் பயிற்சிப் பட்டறைகளை ஆங்கில மொழியில் நடத்துவதால் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குப் பெரிய பயன்

விளைவது இல்லை என்று கூறப்படுகிறது. அரசுக் கல்விச் சபைகள் தமிழ் ஆசிரியர் தெரிவுக்கு ஆங்கிலத்திலேயே நேர்முகத் தேர்வை நடத்துகின்றன. இந்நிலையில் ஆசிரியரது தமிழ் அறிவை அளவிட வழி இல்லை. ஆங்கிலப் புலமை உள்ளோர் தமிழ் ஆசிரியராகத் தெரியப்படும் வாய்ப்பே கூடுதலாக உள்ளது. இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படுவோரது தமிழ் அறிவுப்புலம் குறைவாக உள்ளது என்ற குற்றச்சாட்டும் உண்டு. இச்சிக்கலைத் தீர்க்க, தமிழ் கற்பிக்க விழைவோரது தமிழ் அறிவை அளவிட்டு அறிவதற்கான அணுகுமுறையைக் கொண்டு வருவதோடு, பயிற்சிப் பட்டறைகளைக் கட்டாயம் ஆக்கி, அவற்றைத் தமிழில் நடத்த வேண்டும்.

கனடா தமிழ் வகுப்பு அறைகள் பன்னிலை மொழியறிவு கொண்ட மாணவரைக் கொண்டு இருப்பது மற்றுமொரு முதன்மையான சிக்கல் ஆகும். ஒரு தமிழ் வகுப்பில் இருபத்தைந்து மாணவர்கள் இருந்தால், அதில் ஐவர் இலங்கையில் இருந்து அண்மையில் கனடாவுக்கு வந்தவராக இருப்பதோடு தமிழ் வழியிலேயே கல்வி கற்றவராகவும் இருப்பர். இன்னுமொரு ஐவர், தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்து இருப்பர். இவர்கள் ஆங்கில வழிக் கல்வியோடு தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்று இருப்பர். மேலுமொரு ஐவர், ஐரோப்பிய நாடுகளில் பிறந்து அங்கு தமிழ் கற்றவராய் இருப்பர். இன்னுமொரு பத்துப்பேர் கனடாவில் பிறந்தவராக இருப்பர். இவர்களுள் ஐவருக்குப் பெற்றோர் தமக்குத் தெரிந்த தமிழைக் கற்பித்து இருப்பர். மற்றுமோர் ஐவர் அகவை பத்தான நிலையிலும் தமிழ் அகர வரிசை கூடத் தெரியாதவராய் இருப்பர். இவ்வாறு வேறுபட்ட மொழி அறிவு உடைய மாணவர்கள் அனைவரையும் ஒரே வகுப்பில் வைத்துத் தமிழ் கற்பிப்பது ஆசிரியருக்குப் பெரும் சிரமமாக இருக்கின்றது. எனவே, ஆசிரியர்களுக்குப் பன்னிலை மற்றும் வகுப்பறை மேலாண்மை பற்றிய சிறந்த பயிற்சியை அளிப்பதன் வாயிலாக இச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணலாம்.

சில பள்ளிகளில் ஒரேயொரு தமிழ் வகுப்பே இருக்கும். இதில் இளம் மழலை யர் வகுப்பு முதல், எட்டாம் வகுப்பு வரையான பத்து வகுப்புகளில் கற்கும் 25 மாணவர் இருப்பர். ஒத்த அகவை உடைய வகுப்புகளிலேயே ஐந்து நிலை மொழி அறிவுள்ள மாணவர் இருக்கும்பொழுது, பத்து வகுப்புகளில் கற்போரை ஒரே வகுப்பில் சேர்த்தால் நிலைமை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதைக் கூற வேண்டியது இல்லை. அவ்வகுப்பில் உள்ள 25 மாணவரும் 25 தரமான மொழி அறிவு உடையோராக இருப்பர். இங்கு, தமிழ் கற்பித்தல் நடைபெற வாய்ப்பே இல்லை. மாணவரை அமைதியாக வைத்து இருப்பதே பெரிய சிக்கலாக இருக்கும். அதன்பின்னர், “எனது

பிள்ளை ஓராண்டாகத் தமிழ்ப் பள்ளிக்குப் போகின்றது. எழுத வாசிக்கத் தெரியவில்லை” என்று குறை கூறி, பெற்றோர் பிள்ளையைத் தமிழ் வகுப்புக்கு விடாது நிறுத்தி விடுகின்றனர். அதன்பிறகு, அப்பிள்ளையை வேறு எந்தத் தமிழ் வகுப்பிலும் அவர்கள் சேர்ப்பது இல்லை.

எனவே, தமிழ் வகுப்புகளை ஆங்காங்கே நடத்தாமல், ஓரிடத்தில் கூடுதலான மாணவரைக் கொண்ட தமிழ்ப் பள்ளிகளை நடத்தினால் இச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணலாம். தமிழ் வகுப்புகள் நடத்துவோர் இதனைக் கருத்திற்கொண்டு செயற்பட வேண்டும். மேலும், பெற்றோரும், தம் வீட்டு வாசலிலேயே தமிழ்ப் பள்ளியும் வேண்டும், பிள்ளை சிறப்பாகத் தமிழ் படிக்கவும் வேண்டும்’ என எண்ணாமல், சிறிது தொலைவுக்குப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு செல்ல முயற்சிப்பதோடு, வீட்டில் தாமும் தம் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பித்தால் இச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண்பது எளிதாகி விடும்.

மாணவரது கல்விச்சுமை

கனடா பாடத்திட்டத்தின் கீழ் மாணவருக்குப் பெரும் கல்விச் சுமை காணப்படுகின்றது. இந்நிலையில், ‘அதிகம் பயன் இல்லாததான தமிழ்க் கல்விச் சுமையை ஏன் கூட்ட வேண்டும்?’ என்ற எண்ணம் கூடுதலான தமிழ்ப் பெற்றோரிடம் காணப்படுகின்றது. இந்த எண்ணம் சரியானது அல்ல. உண்மை என்னவெனில், இரண்டாம் நிலைக் கல்வியில் பள்ளி வேலைப்பளுவைத் தமிழ்க் கல்வி குறைக்கின்றது என்பதை முன்பு கண்டோம். இதைப் பெற்றார் உணரச் செய்ய வேண்டும்.

இதுமட்டுமன்றி மொழிக் கற்கை பற்றி வட அமெரிக்காவில் மேற் கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் மூலம், தாய் மொழியைக் கற்கும் மாணவர் அதைக் கற்காதோரைவிட அனைத்துப் பாடங் களிலும் கூடுதல் மதிப்பெண்கள் பெறுகின்றனர் என்பது நிறுவப்பட்டு உள்ளது என்ற செய்தியைப் பெற்றோருக்குத் தெரிவிக்கலாம். இவ்வாய்வுகள் பற்றிய அறிக்கைகளை அவர்களுக்கு வழங்கலாம். இவற்றின் வழியாக, தமிழ் கற்பதால் கிடைக்கும் நன்மைகளை விளக்கி, ‘தமிழ் கற்பது சுமையானது’ என்ற தவறான எண்ணத்தை நீக்கலாம். இப்பணியைச் செய்யத் தமிழர் நலன் நாடும் அமைப்புகளும், ஊடகங்களும் முன்வர வேண்டும்.

தமிழ்ப் பாடசாலைகள் அருகில் இன்மை

கனடாவில் பெருநகரப் பகுதிகளில் வாழ்வோருக்கு மட்டுமே தமிழைக் கற்கக் கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. தொழில் கருதி நகர்களுக்கு வெளியே

குடியேறி வாழ்வோரது பிள்ளைகளுக்கு இந்த வாய்ப்பு இல்லை. தமிழர் கனடாவில் குடியேறத் தொடங்கிய காலத்தில், ரொறன்ரோ, மொன்றியல், ஒட்டாவா ஆகிய பெருநகர்களில் குடியேறினர். கூடுதலான தமிழர் இந்நகர்களைத் தமது வதிவிடமாகக் கொண்டதாலும், தமிழ் ஆர்வலர்களது தூண்டுதலாலும் அரசுக் கல்விச் சபைகள் தமிழைக் கற்பிக்க ஒப்புதல் அளித்ததோடு தாமும் கற்பிக்கத் தொடங்கின. இதனைத் தொடர்ந்து தன்னார்வ அமைப்புகளும் இவ்விடங்களிலேயே தமிழ் கற்பிக்கத் தொடங்கின. எனவே, பெருநகரப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மாணவர்கள் விரும்பினால் தமிழைக் கற்பதில் சிக்கல் இல்லை.

இப்பொழுது நிலைமை மாற்றம் அடைந்து வருகின்றது. தொழில் வாய்ப்புகளையும் தேடித் தமிழர் பெருநகர்களை விட்டுச் சிறுநகர்களை நோக்கி இரண்டாம் நிலைப் புலம் பெயர்வு மேற்கொள்கின்றனர். சிறுநகர்களில் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்புகள் இல்லை. வாய்ப்பு உள்ள இடத்திலேயே பிள்ளைகளைத் தமிழ் கற்க அனுப்பாத பெற்றோர், வாய்ப்பு இல்லாத இடத்தில் தமிழ் கற்பிப்பர் என எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழ் ஆர்வலர்கள் மற்றும் தன்னார்வ அமைப்புகள், இதுதொடர்பில் ஆழ்ந்த நோக்கைச் செலுத்த வேண்டும். இவ்வமைப்புகள், அந்நகர்களில் உள்ள அரசுக் கல்விச் சபைகளை அணுகி, அரசினது மொழி கற்பிக்கும் கொள்கைகளை விளக்கி, ஆணைகளைக் காட்டித் தமிழ்க் கல்வியைத் தொடங்க ஆவன செய்ய வேண்டும். மேலும், தமிழ் கலை-தொழில்நுட்பக் கல்லூரி மற்றும் அறிவகம் ஆகிய நிறுவனங்களும் இவ்விடங்களில் வகுப்புகளைத் தொடங்க முன்வர வேண்டும்.

ஆட்சியியலில் தமிழ் மொழிக்குள்ள தாழ்வு நிலை

கனடா நாட்டின் ஆட்சியியலில் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மொழிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள தகுதி நிலை தமிழுக்கு இல்லை. இதன் விளைவாக 'ஆட்சியியல் தகுதி பெறாத தமிழை ஏன் கற்க வேண்டும்?' என்ற வினா தமிழரிடையே எழுகின்றது. கனடாவில் அரசுப் பணிகளையோ, தனியார் துறைப் பணிகளையோ பெற மேற்படி மொழிகளை அறிந்து இருப்பது இன்றியமையாதது ஆகும். எனினும், இம்மொழிகளைவிட மேலும் மொழிகளைத் தெரிந்து இருப்பது கூடுதல் தகைமையாகக் கருதப்படுகின்றது. அவர்களுக்குச் சேவைகள் துறையில் வேலை கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் மிகுதியாக உள்ளன. கனடாவில் 70 வீதமானோர் சேவைகள் துறையிலேயே பணி புரிகின்றனர். இந்தச் செய்திகளைத் தமிழ்ப் பெற்றோருக்குப் புரியச்செய்து, கூடுதல்

மொழியாகத் தம் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

தமிழரது அக, புறச்சூழல்கள்

‘தமிழ் மொழியில் பேசுவது தரக்குறைவானது, ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதே உயர்ந்தது’ என்று எண்ணும் உள்பாங்கு தமிழரிடையே பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தகையவர்கள் தம் பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்பில் சேர்ப்பது இல்லை. கனடா ஒரு பல்லினப் பண்பாடு போற்றும் நாடு ஆகும். 19 ஆம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர், தமிழைக் கற்காமல் விட்டதன் விளைவாக அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தாழ்வு நிலையை எடுத்துக் கூறலாம். குறிப்பாக 1800 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழகத்தில் இருந்து கயானா நாட்டுக்குப் புலம் பெயர்ந்து, 1900 ஆம் ஆண்டுகளில் அங்கிருந்து கனடாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்துள்ள தமிழர், தமது மொழி, பண்பாட்டைத் தொலைத்த நிலையிலேயே உள்ளனர். இதனால் இந்நாட்டு மக்களால் அவர்கள் தாழ்வாகப் பார்க்கப்படுகின்றனர். கனடாவில் குடியேறிய சீனரும், யூதரும் தத்தம் மொழியையும் பண்பாட்டையும் பேணி வருவதால், அவர்கள் கனேடிய மக்களால் உயர்வாக மதிக்கப்படும் நிலையையும் காண்கின்றோம். இதை எடுத்துக் காட்டித் தமிழரது மேற்கூறிய உள்பாங்கை மாற்றலாம்.

கனடாவில் குடியேறிய தமிழர், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வருவாயையும் மட்டற்ற தேவையையும் கொண்டு உள்ளனர். இதனால் ஓய்வு இன்றி உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். இதன் விளைவாக ஆங்காங்கே காணப்படும் தமிழ்ப் பள்ளிகளுக்குத் தமது மழலைகளை அழைத்துச் செல்வதற்கு அவர்களுக்கு நேரம் கிடைப்பது இல்லை என்று கூறப்படுகின்றது. கனடா நாட்டுத் தனியாள் வருமானம் ஆண்டுக்கு 40,000 கனடிய வெள்ளிகள் ஆகும். இதனோடு ஒப்பிடும்பொழுது தமிழரது வருவாய் மிகக் குறைவானதாகும். கூடுதலான இலங்கைத் தமிழர், அகதிகளாகக் கனடாவுக்கு வருகின்றனர். இவர்களிடம் முதலீட்டு வசதியோ, வினைத்திறன்களோ இன்மையால் ஒரு வேலை (எட்டு மணி நேரம்) செய்வதன் மூலம் இவர்களால் கனடாத் தனியாள் வருமானத்தில் அரைவாசிக்கும் குறைவாகவே பெற முடிகிறது. எனினும், இவர்கள் கனடா நாட்டவரைப்போல வளமனை ஊர்தி முதலிய வசதிகளோடு வாழ விழைகின்றனர். அதனால் இவர்கள் இரண்டு வேலை (16 மணி நேரம்) செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதன் விளைவாக ஆங்காங்கே உள்ள தமிழ்ப்

பள்ளிகளுக்குப் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்ல நேரம் கிடைப்பது இல்லை என்று கூறுகின்றனர். இது சரியானதாகத் தெரியவில்லை.

தற்காப்புக் கலை, நீச்சல் முதலிய வகுப்புகளுக்குப் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்வதற்கும், பிறந்தநாள் விழா, பூப்பு நீராட்டு விழா முதலியவற்றுக்குக் கூட்டிச் செல்வதற்கும் எவ்வாறு நேரம் ஒதுக்கிறார்கள்னோ, அதேபோன்று கிழமையில் ஒரு நாள் தமிழ் வகுப்புக்கும் நேரம் ஒதுக்குவது ஒன்றும் முடியாத செயலாகத் தெரியவில்லை. எனவே, இவர்களது உள்பாங்கை மாற்றுவதே இதற்குச் சரியான தீர்வு ஆகும். தமிழ் ஆர்வ அமைப்புகளும், ஊடகங்களும் இதில் கூடுதல் பார்வை செலுத்த வேண்டும். மேலும் 'தமிழ்ப் பள்ளிப் பேருந்துச் சேவை' ஒன்றையும் தொடங்கலாம்.

கனடா நாட்டில் ஏறத்தாழ 50,000 தமிழ் மாணவர்கள் உள்ளனர். இவர்களுள் ஏறத்தாழ 16,500 மாணவர் மட்டுமே தமிழ் கற்கின்றனர். வேறுவிதமாகக் கூறினால் தமிழ் கற்க வேண்டியோரில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் மட்டுமே தமிழ் கற்கின்றனர். மேற்கூறிய சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணுவதன்மூலம் இத்தொகையைக் குறைந்தது இருமடங்காக உயர்த்தலாம் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ⁴⁶

மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளின் புள்ளி விபரங்களை நோக்கும்பொழுது, பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளும், ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்களும், பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களும் தமிழ் மொழியைக் கற்றும், தேறியும் வருகின்றார்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிய வருகின்றது. மேலும், இது ஒரு பாரிய தமிழ் மொழி இயக்கமாகவும், பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்களை இணைக்கும் நெருக்கமான, இறுக்கமான சமூகவலைப் பின்னலாகவும், மிகப் பலம்வாய்ந்த தமிழ் சக்தியாகவும் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. தமிழ் மொழியை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உரிய முறையில் கற்பித்து, அவர்களை அதில் தேர்ச்சி பெற வைக்கும் ஒரு பண்பாட்டுப் பல்கலைக்கழகமாகவும் திகழ்ந்து வருகின்றது என்பதையும் மறுப்பதற்கு இல்லை.

இதுவரை கலந்துரையாடப்பட்ட பின்னணியின் அடிப்படையில், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் தமிழ் மொழிப் பயன்பாடு எந்த அளவிற்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது, அதில் அவர்களுக்கு உள்ள நடைமுறைச் சிக்கல்கள், தடைகள், சவால்கள் யாவை என்பது பற்றியும், தமிழ் மொழி எந்த அளவிற்கு இளம் தலைமுறையினரிடம்

தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது? மேலும் தமிழ் மொழியை இளம் தலைமுறையினரிடம் வெற்றி கரமாகக் கையளிக்க முடிந்ததா? போன்ற வினாக்களை ஒட்டியதாகத் தொடர்ந்து வரும் ஆய்வு இருக்கும்.

ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளான அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரித்தானியா, வட அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நடுத்தர, வயது முதிர்ந்த, ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்ற தலைமுறையினர் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுகின்றனர். அத்தோடு, அவர்கள் வீட்டிலும் தமது பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இதற்கான காரணம், ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்று அந்த மொழியில் தொழில் பார்த்ததன் விளைவாக, அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் பேசுவது இலகுவாக இருப்பதாக அறிய முடிகிறது. (நேர்காணல்). மேலும், ஆங்கிலத்தில் அவர்கள் பேசுவதால், தாங்கள் மேல்மட்ட படித்த உயர் வர்க்கத்தினர் என்ற எண்ணம், அவர்களிடம் இருப்பதாகக் கொள்ள முடிகிறது. அத்தோடு பிரித்தானியர் இலங்கையைச் சுமார் 150 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததன் விளைவாக ஆங்கிலேயர் உயர்ந்த வர்க்கத்தினர், அவர்கள் பேசும் மொழியைத் தாமும் பேசினால் தாமும் கறுப்பு நிற ஆங்கிலேயர் என்ற பெருமிதமும், ஆங்கில மொழியில் பேசுவது உயர்வானது (superiority complex) என்ற எண்ணமும், அதனால் ஏற்பட்ட ஆங்கில மோகமும் அவர்களைத் தமிழைப் புறக்கணித்து ஆங்கில மொழியில் பேசத் தூண்டுகின்றது என்றும் கொள்ள வேண்டி இருக்கின்றது. அவ்வாறானவர்கள் வீட்டிலும் தங்கள் குடும்பத்தினர், பிள்ளைகள் மற்றும் பேரப்பிள்ளைகளுடனும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுவதைக் காண முடிகிறது. இதன்விளைவாக அவர்கள் பரம்பரையே தமிழ்மொழி தெரியாதவர்களாகவும், தமிழ் அடையாளம் அற்றவர்களாகவும் ஆகி விடக்கூடும் என்பதை அவர்கள் நினைத்துப் பார்ப்பது இல்லை.

உதாரணமாக, 'இலங்கையில் ஆங்கிலம் தெரியா விட்டால் அவர்களைப் பின்தங்கியவர்கள் என்று எண்ணுகின்றனர். ஆகவே, நாம் பண்பானவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் எனக் காட்டுவதற்கு ஆங்கிலத்தில் கட்டாயம் பேச வேண்டி உள்ளது.'⁴⁷

இவ்வாறான மன இயல்பே அவர்களைப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் ஆங்கில மொழியைப் பேச வைக்கிறது. குறிப்பாக ஆங்கில மொழி பேசப் படுகின்ற நாடுகளான அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரித்தானியா, அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் வாழ்கின்ற, ஆங்கில மொழி

மோகங்கொண்ட பிரிவினர் அவர்களுக்குத் தமிழ் நன்றாகப் பேசத் தெரிந்தும் வீட்டிலும், வெளியிலும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசுகின்றனர் என்பதனைப் பல ஆய்வுகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இந்த நிலைமை பிரித்தானியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் மிக மோசமாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால், மேற்கண்ட பிரிவினர் தாம் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் (Trilingual) தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருந்தும், தமது சந்ததியினரை ஒரு மொழியில் மட்டும் (Monolingual) தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக விட்டுச் செல்கின்றனர். அத்தோடு, பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கில மொழி மட்டும் தெரிந்து இருப்பதால், ஆங்கில அறிவு குறைந்த பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுடன் அவர்களது பாடசாலைகள் வழங்கும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்கு உதவும்போது அல்லது கற்பிக்கும்போது பிள்ளைகள் தமது பெற்றோர்கள் கூறுவதைப் பல வேளைகளில் பிழையென நினைப்பதாலும், அலட்சியப்படுத்துவதாலும் அவர்களுடைய உறவு நிலைகளில் இடைவெளி காணப்படுகின்றது. அதனால், அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்க முற்படும்போது, பிள்ளைகள் அதனையும் அவர்கள் தமக்குப் பிழையாகக் கற்பிக்கின்றார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றனர். இவ்வாறான நிலைமைகள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியைக் குறைப்பதாகக் கருத முடிகின்றது.

மேலும் ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழ்ப் பெண்கள் கூடுதலாக ஆங்கிலம் பேசுவதையும், அந்த மொழியில் தாமும், தமது பிள்ளைகளும் அதிகத் தேர்ச்சி பெற முனைவதையும் ஆய்வுகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. இது சமூகவியல் காரணியாகவும் பொருளாதாரக் காரணியாகவும் காணப்படுகின்றது. ஈழத்தில் திருமணத்தில் உள்ள சீதனக் கொடுமையும், சாதி, வர்க்க வேறுபாடுகளும், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பெண்களை அங்கு பின்னிலைப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றன. அந்த சமூகத் தடைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்கு, தாம் உழைத்து, பணம் சேகரித்துச் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கும், தமது வாழ்க்கையைத் தாமே தீர்மானிப்பதற்கு உரிய நிலைமைகள் மேற்கண்ட நாடுகளில் அவர்களுக்கு மிகவும் சாதகமாகக் காணப்பட்டது. எனவே தாம் தாமாக வாழ்வதற்கு ஒரேவழி, தொழில் புரிந்து பணம் சேகரிப்பது. அதற்கு ஆங்கில மொழியில் புலமை பெறுவதைத் தவிர வேறு தெரிவு அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அத்தோடு, தமது பிள்ளைகளையும், ஆங்கில மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெறச் செய்து, அவர்களை அதிக வருமானம் தரும் தொழில்துறைகளாகிய மருத்துவம், விஞ்ஞானம், சட்டம், கணக்குத்துறை, கணினித்

துறைகளில் பட்டம் பெற வைத்து, அதிக வருவாயைப் பெற்றுக் கொள்வது ஆகியவையே, அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் மிகவும் தீவிர ஆர்வம் கொண்டு இருப்பதற்கு முக்கியமான காரணமாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆங்கில மொழி வழக்கில் உள்ள நாடுகளில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையினர், கல்வித்தரம் குறைந்த, தமிழ் மொழியில் கல்வி கற்ற, கீழ்மட்ட வர்க்கத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர். அவர்கள் ஏற்கனவே, தமிழ் ஈழத்திலும், இலங்கையிலும் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, பொருளாதார அடித்தளம் இன்மையாலும், வர்க்க முரண்பாடுகளாலும், சாதிக் கொடுமைகளாலும் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளானவர்கள். எனவே, அவர்கள் புலம் பெயர் ஈழச்சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து வாழ வேண்டுமென்றால், அவர்களது பொருளாதார அடித்தளத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். அதற்கு ஆங்கில மொழி மிகவும் தேவையாகிறது. ஆதலால், அவர்களும், அவர்கள் பிள்ளைகளும், தமிழைப் புறக்கணித்து ஆங்கிலத்தைக் கற்பதிலேயே நாட்டங் கொண்டு காணப்படுகின்றனர். தமிழ் மொழியைக் கற்பதில் அவர்களுக்கு எதுவிதப் பொருளாதார நலன்களோ, ஆதாயமோ இல்லை என்று எண்ணுகிறார்கள். மொழிப் பற்று, தேசப்பற்றைவிட இவ்வுலகப் போகப்பற்றே (Materialism) முதன்மையானது என்றும் கருதுகின்றனர்.

மேற்கண்ட நாடுகளில் எல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான இந்து-சைவக் கோயில்களை ஈழத்தமிழர்கள் கட்டி வழிபாடு செய்து வருவதைப் பற்றி விரிவாகக் கண்டோம். அக்கோயில்களில் எல்லாப் பூசைகளும், கிரியை முறைகளும் அனேகமாக சமஸ்கிருத மொழியிலேயே இடம் பெறுகின்றன. இதனால், அங்கு செல்லும் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்கள், இளம்தலைமுறையினருக்கு, அங்கே பூசகர், குருக்கள் என்ன பேசுகின்றார் என்றே தெரிவது இல்லை. எனவே கோயில் வழிபாடுகளும், தமிழ் மொழியின் அழிவுக்கு முக்கியப் பங்கு வகிப்பதாகவே காணப்படுகிறது. நாட்டியம், குறிப்பாக பரத நாட்டியம் பயிலும் இளம் பெண்கள் பல ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உள்ளார்கள். அவர்களுடைய பரத நாட்டிய ஆசிரியர்கள், அனேகமாக ஆங்கிலத் திலேயே அக்கலையைப் போதிப்பதையும் பரவலாகக் காண முடிகிறது. எனவே சமய, கலைத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒட்டுமொத்தமாகத் தமது கற்கை முறைகளைத் தமிழ் மொழிக்கு மாற்ற வேண்டும். இல்லாவிடில் தமிழ் மொழிக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் அவர்கள் ஒரு வகையில் சாவு மணி அடித்தவர்களாகவே எதிர்கால வரலாறு பழி சுமத்தும்.

அதேபோன்று கிறிஸ்தவக் கோயில்களிலும், ஈழத்தமிழர்கள் தமது போதனைகளைத் தமிழ் மொழியில் செய்ய வேண்டியதும் கட்டாயம் ஆகும். அவ்வாறு செய்யாவிடின், அவர்களும் மேற்கூறப்பட்ட வரலாற்றுப் பழிக்கு ஆளாகி விடுவர்.

ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் வீட்டிலும், வெளியிலும், பொது வைபவங்களிலும் தூய தமிழிலேயே பேசுகிறார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் நன்றாகத் தமிழ் பேசுவதைக் காண முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, ஜேர்மனியில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தொடர்ச்சியான தமிழ் மொழிக் கற்பித்தல் முயற்சிகளும், தமிழ் மாணவர்களை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டுத் தமிழ் திறன் போட்டிகளை நடத்தியும், பரிசுகளை வழங்கியும், தைப்பொங்கல், புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடத்தியும் தமிழருக்குக் கலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தமிழ் மொழியோடு சேர்த்துக் குழைத்து ஊட்டியும், அம்மாணவ சமூகத்தைத் தமிழ் மொழியில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக உருவாக்கி இருக்கின்றார்கள். இதன் பலனாக, ஜேர்மனியில் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் தமிழ் பயின்ற மாணவர்கள் பலர், அப்பாடசாலைகளிலேயே தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களாக வலம் வரும் அளவிற்கு மொழி ஆற்றல் பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, 2005 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 2010 ஆம் ஆண்டுக்குள் சுமார் 6046 மாணவர்கள் தமது தமிழ்மொழிக் கல்வியைப் பதினோராம் ஆண்டு வரை முடித்து இருக்கின்றனர். மேற்கண்ட கல்வி நிலையங்களுள் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரியும் 970 தமிழ் ஆசிரியர்களுள் 200 க்கும் மேற்பட்டவர்கள் ஜேர்மனியில் பிறந்து, தமிழ் பாடசாலைகளில் தமிழ் பயின்று அப்பாடசாலைகளிலேயே தொடக்கப் பிரிவு மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவித்து வருகின்றனர்.⁴⁸ அத்தோடு, மேற்கண்ட 970 தமிழ் ஆசிரியர்களுள் சுமார் 90 வீதமானவர்கள் பெண்கள் என்பது சிறப்பாகக் குறிப் பிடத்தக்கது⁴⁹ அதுமட்டும் அல்லாமல், பல்வேறு மேடை நிகழ்ச்சிகளில் நல்ல தமிழ் அறிவிப்பாளர்களாகவும், நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளர்களாகவும், நல்ல மேடைப் பேச்சாளர்களாகவும் மெல்லிசையிலும், நாட்டியத்திலும், நாடகங்கள் நடிப்பதிலும் பெண்கள் மிகவும் சிறந்து விளங்குவதை, இந்நூலாசிரியர் பல தடவைகள் அவ்வாறான நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டபோது நேரில் கண்டு அறிந்தார். மேலும் இந்நூலாசிரியர் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில், சுமார் பதினைந்து தடவைகளுக்கு மேல், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளுக்குப் பல்வேறுபட்ட ஆய்வு முயற்சிகளின்

காரணமாகப் பயணம் மேற்கொண்டு, பல குடும்பங்களுடன் தங்கி, பல்வேறுபட்ட பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு இருப்பதால், அங்கு வாழும் தமிழர்களும் அவர்களின் பிள்ளைகளும் தமிழ் மொழியில் எந்த அளவிற்குப் பயிற்சியும், அறிவும், ஆற்றலும் பெற்று விளங்குகின்றார்கள் என்பதை உறுதியாகக் கூற முடிகிறது. பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீட்சர்லாந்து, நெதர்லாந்து, இத்தாலி, நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழ் இளம் தலைமுறையினர் தமிழில் சரளமாகப் பேசுவதைப் பரலாகக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தமிழ் மொழியில் படித்து, ஆங்கில மொழியில் தேர்ச்சி இல்லாத பிரிவினர், தாம் வாழுகின்ற ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் சாதாரணமான தொழில் செய்து வாழ்பவர்கள். அவர்களுக்கு ஆங்கில மோகம் இருப்பதில்லை. தமது வீட்டிலும், பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகளுடன் தமிழிலேயே பேசுகின்றனர். அவர்களின் பிள்ளைகளே பெரும்பாலும் அந்நாடுகளில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் தமிழ் மொழியைப் பயின்று வருகின்றனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது. தமது பிள்ளைகளைத் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெற வைக்க வேண்டும் என்ற தாய்மொழிப்பற்றின் காரணமாக, அவர்கள் தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் எல்லாம் பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப் பாடசாலைகளைத் தோற்றுவித்து, வார இறுதி நாட்களில் குறிப்பிட்ட மணி நேரம் தமிழ் மொழி, கலை, பண்பாடு, வரலாறு போன்ற துறைகளில் பயிற்றுவித்து வருகின்றனர்.

இருந்த போதிலும், ஆங்கிலமொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் வாழும் சாதாரண மட்டத்து ஈழத்தமிழர்கள், தமது பொருளாதார மேம்பாட்டிற்காகவும், தமக்கு ஆங்கில மொழி தெரியாது என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையினாலும், தமது பிள்ளைகளை ஆங்கில மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற வைப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டி வருகின்றனர். தமது பிள்ளைகளை நல்ல தொழில்சார் கல்வித்துறைகளில் பட்டம் பெற வைத்துத் தமது பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தலாம் என்று கருதுவதையும் பரவலாகப் பார்க்க முடிகிறது.

அவுஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளின் அரசுகள், தமிழ் மொழியைப் பல்கலைக்கழக புகுமுகப் பரீட்சைக்கு ஒரு பாடமாகத் தெரிவு செய்யலாம் என்ற கல்விக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தி உள்ளன. ஏற்கனவே, தமிழில் புலமையுள்ள மாணவர்கள் மேலும் தமிழ்

பாடசாலைகளில் கற்று, அதிகப் புள்ளிகள் பெற்று நல்ல தொழில்சார் கற்கை நெறிகளுக்குச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்புகள் கிடைப்பதால், அவர்களின் பெற்றோர்கள் தமிழ்மொழிக் கல்வியை ஊக்குவிப்பதையும் காண முடிகிறது. அத்தோடு, தாம் ஆங்கில மொழியில் பேச, வாசிக்க தெரியாத நிலைமையில் தமது பிள்ளைகள் அந்த மொழியில் நல்ல தேர்ச்சி பெறுவதையும் அவர்கள் பெருமையாகக் கருதுகின்றனர். ஆனால், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில், அந்தஅந்த நாட்டு மொழிகளோடு ஆங்கிலமும் ஒரு பாடமாகப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்படுகின்றது. அங்கு வாழும் பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகள் ஆங்கில மொழியில் அதிகளவு புலமை பெற வேண்டும் என்று நினைப்பது குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. ஆனால், ஆங்கில மொழி மோகங் கொண்டவர்கள், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (European Union) தோற்றம் பெற்றதன் பயனாகத் தமது பிள்ளைகளை ஆங்கில மொழி பேசப்படுகின்ற பிரித்தானியாவுக்குக் கொண்டு சென்று ஆங்கில மொழியில் கற்பிப்பதையும் பரவலாகக் காண முடிகிறது.

ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள பல நூற்றுக்காணக்கான தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகத் தமது இளம் தலைமுறையினருக்குத் தமிழ் மொழிக் கல்வியைப் போதிப்பதற்கு அயராது உழைத்து வருகின்றன. ஆனால், அந்நாடுகளில் உள்ள பெற்றோர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அப்பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவது இல்லை என்பதை மேற்கூறப்பட்ட கனடா பாடசாலைகளின் புள்ளி விபரங்கள் மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. கனடாவில் உள்ள நிலைமையைப் போலவே அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரித்தானியா, வட அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளிலும் உள்ள பெரும்பான்மையான பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவது இல்லை. வீட்டிலும் தமது பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்பிப்பது மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுகிறது என்பதை மேலே கலந்துரையாடிய நிலைமைகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

பேராசிரியர் சுரேஸ் கனகராஜா அவர்கள், லண்டன், கனடா, வட அமெரிக்காவில் 2008 ஆம் ஆண்டில் மேற்கொண்ட வெளிக்கள ஆய்வு மூலம் (Survey) தெளிவாக அறிய முடிகிறது. அவரது ஆய்வின் முக்கியமான பகுதியை, இவ்விடத்தில் மேற்கோள் காட்டுவதன் மூலம், மேற்படி நாடுகளில் உள்ள நிலைமையை மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

மொழி மாறுபாடும் குடும்பமும்: புலம் பெயர் ஈழத்தமிழர்களின் கேள்விகள்

சுரேஷ் கனகராஜா அவர்களின் நேர்காணல்:

இளம் தலைமுறையினரின் போக்குகளை ஒப்புநோக்குகையில், மேற்கூறப்பட்ட மூன்று இடங்களில் குழந்தைகள் தெளிவாக ஆங்கிலத்தை நோக்கி நகர்ந்து செல்வதை எனது கணக்கெடுப்பு வெளிப்படுத்துகின்றது. ஏனைய நாடுகளில் வாழும் குழந்தைகளை விட லண்டனில் வாழும் குழந்தைகளில் அதிகம் பேர் (42.5%) இரு மொழிகளிலும் சமமான புலமை கொண்டுள்ளதாகக் கூறிக்கொண்டாலும், இங்கேயும் ஆங்கிலத்தில் அதிக புலமை உள்ளதாகக் கூறும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை அதைவிடச் சற்றுக் கூடுதலாகவே உள்ளது.⁵⁰

இந்த மூன்று இடங்களிலும் குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோரைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் அதிகபட்ச புலமையுடனும், தமிழில் குறைந்த அறிவுடனும் இருக்கின்றார்கள். குடும்பத்திற்குள்ளான மொழித் தேர்வில், குழந்தைகள் தங்கள் உடன் பிறந்தோருடன் உரையாடுவதற்கு, தங்கள் பெற்றோரும் அவர்களின் பெற்றோரும் தங்கள் வயதை ஒத்த நபர்களுடன் (பிற பெற்றோர் மற்றும் அவர்களின் பெற்றோர்) பயன்படுத்துவதை விட அதிகம் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, ரொறன்ரோவில், தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ள ஆங்கிலத்தையே அல்லது தமிழ் கலந்த ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்தியதாக 82.1 விழுக்காடு குழந்தைகள் தெரிவித்து உள்ளனர். இருப்பினும், அவர்களது பெற்றோர் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ளத் தமிழையே அதிகம் பயன்படுத்தினர். ஒப்பீட்டு அளவில் 77.6 விழுக்காட்டினர் தமிழையும், 2.5 விழுக்காட்டினர் ஆங்கிலத்தையும், 19.9 விழுக்காட்டினர் இரு மொழிகளையும் கலந்தும் பயன்படுத்தினர். மேலும், தங்கள் உடன்பிறந்தோருடன் உரையாட 84.7 விழுக்காட்டினர் தமிழையே தேர்ந்து எடுத்தனர். பெற்றோரின் பெற்றோரைப் பொறுத்தவரை, தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ள 77.5 விழுக்காட்டினரும், தங்கள் சகோதரர்களுடன் பேச 95.9 விழுக்காட்டினரும் தமிழையே, மொழிகளின் கலவையையே பயன்படுத்தினர்.⁵¹

குழந்தைகளுடனான எனது நேர்காணல்களில், மொழி மாற்றம் மிக வேகமாக நடைபெறுகிறது என்பது தெளிவானது. ஆங்கில மொழி ஆதிக்கத்தில் அதிகம் உள்ளதாகக் கூறிய பலர், கிட்டத்தட்ட ஆங்கிலம் தங்கள் ஒற்றைப் பேச்சு மொழி என்றும், தமிழ் மொழியில் இருந்து குடும்ப உறவு பெயர்கள் மற்றும் உணவுப் பொருள்கள் போன்ற சில

எளிய வார்த்தைகளைக் கடன் பெற்றுப் பயன்படுத்துவதாகவும் கூறினர். தங்களது ஐந்து அல்லது ஆறு வயதில் பெற்றோருடன் புலம் பெயர்ந்த குழந்தைகள், சில ஆண்டுகளிலேயே தமிழ் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டதாக என்னிடம் கூறினர். அவர்கள் இளைஞர்களாக இருந்தபோது நான் அவர்களை நேர்காணல் செய்தபோது, அவர்கள் தங்களது தமிழ் புலமையை இழந்து விட்டனர்.

கீழ்க்காண்பவை கிழக்கு லண்டனில் சந்திரா என்ற பதினாறு வயதுப் பெண்ணிடம் நான் செய்துகொண்ட நேர்காணலின் ஒரு பகுதி:

கேள்வி: நீங்கள் உங்களை ஒரு தமிழராகக் கருதிக் கொள்கின்றீர்களா?

சந்திரா: ஆமாம். நான் என்னை ஒரு ஈழத்தமிழராகவே கருதுகிறேன். ஆனால்,... ஆம், நான் இங்கே தமிழ் பேசுவது இல்லை. நான் ஆறு வயதில் இங்கே வந்தேன். சிறுவயதில் சரளமாகப் (தமிழில்) பேசினேன். எழுதவும், படிக்கவும் முடிந்தது. நான் இங்கே வந்தபோது, என்னால் ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. ஆனால், இப்போது எனது நண்பர்கள் அனைவரும் பெரும்பாலும் தமிழர் அல்லாதவர்கள் தான். உண்மையில் நான் வீட்டில் கூட இப்போது தமிழ் பேசுவது இல்லை. ⁵²

மேற்படி விபரங்களின் அடிப்படையில், ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களும் அவர்களின் இளம் தலைமுறையினர்களும் எந்த அளவிற்குத் தமிழில் தேர்ச்சியையும், அறிவையும் பெற்று உள்ளார்கள் என்பதையும், இனி வரப்போகும் இரண்டாவது, மூன்றாவது இளம் தலைமுறையினரின் தமிழ் மொழி ஆற்றல் எந்த அளவிற்கு இருக்கப் போகின்றது என்பதையும் ஊகிக்க முடிகிறது. ஆங்கில மொழி பேசும் நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள், தங்களுடைய மிக முக்கியக் கடமையாக தங்கள் பிள்ளைகளைத் தமிழ் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி, அவர்களைத் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெற வைக்க வேண்டும். அத்தோடு, வீட்டிலும் தங்களால் முடிந்த வரை தமிழ் கற்பிக்க வேண்டும். ஏற்கனவே கலந்து உரையாடியதுபோல், தமிழ் பாடசாலைகளிலும், அரசு பாடசாலைகளிலும், வாரத்தில் சில மணி நேரங்கள் மட்டும் கற்பிக்கப்படும் தமிழ் மொழியால் அவர்களது பிள்ளைகள் தமிழ் மொழியில் முழுமையான தேர்ச்சியினைப் பெறமுடியாது. ஆனால், வீட்டில் தமது பிள்ளைகளுடன் தமிழில் தொடர்ந்து பேசுவதன் மூலமும்,

தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு நாளும் சில மணி நேரங்களாவது அவர்களுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிப்பதன் மூலமும்தான் அவர்களை தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக உருவாக்க முடியும். மேற்கண்ட பாடசாலைகளும், கல்வி நிறுவனங்களும், பெற்றோர்களும் ஒருங்குசேர முயற்சிப்பதன் மூலமே தமது பிள்ளைகளைத் தமிழ் மொழியில் பேச, எழுத, வாசிக்கக் கூடியவர்களாக ஆக்க முடியும். ஆங்கில மொழி பேசுகின்ற நாடுகளில் வாழும் எதிர்கால இளம் தலைமுறையினர், தமது மொழி அடையாளத்தை இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்புகள் நிறையவே காணப்படுகின்றன. அவர்களின் தாய், தந்தையர்களின் கைகளிலேயே எதிர்காலச் சந்ததியினரின் தமிழ் மொழி ஆற்றலும், அதன்மூலம் அவர்கள் தமது தேசிய அடையாளத்தையும் பாதுகாக்கின்ற நிலைமையும் உள்ளன.

ஈழத்தமிழர்களின் சமூக அரசியல் வாழ்வில், பிரித்தானியர்களின் ஆளுகை பல்வேறுபட்ட தாக்கங்களையும் விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. முதன்மையாக ஆங்கில மொழி. பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. ஆனால், சீனாவில் பிரித்தானியாவின் தாக்கம் அவ்வளவு ஆழமாக இடம் பெறவில்லை. எனவே, சீனர்கள் தமது மொழியையே வீட்டிலும், பொது இடங்களிலும் பெருமையோடு பேசி வருவதைக் காண முடிகிறது. ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் போக்கு அதற்கு மாறாகவே காணப்படுவது மிகவும் கவலைக்கு உரியது. வியட்னாமியர்கள், கொரியர்கள், பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டினர், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில், சீனர்களைப்போல் தமது மொழியிலேயே பேசுவதைக் காண முடிகிறது. இலங்கையை விட இந்தியாவில், பிரித்தானியர்களின் சமூக மொழி, அரசியல் தாக்கங்கள் மிகவும் ஆழமாகக் கால் ஊன்றி இருந்தும், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள இந்தியர்கள் தத்தமது மாநில மொழிகளிலேயே அன்றாடம் பேசுவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால், ஆங்கில மொழி நடை முறையில் உள்ள நாடுகளில் வாழும் ஈழத் தமிழர்கள், குறிப்பாக தம்மை மேல் வர்க்க, மத்திய வர்க்க வகுப்புகளைச் சார்ந்தவர்கள் என்று பெருமிதம் கொள்ளும் அவர்களால், ஏன் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை என்ற கேள்வி எழுவது நியாயமானது. இதனைப்பற்றி ஒரு கல்விமானிடம் இந்நூலாசிரியர் கலந்துரையாடும்போது, 'அவர்கள் தமக்கு வாழ்க்கையில் எல்லாம் கிடைத்து விட்டது, தாம் சுதந்திரமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் இந்நாடுகளில் வாழ்கிறோம், எங்கள் குடும்பங்கள் முழுவதுமே வெளிநாடுகளுக்கு வந்துவிட்டன, எங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் மேலும் இரு தலைமுறையினருக்கும் சேர்க்க வேண்டிய சொத்துகளையெல்லாம் ஏற்கனவே

சேர்த்து விட்டோம் என்ற ஒரு குறுகிய (parochial attitude) குடும்ப வட்டத்தினை உள்ளடக்கிய மனநிலையே காரணம் ஆகும் என்றார். அத்துடன், நாடு, மொழி, இனம் என்ற உணர்வுகளை மழுங்கடிக்கின்ற வகையில், வக்கிரமான வர்க்க புத்தி அவர்களை ஆட்டிப் படைக்கிறது. அவர்கள் அடிமைத்தனத்தின் சின்னங்களாகவே இருக்கின்றார்கள் என்று நான் சொல்லுவதையும் நிச்சயம் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என்றார்.

ஆனால், ஆங்கில நடைமுறையில் இல்லாத மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் தமது மொழியினை, தமது வீட்டிலும், பொது இடங்களிலும், கூட்டங்கள், கருத்து அரங்குகள் போன்றவற்றில் முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதையும், அவர்களின் பிள்ளைகள் தமிழ் மொழியைச் சரளமாகப் பேசுவதையும் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. மேலும் அவர்கள் தமிழ் மொழியை மட்டும் அல்லாது, தாம் வாழுகின்ற நாடுகளில் உள்ள தேசிய மொழிகளாகிய பிரெஞ்சு, டச்சு, ஜேர்மன் போன்ற மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று மும்மொழி விற்பன்னர்களாக சிறந்து விளங்குகின்றனர். அதுமட்டும் அல்ல, ஆங்கில மொழியையும் ஒரு கட்டாயப் பாடமாகப் பாட சாலைகளில் பயின்றும் வருகின்றனர். ஆனால், ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகளில் பெரும்பான்மையினர் ஆங்கில மொழியில் மட்டுமே தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஏன் அவர்களால் குறைந்த பட்சம் தமது தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியைத்தானும் இரண்டாவது மொழியாகக் கற்க முடியவில்லை?

இந்நிலைமைக்கு முழுக்க முழுக்கப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியவர்கள் அவர்களது பெற்றோர்களே. சுருங்கக் கூறின், குறைந்த பட்சம் ஆங்கிலம் நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் எதிர்காலச் சந்ததியினராவது தமது தாய்மொழியான தமிழையும், தமிழ் அடையாளத்தையும் பேணிப் பாதுகாப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை பலரிடத்தில் இருப்பதையும் காண முடிகிறது.

ஏற்கனவே பிறிதோர் இடத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல, ஓர் இனம் தனது மொழியை இழந்து விட்டால் அந்த இனம் அடையாளம் இல்லாத இனமாக, தாம் வாழும் நாடுகளில் உள்ள ஏனைய இனங்களோடு சங்கமமாகிவிடும் என்பதை, மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள பெற்றோர்கள் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். தமது அன்றாட வாழ்க்கையில், தமது குடும்பத்தினரோடு, தமது சமூகத்தோடு, தமது மொழியைப் பேசி

வாழ்வதே பெருமையாகக் கொள்ள வேண்டும். அந்நிய மொழி மோகத்தில் விட்டில் பூச்சிகள்போல் வீழ்ந்து தமது அடையாளத்தையும் இழந்து, மாற்று இனத்தவர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் வாழுகின்ற ஒரு பரிதாப நிலைக்கு எமது இளம் சந்ததியினர் விட்டுச் செல்வது ஒரு குற்றச் செயலாகவே அமையும். தம் இனத்தையும், தமது மொழி, மதம், கலை, பண்பாடு ஆகியவற்றைப் போற்றி வளர்த்து மதிக்காதவரை தாம் தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் எதுவித அர்த்தமும் இல்லை. இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், உலகின் பல நாடுகளிலும் கோடிக்கணக்கான தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றபோதிலும் அவர்களுக்கென்று ஒரு நாடு இல்லை என்று சிந்திப்பார்களேயானால், தமது மொழியையாவது அழிய விடாது காப்பாற்ற வேண்டிய ஒரு வரலாற்றுக் கடமை, ஒட்டுமொத்த புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுக்கு முன்னால் பரந்து விரிந்து கிடக்கின்றது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற நாடுகளில் காணப்படும் ஈழத்தமிழர்களின் இந்து-சைவக் கோயில்களும், கலை, பண்பாட்டு நிறுவனங்களும், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளும், ஈழத்துத் தமிழ் இனத்தின் பாரிய பங்களிப்பு ஆகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழ் மொழி, தமிழர்கள் வாழும் தமிழ் ஈழம், தமிழ்நாடு ஆகிய இரு நாடுகளின் எல்லைகளையும் கடந்து, இன்று நாடு கடந்த மொழியாகவும், உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் பேசப்படும் மொழியாகவும், எழுச்சியும், வளர்ச்சியும் பெற்று உள்ளது.

இந்தப் பெருமையும், பங்களிப்பும் ஈழத்தமிழர்களுக்கே சொந்தமானது. அவர்கள் தமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு விட்டுச் செல்லும் அசைக்க முடியாது பாரம்பரியச் சொத்து ஆகும். அதனைத் தொடர்ந்து பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பும், கடமையும் அவர்களது இளம் தலைமுறையினரின் கைகளில்தான் உள்ளது. தாம் வாழும் நாடுகளில் அவர்கள் தமது தேசிய அடையாளத்தைத் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் அவர்களுக்கே உரியது. தமது தாய்நாட்டுக்குப் பல்வேறு வழிவகைகளில் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்வதற்கான கதவுகளும் அவர்களுக்கு அகலத் திறந்து விடப்பட்டு உள்ளன.

அத்தியாயம்-ஐந்து

கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதார அடித்தளம்

ஈழத்தமிழர்கள் கல்வியைக் கண்ணாகக் கருதி முன்னுரிமை கொடுப்பவர்கள். அவர்களின் சமூக, புவியியல், பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளே அதற்கு முக்கியக் காரணியாகும் என்பதனை ஏற்கனவே ஆய்வு செய்து இருக்கின்றோம். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் அங்குள்ள கல்வி வாய்ப்புகளை எந்தளவிற்குப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றனர், அவர்களது இளைய தலைமுறையினர் கல்வி, தொழில்கள் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் எத்தகைய வளர்ச்சி நிலையை அடைந்து உள்ளனர் என்பது குறித்தும் இந்த அத்தியாயத்தில் காண்போம். குறிப்பாக ஆசிய பசுபிக் நாடுகளில் இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய இருநாடுகளும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் சுவிட்சர்லாந்து, வட அமெரிக்காவில் கனடாவும் சற்று விரிவாக ஆய்வு செய்யப்படும். இந்த நாடுகளில் உள்ள நிலைமைகளை அறிந்து கொள்வதனுடாக, ஏனைய நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு நிலைமைகள் பற்றித் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். முதலில் தமிழ்நாட்டில் ஈழத்தமிழர்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு நிலைமைகள் பற்றிச் சுருக்கமாக நோக்குவது பொருத்தமானது ஆகும்.

தமிழ் நாட்டில் ஈழத்தமிழர்களின் கல்விப் பாரம்பரியம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆறுமுக நாவலரால் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. அவருடைய சகாக்கள் பலர் தமிழ் நாடு சென்று கல்வி கற்று, அரசு துறைகளில் பணியாற்றியதோடு மட்டும் நிற்காமல், தமிழ்ப் பணிகளையும் தொடர்ந்து செய்தனர். அவர்களுள் முதன்மையாக, சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர்கல்வி கற்று, 1857 ம் ஆண்டு பட்டம் பெற்ற முதல் பட்டதாரிகளில்

ஒருவர் ஆவார். அவர் பல அரிய ஓலைச் சுவடிகளைத் தேடிப்பெற்று, அச்சில் ஏற்றி நூல் வடிவம் பெறச் செய்தவர். பிரித்தானிய அரசில் தொழில் புரிந்தவர். ¹ அதேபோன்று வி.கனகசபைப் பிள்ளை, ரி. செல்லப்பா பிள்ளை, ரி. ஏ. இராஜரத்தினம் பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், என். கதிரவேற்பிள்ளை, விசுவநாதப் பிள்ளை போன்றோரும், தமிழ்நாட்டில் கல்வி கற்று, தமிழ்ப் பணியாற்றிதுடன், அரச அதிகாரிகளாகவும் தொழில் புரிந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் ஈழத்திற்கு அடிக்கடி பயணங்களை மேற்கொண்டு அங்கும் தமது தமிழ்ப்பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து, தமிழ் நாட்டுக்கும், தமிழ் ஈழத்திற்கும் இடையேயான தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் பாலமாகத் திகழ்ந்தனர்.

‘யாழ் நூலை’ உருவாக்கிய சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்ததோடு மட்டும் அல்லாமல், பல தமிழ்ப் பணிகளையும் புரிந்தவர். ² இத்தகைய கல்விமான்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து, தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து குறிப்பாக வசதி படைத்த ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் நூற்றுக்கணக்கானோர் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பல பல்கலைக்கழகங்களில் பல்வேறு துறைகளில் தமது பட்டப் படிப்புகளை மேற்கொண்டு உள்ளனர். அவர்களுள் பலர் அரசில் தொழில் பார்த்து பின்னர் அங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர். அதிகமானவர்கள் மீண்டும் தமிழ் ஈழத்திற்குச் சென்று, பலர் ஆசிரியர்களாகப் பணி ஆற்றினர்.

1983 இல் இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தை அடுத்து தமிழ் நாட்டுக்கு அகதிகளாக வந்த ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகளில் பலர், தமிழ் நாடு அரசு வழங்கிய உதவியால் அங்குள்ள ஆரம்பப் பாடசாலைகள், உயர்தரப் பாடசாலைகள், பல்கலைக் கழகங்களில் தமது கல்வியைத் தொடர்வதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும், பலர் இலங்கையில் இருந்து மாணவர்களுக்கான நுழைவு உரிமை (விசா) பெற்று இந்தியாவிற்கு வந்து, பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி கற்று வருகின்றனர். சென்னை, திருச்சி, பெங்களூர், மதுரை, நியூடெல்லி போன்ற இடங்களில் கல்வி கற்கின்றனர் என்பதனையும் அறிய முடிகிறது. இவர்களுள் பலர், கல்வி கற்று முடிந்தவுடன் ஏதோவொரு வழியில் மேலைத்தேச நாடுகளுக்குச் சென்று அங்கு வாழ்வதையும், மிகச் சிலரே இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்வதையும் அறிய முடிகிறது. மேலும் பலர் தமிழ்நாட்டிலேயே தொடர்ந்து தங்கி வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இவர்களுள் மருத்துவம், விஞ்ஞானம், கணிணித் துறைகளில் பயின்றவர்கள், இந்தியாவிலேயே தொழில் பெற்று வாழக்கூடிய நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. ஏனைய துறைகளில் கல்வி கற்றவர்களுக்குத் தமிழ்நாட்டிலோ, இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலோ தொழில் பெறுகின்ற வாய்ப்புகள் குறைவு. அவர்களுள் பலர் வாழ்க்கையை நகர்த்தும் பொருட்டு, கிடைக்கும் எந்த வேலையையும் செய்கிறார்கள்.

ஆனால், பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஆங்கில மொழியில் கற்கின்ற வாய்ப்பும், விஞ்ஞானத் தொழில்சார் கல்விகளைக் கற்பதற்கும் கிடைத்த வாய்ப்பு, தற்பொழுது சமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் அவர்களுக்கு இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் கிடைத்து இருக்கின்றது. அத்தோடு, அதிக வருமானம் தரக்கூடிய திரைப்படத் துறையிலும் சிலர் கால் பதித்தனர். குறிப்பாக, மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பாலு மகேந்திரா சிறந்த இயக்குநராக வலம் வந்து அண்மையில் காலமாகினார்.

ஆயினும், இந்தியாவில் அல்லது தமிழ்நாட்டில் அனைத்து வேலைகளையும் அவர்களால் செய்ய இயலாது. அகதி முகாம்களில் உள்ளவர்களுள் சிலர் மிகக் குறைவான சம்பளத்திற்குத் தனியார் நிறுவனங்களில் வேலை செய்கின்றனர். ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் எதுவித வேலைகளும் இன்றித் தவிப்பதையும் காண முடிகிறது. குறைந்த சம்பளத்திற்குச் சாதாரணக் கூலி வேலைகள் செய்து அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் தமது மேலதிக குடும்பச் செலவுகளையும் பிள்ளைகளின் பாடசாலைச் செலவுகளையும் சமாளித்து வருகின்றனர். அத்துடன் அரசு கொடுப்பனவுகள் மிகவும் குறைவாக இருப்பதாலேயே அவர்கள் தொழிலுக்குச் செல்வதாகக் கூறுகின்றனர். அகதி முகாம்களுக்கு வெளியில் குறிப்பாக சென்னை, திருச்சி போன்ற நகரங்களில் சிலர் சிறு வணிக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு உள்ளனர். அதிலும் அவர்கள் பல்வேறு சிக்கல்களைச் சந்தித்து வருகின்றனர். சிலர் வெளிநாட்டில் உள்ள உறவினர்கள் வாங்கிய வீடுகளை வாடகைக்கு விட்டு அதில் சிறு வருமானம் பெறுகின்றனர். சிலர் வாகனம், கார், ஆட்டோ முதலிய வாகனங்களை வாங்கி வாடகைக்கு ஓட்டுகின்றனர். சிலர் சிறு சில்லறை வணிகத்தில் ஈடுபட்டு உள்ளனர். சிலர் வெளிநாடுகளில் உள்ள ஆண், பெண்களுக்குத் திருமணம் பேசி முடிக்கும் தரகர் வேலை பார்த்தும் வருமானம் பெறுகின்றனர். சிலர் சாஸ்திரம், சாதகம் பார்த்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்கின்றனர்.

நடுத்தர, மேல் தட்டு வர்க்கத்தினர் மிகவும் வசதியாகவும் ஆடம்பரமாகவும், சொந்தவீடு, வாகனம் முதலியவற்றோடு வாழ்கின்றனர். மேற்கண்ட நிலைமைகளை உற்று நோக்கும்போது, மனித ஏற்றத் தாழ்வுகளும், அவலங்களும் தமிழ்நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களைப் பல்வேறு வழிவகைகளில் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கி வருவதைக் காண முடிகிறது. ஈழத்தமிழர் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படும் வரை மேற்படி அவலங்கள் தொடர்வதை யாராலும் தடுக்க முடியாது.

அடுத்து அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதார நிலைமைகள் பற்றி ஆராய்ந்து, அதனை ஏனைய ஆங்கிலமொழி பேசுகின்ற நாடுகளிலுள்ள நிலைமைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடியதாக அமையும்.

1973 ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியா தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் ஏற்கனவே நடைமுறையில் இருந்த 'வெள்ளை அவுஸ்திரேலியா (White Australia) கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. அதன்விளைவாக இலங்கையில் இருந்து படித்த தொழில்சார் வல்லுநர்கள் சிறிய அளவில் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றனர். ஆனால், பேராசிரியர் எலியேசர் அவர்கள், மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து விடுபட்டு, 1968 களில் அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள லாறோப் பல்கலைக்கழகத்தில் (La Trope University) பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்றார். இவரே இலங்கையில் இருந்து அவுஸ்திரேலியா சென்ற முதல் தமிழர் ஆவார்.³ 1973 களைத் தொடர்ந்து, பல தமிழர்கள் இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் இருந்தும் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர்.

அவர்களில் முக்கியமான, ஈழத்தமிழரான பேராசிரியர் சி.அரசரட்ணம் என்பவர் மலேசியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து விடுபட்டு 1973 இல் அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள நியூ இங்கிலாந்து (New England) பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியராக நியமிக்கப் பட்டார். மேற்படி இரு பேராசிரியர்களும் தலைசிறந்த கல்விமான்களாக உலகை வலம் வந்து, கல்விசார் பங்களிப்பைச் செய்தவர் ஆவார். பல ஆய்வு நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டு கல்வித் துறைக்குப் பாரிய பங்களிப்புச் செய்து உள்ளனர். இருவருமே ஓய்வுபெறும் வரை பல்கலைக்கழகங்களில் தொழில் புரிந்தனர். அவுஸ்திரேலியாவிலேயே தமது வாழ்க்கையையும் முடித்துக் கொண்டனர்.⁴

1983 களில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தின் பின்னர், பல தலைசிறந்த கல்விமான்கள், ஆய்வாளர்கள், நாடக ஆசிரியர்கள், நாவல், சிறுகதை எழுத்தாளர்கள், மருத்துவர்கள், பொறியாளர்கள், கணினித்துறை விற்பன்னர்கள், சங்கீத, நாட்டியக் கலைஞர்கள், அறிஞர்கள், சிறந்த ஒலிபரப்பாளர்கள் எனப் பல்வேறு தரப்பினரும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அகதிகளாகப் புலம் பெயர்ந்து சென்று வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மேலும், அவுஸ்திரேலியப் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்விகற்பதன் பொருட்டு மாணவர் விசாவில் (Student visa) வந்தவர்களும், 1983 களில் இலங்கையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரம் காரணமாக அங்கு மீண்டும் செல்ல முடியாமல், அகதி அந்தஸ்துக்கோரி நிரந்தரமாகத் தங்கி உள்ளனர். 1980 களின் பின்னர் பல்வேறு புலமை சார் தொழில் வல்லுநர்கள், தொழில் அடிப்படையில் (Skilled Migration) அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வருவதையும், அத்தோடு, பல்வேறு தரப்பட்டவர்கள் அகதிகளாக வந்து, அவுஸ்திரேலியா அரசு மற்றும் தனியார் துறைகளில் தொழில் புரிவதையும் புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறனாவர்கள் பல்வேறு தரப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுவதால், அவர்களின் கல்வித் தராதரங்களைப்பற்றியும், தொழில் அடிப்படையில் அவர்களின் எண்ணிக்கையையும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதன்மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் பங்களிப்பு அவுஸ்திரேலியா நாட்டில் எந்த அளவிற்கு இடம்பெற்று உள்ளது என்பதனையும், எவ்வளவு படித்த அறிவாளிகள் ஈழத்தில் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்துள்ளனர் என்பதனையும் அறிய முடியும்.

ஏற்கனவே பிறிதோர் இடத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல் அவுஸ்திரேலியாவில் சுமார் இருபதினாயிரத்திற்கும் இருபத்தைந்தாயிரத்திற்கும் இடைப்பட்ட எண்ணிக்கையில் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களுள் சுமார் 5000 பேர் வரையிலும் பட்டப்பின்படிப்புப் பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பட்டப்படிப்பு படித்தவர்கள் சுமார் 7000 பேர்; டிப்ளோமா பட்டம் பெற்றவர்கள் சுமார் 2500 பேர்; சேட்டிபிகேட் துறைகளில் (Certificate Courses) பயிற்றப்பட்டுப் பட்டம் பெற்றவர்களாக 1500 பேர்⁵ வரையிலும் காணப்படுகின்றனர். இவைதவிர, புள்ளி விபர இலாகாவில் பதிவு செய்யப்படாமலும் பலர் இருக்கக்கூடும். சுருங்கக்கூறின், சுமார் இருபது முதல் இருபத்து ஐந்தாயிரத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஈழத்தமிழர்களுள், சுமார் பதினாறாயிரம் பேர் படித்தவர்களாகக் காணப்படுவது வியப்பிற்கு உரியது.

மேற்கண்டவர்களைத் தொழில் அடிப்படையில் நோக்குவதும் தேவையாகிறது. நடுத்தர உயர் நிர்வாகப் பதவிகள் வகிப்பவர்கள் சுமார் 1500 பேர்; தொழில்சார் வல்லுனர்களாக சுமார் 6000 பேர்; தொழில்நுட்ப வல்லுனர்களாகச் சுமார் 1200 பேர்; லிகிதர்களாக சுமார் 3000 பேர்களும் பதிவாகி உள்ளனர். இவைதவிர, சமூக சேவைகள், விற்பனைத்துறை, வாகன ஓட்டிகள், உற்பத்திசாலைகளில் தொழில் புரிவோர்களென சுமார் 1000 பேர் பதிவாகி உள்ளனர். ⁶ இத்தொகை 2006 ஆம் ஆண்டு புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையில் பெறப்பட்டன. மேலும், பதிவு செய்யப்படாமல் இருப்பவர்களும், 2006 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தவர்களையும் சேர்த்துக் கணக்கிடும்பொழுது இத்தொகை கூடுதலாகவே காணப்படும். 2006 ம் ஆண்டுக்குப்பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் ஈழத்தமிழர்களின் இளம் தலைமுறையினர், பல ஆயிரக்கணக்கில் பல்கலைக்கழகம் சென்று படித்துப் பட்டம் பெற்று இருக்கக் கூடும். அவர்கள் பற்றிய புள்ளிவிபரமும் மேற்படி புள்ளி விபரங்களில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகள் அந்த நாட்டில் சிறந்த கல்வி வாய்ப்புகளைப் பெற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். குறிப்பாக, தொழில் துறைகளான, மருத்துவம், விஞ்ஞானம், சட்டத்துறை, கலைத்துறை, கணினித்துறை, கணக்கியல் துறை போன்ற சகல அறிவியல் சார்ந்த துறைகளிலுமான விஞ்ஞானக் கல்வியை சகல பல்கலைக் கழகங்களிலும் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் அவர்களுக்கு உண்டு. பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் அதிக புள்ளிகள் எடுக்கும் மாணவர்கள், மருத்துவம், சட்டத்துறை போன்ற துறைகளில் கற்கக்கூடிய வாய்ப்பும் அதற்கான புலமைப் பரிசில்களைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புகளும் கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன. அவுஸ்திரேலிய அரசு கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கு மாதாந்தம் மானியமாக சுமார் ஆயிரம் டாலர்கள் வரை வழங்குகின்றது. ஆனால், அதிக வருமானம் உள்ள பெற்றோரின் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கப்பட மாட்டாது. மேலும், பல்கலைக்கழகம் சென்று படிப்பவர்கள் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஆண்டுதோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைப்பணம் பங்களிப்பாக வழங்க வேண்டும். (Higher Education Contribution) ஆனால், அந்தப் பணத்தொகையை அரசாங்கம், அப்பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வங்கிகள் மூலம் வழங்கும். பின்னர் அந்த மாணவர்கள் படித்து முடித்துத் தொழில் பார்க்கத் தொடங்கியவுடன் அவர்களின் மாதாந்தச் சம்பளத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை மாதாமாதம் மீளப்பெற்று, தாம் வழங்கிய தொகையை முழுமையாக அறவிட்டுக் கொள்வார்கள்.

இவ்வாறான வசதிகளும் சலுகைகளும், தமிழ் மாணவர்களைக் கல்வியில் மிகவும் அக்கறை கொண்டு படிக்கத் தூண்டுகின்றது. அவர்களது பெற்றோரும் ஊக்கப்படுத்துகின்றனர். படித்து முடிந்தவுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறுவதும் எளிது. தமது தகுதி விருப்பத்திற்கு ஏற்ற தொழிலைப் பெற முடிகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையில், தமிழ் இளம் தலைமுறையினருள் 90 விழுக்காட்டினர், தமது பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கு முதலிடம் கொடுத்து வருகின்றனர். பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குத் தேவையான புள்ளிகளை எடுக்கத் தவறியவர்களுக்கு, பல்வேறுபட்ட தொழிநுட்பக் கல்லூரிகளில் தாம் விரும்பிய துறைகளில் படிக்கக் கூடிய வாய்ப்பினையும் அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் வழங்கி இருக்கின்றது. இத்தகைய வாய்ப்புகள், ஈழத்தமிழ்ச் சிறார்களுக்கு ஒரு நல்ல வரப்பிரசாதம் என்றே கூற வேண்டும்.

மேற்கண்ட கல்வி, தொழில்சார் நிலைமைகளே ஈழத்தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் நாடுகளிலும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ள கல்வி, தொழில் வாய்ப்புக்கள் பற்றித் தனித்தனியாக ஆய்வு செய்யாது, குறிப்பிட்ட சில ஐரோப்பிய, வட அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள நிலைமைகள் பற்றி மேற்கொண்டு ஆய்வு செய்வது பொருத்தமானதாக அமையும். மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் குறிப்பாக சுவிட்சர்லாந்து நாட்டை எடுத்துக் கொண்டு, அங்குள்ள ஈழத்தமிழர்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு நிலைமைகளைச் சுருக்கமாக நோக்குவதன்மூலம், ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய, ஸ்கண்டினேவிய நாடுகளிலும், அதே நிலைமைதான் பொதுவாகக் காணப்படும் என்ற முடிவிற்கு வரக்கூடியதாக இருக்கும்.

ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் உள்ள கனடா தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளான அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, பிரித்தானியா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையினர் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அதன் பயனாக பலர் தமது தொழில்சார் கல்வித்துறை சார்ந்த தொழில்களில் அரசு, தனியார் நிறுவனங்களில் தொழில் புரியும் வாய்ப்பைப் பெற்று உள்ளனர். ஏற்கனவே, கலந்துரையாடப்பட்ட அவுஸ்திரேலியா நாட்டில் வாழும் ஈழத் தமிழர்களை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், சுவிட்சர்லாந்து நாட்டுக்கு அகதிகளாகச் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள் மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையினரே படித்துப்பட்டம் பெற்றவர்களாகக்

காணப்படுகின்றனர். சுவிட்சர்லாந்து நாட்டுக் குடிமக்கள் மற்றும் அங்கு புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஏனைய இனத்தவருடன் ஒப்பிடுகையில், இருபத்தைந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்களுள் பெரும் பான்மையினர் கல்வித் தகைமை குறைந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். ⁷ சுமார் 65 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்களின் முதலாவது தலைமுறையினர் சாதாரணக் கல்வி மட்டுமே கற்றவர்களாகவே இருப்பதைப்புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. ⁸ இதேபோன்ற நிலைமைதான் அனேகமாக கனடாவிலும் ஏனைய ஆங்கிலமொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் இடையே காணப்படுகிறது. மேலும், சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாமையினாலும், அங்கு பேசப்படுகின்ற பிரெஞ்சு, டொச்சு மொழிகளில் தேர்ச்சி இல்லாமையினாலும் அவர்களால், அரசு, தனியார் துறைசார்ந்த அலுவலகத் தொழில்களைப் பெரிதாகப் பெற முடியவில்லை.

அதன்விளைவாக, சுமார் 70 விழுக்காடு ஈழத்தமிழர்கள் தொழிற்திறன் அற்ற (unskilled) சாதாரணமான வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர். ⁹ 2000 ம் ஆண்டில், சுமார் 38 வீதமான முதலாவது தலைமுறை ஈழத்தமிழர்கள், மிகவும் குறைவான சம்பளம் பெறக்கூடிய தொழில்களான, சுத்தம் செய்யும் தொழில் (cleaning jobs) உணவகங்கள் (Restaurants) சமையல் கட்டு (Kitchen), உல்லாச விடுதிகள் (Hotels), மருத்துவமனைகள் (Hospitals), முதியோர் இல்லங்கள் (Elder's Homes) போன்றவற்றில் கூலித் தொழில் வேலை செய்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ¹⁰ 20 வீதமான படித்த கல்வித் தகைமை பெற்ற முதல் தலைமுறையினருள் குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையினர் அரசு தனியார் துறைகளில் (white collar jobs) அலுவலர்களாகத் தொழில் புரிகின்றனர். சிறு எண்ணிக்கையினர் திறமைசார் தொழில் துறைகளிலும் (Skill Job) நிர்வாகத் துறைகளிலும் தொழில் புரிகின்றனர். ¹¹ ஆனால், சுவிட்சர்லாந்து நிரந்தர வதிவிட உரிமை கிடைக்காமல் பல ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர் என்பது பற்றி இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. அவர்களுக்கு வேலை செய்வதற்குரிய அனுமதிப் பத்திரங்கள் (Work permit) பெறுவதிலும் சட்டப் பிரச்சினைகள் இருப்பதை அறிய முடிகிறது. அவ்வாறானவர்களுள் படித்தவர்களும் இருக்கின்றனர். அதன் விளைவாக அவர்களுக்குரிய வேலைகளைப் பெற முடியாத நிலைமையும் உண்டு. அவ்வாறானவர்கள் சாதாரணமான கூலித் தொழில்களைச் செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு உள்ளனர். படித்த பட்டம் பெற்ற

பலர் சாதாரணத் தொழில்கள் மூலம் உழைத்த பெரும்பணத்தைக் கொண்டு சென்று இலங்கையில் நல்ல வசதியான வாழ்க்கையை அமைத்து, உயர்ந்த பதவிகளிலும் உள்ளார்கள். எது எப்படி இருப்பினும், சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் முதலாவது தலைமுறை ஈழத்தமிழர்களுள் 90 விழுக்காட்டினர் தொழில் புரிவதாகவே புள்ளி விபரங்களில் தெரிய வருகின்றது.

மேற்கண்ட நிலைமைகளை நோக்கும்போது, ஈழத்தமிழர்கள் எந்த நாட்டில் எந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தாலும், நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு தம்மை மாற்றிக்கொண்டு, எந்தத் தொழிலைச் செய்யவும் (versatile attitude) ஆயத்தமாக இருக்கின்றார்கள் என்பதையே காண முடிகின்றது. ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய எந்த ஆய்வுகளையும், அறிக்கைகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தபொழுது மேற்கண்டவாறே சகல ஆய்வாளர்களும் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளனர்.

தமது பிள்ளைகளுக்குத் தகுந்த தொழில்சார் கல்வியை வழங்குவதற்காகத் தமிழ்ப் பெற்றோர் கடுமையாக உழைக்கின்றார்கள். சுவிட்சர்லாந்தில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர் தமது தொழில்சார் கல்வித்துறைகளில் முன்னேறி வருவதைக் காண முடிகின்றது. அத்துடன் அவர்கள் பிரெஞ்சு, டொச்சு, தமிழ் மொழி களில் பேசுகின்ற, எழுதுகின்ற திறமையையும் பெற்று இருக்கின்றார்கள். 1994 ல் சுவிட்சர்லாந்து தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தொடங்கப்பட்டு, அதன் பதினாறாவது ஆண்டில், அதாவது 2010 இல் நடாத்திய பத்தாம் ஆண்டிற்கான தமிழ் மொழித் தேர்வுகளில், சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ள 46 நிலையங்களில் சுமார் 4600 தமிழ் மாணவர்கள் பங்கு ஏற்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.¹²

சுமார் 45 ஆயிரம் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் சுவிட்சர்லாந்தில் சுமார் 4600 தமிழ் மாணவர்கள், பத்தில் ஒரு வீதத்தினர், தமிழ்மொழி கற்பதையும், தமிழ் மொழியில் தேர்வு எழுதுவதையும் நோக்கும்போது, எந்த அளவிற்குத் தமிழ் பெற்றோர்களும், அவர்கள் பிள்ளைகளும் கல்வியில் ஆர்வம் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. இதன்மூலம், அவர்களுடைய உயர்கல்வியில் பல்கலைக் கல்வியில் எந்த அளவிற்குக் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்பதனையும் ஊகிக்கலாம்.

பிரெஞ்சு, டொச்சு மொழி ஆற்றல் காரணமாகவும் பட்டப்படிப்பு, பட்டப்பின் படிப்புக் காரணமாகவும் தொழில்சார் துறைகள் சார்ந்த

விஞ்ஞானக் கற்கைகளை விரும்பிக் கற்பதனால், மருத்துவ, பொறியியல், கணினி, வங்கித்துறைகளில் வல்லுநர்களாகத் தொழில் புரியும் நிலைக்கு வளர்ந்து உள்ளனர். 40 விழுக்காடு இளம் தலைமுறையினர் அதிக வருமானம் உள்ள தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற்றுள்ளனர். ¹³

ஆசிய பசுபிக் நாடுகளில் அவுஸ்திரேலியா, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுவிட்சர்லாந்து ஆகிய நாடுகளை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டதுபோல், வட அமெரிக்காவில், மூன்றரை இலட்சத்திற்கும் மேல் ஈழத் தமிழர்கள் வாழும் கனடா நாட்டில் உள்ள நிலைமைகளை ஆய்வு செய்வதே பொருத்தமாக அமையும். சுமார் 80 விழுக்காட்டுக்கும் மேல் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் ஒன்ராறியோ மாநிலத்தில் உள்ள, ஒன்றரை இலட்சத்திற்கும் மேல் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற ரொறன்ரோ நகரத்தை ஆய்வுக்கு எடுப்பதன்மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்புப் பற்றிய நிலைமைகளை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

பொதுவாக, ரொறன்ரோவில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் 94 விழுக்காட்டினர் ஆங்கில மொழி அறிவு பெற்று இருக்கின்றார்கள். சாதாரணமாகவும், அதி சிறப்பாகவும் பேசக்கூடிய இரண்டு வகையினராகக் காணப்படுகின்றார்கள். ¹⁴ ஆங்கில மொழி ஆற்றல், அவர்களைக் கல்வி, தொழில்களில் ஒரு நல்ல நிலைமையில் வைத்து இருக்கும் என்பதனை எதிர்பார்க்கலாம். குறிப்பாக, 1970 களில் இருந்து கனடாவிற்குச் சென்றவர்கள் ஆங்கில மொழியில் இயற்கையாக அதி திறமையான தேர்ச்சி உடையவர்களாக விளங்குவார்கள். 1983 க்குப் பின்னர் அகதிகளாகச் சென்றவர்களின், பிள்ளைகளும், கனடாவில் பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளைகளும் ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்கின்ற வாய்ப்பைப் பெற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களும் ஆங்கில மொழியில் அதிக புலமை உள்ளவர்களாகவே இருப்பார்கள். அத்தோடு, 1983 க்குப் பின்னர் அகதிகளாகச் சென்ற முதலாவது தலைமுறையினரில் ஆங்கில மொழி தெரிந்தவர்கள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதனைப் புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன. ¹⁵ மேலும், ஆங்கிலம் தெரியாமல் சென்றவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவினை ஊட்டுவதற்காக கனேடிய அரசு பல்வேறு வழிவகைகளை வழங்கியதன் விளைவாகவும், அவர்கள் ஆங்கிலச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து அதற்குள் அம்பலப் படுத்தப்படும்போது, ஆங்கில மொழியில் பேசுபவர்களாக மாறும் நிலை ஏற்பட்டு இருக்கும்.

எடுத்துக்காட்டாக, 2001 ஆம் ஆண்டு ஈழத்தமிழர்களின் கல்வித் தகைமைகளை நோக்கும்பொழுது மேற்கண்ட நிலைமைகள் தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. ரொறன்ரோவில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள், மேல் நிலைப் பாடசாலைப் பத்திரம் பெற்றவர்கள் சுமார் 34 வீதமும், டிப்ளோமோ பத்திரம் பெற்றவர்கள் 10 வீதமும், முதுமானி மற்றும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்கள் 2 வீதமாகவும் காணப்படுகின்றனர்.¹⁶

மேற்கண்ட புள்ளிவிபரங்கள் 2001 இல் எடுக்கப்பட்டவை ஆகும். 1983 களில் அதிகளவில் கனடா வந்த தமிழர்கள், 2001 ம் ஆண்டில் சுமார் ஏழு ஆண்டுகள் அங்கு வாழ்ந்த நிலைமையில் மேற்படி புள்ளி விபரம் திட்டமிடப்பட்டு உள்ளது. இதற்குள் இளம் தலைமுறையினர் பெரும்பாலும் உள்ளடங்கி இருக்க மாட்டார்கள். எனவே மேற்குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் கனடா வந்த ஈழத்தமிழர்களுள் சுமார் 64 வீதத்திற்கும் மேலானவர்கள் படித்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அதனால், அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் தேர்ச்சி உடையவர்களாக இருந்திருப்பார்கள்.

மேலும் ஏழு ஆண்டுக் கால ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தமையினாலும், ஆங்கில சமூகத்தில் வாழும் சூழ்நிலையும், சகல மட்டத்தினரையும் ஆங்கில மொழியில் தேர்ச்சி உடையவர்களாக உருவாக்கி இருக்கும். இந்நிலைமை, 2014 களில் மேலும் வளர்ச்சி அடைந்து இருக்கும். குறிப்பாக இரண்டாவது தலைமுறையினர் ஆங்கில மொழியில் கல்வி கற்கின்றமையும், முதலாவது தலைமுறையினர் கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகத் தொடர்ச்சியாகக் கனடாவில் வாழ்வதாலும் ஆங்கில மொழியில் நல்ல தேர்ச்சி ஏற்பட்டு இருக்கும்.

2001 ஆம் ஆண்டு புள்ளி விபரங்களின்படி, ஒன்ராறியோவில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலும், பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளிலும் சுமார் 5000 தமிழ் மாணவர்கள் கல்வி கற்று இருக்கின்றனர்.¹⁷ (2002 Statistic Canada) இந்நிலைமை, 2014 களில் பன்மடங்காக உயர்ந்து இருக்கும். கூடுதலானவர்கள் மருத்துவம், விஞ்ஞானம், முகாமைத்துவம் போன்ற துறைகளிலேயே தமது கவனத்தைக் குவித்து இருக்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, வணிகம், முகாமைத்துவத் துறைகளில் 29 வீதமும் விஞ்ஞானத்துறைகளில் 48 வீதமானவர்களும், மருத்துவத்துறையில் 5 வீதமும் கலை, மானிடவியல் துறைகளில் 18 வீதமானவர்களும் தமது கல்வியை மேற்கொண்டு உள்ளனர்.¹⁸ மேற்கண்ட புள்ளிவிபரங்களில்

மருத்துவத் துறையில் மிகவும் குறைந்த வீதத்தினரே ஈடுபட்டு உள்ளனர். அதற்குக் காரணம் மிகத்திறமையாக உயர்நிலைப் பாடசாலையில் மதிப்பெண்களைப் பெறுகின்ற மாணவர்களே மருத்துவத்துறையில் சேர முடியும். தமது பிள்ளைகளை மருத்துவராக உருவாக்க வேண்டும் என்ற இலட்சியங்கொண்ட தமிழ்ப் பெற்றோர்களுக்கு இந்நிலைமை பெரும் சவாலாகவும், ஏமாற்றமாகவுமே இருந்து வருகின்றது. பொதுவாக இந்நிலைமைகளே, இந்த ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட அனைத்து நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது.

மேற்கண்ட புள்ளி விபரங்களின் ஊடாக, கனடாவில் வாழும் ஈழத் தமிழர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகத் தமது பிள்ளைகளை விஞ்ஞானம், தொழில் துறை சார்ந்த கல்வியில் அதிகம் ஈடுபட வைத்து உள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. அவர்களின் கல்வி சார்ந்த சாதனைகள் தமிழர்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் பெரும்பங்கு ஆற்றி உள்ளது என்பதனை மறுக்க முடியாது. தமது பிள்ளைகளுக்குத் தொழில் சார்ந்த கல்வியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற தமிழ்ப் பெற்றோரது ஆர்வமும் அக்கறையும் தியாகங்களும் இளம் தலைமுறையினரின் கல்விச் சாதனையில் பெரும்பங்கு ஆற்றி உள்ளது. அத்தோடு, கல்வி கற்ற படித்த வர்க்கத்தினர் 1970 களில் இருந்து கனடா சென்று அவரவர் துறைகளில் உயர் பதவிகளில் அமர்ந்தமையும், தமது துறை சார்ந்த துறைகளில் மேற்படிப்புகளில் ஈடுபட்டதும் இளந்தலைமுறையினரை ஊக்கப்படுத்தியது.

எடுத்துக்காட்டாக, கனேடியப் பல்கலைக்கழகங்களில் பெயர்பெற்ற கல்விமான்களாகிய பேராசிரியர்கள் ஏ.ஜெ.வில்சன், மனோகரன் செல்வத்துரை, செல்வநாயகம் கனகநாயகம், சுரேஸ் கனகராஜா, சேரன் உருத்திரமூர்த்தி, வி. இலகுப்பிள்ளை போன்றவர்களும், வட அமெரிக்காவில் 20 ம் நூற்றாண்டில் நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்த இயற்கை விஞ்ஞானியும், தத்துவ ஆசிரியருமான உலகப் புகழ்பெற்ற கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி, காவார்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் புகழ்பெற்ற பேராசிரியராக விளங்கிய ஜெயராசா தம்மையா ஆகியோர், கனேடிய இளம் தலைமுறையினருக்கு நல்ல வழிகாட்டிகளாகவும், ஊக்கமூட்டும் சக்திகளாகவும் இருந்திருப்பார்கள்.

2006 ஆண்டளவில், ரொறன்ரோவில் மட்டும் 228 ஈழத்தமிழர்கள் மருத்துவர்களாகப் பணிபுரிகின்றார்கள்.¹⁹ இத்தொகை, 2014 ம் ஆண்டில் பன்மடங்காக உயர்ந்திருக்கும். அதேபோன்று, பல்வேறு தொழில் சார்ந்த

துறைகளிலும், ஈழத்தமிழர்களின் இளம் தலைமுறையினர் பன்மடங்காகப் பெருகி இருப்பார்கள்.

சுருங்கக் கூறின், அவுஸ்திரேலியா, சுவிட்சர்லாந்து, கனடா ஆகிய மூன்று நாடுகளிலும் கல்வி, வேலைவாய்ப்புத் துறைகளில் ஈழத்தமிழர்களும், அவர்களின் இளம் தலைமுறையினரும் அதி தீவிர வளர்ச்சி அடைந்து உள்ளதைக் காண முடிகின்றது. இதேபோன்று அவர்கள் வாழும் ஏனைய நாடுகளிலும், அத்தகைய நிலைமை இருப்பதனையே பல்வேறுபட்ட புள்ளி விபரங்களும், ஆய்வுகளும் காட்டி நிற்கின்றன. அந்தந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழரின் மக்கள் தொகையைப் பொறுத்துப் புள்ளி விபரங்கள் மாறுபடுமே தவிர, கல்வி, தொழில் நிலைமைகள் ஒரே தன்மை கொண்டதாகவே காணப்படும். அதனால், விரிவு அஞ்சியும், கூறியது கூறலைத் தவிர்ப்பதன் பொருட்டும் ஏனைய நாடுகள் தவிர்க்கப்படுவதே உகந்தது.

மேற்கொண்டு, தமிழர்களது பொருளாதார அடித்தளம், (Economic foundation) பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிப் பொதுவாகவும், சுருக்கமாகவும் நோக்குவதாக இந்தப் பகுதி அமைகின்றது. சமூக, சமய, மொழி, கலை, கல்வி, தொழில் நிலைமைகளின் அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர்கள் தமது பொருளாதார அடித்தளத்தை வளர்த்திட மேற்கொண்ட முயற்சிகளைக் காண்போம். முக்கியமான நாடுகளில் உள்ள பொருளாதார நிலைமைகள் கலந்துரையாடுவதன்மூலம் தமிழர்களின் பொருளாதார வளர்ச்சி குறித்துக் குறைந்த அளவு அறியக் கூடியதாக அமையும்.

தமிழ்நாட்டில் அகதி முகாம்களில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பொருளாதார வளம் பற்றிக் கூறுவதற்கு எதுவும் இல்லை. அவர்கள் பொதுவாக வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் வாழ்பவர்கள். பலர் வெளிநாட்டு வருமானம் உள்ளவர்கள். அத்தோடு, 1980 களில் வந்தவர்களில் பலர் நடுத்தர, மேற்தட்டு நிலைமையில் உள்ளவர்களும் காணப்படுகின்றனர். மேற்கண்ட பிரிவினர் தமிழ்நாட்டில் சொந்தமான வீடுகளில் வாழ்கின்றனர். 1980 களில் வாங்கிய வீடுகளின் பெறுமதி தற்பொழுது பன்மடங்காக உயர்ந்து காணப்படுகின்றது. ²⁰ இவ்வாறு பெறுமதி வாய்ந்த சொத்துக்களை ஈழத்தமிழர்கள் வைத்துள்ளார்களே தவிர, வேறு விதமான பொருளாதார அடித்தளங்கள் எதையும் அவர்களால் செயற்படுத்திட முடியாமற் போய்விட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மலேசியத்தீபகற்பத்திற்கும், சிங்கப்பூருக்கும் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள் சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும்

மேலாக அங்கு நிரந்தரமாக வாழ்கின்றனர். அவர்கள் எல்லோரும், சொந்தமாகப் பெறுமதி வாய்ந்த வீடுகளை வைத்து இருப்பார்கள். நான்கு தலைமுறைகளுக்கும் மேலாக அங்கு அவர்கள் வாழ்ந்து வருவதால் அவர்களது வீடுகளின் பெறுமதி இன்றுள்ள நிலைமையில் கோடிக்கணக்கில் உயர்ந்து இருக்கும். சிங்கப்பூரிலும் அவ்வாறான நிலைமையே காணப்படும்.

அவுஸ்திரேலியா, சுவிட்சர்லாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் வாழும் ஈழத் தமிழர்களுள் 90 வீதத்திற்கும் மேலானவர்கள் சொந்த வீடுகளில் வாழ்பவர்கள். பலர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகளையும் சொந்தமாக வைத்து இருக்கின்றனர். ஆனால், பிரித்தானியா, கனடா போன்ற ஆங்கில மொழி பேசும் நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் எல்லோரும் சொந்தமாக வீடுவாங்கக் கூடிய நிலைமை இல்லை. காரணம் அவர்களில் 1980 களிற்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் பல்வேறு மட்டத்தினர்களாகவும், அதிகமானோர் வசதியற்ற குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், கல்வித் தகைமை குறைந்தவர்களாகவும் இருந்தமையால், அவர்களால் அதிகப் பணம் முதலீடு செய்து வீடுகளைச் சொந்தமாக வாங்கவோ, வங்கிகளில் கடன் பெறவோ இயலாமற் போயிருக்கலாம். இதன் விளைவாக மேற்கண்ட நாடுகளில் சுமார் 50 வீதத்திற்கும் குறைவானவர்களே சொந்தமாக வீடுகளை வைத்து இருப்பதைக் காண முடிகின்றது.

அதேபோன்று, ஆங்கில மொழி நடைமுறையில் இல்லாத நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினரே சொந்தமாக வீடு வாங்கி வாழ்கின்றனர். மேற்கண்ட நாடுகளில் இன்றும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு எண்ணிக்கையினர் நிரந்தர வதிவிட அனுமதி இல்லாது இருப்பதாலும் அவர்களால் சொந்தமாக வீடு வாங்க முடியவில்லை. ²¹ ஆனால், நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களில் சுமார் 85 வீதத்தினர் சொந்தமாக வீடு வாங்கி வாழ்கின்றனர்.²²

அவர்கள் ஈழத்தில் பொதுவாகத் தமது சொந்த வீடுகளில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள். சொந்த வீட்டில் வாழ்வது அவர்களுடைய இயல்பு. சமூக அந்தஸ்து போன்ற உளவியல் காரணங்களாலும் அவர்கள் சொந்த வீடு வாங்கி அதில் வாழ வேண்டும் என்ற இலட்சியம் உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களின் கடின உழைப்பு சேமிப்புப் பழக்கம் இலட்சிய நோக்கம் இவை அனைத்தும் சேர்ந்து, புலம்பெயர்ந்து அவர்கள்

வாழுகின்ற நாடுகளிலும் சொந்த வீடுகளை வாங்க உதவின. அவ்வாறான முயற்சிகள் ஈழத்தமிழர்களின் பொருளாதார நிலைமைகளில் ஒரு நல்ல அடித்தளத்தை அமைத்து இருக்கின்றது என்றே கூற வேண்டும். சொந்த வீட்டில் வாழ்வது எவ்வளவு முக்கியம் வாய்ந்ததோ அதேபோன்று அவர்கள் தாம் வாழும் ஊரில் தமது தெய்வங்களுக்குக் கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்வதையும் முக்கியமாகக் கருதுபவர்கள். அதன் விளைவாக, இந்தியா தவிர்ந்த தாம் வாழும் ஏனைய அயல்நாடுகளிலெல்லாம் கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்து வருகின்றார்கள் என்பது பற்றி இதற்கு முந்தைய அத்தியாயத்தில் கலந்துரையாடப்பட்டது.

சைவ ஆகம முறைப்படி கோயில் கட்டுவதென்றால், அதற்கு பரந்து விரிந்த இடம் வேண்டும். பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் அங்கு சென்று வழிபாடு செய்யவும் திருவிழாக்கள், திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், கோயில் உற்சவத்தின்போது கடவுளைத் தேர் ஊர்வலம் கொண்டு செல்வதற்குத் தேவையான இட வசதி வேண்டும். மேலைத் தேச நாடுகளில் காணியின் விலை மிகவும் அதிகம் ஆகும். ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் சிறிது சீறிதாகப் பணத்தைச் சேர்த்தும், வங்கிகளில் கடன் எடுத்தும் மிகப் பெரிய நிலத்தை வாங்கி, மிகப் பிரமாண்டமான கோயில்களைக் கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளுக்குள் கட்டி முடித்து இருக்கின்றனர். இந்த ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நாடுகளில் எல்லாம் சுமார் 200 இற்கு மேற்பட்ட கோயில்களை வெற்றிகரமாகக் கட்டி முடித்து உள்ளனர். சில கோயில்கள் தனிப்பட்ட செல்வம் படைத்தவர்களாலும் கட்டப்பட்டு உள்ளன. அவற்றில் பல கோடிக்கணக்கான பணம் முதலிடப்பட்டு இருக்கும். அவை யாவற்றையும், புலம்பெயர்ந்து வாழும் சைவத் தமிழர்களின் நிரந்தரமான தேசியச் சொத்தாகவே பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

நாளாந்தம், மாதாந்தம், வருடாந்தம் என ஆண்டு முழுவதும் ஆயிரக்கணக்கில் சைவத்தமிழர்கள் கோயில்களுக்குச் சென்று காணிக்கைகள் வழங்கி வழிபட்டு வருகின்றனர். பணமாகவும், தங்க நகைகளாகவும், அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கின்றனர். அவை தவிர, திருமண விழாக்கள், பிற நிகழ்வுகள் இக்கோயில்களில் நடக்கும் போதெல்லாம் ஆயிரக்கணக்கில் வருமானம் கோயிலுக்குப் போய்ச் சேருகின்றது. சுருங்கக்கூறின் கோயில்களின் ஆண்டு வருமானம் பல இலட்சங்களாக இருப்பதாகக் கோயில் நிர்வாகிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது. ²³ எனவே, கோயில்கள் வெறுமனே வழிபாட்டுத் தலமாக

மட்டும் அல்லாமல் பணம் சேகரிக்கும் மையங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. ஈழத்தமிழர்கள் கோயில் கட்டி வழிபடுவதன் ஊடாக, அந்தந்த நாடுகளில் ஒரு நிரந்தரமான பொருளாதார அடித்தளத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, கோயில்களை அதிக நிரந்தர வருமானம் பெறும் தேசிய வங்கிகளாகவும் அமைத்து, தமது பொருளாதார அடித்தளத்தை மேன்மேலும் விருத்தியடைச் செய்யும் நிரந்தர வருவாய்த் துறையாகவும் ஆக்கி இருக்கின்றனர். ஒட்டுமொத்த சைவத் தமிழர்களின் தியாகமும், கடும் உழைப்பும் தொடர்ச்சியான பங்களிப்புமே இத்தகைய சாதனைகளுக்கெல்லாம் மூலதனம் ஆகும்.

வீடுகளிலும், கோயில்களிலும் முதலீடு செய்வதற்கும் மேலாகத் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் முதலிடுவது ஈழத்தமிழர்களின் மிக முக்கியமான குறிக்கோள் ஆகும். தமது பிள்ளைகளுக்குத் தாம் வாழும் நாடுகளில் அந்நாட்டுக் கல்வியைப் போதிப்பதற்கு அதிகபட்சம் அக்கறை காட்டுவதற்காகப் பெருந்தொகைப் பணத்தை முதலீடு செய்வதுபோல், அந்தியச் சூழலில் வாழும் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தாய் மொழியாகிய தமிழைப் புகட்டுவற்கும் பெருமளவு பணத்தை முதலிடுகின்றனர். இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் தவிர்ந்த ஏனைய பதின்மூன்று நாடுகளிலும் சுமார் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட வார இறுதி நாள் தமிழ்ப் பாடசாலைகளைப் பெரும்பாலும் அரசாங்கப் பாடசாலைக் கட்டடங்களிலும், சிறுதொகையிலான தமிழ் பாடசாலைகளைச் சொந்தமாகவும் உருவாக்கிய, கட்டடங்களிலும் நடாத்தி வருகின்றனர். மேற்படி பதின்மூன்று நாடுகளிலும், சுமார் ஐம்பதினாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ்க்கல்வி பயின்று வருகின்றனர். மேலும் பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் ஆசிரியர்கள் இலவசமாக அப்பாடசாலைகளில் தமிழ்க் கல்வியைப் போதித்தும் வருகின்றனர். மேற்படி புள்ளி விபரங்களைப் பார்க்கும்பொழுது சுமார் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேல் மேற்படி நாடுகளிலும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் பிள்ளைகளில் சுமார் ஐம்பதினாயிரம் பிள்ளைகள் தமிழ்மொழியைக் கற்று வருகின்றனர் என்பதும் ஒரு பிரமிக்கத்தக்க எண்ணிக்கை ஆகும்.

மேற்கண்ட தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சியை, தொலை நோக்குள்ள ஈழத்தமிழர்களின் அயராத உழைப்பும், அர்ப்பணிப்பும், தியாகமும், ஒருங்கே சேர்ந்த ஒட்டுமொத்த எதிர்காலத்திற்குரிய பாரிய அழியாத முதலீடாகவும், தேசியச் சொத்தாகவும் கருத வேண்டும். தமிழ் மொழிக்காக முதலிடப்பட்ட ஈழத்தமிழர்களின் மூலதனம், தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த அடையாளத்தைப் பாதுகாத்து அவர்களின் ஒருமைப்

பாட்டையும் தனித்துவத்தையும் பேணிக்காத்து தமிழ் தேசியத்தைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்லப் போடப்பட்ட ஒரு விலைமதிக்க முடியாத அசையாத நிரந்தரமான பொருளாதார அடித்தளமாகவே அதனைப் பார்க்க முடிகின்றது.

ஈழத்தமிழர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு மேலைத்தேச விஞ்ஞான, தொழில்துறை சார்ந்த கல்வியை வழங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். அவ்வாறான கல்வித்துறைகளில் இளம்தலைமுறையினர் எவ்வாறு தமது கவனத்தைக் குவித்து வருகின்றார்கள் என்பது பற்றி ஏற்கனவே கலந்துரையாடப்பட்டது. அதன் பொருட்டு, அவர்களின் பெற்றோர்கள் சந்தித்த சவால்கள், அர்ப்பணிப்புகள் அளப் பெரியன. மேற்கண்ட நாடுகளில் ஆயிரக்கணக்கான இளம் தலைமுறையினர் மருத்துவர்கள், பொறியியலாளர்கள், கணினித்துறை விற்பன்னர்கள், சட்ட வல்லுனர்கள், கணக்காளர்கள், கலைத்துறை விற்பன்னர்கள், சமூக விஞ்ஞானிகள், கல்விமான்களாகத் தடம் பதித்து உள்ளனர்.

மேற்கொண்டு எத்தனையெத்தனை ஆயிரம் இளம்தலைமுறையினர் அவ்வாறு வரப்போகின்றார்கள், அவர்கள் தமது பொருளாதார நிலைமைகளில் எவ்வளவு மூலதனத்தைக் குவிக்கப் போகின்றனர் என்பதை நோக்கும்போது, எதிர்வரும் காலங்களில் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஒரு செல்வம் மிக்க வலுவான இனமாக, சமூதாயமாகப் புகழ் பெறப் போகின்றனர் என்பதை எதிர்பார்க்கக் கூடியதாகவே உள்ளது. அவ்வாறான ஒரு வலுவான சமூதாயம் புலம் பெயர் நாடுகளில் எழுச்சி பெறும்போது, அது அவர்களது தாய் நாட்டிற்கு ஒரு பாரிய வெளிநாட்டுச் சக்தியாக அமையக்கூடிய வாய்ப்புக்களைப் பல்வேறு வழிவகைகளில் உருவாக்கியே தீரும்.

இவைதவிர, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் முதல் தலைமுறையினர்களுள் சுமார் 80 வீதத்திற்கும் மேலானவர்கள் பல்வேறு தொழில்துறைகளில் ஈடுபட்டு அயராது, சுறுசுறுப்புடன் உழைத்துச் செல்வம் ஈட்டி வருகின்றனர் என்பதுபற்றி ஆதாரத்துடன் ஏற்கனவே இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டு உள்ளது. சுமார் கால் நூற்றாண்டுகளில் அவர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளில் தமக்கென ஒரு நல்ல பொருளாதார அடித்தளத்தை அமைத்து இருக்கின்றனர். அது மென்மேலும் வளர்ச்சிப்பாதையை நோக்கியே சென்று கொண்டு இருக்கும். அதேபோன்று, பல்வேறுபட்ட சுயதொழில் வணிகத் துறைகளிலும் ஈழத்தமிழர்கள் பல ஆயிரக்கணக்கில் கால் பதித்து

இருக்கின்றார்கள் என்பதனைப் பரவலாக மேற்படி நாடுகளில் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகின்றது.

மேற்கண்ட நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றுக்கணக்கான மளிகைக் கடைகள், உணவகங்கள், சிற்றுண்டிச் சாலைகள், விடுதிகள், உணவுப் பரிமாற்றுச் சேவைகள், வெதுப்பகங்கள், நகைக்கடைகள், துணிக் கடைகள், தையல் நிலையங்கள், பூக்கடைகள், கணினி கடைகள், தொலைபேசிக் கடைகள், காய்கறிக் கடைகள், மீன், இறைச்சிக் கடைகள், புத்தகக் கடைகள், தளபாடக் கடைகள், சிகை அலங்காரம், அழகுசாதனக் கடைகள், துப்புரவு செய்யும் நிறுவனங்கள், கட்டடத் தொழில் நிறுவனங்கள், சிறிய, பெரிய சந்தைக் கடைகள், எரிபொருள் விற்பனை நிலையங்கள், மதுபானக்கடைகள், வீடு, நிலம் விற்பனை நிலையங்கள், சட்டத்தரணிகள் சேவை, தனியார் மருத்துவ நிலையங்கள், மிருக மருத்துவமனைகள், மருந்தகங்கள், முதியோர் பராமரிப்பு நிலையங்கள், குழந்தைகள் பராமரிப்பு நிலையங்கள், புத்தக அச்சகங்கள், தனியார் வானொலி, தொலைக்காட்சி சேவைநிலையங்கள், இணையத்தளத் தயாரிப்பு மையங்கள், ஒலி, காணொளி விற்பனை நிலையங்கள், குடிவரவுச் சேவைகள், மொழிபெயர்ப்பு நிலையங்கள், தனியார், தபால் சேவை மையங்கள், தனியார் காப்புறுதி வங்கிகள், தனியார் பணமாற்றுச் சேவைகள், காப்புறுதி நிறுவனங்கள், தனியார் போக்குவரத்து நிறுவனங்கள், வாகன விற்பனை நிலையங்கள், வாகனம் திருத்தும் நிலையங்கள், வாகன உதிரிப்பாக விற்பனை நிலையங்கள், வாகன ஓட்டுனர் பயிற்சி நிலையங்கள், மின்சார, மின்னணுவியல் விற்பனை நிலையங்கள், புகைப்பட, ஒளிப்படச் சேவை நிலையங்கள், போக்குவரத்து பயணச்சீட்டு விற்பனைக் கடைகள், கல்வி நிலையங்கள், இயல், இசை, நாடகக் கல்லூரிகள் போன்ற பல்துறை சார்ந்த வணிக நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்டு, வணிகத் துறையிலும் தடம் பதித்து வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கனடாவில் உள்ள ரொறன்ரோவில் மட்டும் சுமார் 1381 பதிவு செய்யப்பட்ட வணிக நிறுவனங்கள் இருப்பதாகப் புள்ளி விபரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

24

ஆனால், பதிவு செய்யப்படாமலும், மேற்கண்ட வெளியீட்டில் தங்கள் வணிக விளம்பரங்களைக் கொடுக்காத நிறுவனங்களும் எத்தனை உள்ளன என்பதை அறிய முடியவில்லை. எவ்வாறாயினும், சுமார் ஓர் இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் ரொறன்ரோ நகரத்தில் மட்டும் சுமார் 1381 வணிக மையங்கள் இருப்பது மிகவும்

பிரமிக்கத்தக்கதாகும். இதன் அடிப்படையில் சுமார் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேல் ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் தமிழ் நாடு தவிர்ந்த ஏனைய பதினைந்து நாடுகளில், மேலும் எத்தனை ஆயிரம் வணிக மையங்கள் இயங்கிவருகின்றன என்பதை ஊகிக்க முடியும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மேற்கண்ட நாடுகளில் குறிப்பாக, மருத்துவம், நிலம், வீடு, விற்பனை முதலீடு, இறக்குமதி, ஏற்றுமதி, தொலைத் தொடர்பு போன்றவற்றில், ஈழத்தமிழர்களில் குறிப்பிட்டு எண்ணக்கூடிய தொகையினர் கோடீஸ்வரர்களாகத் தம்மை மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர் என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்குள், புலம் பெயர் ஈழத்தமிழர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளில், தமது கல்வி, தொழில், வியாபாரம் போன்ற துறைகளில் குறிப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ச்சி அடைந்து, முன்னேறிச் சென்று கொண்டு இருக்கின்றனர் என்பதனை இதுவரை கலந்துரையாடப்பட்ட செய்திகளின் வழியாக அறிய முடிகின்றது. அதன் விளைவாக, அவர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளில் தமது பொருளாதார அடித்தளத்தை மிகவும் திடமாக அமைத்து, அதனை மேலும் கட்டி வளர்த்துக் வருகின்றனர் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இருந்தபோதிலும், கணிசமான ஈழத்தமிழர்கள் தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் பல்வேறுபட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகளிலும், சீரழிவுகளிலும் சிக்கித் தவிப்பதையும் பரவலாகக் காணக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கின்றது.

அத்தியாயம்-ஆறு

நாட்டுப் பற்றும், நாடு கடந்த அரசியலும்

புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு வழிகளில், பரிமாணங்களில், தமது தொடர்புகளையும், உறவுகளையும் அபிவிருத்தி செய்ததன் விளைவாக, தாம் வாழும் நாட்டிலும், தமது தாய்நாட்டிலும் மிகவும் நெருக்கமானதொரு சமூக வலைப்பின்னலை, அல்லது இணைப்பை வலுவடையச் செய்து உள்ளனர். அவைகளுள் மிக முக்கியமானது அரசியல் தொடர்புகளும் பிணைப்பும் ஆகும். இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட அதிமுக்கியமான நிகழ்வு யாதெனில், தமிழ்த் தேசிய உணர்வும், விடுதலையும் தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதுதான். அதன் விளைவே மேற்படி நிலைமை ஏற்பட்டமைக்கு உண்மையான காரணமாகும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஆங்கிலம் படித்த தொழில் வல்லுனர்கள் மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குச் சென்று தொழில் புரிந்து வாழத் தொடங்கியமை பற்றி ஏற்கனவே கலந்துரையாடப்பட்டது. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தது முதல் குறிப்பிடத்தக்க படித்த மேல்தட்டு வர்க்க ஈழத்தமிழர்கள் ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய நாடுகளுக்குத் தொழில், வணிகத்தின் பொருட்டும் சென்று வாழத் தொடங்கினர். மேற்படி இருவகையான புலம் பெயர் தமிழர்கள், பிரித்தானிய அரசுக்கும், தாம் வாழும் நாடுகளுக்கும் விசுவாசமாக இருந்ததை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் விடயங்களில் அவர்கள் அக்கறை காட்டியதாக ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை. 1950 களில் ஈழத்தமிழர்களது அரசியல் உரிமைகள் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசினால் திட்டமிட்டுப் பறிப்பதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டபோதும், தமிழர் தாயகப் பகுதிகள்,

நீர்ப்பாசன வளர்ச்சித் திட்டங்கள் என்ற நடவடிக்கை மூலம் பறிக்கப் பட்டபோதும், மேற்கண்ட இரு பகுதியினரும் அதற்காகக் குரல் கொடுக்க வில்லை. குறைந்தபட்சம் அக்கால கட்டத்தில் பிரித்தானியாவில் வாழ்ந்தவர்களாவது, மேற்கண்ட பிரச்சினைகளை பிரித்தானிய அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து இருக்கலாம். அவர்கள் அவ்வாறு செய்ததாக எதுவித ஆதாரங்களும் காணப்பட வில்லை. தம்மைப் படித்தவர்கள், மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர் எனக் கூறிக்கொள்ளும் ஈழத்தமிழர்கள் அனைகமாகத் தமிழர்களின் இன்றைய அரசியல் தலைவிதிக்கும் சிங்கள அரசுக்கும் பல்வேறு வழிகளில் துணைபோனவர்களாகவே இருந்துள்ளனர் என்பதே வரலாறு. அல்லது தமிழர் அரசியல் பிரச்சினையில் இருந்து விலகியே இருந்தனர் என்று கூறுவதும் தவறு ஆகாது.

ஆனால், 1977, 1979, 1981, 1983 களில் ஈழத்தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள அரசினால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனப்படுகொலையின் விளைவாக, சிங்கள அரசே புலம் பெயர் ஈழத்தமிழர் தோற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது. அவர்கள் நடத்திய இனப்படுகொலைகள் காரணமாக நடுத்தர, கீழ்மட்டத் தமிழ் மக்கள் இலட்சக்கணக்கில் தமிழ் ஈழத்தை விட்டும், இலங்கையை விட்டும், பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து அகதிகளாகச் சென்றமை, ஈழத்தமிழர்களது அரசியலில் பாரிய தாக்கத்தையும், விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை.

அவ்வாறு சென்றவர்களே, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைமையின் கீழும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் கீழும் போராட்டம் நடைபெறுவதற்குத் தம்மைப் பல்வேறு வழிவகைகளில் அர்ப்பணித்தவர்கள் என்பதனை எவரும் மறுக்க முடியாது. அத்தோடு, அவர்கள் சார்ந்த அமைப்புகள், தாம் வாழும் நாடுகளில், பல்வேறு அரசியல் திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் சென்று, ஈழத்தமிழர்களின் அனைத்துத் தரப்பினரையும் தமது செயல் திட்டங்களில் இணைந்து பங்கெடுக்கச் செய்து, தமிழ்த் தேசிய வாதத்தையும், அதன் எழுச்சியையும் உலக அரங்கில் நிலைநிறுத்தின. எனவே, அவ்வாறான அரசியல் அமைப்புகள் பற்றியும், அவற்றின் செயற்பாடுகள், மக்களின் பங்களிப்புகள் குறித்தும், அவர்களின் விலைபோகாத தேசப்பற்று குறித்தும், இந்த அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாக ஆய்வு செய்வது பொருத்தமானது ஆகும்.

1915 களில் முதலாம் உலகப் போர் தீவிரம் அடைந்த நேரத்தில் மலேசியா

வாழ் ஈழத்தமிழர்கள் பணம் சேர்த்து, ஒரு போர் விமானம் வாங்கக் கூடிய தொகையை பிரித்தானிய வான்படை அதிகாரியிடம் வழங்கி, அப்பணத்திற்குப் போர் விமானம் வாங்கி அவ்விமானத்திற்கு 'யாழ்ப்பாண விமானம்' 'Jaffna Plane' எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. 1. ஆனால் ஈழத்தமிழர்களின் வாழும் உரிமை இலங்கையில் மறுக்கப்பட்டு இன அழிப்புக்கு உள்ளானபோதும், ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் எழுச்சி அடைந்த போதும், மலேசியா வாழ் தமிழர்களால் பெரிதாக ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போனது. மலேசியாவில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களுள் மூவர், உலகக் கோடீஸ்வரர்கள் வரிசையில் முன்னணியில் நிற்கின்றார்கள். மேலும் பலர் மிகவும் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆனால், அவர்களாலும் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பெரிதாக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இருந்தும், குறிப்பிடத்தக்க சிலர் தங்கள் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து உள்ளார்கள் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக, சிலோன் தமிழ்ச் சங்கம் (Ceylon Tamil Association), மலேசியன் தமிழ் காங்கிரஸ் (Malaysian Tamil Congress), தமிழ் உதவி நிதியம் (Ceylon Relief Fund) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். ஆனால், மலேசியத் தீபகற்பத்தில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தமது பாரிய பங்களிப்பை வழங்கி உள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.² 1957 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியப் பேரரசின் பிடியில் இருந்து மலேசியா விடுதலை பெற்றபின் அங்குள்ள அரசியல் நிலைமை ஈழத்தமிழர்களை வெளிப்படையாக அரசியலில் ஈடுபட முடியாத ஒரு நிலைமையைத் தோற்றுவித்து இருந்தது என்பதனையும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

எண்ணிக்கையில் சிறு தொகையினரான ஈழத்தமிழர்கள், புவியியல் அடிப்படையில் பல்வேறு நாடுகளில் பரந்து விரிந்து வாழ்வார்கள் என்றோ, ஈழத்தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உதவுவார்கள் என்றோ இலங்கை அரசு எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. எப்படியாவது ஈழத்தமிழரை, குறிப்பாக இளம் தலைமுறையினரை, நாட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டால் ஈழப்போராட்டம் நிலை குலைந்து விடும் என்றே அவர்கள் கருதி இருந்தனர். எனினும் அவர்களது நடவடிக்கைகள், ஈழப்போராட்டத்தை வலுப்பெறச் செய்யும் என்பதை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. 1983 களின் பின் நிகழ்ந்த இலங்கை அரசின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தால், இந்நிலைமையைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

1975 இல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் நிகழ்வுகள் ஈழத் தமிழர்களைப் பொறுத்து மிக ஆபத்தானதொன்று என்று சிந்தித்த லண்டன் வாழ் படித்த தமிழ் மாணவர்கள், தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் ஈழப் புரட்சிகர அமைப்பாளர்கள் (Eelam Revolutionary Organizers) என்னும் அரசியல் அமைப்பினை முதன்முதலாகத் தொடங்கினர்.³ 1977 இல் இலங்கையில் நிகழ்ந்த இனக்கலவரத்தின் மோசமான நிலைமையைத் தொடர்ந்து ஈழத்தமிழர்களின் நிலைமையினை உலகின் பார்வைக்குக் கொண்டு செல்லவும், ஈழத்தமிழ்த் தேசியத்தை வலுப்படுத்தவும், சில சமூக, அரசியல் அமைப்புகள் தோற்றம் பெற்றன. குறிப்பாக அமெரிக்காவில் தோற்றம் பெற்ற “இலங்கைத் தமிழ்ச் சங்கம்”⁴ ஐக்கிய இராச்சியத்தில் தோற்றம் பெற்ற “தமிழ் பேசும் மக்களின் நிரந்தரச் செயற்குழு” (Standing Committee of Tamil Speaking people)⁵ அவுஸ்திரேலியாவில் தோற்றம் பெற்ற இலங்கைத் தமிழர் சங்கம் (Ceylon Tamil Association-CTA) (இவ்வமைப்பின் பெயர் 1982 இல் ஈழத்தமிழர் சங்கம் (Eelam Tamil Association-ETA)⁶ மேற்கண்ட மூன்று சங்கங்களின் கிளைகள் அந்தந்த நாடுகளிலும், ஈழத்தமிழர்கள் வாழும் ஏனைய நாடுகளிலும் தொடங்கப்பட்டு விரிவடைந்து செல்வதையும், ஈழத்தமிழர் துயர் துடைப்பு வேலைத்திட்டங்களையும், சமூக, கலை, மொழி, அரசியல் சார்ந்த முக்கிய வேலைத்திட்டங்களையும் முன்னெடுத்துச் சென்றதனையும் பார்க்க முடிகின்றது. ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில், மேற்கண்ட வேலைத்திட்டங்களிலும் செயற்பாடுகளிலும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்ததையும், தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்றிடத் தொடர்ந்து பணி ஆற்றி வருவதனையும் அறிய முடிகிறது.

இவ்வேளையில், தமிழ் ஈழத்தில் தோற்றம் பெற்ற சில அரசியல் இயக்கங்கள் பற்றியும் பார்வையைச் செலுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அவ்வாறான அமைப்புகளின் கிளைகள், ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த நாடுகளில் 1983 க்குப் பின்னர் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியதற்கான பின்னணிக் காரணிகள் ஆகும். 1970 களில் இலங்கை அரசு பல்கலைக் கழகப் புகழுகத் தேர்வுகளில் தமிழ் மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புகளை மறுக்கின்ற வகையில், தரப்படுத்துதல் முறையை (standardisation) அறிமுகப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக, பல தமிழ் மாணவர்கள், குறிப்பாகக் கணிசமான யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மாணவர்கள், மருத்துவம், பொறியியல் துறைகளில் கல்வி கற்பதற்காகப் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற முடியவில்லை. இதனால்

வெறுப்புற்ற தமிழ் மாணவர்கள் “தமிழ் மாணவர் பேரவை” என்ற அமைப்பினை 1970 களில் தோற்றுவித்தனர். பின்னர் அவ்வமைப்பு பல்வேறு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடத் தொடங்கியது.⁷

1972 ஏப்ரலில் தமிழ் மிதவாதக் கட்சிகளான தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி, தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சி மூன்றும் ஒன்றாக இணைந்து, தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (Tamil United Front-) என்னும் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர்.⁸ இக்கட்சியின் அரவணைப்பில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை (Tamil Youth Federation) என்னும் அமைப்பு தோற்றம் பெற்றது.¹⁰ பின்னர் இடது சாரிப் போக்கைக் கடைப்பிடித்ததால், அமைப்பில் இருந்து சிலர் வெளியேறினர். மேலும் இக்காலகட்டத்தில், “தமிழீழ விடுதலை அமைப்பு” (Tamil Eelam Liberation Organisation-TELO) இதே காலப் பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற ஒன்றாகும். பின்னர் இவ்வமைப்பு பல்வேறு காரணங்களால் செயல் இழந்து போயிருந்தது.⁹ இவ்வேளையில் 1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 05 ஆம் திகதி, தமிழீழ புதிய புலிகள் என்னும் அமைப்பு வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைமையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் (Liberation Tigers of Tamil Eelam-LTTE) என்னும் புதிய பெயரைத் தாங்கி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றது.¹⁰ 1976 மே 14 ஆம் திகதி வட்டுக் கோட்டையில் நடைபெற்ற வரலாறு படைத்த மகா நாட்டில் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி, தமது கட்சிப் பெயரை மாற்றி “தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி” (Tamil United liberation front -TULF) என்ற புதிய பெயரில் இயங்கத் தொடங்கியது.

மேற்கூறப்பட்ட நிலைமைகள் அனைத்தும், ஈழத்தமிழர்கள் தமக்கே உரித்தான, தாம் இழந்த தமது தாய்நாட்டை, சிங்கள அரசிடம் இருந்து மீட்டெடுப்பதற்கான போராட்டத்திற்கு ஆயத்தம் ஆகின்றார்கள் என்பதையே, தமிழ் மக்களுக்கும், சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் பறைசாற்றுவதாக அமைந்தன.

1977 களில் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், இனவாதத்தைத் தேர்தல் அறிக்கையின் மையப் பொருளாக வைத்து, ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அமோக வெற்றி பெற்றது. இதுவரை, நிதி, நீதி, நிர்வாகம், மொழி, கல்வி, தொழில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் எனப் பல வழிகளில் ஈழத்தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் பறித்த சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசு, தற்போது, மிகவும் வெளிப்படையாகவும்

நேரடியாகவும், ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்வு உரிமைகளில் கை வைக்கத் தொடங்கியது.

இதனை எதிர்த்து அறவழிப் போராட்டங்களை நடத்திய ஈழத்தமிழர்கள், படிப்படியாக நம்பிக்கை இழந்து நின்றனர். சிங்கள அரசின் முப்படைகளினதும் தொடர்ச்சியான அச்சுறுத்தல்களாலும், சிறைப் பிடிப்பு, சித்திரவதை, காணாமல் போதல், கொலை, கற்பழிப்புச் சம்பவங்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தன. 1977, 1979, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரான திட்டமிட்ட இனப்படுகொலைகள், தமிழ் இளம் தலைமுறையினரைக் கொதிப் படையச் செய்தது. முதலில் தமிழர்களின் உயிர், உடைமைகளுக்குக்கு பாதுகாப்புத் தேவை. அதற்கு தமிழ்த் தேசம், சிங்கள ஆக்கிரமிப்புப் படைகளிடம் இருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரத் தமிழ் ஈழமாக மலர வேண்டும் என்று உணர்வை விதைத்தது. தமிழர் மிதவாத அரசியல் கட்சிகள் செயல் இழந்தன. அவர்களது பாராளுமன்ற அங்கத்துவம் சிங்கள அரசினால் பறிக்கப்பட்டது. அவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் 1983 இனக்கலவரத்தை அடுத்துத் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் தவிர்ந்த ஏனைய போராட்ட இயக்கங்கள் பல்வேறு காரணங்களாலும், அவைகளின் போக்குகளாலும், கொள்கைகளினாலும் காலப்போக்கில் செயல் இழந்து போயின. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைமையில் அணிதிரண்டனர். ஆயிரமாயிரம் தமிழ் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் இலட்சிய வேட்கையோடும், உறுதியோடும் இயக்கத்தில் இணைந்தனர். தமிழ் ஈழத்தை நேசித்த ஈழத்தமிழர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் பின்னால் அணிவகுத்து காப்பு அரண்களாகச் செயற்பட்டனர். 1970 களின் இறுதிப் பகுதியில் சிங்கள அரசின் மூர்க்கத்தனத்தால் உருவான தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், 2009 மே மாதம் 19 ஆம் திகதி, இந்தியா, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா ஆகிய மூன்று நாடுகளும் தமது வல்லரசுக் கொள்கைகளைத் தக்க வைப்பதற்காகவும், முதலாளித்துவ உலகப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைத் தங்கு தடையின்றி நடத்துவதற்காகவும் தமது பூகோள, புவிசார் நலன்களுக்காகவும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளை அழித்து ஒழிப்பதில் முனைப்பாகச் செயற்பட்டன.

மேற்கண்ட நாடுகளைப் பின்பற்றும் ஐரோப்பிய, தென் ஆபிரிக்கா, இஸ்ரேல் போன்ற பல்வேறு நாடுகள் வழங்கிய இராணுவ உதவிகளாலும், ஆயுத உதவிகளாலும், இராணுவ ஆலோசனைகளாலும், நவீன

தொழிநுட்பத் தொலைத் தொடர்புச் சாதனங்களை வழங்கி உதவியதாலும் விடுதலைப்புலிகள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள் என்றும், போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாகவும் சிங்கள அரசு அறிவித்தது. ஆனால், மேற்கண்ட நாடுகள் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் அமைப்புகளைத் தடை செய்யாமலும், சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை என்ற பொறிக்குள் விடுதலைப் புலிகளைத் திட்டமிட்டுப் பங்கெடுக்க வைக்காமலும், போருக்கான மேற்குறிப்பிட்ட உதவிகளை வழங்காமலும், மேலும் இந்திய அரசு தவறான அறிவுறுத்தல்களால் உள்வாங்கப்படாமலும் இருந்திருந்தால் ஈழதேசம் அந்த மண்ணில் மீண்டும் மலர்ந்து இருக்கும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை ஆகும். (பேட்டி: இந்திய அமைதிப் படையின் உளவுத்துறைக்குப் பொறுப்பான ஹரிகரன் அவர்கள் இந்திய வானொலிக்கு 2014, ஆகஸ்ட் மாதம், முதல் வாரத்தில் வழங்கிய பேட்டி). மேற்கண்ட பின்னணியை வைத்துக் கொண்டு புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள், அவர்கள் சார்ந்த அமைப்புகள், தேச விடுதலை நோக்கிய அரசியல் செயற்பாடுகள் குறித்துச் சுருக்கமாக ஆராய்வது பொருத்தம் ஆகும். இதன்மூலம் 2009 மே மாதத்திற்குப் பின்னரான புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் நிலைப்பாட்டினையும், தமிழர் அரசியல் அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளையும் சுருக்கமாக ஆய்வு செய்வது அவசியமாகின்றது.

1983 இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து பல்வேறு மட்டத்து ஈழத்தமிழர்கள், பல கொடூரமான நினைவுகளையும், இழப்புகளையும், காயங்களையும், அதிர்ச்சிகளையும் சமந்து கொண்டு உலகின் பல நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்று அடைந்தனர். இலங்கை அரசின் கொடூரமுகம், ஈழத்தின் கள நிலைமை, ஈழ விடுதலையின் தவிர்க்க முடியாத தேவை, அவ்விடுதலையை யார் வென்றெடுக்கக் கூடியவர்கள் என்ற தெளிவான சிந்தனை ஆகிய அனைத்தையும் சமந்து கொண்டு சென்றார்கள். புலம் பெயர்ந்து தமிழர் வாழ்ந்த நாடுகளில் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட பல விடுதலை இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகள் கிளைகளை நிறுவிப் பல்வேறுபட்ட செயற்பாடுகளில் களம் இறங்கி இருந்தனர்.

ஆனால், ஈழத்தின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மாற்றம் அடைந்து கொண்டே சென்றது. ஈழவிடுதலை இயக்கங்களுக்கு இடையே இருந்த கருத்து வேறுபாடுகள், கொள்கை வேறுபாடுகள், தலைமைத்துவப் போட்டி ஆகியவை காரணமாகச் சில இயக்கங்கள் சிதைந்து மறைந்து போயின. ஒரு சில இயக்கங்கள் சிங்கள அரசுடன் கைகோத்து நின்றன.

மேலும் ஒருசில இயக்கங்கள் சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபட்டு, ஈற்றில் செயல் இழந்து போய்விட்டன. ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் இலட்சியப் போக்கும், தளராத கொள்கையும், எதற்கும் விலைபோகாத உறுதியான நிலைப்பாடும், களம் இறங்கிப் போராடித் தமிழ் ஈழத்து மக்களையும், தமிழர் தாயகப் பகுதிகளையும் பாதுகாக்கும் இடையறாப் போராட்டங்களும், சிங்களப் படைகளை ஓட ஓடத் துரத்தி, அவர்களது எல்லைக்கு உள்ளேயே முடக்கி வைத்து இருந்த நிலைமையும், தமிழ் ஈழத்தை நேசிக்கும் ஈழத்தமிழர்களையும், புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களையும் வெகுவாக கவர்ந்து இழுத்து, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திலும், அதன் தலைவர் பிரபாகரனிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தின.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் கீழ்மட்ட, மத்திய வர்க்க ஈழத்தமிழர்கள் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் பின்னால் அணி திரளத் தொடங்கியதை, இந்நூலாசிரியர் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பல்வேறு நிகழ்வுகளுக்கு ஊடாக நேரில் கண்டு அறிந்து இருக்கின்றார். அத்தோடு, இத்துறை சார்ந்த நேர்மையான ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளும், முடிவுகளும் மேற்கண்ட நிலைப்பாட்டிலேயே காணப்படுகின்றன. ஆனால், தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகளாலும், பாதிப்புகளாலும், விதண்டாவாதங்களாலும், போட்டி பொறாமைகளாலும் உந்தப்பட்ட சில ஈழத்தமிழ் அறிஞர்களும், இன அழுத்தங்களால் உந்தப்பட்ட சில மேலைத் தேசக் கல்விமான்களும், தமது பல்வேறுபட்ட மாற்றுக் கருத்துகளை முன்வைக்கவும் தவறவில்லை. எனினும், அவர்களின் மனசாட்சிக்கு, களத்திலும், புலத்திலும் உள்ள உண்மையான நிலைமைகள் தெரியாமல் இருப்பதற்கு எதுவித நியாயங்களும் இல்லை. ஒட்டுமொத்தத்தில் அவர்கள் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைக்கும், தமிழர்களின் சுதந்திரமான வாழ்வுக்கும் தம்மால் இயன்ற அளவு பாதிப்புகளையே ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார்கள் என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை.

எனவே மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியில் நோக்கும்போது, ஈழத்தமிழர் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் சார்ந்த அமைப்புகள் தவிர்ந்த ஏனைய அமைப்புகள் ஈழத்தில் செயல் இழந்ததுபோலவே, காலப்போக்கில் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் செயல் இழந்து விட்டன. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கம் என ஏற்றுக்கொண்ட தமிழர்கள், இன்றுவரையும் அந்த அமைப்புக்குப் பின்னாலும், அதனைச் சார்ந்த

கிளை அமைப்புகளுக்கும் பின்னால் நின்று தமது ஆதரவுகளைப் பல்வேறு வகைகளில் வழங்கி வருகின்றார்கள்.

1970 களின் பிற்பகுதியில் தொடங்கப்பட்ட அமைப்புகளைவிட 1983 களை அடுத்துப் பல அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகள் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளில் தோற்றம் பெற்றன. எடுத்துக்காட்டாக, பிரித்தானியத் தமிழர் அவை (British Tamil Forum), உலகத்தமிழர் அவை (Global Tamil Forum) கனேடியன் தமிழ் காங்கிரஸ், உலகத் தமிழர் இளைஞர் சங்கம் (Global Tamil Youth League), தமிழ் இளையோர் அமைப்பு, (Tamil Youth Organisation), தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழு (Tamil Coordinating Committee) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளைப் புலம் பெயர் நாடுகளில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் அமைப்பாக தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவே அன்றுதொட்டு இன்றுவரையும் இயங்கி வருகின்றது.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை இந்தியா, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா மேலும் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் தடை விதித்ததன் விளைவாக, தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் செயற்பாடுகளும் பல்வேறு வழிகளில் முடக்கப்பட்டு உள்ளது. இருந்தும் அவ்வமைப்பு அந்தந்த நாட்டுச் சட்டத்திட்டங்களுக்கு ஏற்ப, ஜனநாயக வழிமுறைகளில் இயங்கி வருவதால் ஈழவிடுதலை தொடர்பாகவும், ஈழத்தமிழர் துயர் துடைப்புத் தொடர்பாகவும் தமது பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது. அமைப்பின் அரசியல் சார்ந்த விடயங்களை “மக்கள் அவை” என்னும் அரசியல் பிரிவு மேற்கொண்டு வருகின்றது. (நேர்காணல்)

இலங்கை அரசு தனது இறையாண்மையையும் தேசிய ஒருமைப் பாட்டையும் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டு, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிற்கு 1978 ம் ஆண்டு தடை விதித்தது. பின்னர் அவசர காலச் சட்டத்தின்கீழ் 1998 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 இல் மீண்டும் ஒருமுறை தடை விதித்தது. பின்னர், சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் விடுதலைப் புலிகளுடன் பேசுவதன் பொருட்டுத் தடையை நீக்கியது. ஆனால், சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியில் முடிந்ததால், மீண்டும் 2005 இல் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்தது. ¹¹ 1991 ம் ஆண்டு மே மாதம் 21 ஆம் திகதி, இந்தியப் பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தி கொலை செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, இந்திய அரசு, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்தது. ராஜீவ்காந்தி

கொலைக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் எதுவிதத் தொடர்பும் இல்லை என்பதனை விடுதலைப் புலிகளின் ஆலோசகர்களுள் ஒருவரான யோகரட்ணம் யோகி செய்தி நிறுவனங்களுக்கு அளித்த பேட்டிகளில் குறிப்பிட்டு உள்ளார். ¹² அத்தோடு மேற்படி காலத்தில் லண்டனில் தங்கி இருந்த விடுதலைப் புலிகளின் தளபதி கிட்டு என்பவரும், 'சண்டே' பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில் பின்வருமாறு கூறி உள்ளார். 'ராஜீவ்காந்தி படுகொலைக்கும் எங்கள் இயக்கத்திற்கும் எதுவிதத் தொடர்பும் இல்லை. நாங்கள் ஒருபோதும் இந்திய அரசியலில் தலையிட்டதும் இல்லை. காலம் வரும்போது மக்கள் இதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வார்கள். ¹³ மேற்படி கிட்டுவின் பதில் அறிக்கை உண்மை என்பதனை உணர்த்தும்விதமாக ராஜீவ்காந்தி கொலை தொடர்பாக விசாரிப்பதற்காக இந்திய அரசினால் அமர்த்தப்பட்ட வர்மா கமிசன் அறிக்கையும், ஜெயின் கமிசன் அறிக்கையும் பல திடுக்கிடும் தகவல்களை வெளியிட்டு இருக்கின்றன. அதன்படி ராஜீவ் காந்தி கொலை ஓர் உள்நாட்டுச் சதி எனவும், அதில் சில வெளிநாடுகளும் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்ற தென்பதனையும் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. ¹⁴ அண்மையில், இந்தியாவின் தலைசிறந்த பத்திரிகை யாளரும், மேற்படி வாதத்தையே ஆதாரங்களுடன் முன்வைத்து உள்ளார். ஆச்சரியப்படும் வகையில், ஈழம் புரட்சிகர அமைப்பின் தலைவரும், முன்னைய தமிழ் மாகாண சபையின் முதல் மந்திரியுமான வரதராஜப் பெருமாள் நேர்காணலில் மேற்படிக் கருத்தையே முன்வைத்துப் பேசியுள்ளார். (F.N)

மேற்படி நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து, 1997 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் அமெரிக்கா விடுதலைப் புலிகளை வெளிநாட்டுப் பயங்கரவாத அமைப்பு என்று அறிவித்துத் தடை விதித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, 2001 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 11 ஆம் திகதி நியூ யோர்கில் இருந்த உலக வணிக மையத்தின் இரட்டைக் கோபுரம் விமானத் தாக்குதலால் தகர்க்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வு உலக நாடுகளை உலுக்கியதோடு, பயங்கரவாதம் என்ற சொற்பதம் உளவியலாக மேலைத்தேசப் பொதுமக்களை மிகவும் அச்சத்தில் ஆழ்த்தியது. எனவே, எதுவிதமான காரணமும் இல்லாமல் பிரித்தானியா, தனது சொந்த நலனுக்காக விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை 2001 ஆம் ஆண்டில் தடைசெய்தது. ¹⁵ பிரித்தானியாவைப் பின்பற்றி சுமார் 25 ஐரோப்பிய ஒன்றியக் கூட்டு நாடுகள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மீது தடை விதித்தன. உண்மையில் மேற்படி நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார இலாப நோக்கே விடுதலைப்

புலிகளைத் தடை செய்ததற்கான காரணம் என்பதனை மேற்படி நாடுகள் எதிர்காலத்தில் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும்.

1960 களில் வியட்னாமுக்கும், அமெரிக்காவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போரின்போது, வியட்னாமுக்குச் சீனா தனது சகல ஆதரவுகளையும் வழங்கி அமெரிக்காவை வியட்னாமில் இருந்து வெளியேற்றியது. தென் ஆபிரிக்கக் கறுப்பு இன மக்கள் வெள்ளை மக்களின் இனவெறிக் கொடுமையில் இருந்து விடுபட்டு உரிமையுள்ள மக்களாக வாழ்வதற்குப் போராடியபோது, ஆபிரிக்க நாடுகளும், இடதுசாரி நாடுகளும், இந்தியாவும் அதற்கு உதவிகளை வழங்கின. 2004 களில் கிழக்குத் திமோர் அழிவின் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்தபோது, அவுஸ்திரேலியா தனது சொந்தப் புவிசார் நலன்கருதி அதில் தலையிட்டு, அவர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கி, கிழக்குத் திமோர் இந்தோனேசியாவில் இருந்து பிரிந்து தனிநாடாக ஆயிற்று. பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பல்வேறு முஸ்லீம் நாடுகள் உதவிகளை வழங்கி வருகின்றன. சுருங்கக்கூறின், உலகின் நிகழ்ந்த எந்த விடுதலைப் போராட்டங்களும் வேறு நாடுகளின் உதவி இல்லாமல் தமது விடுதலையைப் பெறவில்லை. ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு எந்த ஒரு நாடும் எதுவித உதவிகளைச் செய்ததாக எதுவித ஆதாரங்களும் இல்லை. இந்தியா தனது புவிசார் நலன்களுக்காகச் சில உதவிகளை இந்திரகாந்தி பிரதமராக இருந்தபோது செய்து இருந்தபோதும், அவரின் அகாலமரணத்தின் பின் அவ்வாறான உதவிகளும் நிறுத்தப்பட்டன. ஆக மொத்தத்தில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் தமது அயராத உழைப்பினால் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த பணத்தில் இருந்து வழங்கிய நிதி ஆதரவுகளை வைத்தே விடுதலைப் புலிகள் சிங்கள அரசுக்கு எதிராகத் தமது போராட்டத்தை நடத்திப் பாரிய வெற்றிகளைப் பெற்று, ஒரு குறுகிய காலத்திற்குள் வடகிழக்குப் பகுதியில் சுமார் 70 வீதமான தரை, கடல் பிரதேசத்தைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து ஆட்சி செய்தனர். அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, கனடா, ஐரோப்பியாவில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களே, விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவினர். அந்த நாடுகளே விடுதலைப் புலிகளை தடைசெய்து, விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கவும் காரணமாக இருந்தன. இதன் பின்னணியில் பல உண்மைகள் புதைந்து கிடக்கின்றன. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் அந்த நாடுகள் எதற்காக விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்தன என்பது புலனாகும்.

2013, மார்ச்சு மாதத்தில் இத்தாலிய மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம் இத்தாலியச் சட்டப்படி தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் ஒரு

பயங்கரவாத அமைப்பு அல்ல என்றும், ஜெனீவா கோட்பாட்டின்படி அது ஒரு விடுதலை இயக்கம் என்றும் தீர்ப்பு வழங்கியது. அத்தோடு பயங்கரவாத இயக்கத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு இருந்த 28 தமிழ்க் கைதிகளை நப்போலி (Napoli) நீதிமன்றம் விடுதலை செய்தது. அதனைத் எதிர்த்து இத்தாலிய அரசின் சட்டத்தரணி அதே மேல்முறையீட்டு மன்றத்திலேயே மேல் முறையீடு செய்து இருந்தார். அந்த மேல்முறையீட்டையும் நீதிமன்றம் ரத்துச் செய்து, 28 தமிழ்க் கைதிகளும் பயங்கரவாதம் அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்று தீர்ப்பு வழங்கியது. ¹⁶

உலகில் சுமார் 196 நாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சுமார் 30 நாடுகளே விடுதலைப் புலிகளைப் பயங்கரவாத அமைப்பு என்று தடை விதித்து இருக்கின்றன. அவை, இந்தியா, அமெரிக்கா, பிரித்தானிய மேலும் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் பங்கெடுக்கும் ஏனைய நாடுகள் ஆகும். ஏன் மேற்கூறப்பட்ட நாடுகள் மட்டும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைப் பயங்கரவாத அமைப்பு என்று தடை செய்தன? ஏனைய 166 உலக நாடுகளும் ஏன் தடை செய்யவில்லை என ஆராய்ந்தால், அதற்கான விடை இலகுவாகக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

சுருங்கக்கூறின், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு தடைசெய்யப்பட்ட நிகழ்வும், விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்க 2009 ஆம் ஆண்டு மே மாதம், மேற்படி சம்பந்தப்பட்ட நாடுகள் இலங்கை அரசுக்கு ஆதரவு அளித்த நிகழ்வும் தமிழ் மக்களை ஈவு இரக்கம் இன்றிக் கொண்டு குவித்த நிகழ்வும் மனித நேயத்திற்கும் உலக நீதிக்கும் அடிக்கப்பட்ட ஒரு சாவு மணி என்பதனை எதிர்கால அரசியல் வரலாற்று மாணவர்கள் ஆய்வு செய்து, சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளையும் அரசுகளையும் சர்வதேச நீதிமன்றக் கூட்டில் ஏற்றாமல் விட மாட்டார்கள். இதுவரையில் கலந்துரையாடப்பட்ட விடயங்களின் பின்னணியில் புலம் பெயர் ஈழத்தமிழ் மக்களின் நாட்டுப் பற்றுக் குறித்தும் அவர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடுகள் பற்றியும் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

1977 களில் இருந்து இலங்கை அரசின் கொடூரமான இனவாதப் பிடியில் இருந்து விலகி புலம் பெயர்ந்து, மேலைத்தேச நாடுகளுக்குச் சென்ற ஈழத்தமிழர்கள் வெப்பப் பிரதேச நாட்டில் இருந்து, அதிகக் குளிர் கொட்டும் நாடுகளுக்குச் சென்று, ஒரு புதிய அந்நியச் சூழலில் வாழ்வைத் தொடங்குவது என்பது எவ்வளவு கொடுமையான அனுபவம்

என்பதனைச் சாதாரணமாகச் சிந்திக்கும் ஒருவரால் உணர முடியும். கொட்டும் குளிரிலும், வீசும் காற்றிலும் எந்த வேலையைச் செய்யவும் ஆயத்தமாகி, ஒரு நாளைக்கு ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தொழில்களைச் செய்து, அதில் இருந்து வரும் பணத்தில் தமது குடும்பச் செலவு, பிள்ளைகளின் கல்வி, பராமரிப்புச் செலவுகள் போக எஞ்சியதில் தம்மால் முடிந்த அளவு பணத்தை, தேசிய விடுதலைக்காகவும், தமது உறவுகளின் வாழ்வுக்காகவும் தொடர்ச்சியாக அள்ளி வழங்கியது ஒன்றே, அவர்களின் தேசப்பற்றிற்கும், அத்தேசம் விடுதலைபெற்று, சுதந்திரத் தமிழ் ஈழமாக மலர வேண்டும் என்ற நாட்டுப்பற்றுக்கும் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

1983 களில் இருந்து விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் தீவிரமாக முன்னெடுத்துச் சென்றபோது, தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் மேற்கண்ட நாடுகளில் குறிப்பாக அவுஸ்திரேலியா, ஐரோப்பிய, வட அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினர் பல நிகழ்ச்சிகளையும், ஜனநாயக வழிப்போராட்டங்களையும், கூட்டங்களையும், கருத்தரங்குகளையும் மகாநாடுகளையும் 2009 ஆம் ஆண்டு மே வரை தொடர்ச்சியாக நடத்தி வந்தனர். குறிப்பாக 1990 களின் பின்னர் நடைபெற்ற மாவீரர் நினைவு நாள் நிகழ்ச்சி, திலீபன், அன்னை பூபதி நினைவு நாள் போன்ற நிகழ்வுகளில், பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் கலந்து கொள்வது வழமையான ஒன்று ஆகும். மேலும் 2006, டிசம்பர் 14 ஆம் திகதி லண்டன் அலெக்ஸாண்டிரா மாளிகையில் இடம்பெற்ற விடுதலைப் புலிகளின் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்களின் இறுதிச் சடங்கில் பங்கேற்பதற்காக, ஐரோப்பிய நாடுகள், கனடா, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் சென்று தமது இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தி உள்ளனர்.¹⁷ மேற்படி நிகழ்வுகளில் குழந்தைகள், வயோதிபர்கள், இளைஞர்கள், பெண்கள் ஏனையோர் என்று அனைத்துத் தரப்பினரும் ஆயிரக்கணக்கில் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர்.

மேற்படி நிகழ்வுகள் எல்லாமே ஈழத்தமிழர்களின் அசைக்க முடியாத தேசப்பற்றை உலகத்திற்கு வெளிப்படையாகக் காட்டி நின்றதோடு, தமிழ்த் தேசியத்தின் சகல அடையாளங்களையும், தமிழர்களின் ஒருமைப்பாட்டையும் மன உறுதியையும் தமது தாய் நாட்டு உறவுகளுக்கும், விடுதலைப் போராளிகளுக்கும், சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் பறைசாற்றி நின்றன. மேற்கண்ட நாடுகளில், தமது சமய,

கலை, பண்பாட்டு, மொழி விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் அவைகளை அழிய விடாது பேணி வளர்த்து, தமது இளைய தலைமுறையினரிடம் கையளிப்பதிலும் எந்த அளவிற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள என்பதைப் பற்றி ஏற்கனவே கலந்துரையாடப்பட்டது. அதன்மூலம், புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் அவர்கள் ஒரு தனித்துவமான இனமாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்தியதோடு, நாடு கடந்த தமிழ் தேசியத்திற்கான அடித்தளத்தைக் கட்டி எழுப்பி இருக்கின்றார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் ஈழத்தில் வலுவாக இருக்கும்போது மேற்கண்ட நிகழ்வுகள், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும், ஈழத்தில் வாழும் தமிழருக்கும் பாரிய பலத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் இளம் தலைமுறையினர் ஈழ விடுதலை தொடர்பான சகல நிகழ்வுகளிலும் ஆர்வத்தோடு பங்கெடுத்து வந்துள்ளனர் என்பதும் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைக்குக் கிடைத்த மாபெரும் பலமும் வெற்றியும் ஆகும். அத்தோடு, பல இளம் தலைமுறையினர் ஈழத்திற்குச் சென்று அங்கு பல்வேறு வழிகளில் தமது துறை சார்ந்த பங்களிப்பையும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வந்துள்ளமை, ஈழம் வாழ் தமிழருக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கும் கிடைத்த ஒரு வரப்பிரசாதம் ஆகும். ¹⁸ அவ்வாறு சென்றவர்களுள் சிலர் தம்மை ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து போராட்டத்தில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டது, விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையை ஆச்சரியத்திலும், மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்தி இருக்கும். தேசப்பற்றிற்கு இது தவிர வேறு எதுவித ஆதாரமும் தேவை இல்லை என்ற முடிவுக்கு வருவதைத் தவிர வேறு என்ன கூறமுடியும்?

அவ்வாறான இளம் தலைமுறையினர் 2009 ஆம் ஆண்டுகளின் பின்னும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் தமது பாரிய பங்களிப்புகளை விடுதலைப் புலிகள் சார்ந்த இயக்கங்களுடன் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றனர். ஆனால், அவர்கள் நாடு கடந்த அரசிலோ அல்லது உலகத் தமிழர் அமைப்பிலோ நம்பிக்கை அற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ¹⁹ மேலும் அவர்கள், 2009 களின் தொடக்கத்தில் போர் உச்சகட்டத்தை அடைந்த காலத்தில் இருந்தே மேற்கு நாடுகளில் நடைமுறையில் இருக்கும் ஜனநாயக வழிமுறைகளில் நம்பிக்கை வைத்து, ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும், தமிழ் மக்களையும், அழிவில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காகப் பலவகையான ஜனநாயகச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டனர். அதன்மூலம் ஈழத்தமிழர்களை அழிவில் இருந்து

காப்பாற்ற முடியும் எனவும் திடமாக நம்பினர். ஆனால் மாறாக, ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும், ஈழத்தமிழர்களையும் இலங்கை அரசு மேற்கண்ட நாடுகளின் உதவியுடனேயே அழித்து ஒழித்தது, அவர்களை ஜனநாயக விழுமியங்களிலும் மேற்குலக நாடுகளிலும் நம்பிக்கை இழக்க வைத்தது. ²⁰ பெரும்பாலான இளம் தலைமுறையினர் மேற்குலக நாடுகளின் ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை இழந்த நிலையில், போரிடுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற முடிவுக்கும் வந்து இருக்கின்றார்கள் என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது. ²¹

2009 ஆண்டு மே மாதம் விடுதலைப் புலிகளும், ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும், மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளில் உதவியுடன், இலங்கை அரசினால் நசுக்கப்பட்டு, ஓர் இலட்சத்திற்கும் மேலானவர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டபோது, மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள ஈழத்தமிழர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் கிளர்ந்து எழுந்து நீதி கேட்டுப் பல்வேறு போராட்டங்களை நடத்தினர். ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது என இலங்கை அரசு 2009 மே 19 ஆம் திகதி அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்ததில் இருந்து இன்று வரை ஈழத்தமிழர்கள் தமது பல்வேறு போராட்டங்களைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தி வருகின்றனர். மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்களும் கூட அவ்வாறான நிகழ்வுகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதையும், விடுதலைப் புலிகளின் பின்னடைவு விடுதலைப் போராட்டத்தின் பின்னடைவு என்று கருதும் பலரும் விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான கருத்துக் கொண்டவர்களும் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புக்குப் பின்னால் செல்வதும், பலரை வியப்புக்குள் ஆழ்த்தி இருக்கின்றது. அத்தோடு, டப்ளின் சுயாதீன நீதிபதிகள் வழங்கிய தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கையில் இலங்கை அரசு ஈடுபட்டுள்ளது என்ற தீர்ப்பும், இலங்கை அரசு போர்க்குற்றம் புரிந்ததற்கான அமெரிக்காவின், ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமை ஆணையத்திற்கு முன்வைத்த கோரிக்கைகளும், இத்தாலிய மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் ஒரு பயங்கரவாத இயக்கம் அல்ல என்று தீர்ப்பு வழங்கியதும், மேற்கண்ட நாடுகளின் மனச்சாட்சியை நிச்சயம் உறுத்திக் கொண்டிருக்கும். அத்தோடு, புலம் பெயர்வாழ் ஈழத்தமிழர்களுக்கும், தாய் நாட்டில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கும், விடுதலைப் புலிகள் சார்ந்த ஜனநாயக அமைப்புக்களுக்கும் மேற்படி நிகழ்வுகள் ஒரு நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது.

2009 ம் ஆண்டு மே மாத நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னர் புலம் பெயர் தமிழர்கள்

இலங்கை அரசுக்கு எதிராகவும், ஈழ விடுதலையை நசுக்கியதற்கான நீதி கேட்டும் நடத்திய பல நிகழ்வுகளையும், அதில் பங்குகொண்டவர்களின் எண்ணிக்கையினரையும் எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம், ஈழத் தமிழர்களின் நாட்டுப்பற்றும், தேச விடுதலை உணர்வும் எந்த அளவிற்கு அவர்களுக்குள் ஊறிப் பதிந்து உள்ளது என்பதனை அறிய முடியும். புலம் பெயர் தமிழர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் சார்ந்த அமைப்புகளுக்குப் பின்னால் செல்வதனையும், இயக்கத்தின்பால் அவர்கள் வைத்துள்ள நம்பிக்கையையும் அறியக் கூடியதாக இருக்கும்.

எடுத்துக்காட்டாக, 2009 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும் பாரிய நெருக்கடிக்குள் சிக்குண்டவேளையில், ஐரோப்பிய நாடுகள், அவுஸ்திரேலியா, கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் அந்தந்த நாட்டு நாடாளுமன்ற முன்றில்களில் ஆயிரக் கணக்கில் ஒன்றுகூடித் தொடர்ச்சியான போராட்டங்களை நடத்தி இலங்கை அரசு போரை நிறுத்தக் கோரியும், இலங்கை அரசுக்கு எதுவித உதவிகளும் வழங்கக் கூடாது என்றும் கோரிக்கை எழுப்பினர். இத்தகைய போராட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக நான்கு ஐந்து மாதங்களாக நடந்தேறியும் இறுதியில் எதுவிதமான பலனும் கிடைக்கவில்லை.

இந்நூலாசிரியர் கனடாவில் உள்ள ரொறன்ரோ நகரத்தில் இருந்தபோது, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பாளர்களால் எதிர்ப்பு ஊர்வலமும், கூட்டமும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு இருந்தன. பல்லாயிரக்கணக்கில் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்ட தமிழ் மக்கள் சுமார் ஏழு மணியளவில் குயின்ஸ் பாக்கில் திரண்டனர். அந்நிகழ்வில் சுமார் ஓர் இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் கலந்து கொண்டனர். குழந்தைகள், வயோதிபர்கள், பெண்கள், ஆண்கள், இளையோர் என அனைத்துத் தரப்பினரும் தமது அவலக் குரலை எழுப்பிய நிகழ்வு அங்கு வந்து இருந்த பல்வேறு இன மக்களையும் வியப்பிலும் சோகத்திலும் ஆழ்த்தியது. ஆண், பெண் இளம் தலைமுறையினர் அங்கு அமைக்கப்பட்டு இருந்த பிரமாண்டமான மேடையில் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் பேசிய பேச்சுகள் அனைவரையும் வாய்விட்டு அழ வைத்தது. மேற்படி நிகழ்வுகளை இந்நூலாசிரியர் நேரில் கண்டு உணர்ந்தார். இதேபோன்று ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு நாட்டிலும் எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் நடந்தேறின.

2010 ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 27 ஆம் நாள் பாரிஸ் நகரில் இடம் பெற்ற மாவீரர் நினைவு நாள் நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு பேசுவதற்கு இந்நூலாசிரியர் அழைக்கப்பட்டு இருந்தார். அவ்வேளையில் அப்பாரிய மண்டபம் சமார் பத்தாயிரத்திற்கும் மேலான தமிழ் மக்களால் நிறைந்து வழிந்தது. கொட்டும் குளிரிலும் அவ்வளவு தமிழ் மக்கள் அந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்டமை மிகவும் வியப்பிற்கு உரியது. மேலும், 2014 மார்ச், 11 ஆம் திகதி இலங்கை அரசின் போர்க் குற்ற நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து, அமெரிக்க அரசினால், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் முன்வைக்கப்பட்ட விசாரணை அறிக்கை விவாவதத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட இருந்தது. அன்றைய தினம், கனடா, அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ள ஈழத்தமிழர்கள் மோட்டர் வண்டிகள், பேருந்துகள், புகையிரத வண்டிகள் மூலமாகவும், ஆகாய விமானம் மூலமாகவும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை முன்றலில் சென்று குவிந்து தமது எதிர்ப்பைக் காட்டினர். அந்நிகழ்வுக்குச் சமார் இருபதினாயிரத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் பங்கெடுத்துத் தமது எதிர்ப்பைக் காட்டினர். ²²

மேற்படி குறிப்பிட்ட ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் புலம் பெயர் தமிழர்களது நாட்டுப் பற்றையும் அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் பற்றி இயல்பானதொரு முடிவுக்கு வரக் கூடியதாக உள்ளது. முதலாவதாக, ஈழத்தமிழர்களின் தேசப்பற்றும் தாய் நாட்டில் வாழும் தமது உறவுகள் பற்றிய உணர்வும் தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலையும் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் நெஞ்சகத்திலும் ஆழமாகப் பதிந்து நிற்பதனைக் காட்டுகின்றது. விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் ஈழத்தில் மிகப் பலமாகவும், வெற்றிப் பெருக்கோடும், இருந்த காலகட்டத்தில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் அவர்களுக்கு வழங்கிய ஆதரவு, பங்களிப்பு என்பன ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் வென்று தமிழ் ஈழம் மலரப் போகின்றது என்ற உணர்விற்பாற்பட்டது என்று ஒருவர் கருதலாம். அல்லது களத்திலும், புலத்திலும் விடுதலைப் புலிகள் பலமான செல்வாக்கும் பெற்றிருப்பதால், தாங்கள் அதற்கு ஆதரவு வழங்காது விட்டால் அதன் விளைவாகத் தமக்கு எதிர்காலத்தில் ஏதேனும் இடர்கள் வரக்கூடும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாகவும் புலம் பெயர் தமிழர்களில் பலர் ஆதரவு வழங்கினார்கள் என்றும் ஒருவர் கருதலாம். ஆனால், 2009 மே மாதத்திற்குப் பின்னர் விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் ஈழத்தில் மெளனித்துவிட்ட நிலையில், அல்லது இலங்கை அரசு கூறுவது போல் விடுதலைப் புலிகள் அழித்து ஒழிக்கப்பட்டு விட்டனர் என்ற நிலையில், புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் தமது தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை

யும், ஆதரவையும் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கும் அதுசார்ந்த கிளை அமைப்புகளுக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கும் தொடர்ந்து வழங்கி வருகின்றார்கள்.

2009 ஆண்டுக்குப் பின்னர் எத்தனையோ அரசியல் இயக்கங்கள் மேற்கண்ட நாடுகளில் தோற்றம் பெற்றாலும், தமிழ் மக்கள் அவ்வமைப்புகளுக்குப் பின்னால் செல்ல ஆயத்தமாக இல்லை என்பதனைப் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் ஊடாகப் பார்க்கமுடிகிறது. குறிப்பாக அவ்வாறான அரசியல் இயக்கங்கள் ஒழுங்கு செய்யும் நிகழ்வுகளில் தமிழ் மக்கள் கலந்து கொள்வது மிக அரிதாக உள்ளது. எனவே மேற்படி நிலைமைகளில் இருந்து தெரிய வருவதாவது, தேசப்பற்று, தேச விடுதலை என்பதற்கு அப்பால் ஒட்டுமொத்த அல்லது பெரும்பான்மையான புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் இன்று வரையிலும் அல்லாது என்றும் விடுதலைப் புலி அமைப்புகளுக்குப் பின்னால்தான் நின்று கொண்டு இருப்பார்கள் என்ற முடிவுக்கே வர வேண்டியுள்ளது. இதுவே தமிழ்த் தேசியத்திற்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் கிடைத்த நிலையான மக்கள் ஆதரவும், வெற்றியும் ஆகும்.

மறுபுறத்தில், ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் வாழும் வசதி படைத்தவர்கள் இலங்கையில் உள்ள தற்கால நிலைமையைப் பயன்படுத்தித் தமது பொருளாதார நலன்களை வளர்க்கும் பொருட்டு இலங்கை அரசுடன் இணைந்து வணிக ஒப்பந்தங்களைச் செய்து வருகின்றார்கள். இதனால், பல வழிகளில் பயனடைவது சிங்கள அரசேயாகும். அவர்களது நடவடிக்கைகள் தமிழ்த் தேசியத்தையும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களின் உளவியல் மனோபலத்தையும் சீர்குலைக்கும் என்று அவர்களால் சிந்திக்க முடியவில்லை. அவர்களின் ஒட்டுமொத்த நோக்கம் செல்வம் சேர்ப்பது என்பதால். தேசத்தைப் பற்றிய சிந்தனையும், தொலைநோக்கும் அவர்கள் சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகும். மேலும், 2009 களின் பின்னர் பல ஆயிரக்கணக்கான புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் இலங்கைக்குப் படை எடுத்து வருவதைப் புள்ளி விபரங்களும் செய்திகளும் காட்டி நிற்கின்றன. இதனால், இலங்கை அரசு பல கோடிக்கணக்கான அந்நியச் செலவாணியைப் பெற்று, அப்பணத்தின் மூலம் இரண்டு இலட்சத்திற்கும் மேலான சிங்களப் படைக்குச் செலவு செய்து, தமிழ் ஈழத்தை அவர்களின் கோரப் பிடிக்குள் வைத்து இருக்கின்றது. 2009 களின் பின்னர் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும்

நாடுகளில் திடீரெனத் தோற்றம் பெற்ற அரசியல் சார்ந்த அமைப்புக்களின் நடவடிக்கை புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களைப் பெருங் குழப்பங்களுக்குள் ஆழ்த்தி இருக்கின்றது. அத்தோடு, தலைமைத்துவப் போட்டிகள், அதிகார வெறி என்பன தமிழர்களையும், தமிழ்த் தேசியத்தையும் விரக்திக்குள் வீழ்த்தி இருக்கின்றன. மேற்கூறப்பட்டவர்களின் சுயநலப்போக்கு தமிழ்த் தேசியத்திற்குப் பலத்த பின்னடைவுகளையே மென்மேலும் ஏற்படுத்தும் என்பதே உண்மையாகும்.

ஆனால், மேற்படி மாறுபட்ட நிலைமையிலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுடன் பயணிக்கும் இலட்சக்கணக்கான புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களும், தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு, மக்கள் அவை போன்றவையும், பல ஆயிரக்கணக்கான படித்த இளம் தலைமுறையினரும் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ்த் தேசிய எழுச்சிக்குத் தம்மால் முடிந்தளவு பங்களிப்பைச் செய்து வருவது வெளிப்படையான உண்மையாகும்.

தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து, இலங்கை இராணுவம் வெளியேற்றப்பட வேண்டும்; போர்க்குற்றம் புரிந்த இலங்கை அரசு தண்டிக்கப்பட வேண்டும்; தமிழர்களின் அரசியல் விருப்பங்களுக்கு, சுயநிர்ணய அடிப்படையில் தீர்வு காணப்படவேண்டும்; தாய் நாட்டிலும், புலம் பெயர் நாடுகளிலும் வாழும் தமிழர்களை உள்ளடக்கிய நியாமான தேர்தல் உலக நாடுகளின் உதவியோடு நடத்தப்பட்டு, தமிழர்களின் அரசியல் தலைவிதி அதன் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்பது போன்ற குறிக்கோள்களை, மிகவும் உறுதியாக முன்னெடுத்துச் செல்வதைக் கடந்த ஐந்து ஆண்டு காலப் புலம் பெயர் வாழ் தமிழ் மக்களின் செயற்பாடுகள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் வேற்றுமைகளையும் தனிமனித ஆசைகளையும் மறந்து, தமிழ் தேசத்தினதும், தமிழ் மக்களினதும் வளமான எதிர்காலம் ஒன்றே தமது ஒட்டுமொத்த இலட்சியம் என்ற அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு இயங்காதவரை, தமிழர்களின் எதிர்காலம் மிகப்பெரிய கேள்விக் குறியாகவே இருக்கும்.

அத்தியாயம்-ஏழு

புலம்பெயர்வின் தாக்கமும், விளைவுகளும்

ஈழத்தமிழர்கள் சுமார் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேலானவர்கள் இலங்கையில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து பல நாடுகளில் வாழ்ந்து வருவதால், அதன் தாக்கமும், விளைவுகளும் அவர்கள் தாய்நாட்டிலும், புகுந்த நாட்டிலும் நிச்சயம் ஏற்பட்டு இருக்கும். சமூக, பண்பாட்டு, கலை கலாச்சார, மொழி, பொருளாதார, அரசியல் சார்ந்த சகல துறைகளையும் புலப் பெயர்வானது சாதகமாகவும், பாதகமாகவும் பாதிக்கத் தவறியிருக்க மாட்டாது. அதுபற்றி இந்த இறுதி அத்தியாயத்தில் கலந்துரையாடுவது, இவ்வாய்வின் முழுமைக்கு மிகத் தேவையான ஒன்றாக அமையும். மேலும், ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட நாடுகளின் தேவை கருதி, சில நாடுகளே எடுத்துக்காட்டுக்காகக் கருத்திற் கொள்ளப்படும்.

முதலில் இலங்கையில் இருந்து வெளியேறி அயல்நாடுகளில் வாழுகின்ற மக்கள் தொகையினரால் தமிழ் ஈழத்திலும், புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினையும் விளைவுகளையும் பற்றி நோக்குவது மிக முக்கியமானது. இலங்கை குடிசன மதிப்பு இலாகாவின் 1981 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கெடுப்பின்படி, சிங்கள மக்கள் 1,09,79,561 (74 %) ஆகவும், இலங்கைப்பூர்வீகத் தமிழர் 188 6872 (12.7 %) ஆகவும், இந்தியத் தமிழர்கள் 818656 (5.5 %) ஆகவும், முஸ்லீம்கள் 1046926 (7.0 %) ஆகவும் ஏனையோர் 114735 (0.8 %) ஆகவும் பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளன. மொத்த சனத்தொகை 1,48,46,750 ஆகக் காணப்படுகின்றது. ¹

மேற்கண்ட மக்கள் தொகை 1981 களிலிருந்து 2012 ஆண்டுகள் வரை சுமார் முப்பது ஆண்டுக் காலத்தில் பாரிய மாற்றங்களைப் பெற்று இருக்கின்றது. குறிப்பாக சிங்கள, முஸ்லிம் மக்கள் தொகை, கடந்த

முப்பது ஆண்டுகளில் அதிகரித்துச் செல்வதையும், ஈழத்தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்களது மக்கள்தொகை பாரிய அளவில் குறைந்து செல்வதையும் காண முடிகிறது. 2012 குடிசன மதிப்பு புள்ளி விபரங்களின்படி சிங்கள மக்கள், 15,173, 820 (74.9 %) ஆகவும் ஈழத்தமிழர்கள் 2,270, 924 (11.2 %) ஆகவும், இந்தியத் தமிழர்கள் 842, 323 (4.2 %) ஆகவும் முஸ்லீம் மக்கள், 1,869,820 (9.2 %) ஆகவும் ஏனையவர்கள் 106,836 (0.5 %) பதிவாகி இருக்கின்றனர். மொத்தமாக 20,263,723 மக்கள் இலங்கையில் வாழ்வதாகக் காணப்படுகின்றது. (Census Ibid).²

மேற்படி புள்ளி விபரங்களை அவதானிக்கும்போது, 1981 இல் சுமார் 110 இலட்சமாக இருந்த சிங்கள மக்களின் தொகை, 2012 இல் சுமார் 150 இலட்சமாக அதிகரித்துள்ளது. மேலும் 1981 இல் 10 இலட்சமாக இருந்த முஸ்லீம் மக்கள் தொகை, 2011 இல் சுமார் 18 இலட்சத்திற்கும் மேலாக அதிகரித்துள்ளது. ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் 1981 இல் சுமார் 19 இலட்சமாக இருந்தவர்கள் 2012 இல் 22 இலட்சமாக மட்டுமே அதிகரித்துள்ளார்கள். மேலும் தெளிவாகக் கூறப்போனால், கடந்த முப்பது ஆண்டுக் காலத்திற்குள் சிங்கள மக்கள் 40 இலட்சத்தாலும், முஸ்லீம்கள் 8 இலட்சத்தாலும் அதிகரித்துச் செல்ல, ஈழத்தமிழர்கள் 3 இலட்சம் பேர்களே அதிகரித்துள்ளார்கள். மேலும் விளக்கமாகக் கூறுவதாயின், இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகை 1981 இல் சிங்கள மக்கள் 74 வீதமும், முஸ்லீம்கள் 7 வீதம் இருந்தனர். 2012 இல் சிங்களவர்கள் 74.9 வீதமாகவும், முஸ்லீம்கள் 9.2 வீதமாகவும் அதிகரித்துள்ளனர். ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் 1981 இல் 12.7 வீதமாக இருந்தார்கள். 2012 இல் 11.2 வீதமாகக் குறைந்து காணப்படுகின்றார்கள். மேற்படி புள்ளி விபரங்களின்படி நோக்கும்போது, 1981 இல் சுமார் 19 இலட்சமாக இருந்த ஈழத்தமிழர்கள் 2012 இல் சுமார் 27 இலட்சமாக உயர்ந்து இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் சுமார் 22 இலட்சமாகத்தான் கூடி இருக்கின்றார்கள். மறுவார்த்தையில் கூறுவதாயின், 30 ஆண்டுகளில் சுமார் 8 இலட்சம் அளவில் அதிகரிக்க வேண்டிய ஈழத்தமிழர்கள் சுமார் 3 இலட்சம் அளவிலேயே அதிகரித்து உள்ளார்கள்.

மேற்படி நிலைமைக்கு முதன்மைக் காரணம், பல இலட்சக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் நாட்டைவிட்டு அகதிகளாக வெளியேறியமையும், சிங்கள அரசின் இனஅழிப்பு நடவடிக்கையில் இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் கொன்று ஒழிக்கப்பட்டமையும், ஈழ விடுதலைப்

போராட்டத்தில் இணைந்தவர்களின் உயிர்தியாகமும் ஆகும். அத்தோடு, நாட்டின் அரசியல் நிலைமை, ஈழத்தமிழர்களை அடிக்கடி உள்நாட்டுக்குள்ளேயே புலம் பெயர வைத்ததன் விளைவாகவும், பொருளாதாரத் தடைகள் காரணமாகவும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சனப்பெருக்கம் மிகவும் குறைந்து இருக்கின்றது. போர் காரணமாக வடக்கிலும், கிழக்கிலும் சுமார் 90 ஆயிரம் பெண்கள் விதவைகள் ஆக்கப்பட்டு உள்ளனர்.³ இதுவொரு பாரிய பின்னடைவைத் தமிழர் சனப்பெருக்கத்தில் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. இளம் தலைமுறையினர் போராட்டத்தில் இணைந்ததன் விளைவாக, அவர்களது மணவாழ்க்கை தடைப்பட்டது. திருமணம் புரிந்து இருந்தாலும், பிள்ளை பெற்று வளர்க்கும் நிலையிலும் அவர்கள் இருந்திருக்க மாட்டார்கள். மேற்படி நிலைமைகளே ஈழத்தமிழர்களின் மக்கள் தொகை இலங்கையில் குறைந்ததற்கான முதன்மைக் காரணிகள் ஆகும்.

தொடக்கத்தில் கூறப்பட்டது போல், சுமார் 10 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்கள் பிறநாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து சென்றமையே இலங்கைத் தமிழர் மக்கள் தொகையில் பாரிய பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. இதன் தாக்கம், இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், தமிழர் பிரதிநிதிகள் தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பிரதிநிதித்துவத்தையும் பெற முடியாது போய் விட்டமையை, கடந்த 2012 இல் நடைபெற்ற வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தேர்தல்கள் காட்டி நிற்கின்றன. அத்தோடு, இதுவரை காலமும் தமிழர்கள் கையில் இருந்த தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமான கிழக்கு மாகாணம், முதற் தடவையாக மேற்படி தேர்தலில் முஸ்லீம் அரசியல் வாதிகளின் கைக்கு மாறி இருக்கின்றது. எனவே, ஒட்டுமொத்தத்தில் பத்து இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறி, பிறநாடுகளில் வாழத் தொடங்கியதன் விளைவாக இலங்கையில் தமிழர்கள் மிகவும் பலவீனமான ஒரு சமூகமாகவும், வலுவற்ற ஒரு அரசியல் நிலைமையிலும் விடப்பட்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதே கசப்பான உண்மை ஆகும்.

மறுபுறத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து 16 க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளில் வாழ்கின்றார்கள். அதில் குறிப்பாக, கனடாவிலும், பிரித்தானியாவிலும்தான் அதிக அளவில் வாழ்கின்றனர். பத்து இலட்சத்திற்கும் மேலான புலம் பெயர் தமிழர்களுள் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் கனடாவில் வாழ்கின்றனர். ஆனால், கனடா போன்ற ஒரு பெருநாட்டில், பல்லினக் கலாச்சாரம் நடைமுறையில் உள்ள நாட்டில்

மூன்று இலட்சத்திற்கும் மேலான தமிழர்கள் வாழ்வது பாரியளவில் அங்கு பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்க மாட்டாது. சமய, கலை, கலாச்சார, மொழி அடிப்படையிலான தாக்கமும் விளைவுகளும் புலம்பெயர் தமிழர்களால் குறிப்பிடத்தக்களவு தாய்நாட்டிலும், புகுந்த நாட்டிலும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளிளெல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான சைவக் கோயில்களையும், கலை, பாண்பாட்டு, மையங்களையும் ஆயிரத்துக்கு மேலான தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளையும் நிறுவி அதனூடாகத் தமது சகல சமூக விழுமியங்களையும், அடையாளங்களையும் பேணிப்பாது காத்து வருகின்றார்கள். அத்தோடு, தமது தாய் நாட்டையும் புகுந்த நாட்டையும் அவ்விரு நாடுகளிலும் வாழும் தமிழர்களையும் சமய, கலை, பாண்பாடு, மொழி ரீதியாக இணைக்கும் பாலமாகவும் அவர்கள் திகழ்கின்றார்கள். மேற்படி நிறுவனங்களினூடாகக் கிடைக்கப் பெற்ற நன்கொடைப் பணங்களில் இருந்து ஈழத்தில் வாழும் தமது தமிழ் உறவுகளின் துயர்துடைப்புக்காகத் தம்மால் முடிந்த பண உதவிகளையும் செய்து வருகின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, 2004 ம் ஆண்டு சுனாமியில் வடக்கு, கிழக்கு வாழ் தமிழர்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டபோது, தமது பாரிய உதவிகளைச் செய்து இருந்தமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள இந்து-சைவக் கோயில்களின் புனர்நிர்மாணப் பணிகளுக்காகவும், புதிய கட்டடங்கள் கட்டுவதற்காகவும் அதிகப் பணத்தை வழங்கி இருக்கின்றனர். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல மலேசியா வாழ் ஈழத்தமிழர்களும், ஏனைய புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற நாடுகளில் உள்ள தமிழர்களும், தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள குறிப்பாக, அவரவர் கிராமங்களில் உள்ள பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்காக, அப்பாடசாலையின் பெயரில், அல்லது தமது சொந்தக் கிராமங்களின் பேரில் சங்கங்கள் அமைத்து, அல்லது பழைய மாணவர் சங்கங்கள் என்பனவற்றை அமைத்து, அதனூடாகப் பணம் சேகரித்து, அந்த அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கி இருக்கின்றனர். அதன்மூலம், பல பாடசாலைகள் திருத்தி அமைக்கப்பட்டு, தமது கல்விச் சேவையினை தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தொடர்ந்து வழங்க முடிந்தது. அத்தோடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும், மட்டக்களப்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்த பழைய மாணவர்கள் மேற்படி பல்கலைக்கழகங்களுக்கு, பல ஆயிரக்கணக்கான நூல்களையும், பல இலட்சக்கணக்கான வரலாற்று ஆவணங்களையும் தாம் வாழும் நாடுகளில் தேடிப்பெற்று, அவைகளை நன்கொடையாக வழங்கி இருக்கின்றார்கள்.

பிரித்தானியர் ஆளுகையின்போதும் அதற்குப் பின்னரும் யாழ்ப்பாணக்குடா நாடு அல்லது யாழ் மாவட்டம் கல்வியில் முதற்தரம் வாய்ந்த கல்விப் பெறுபேறுகளைப் பெற்ற மாகாணமாக இலங்கையில் திகழ்ந்தது. ஆனால், இப்போது, இலங்கையில் உள்ள ஒன்பது மாகாணங்களுள் கடைசி மாகாணமாகக் கல்வித் தரத்தில் தாழ்ந்து கிடக்கின்றது. ⁴ இதற்கு அடிப்படைக் காரணம், தரம் வாய்ந்த ஆசிரியர்கள், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் பலர், நாட்டை விட்டு வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றமையாகும். அத்தோடு, வல்லமை மிக்க, திறமையுள்ள பெற்றோர்களும் அவர்களின் திறமை சாலிகளான பிள்ளைகளும் புலம் பெயர்ந்து சென்றமையும், நாட்டில் இடம் பெற்ற போரும், இடப்பெயர்வுகளும் தமிழர்களின் கல்வியில் தாக்கத்தினையும் விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை.

பல்கலைக்கழகப் புகழுகத் தேர்வுகளுக்குத் தோற்றும் தமிழ் மாணவர்களுள் சில ஆயிரக்கணக்கானவர்களே பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றுத் தமது கல்வியைத் தொடர முடிகிறது. பல ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளம் தலைமுறையினருக்கு உயர்கல்வி வாய்ப்புகள் கிடைப்பது இல்லை. எனவே புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுள் செல்வம் படைத்தவர்கள், தமிழ் பிரதேசங்களில் பல தனியார் பல்கலைக் கழகங்களையும், தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளையும் தனியார் மருத்துவப் பல்கலைக்கழகங்களையும் கட்டி இருந்தால் அம் மாணவர்களுக்கு இவ்வாய்ப்பைக் கொடுத்து அந்த சமூகத்தைத் தூக்கி நிறுத்தி இருக்கலாம். அத்தோடு, பலருக்குத் தொழில் துறை சார்ந்த தொழில் நுட்பக் கல்வியும் கிடைத்திருக்கும். அதன்மூலம் பல ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்கும். இந்த விடயத்தில், புலம் பெயர்ந்து வாழும் செல்வம் படைத்த ஈழத்தமிழர்கள் கோட்டை விட்டுவிட்டார்கள். குறைந்தபட்சம், கோடிக்கணக்கில் வருமானம் பெறும் வெளிநாடுகளில் உள்ள சைவக் கோயில்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பணத்தை முதலிட்டு மேற்படி முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருக்கலாம். ஆனால், அவ்வாறான தொலைநோக்குப் பார்வை, ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் கருகிப் போய் விட்டது என்றே கருத முடிகிறது. இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான தனியார் பல்கலைக் கழகங்களைக் கட்டி நல்ல முறையில் கல்விப் பணி செய்வதோடு வருமானமும் பெறுகின்றார்கள். இதனை ஒரு முன்மாதியாகப் பார்ப்பதற்கு புலம் பெயர் ஈழத்தமிழர்கள் தவறி விட்டார்கள் என்பது மிகவும் வேதனைக்கு உரியது.

தாம் வாழும் நாடுகளில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நூற்றுக்கணக்கில் தோற்றுவித்து, ஆயிரக்கணக்கான இளம் தலைமுறையினருக்கு தமிழ்மொழிக் கல்வியையும், தமிழ்க் கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, வரலாறு போன்ற துறைகளிலும், தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் மூலம் அறிவு புகட்டி வருகின்றார்கள். இதன் வழியாகத் தாம் வாழும் நாடுகளில் தமிழ் மொழியைப் பாதுகாத்து அதனைத் தமது இளம் தலைமுறையினரிடம் கையளித்துப் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து இருக்கின்றார்கள். தமது தாய் நாட்டில் வாழும், தமது குடும்பம், உறவுகள், நண்பர்களுடன், தமிழ் மொழியில் தொடர்புகளை மேற்கொள்ளும் அளவிற்குத் தமது இளம் தலைமுறையினரை தமிழ் மொழியில் பேசக்கூடியவர்களாக உருவாக்கி இருக்கின்றனர்.

மேலைத்தேசக் கலாச்சாரச் சூழலில் வாழுகின்ற பத்து இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினர் மேலைத் தேசக் கலாச்சாரத்தையும், பழக்க வழக்கங்களையும், உள்வாங்கியுள்ளனர் என்பதனை மறுப்பதற்கு இல்லை. அவர்கள் தத்தமது நாடுகளில் வாழும்போது, அத்தகைய கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்கள், பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றுவது அவர்கள் தனிப்பட்ட உரிமை என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், அவர்கள் தமது தாய்நாட்டுக்குச் செல்லும்போது, அந்த நாட்டுக்கு ஒவ்வாத, மேலைத்தேசக் கலாச்சாரப் பண்பாடுகளையும் தம்முடன் எடுத்துச் செல்வது தமிழர்களின் பாரம்பரிய பண்பாடு பழக்கவழக்கங்களைச் சிதைக்கும் முயற்சியாகவே நோக்க முடிகிறது. ஆங்கில மொழியிலேயே பேசுவது, மேலைத் தேச அரைகுறையான நடை, உடை பாவனைகளை வரித்துக் கொள்வது, மது, போதைப் பொருள்களைத் தாராளமாகப் பாவிப்பது போன்றவைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இவ்வாறான நடைமுறைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் புலம் பெயர் தமிழர்களால், தமிழ் ஈழத்திற்கும் கொண்டு வந்து இறக்கப்படுவது, தமிழர்களின் பாரம்பரிய, பண்பாட்டு விழுமியங்களைச் சிதைக்கும் சக்திகளாகவே காணப்படுகின்றன. அத்தோடு, இவ்வாறு தாய்நாட்டுக்குச் செல்பவர்கள் தமது வெளிநாட்டுப் பணங்களை அங்கு மாற்றி, அந்தப் பணங்களை வீசியெறிந்து, தங்கப்பவுண்களில் செய்த நகைகளை வாங்கி கை, கழுத்து, காது, மூக்கு என்று அடுக்கடுக்காகப் போட்டுக் கொண்டு திரிவதும் தாய்நாட்டில் உள்ளவர்களை வெகுவாகப் பாதிக்கும் விடயமாக உள்ளது. இவ்வாறானவர்களின் நடவடிக்கையினால் இளம் தலைமுறையினர் மிகவும் உளவியல் ரீதியாகப் பாதிப்புக்குள்ளாகி வருகின்றனர். எந்த ஓர் இளம் வயதினரையும், தங்கள் எதிர்கால இலட்சியம் என்னவெனக்

கேட்டால் அதற்கு அவர்கள் வெளிநாடு செல்வதேயாகும் என்று பதில் அளிப்பார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர்கள், மேற்படி புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் நடவடிக்கையினால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளனர். இதனால், அவர்களது படிப்பு நிச்சயம் பாதிப்படைந்திருக்கும். இவை பற்றிய பல்வேறு செய்திகள் தினமும் இணையத்தளங்களின் ஊடாகவும் பத்திரிகைகள் ஊடாகவும், தொலைக் காட்சிகள் ஊடாகவும், வந்த வண்ணம் இருப்பது யாவரும் அறிந்த விடயமாகும்.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில், குறிப்பாகப் பல்லினக் கலாச்சாரத்தை ஊக்குவித்து, அதனை தமது நாட்டிற்குள் உள்வாங்கும் நாடுகள், ஈழத்தமிழ் சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, மொழி சார்ந்த பல்வேறு அமைப்புக்களையும், அவைகளின் செயற்பாடுகளையும், மக்கள் சுறுசுறுப்புடன் பங்கு பற்றுவதனையும் தமது பல்லினக் கலாச்சாரக் கொள்கைகளுக்கும், திட்டங்களுக்கும் கிடைத்த ஒரு வெற்றியாகவே பார்ப்பார்கள். அந்த வகையில், ஈழத்தமிழர்களின் நிரந்தர இருப்பு, சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளுக்குச் சாதகமானதாகவே அமைந்து உள்ளது.

ஈழத்தமிழர்களுள் 90 வீதமானவர்கள் தாம் புலம் பெயர்ந்து வாழும் சகல நாடுகளிலும் பல்வேறு தொழில்களில் இருந்து வருமானம் பெற்று வருகின்றார்கள். பல்வேறு விதமான வணிக நிறுவனங்களை உருவாக்கி இருக்கின்றார்கள். பல பாரிய தொழில்களில் கோடிக்கணக்கில் முதலீடும் செய்து உள்ளார்கள். இவ்வாறாக அவர்கள் பெறும் வருமானத்தில் இருந்து அந்தந்த நாடுகள் அதிக வருமான வரியை ஆண்டுதோறும் செலுத்துவதன்மூலம், அந்த நாடுகளின் தேசிய வருமானத்தை உயர்த்தும் முதன்மைக் காரணிகளுள் ஒன்றாக அமைந்து இருக்கும். அத்தோடு, உலகப் பொருளாதார மயமாக்கலின் பொருட்டுத் தேவையான மனித வளங்களையும் அந்த நாடுகள் குறைந்தளவு செலவில் பெற்று உள்ளன.

ஈழத்தமிழர்களின் பல்வேறு துறை சார்ந்த மூளை வளம் அந்தந்த நாடுகளுக்கு எதுவிதச் செலவும் இன்றிக் கிடைக்கின்றது. உயர்கல்வி கற்ற இளம்தலைமுறையினரின் அறிவியல், தொழில் சார் பங்களிப்பும் திறமைகளும் அந்த நாடுகளின் பல்வேறுபட்ட துறைகளுக்கும் நேரடியாகச் சென்று அடைந்து, அவைகள் உரிய முறையில் பாவிக்கப்படுகின்றன. தமது தேவைகளைப் பல்வேறு துறைகளில் கட்டி எழுப்பி உயர்த்தப்படுத்துவதற்கு ஈழத்தமிழர்களின் பங்களிப்பு மேற்படி நாடுகளுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும் மூலதனம் ஆகும்.

ஈழத்தமிழர்களின் உழைப்பில் கணிசமான அளவு பணம், தமது தாய் நாட்டுத் தமிழர்களை சிங்கள அரசின் பொருளாதாரத் தடைகளில் இருந்து பாதுகாப்பதற்காகவும், தேசிய விடுதலையைத் தொடர்ந்து முன்னெடுப்பதற்காகவும் பங்களிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. சிங்கள அரசு அறிக்கைகளின்படி தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் புலம் பெயர் தமிழ் மக்களிடம் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட பணமாக ஆண்டுதோறும் 80 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களாக இருந்தது என்று கணித்து இருக்கின்றது. ஆனால், தமிழர் தரப்பினர் இத்தொகையை முற்றாக மறுத்து உள்ளனர். புதிதாக வந்து குடியேறிய தமிழ் மக்களிடம் இருந்து அவ்வளவு பெரும் தொகையை எப்படி பெறுவது என்றும் கேள்வி எழுப்பி உள்ளனர். தமிழர் அகதிகள் நிறுவனத்தின் அறிக்கையின்படி (Tamil Refugee Organization) சுமார் 10 ஆயிரம் அமெரிக்க டாலர்கள் சேகரித்த தொகையாகப் பெறப்பட்டது என்று குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. ⁵ ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் பணத்தை வங்கிகளின் ஊடாக அனுப்புவது மிகக் குறைவு. புலம் பெயர் தமிழர்கள் மத்தியில் பல்வேறு தனியார் நாணய மாற்றுச் சேவை மையங்கள் இயங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் சில சட்டப்படி பதிவு செய்யப்படாதவை ஆகும். அவைகளின் ஊடாகவே பெரும்பகுதியினர் ஈழத்திற்குப் பணம் அனுப்புவதால், எவ்வளவு தொகைப் பணம் அனுப்பப்பட்டது, எந்தக் காலத்தில் அனுப்பப்பட்டது என்பது போன்ற விபரங்களைத் திரட்டுவது கடினம். ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை, கடந்த 30 ஆண்டுக்காலம் ஈழத்தமிழர்கள் மீதான சிங்கள அரசின் மிகக்கொடூரமான பல்வேறு அடக்குமுறைகளாலும், இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளாலும், ஏற்பட்ட உணவுத் தட்டுப்பாடு, மருத்துவத் தட்டுப்பாடு, அடிக்கடி ஏற்பட்ட இடப் பெயர்வு என்பவற்றிலிருந்து ஈழத்தமிழர்களைப் பாதுகாத்து, அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அழிப்பதற்குப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் பாரிய நிதியை அள்ளிக் கொடுத்து உள்ளனர் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை ஆகும். மேலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், தமிழ்த் தேச விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சிக்கும், வெற்றிக்குவிப்புக்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் வழங்கிய பாரிய நிதி வளங்களே உறுதுணையாய் இருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை ஆகும். தொடக்க காலங்களில் மக்களின் பங்களிப்புக் குறைவாக இருந்திருந்தாலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் யாழ் குடா நாட்டில் இருந்து தமது நிர்வாகக் கட்டுமானங்களை 1995 களில் வன்னி மாவட்டத்திற்கு மாற்றிய காலகட்டத்தில் இருந்து, புலம் பெயர்வு வாழ் ஈழத்தமிழர்கள் பாரிய அளவில் நிதியை வழங்கியது வெளிப்படை ஆகும்.

புலம் பெயர் தமிழர்கள் பல இலட்சக்கணக்கில் இலங்கைக்குப் பணம் அனுப்பும் விடயம், அந்நாடுகளை விரக்தியிலும் ஆழ்த்தி இருக்கும். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பல நாடுகளில் தடை செய்யப் பட்டமைக்கு உரிய முக்கிய காரணங்களுள் பணம் அனுப்பும் விடயமே முதன்மைக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றது என்பதுவே உண்மை ஆகும்.

தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் உள்ள நூற்றுக்காணக்கான பத்திரிகைகள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள், இணையதளங்கள் ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியான சேவைகளின் மூலம் ஈழத்திலும், இலங்கையிலும் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் உடனுக்குடன் அம்மக்கள் மத்தியில் சுடச்சுட செய்தியாக வெளிவந்து கொண்டு இருக்கின்றன. ஈழத்தமிழருக்கு எதிராக இலங்கை அரசு நடத்தும், தரைப்படை, வான் படை, கடற்படைத் தாக்குதல்கள், அதனால் ஏற்படும் பல்வேறு உயிர் இழப்புகள், இடப் பெயர்வுகள் என்பன, புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களை இடையறாத அதிர்ச்சிக்கும் வேதனைக்கும் இட்டுச் செல்லும் நிகழ்வுகளாகக் காணப்பட்டன. விடுதலைப்புலிகளின் எதிர்த் தாக்குதல்களும், அவர்களின் விடுதலை நோக்கிய முன்னேற்றமும், வெற்றிக் குவிப்புகளும், அம்மக்களை உளவியல் அடிப்படையில் பலப்படுத்தவும் தவறவில்லை. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் நடைபெறும் மக்கள் எழுச்சி, பங்களிப்பு தொடர் போராட்டங்கள் போன்றவை ஈழத்தமிழர்களையும், விடுதலைப் போராளிகளையும், விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பையும் மென்மேலும் ஊக்கப்படுத்துவதாகவும் நம்பிக்கை ஊட்டுவதாகவும் அமைந்திருக்கும். எனவே, தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளிலும் அவர்களின் தாய் நாட்டிலும் காணப்பட்ட யதார்த்தமான நிலைமைகளைப் பொறுத்து, ஊடகங்கள் ஆற்றிய பங்கு உண்மையில் அளப்பெரியது. ஊடகங்களின் பங்கு அவ்வாறு இல்லாவிட்டால், புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களுக்கும், தாய் நாட்டுத் தமிழர்களுக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் இருந்த நெருக்கமான தொடர்பாடல்கள் அல்லது உறவு மிகவும் இடைவெளி நிறைந்ததாக ஆகி இருக்கும். இந்த இடைவெளியை ஊடகங்கள் நிரப்பியதன் பயனாக தமிழ் மக்களின் தொடர்புகள் மிகவும் இறுக்கமான ஒரு வலைப்பின்னலாக இருந்து கொண்டே வந்துள்ளது. மேலும், விடுதலைப்புலிகள் தங்கள் தமிழ் ஈழ இலட்சியப் பாதையில் வீறு நடை போடுவதற்கும் வழி அமைத்துக் கொடுத்தது.

ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஒரு திடமான பொருளாதார அடித்தளத்தை, கலை, பண்பாடு, மொழி, கல்வி, தொழில் வணிக நிறுவனங்கள், முதலீடு என்ற வகையில் கடந்த 30 ஆண்டு களாகக் கட்டி எழுப்பி வளர்த்து வருகின்றார்கள் என்பது, முன்னைய அத்தியாயங்களில் கலந்துரையாடப்பட்டது. அவ்வாறான ஒரு பொருளாதார அடித்தளமும், வளர்ச்சியையும், புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஒரு மாபெரும் சமூக, பொருளாதார பலத்தை, தமிழர்களுக்கு வழங்கி இருக்கின்றது. அதேபோல் அந்தந்த நாட்டு அரசுகளுக்கும், அவர்களது வருமானத்திற்கும், தேசியச் செல்வத்திற்கும் பெரும் பங்கு ஆற்றி இருக்கின்றது. அதேவேளையில், சமூக, பொருளாதார அடித்தளமும் வளர்ச்சியும், ஈழம் வாழ் தமிழர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையையும், தளராத பலத்தையும் நிச்சயம் கொடுக்கத் தவறி இருக்க மாட்டாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஈழத்தமிழர்களின் தேசிய விடுதலையைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அவ்வாறான ஒரு பொருளாதார அடித்தளமும், அதன் விரிவும் மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்று ஆகும்.

மேலும், விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் அமைப்பாகிய தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் கீழும், அதன் ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பான தமிழர் அவைக்குப் பின்னும் நாட்டுப் பற்றுள்ள ஈழத்தமிழர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தமது ஆதரவுகளைத் தொடர்ந்து நல்கி வருகின்றனர். இதன் பயனாக ஈழ விடுதலையை எந்தெந்த வழிகளில், திசைகளில் மேற்படி அமைப்புகள் ஒற்றுமையாகவும், திடசித்தத்துடனும், நம்பிக்கையுடனும் தளராது, பின்வாங்காது, எடுத்துச் செல்கின்றார்களோ, அதன் தார்ப்பரியத்திலேயே மேலும் புலம் பெயர் ஈழத்தமிழர்களும் தங்கள் தொடர்ச்சியான ஆதரவையும், பங்களிப்பையும் தொடர்ந்து செய்ய வழி பிறக்கக் கூடியதாக அமையும். தமது விலைமதிப்பற்ற உயிர்களை ஈழவிடுதலைக்காக அர்ப்பணித்த மாவீரர்களை நினைவு கொள்வதும், அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்துவதும் ஈழத்தமிழர்களின் தலையாய கடமை. மேலும், மறைந்த மாவீரர்களுக்கு நினைவு நாள் நடத்துவதும், கலை விழாக்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடத்துவதும், எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் நடத்துவதும் தொடர்ந்து செய்யப்பட வேண்டியவைகளாகும். அவைகளே தமிழர்களை அணிதிரட்டி, ஏன் ஒன்று சேர்க்கவும், ஈழ விடுதலையை நோக்கித் தொடர்ந்து பயணிக்க வைக்கும் முக்கியமான செயற்திட்டங்கள் ஆகும். ஆனால், பொருளாதார வளங்களைத் தொடர்ந்து சேகரிப்பதற்குத் திடமான செயல்திறன் மிக்க,

தொலைநோக்குள்ள, நிறைவேற்றக் கூடிய அரசியல் திட்டங்களை முன்னெடுக்கவேண்டிய பாரிய பொறுப்பும் மேற்படி அமைப்புகளுக்கு உண்டு. அத்தோடு, உலக நாடுகளையும், அரசுகளையும், அரசியல் தலைவர்கள், கொள்கை வகுப்பாளர்களையும் உரிய முறையில், அரசியல் ஞானமும், சாணக்கியமும், தந்திரோபாயமும் நிறைந்த அறிஞர்களுடன் கருத்துகளைப் பரிமாறி, ஜனநாயக வழியில் தமிழ்த் தேசியத்தை வென்றெடுக்கும் முயற்சியில் குறைந்தபட்சம் சில தொகையினராவது முழுநேரமாக, இராப்பகலாக உழைக்க வேண்டும். தவறும் பட்சத்தில் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஈழ விடுதலையின் நிலைமை மிகவும் மோசமாகப் பின் தள்ளப்படும். இதனால், மக்கள் விரக்தியடைந்து செயல் இழந்து விடுவர். இளம் தலைமுறையினர் உரிய முறையில் வழிகாட்டல் இன்றித் தளர்ந்து தடுமாறிப் போய்விடுவர் என்பதனை மேற்படி அமைப்பு அவசரமாகவும், அவசியமாகவும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டிய காலகட்டம் இதுவாகும். எனவே, அரசியல் நிலைமைகளைச் சரியான முறையில் திட்டமிட்டு, மிகவும் கச்சிதமாக, தொலைநோக்கோடு, சகல மட்டத்தினரையும் இணைத்துக் கொண்டு தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு செயற்படுமே யானால், புலம்பெயர் தமிழர்கள் மத்தியில் மேலும் நம்பிக்கையும், எழுச்சியும் வலுவடையும். இதன் விளைவாக, ஈழத்தில் உள்ள மக்கள் நம்பிக்கையும், வலுவும் அடைந்து, ஈழத்தில் இருக்கும் மிதவாத அரசியல் கட்சிகளை ஒரு குடையின்கீழ் அணிவகுக்க அழுத்தங்களைக் கொடுப்பார்கள். அவ்வாறான ஒரு நிலைமை புலத்திலும், களத்திலும் ஏற்படுமாயின் தமிழ் நாட்டில் வாழும் 8 கோடித் தமிழர்களும் அங்கு இயங்கும் அரசியல் கட்சிகளும் தொடர்ந்து தமது ஆதரவை ஈழ விடுதலைக்கு வழங்குவர். அதன்மூலம், இந்திய அரசுக்குத் தொடர்ந்து அழுத்தங்களைக் கொடுத்து, ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினை களுக்கு ஜனநாயக வழிமூலம் சுயநிர்ணய அடிப்படையில் ஒரு தீர்வைக் கொண்டு வருவதற்கு வழிவகைகளைச் செய்யக் கூடியதாக இருக்கும்.

1948 களில் இருந்து 1976 கள் வரை, ஜனநாயக வழிகளிலேயே தமிழர்கள் போராடினார்கள். ஆனால், அது படுதோல்வியிலேயே முடிந்தது. அதன்பின்னர் ஆயுத வழிப் போராட்டங்களைக் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக நடத்திய வேளையில், விடுதலைப் புலிகள் ஜனநாயக வழிமுறைகளை ஏற்றுப் பல பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொண்டு வெளிநாடுகளின் உதவியுடன் இலங்கை அரசுடன் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்கள். இறுதியில் சம்பந்தப்பட்ட உலகின் பல நாடுகள், சிங்கள அரசுக்கு ஆயுத உதவிகளையும், பல்வேறு போர்த் தந்திரோபாய உதவிகளையும் வழங்கி,

ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கி உள்ளனர். இந்நிலைமைகளுக்குப் பின்னரும் ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்கள் நடத்துவது எந்த அளவிற்கு வெற்றி அளிக்கப் போகிறது?

ஜனநாயக நாடுகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் இந்தியா, அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலியா என்பவை, தமது சுயநல அரசியற் போக்கைக் கைவிட்டு, எந்த அளவிற்கு ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினையை உரிய முறையில் தீர்த்து வைக்கப் போகின்றன என்று சிலவேளை தமிழ் நாட்டுப் பற்றாளர்களும், ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை இழந்தவர்களும், தொலைநோக்கோடு சிந்தித்துச் செயற்படும் இளம் தலைமுறையினரும் ஆழமாகச் சிந்தித்து, ஏதாவது மாற்று வழிகளைப் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கவேண்டிய ஒரு நிலைமையும், ஈழத்தமிழர்களின் அரசியல் விடிவைப் பொறுத்துத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருக்கும்.

11808

முடிவுரை

இதுவரை ஏழு அத்தியாயங்களில், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் சமூக, சமய, கலை, பண்பாடு, கல்வி, தொழில்வாய்ப்பு, பொருளாதாரம், அரசியல் பற்றிய சகல விடயங்களும் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது. அதன் அடிப்படையில், அவர்களின் புலம் பெயர்வு வாழ்வு பற்றிய சகல நிலைமைகளும் முடிந்த வரை தெளிவுபடுத்தப்பட்டு, வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, புலமை சார் பங்களிப்பாக, முதல் முறையாக அனைத்துத் தரப்பினரின் பார்வைக்கும் கொண்டு வரப்பட்டு உள்ளது.

ஈழத் தமிழர்களின் தாயகம் தமிழ் ஈழம். அத் தாயகம், ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்களாலும், சிங்கள ஆட்சியாளர்களாலும், தொடர்ந்து ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. ஈழத்தமிழர்கள் பல்வேறு வழிகளில் இன அழிப்புக்கு ஆளாகி இருக்கின்றார்கள். 1948 களில் இருந்து, 1976 கள் வரை, தமிழ் அரசியல்வாதிகள் ஜனநாயக வழியில் பல்வேறு போராட்டங்களை நடத்தித் தோல்வி கண்ட நிலையில், அறவழியில் நம்பிக்கை இழந்து, சிங்கள ஆக்கிரமிப்பாளர்களை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி கொண்டே, தமது தாயகத்தை மீளப் பெற முடியும் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர். அந்தப் பாரிய பொறுப்பை, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு ஏற்றுக் கொண்டது. தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையில் 1977 களில் இருந்து உருவெடுத்து, கடந்த 30 ஆண்டுகளாக ஆயுத வழியில் போராடினர். இந்தியாவும், பல ஐரோப்பிய நாடுகளும், அமெரிக்காவும், இஸ்ரேல், தென் ஆபிரிக்கா போன்ற முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகள் இலங்கைச் சிங்கள அரசுடன் இணைந்து, விடுதலைப் புலிகளையும், விடுதலைப் போராட்டத்தையும் 2009 மே மாதத்தில் நசுக்கி, சுமார் ஒன்றரை இலட்சத்திற்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்களையும் கொன்று குவிப்பதற்கு உடந்தையாக இருந்துள்ளனர். இலங்கை அரசு தமிழ் ஈழ

விடுதலைப் புலிகள் அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்ததாகவும் அதிகாரபூர்வமாக 2009 மே 18 ஆம் திகதி அறிவித்தது. உலக சமாதானத்திற்கும், மனித உரிமைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்த ஐக்கிய நாடுகள் சபையும், மனித உரிமைகள் ஆணையமும், அதன் செயலாளர் நாயகம் பான்-கீ-மூன் அவர்களும் மேற்படி மனித அழிவையும், ஒரு தேச விடுதலைப் போராட்டம் அழிக்கப்படுவதையும் கைகட்டி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தமை, உலக நீதிக்குச் சாவு மணி அடித்த நிகழ்வாகவும், உலக வரலாற்றில் கறை படிந்த ஒரு சம்பவமாகவும் இடம் பிடித்தது.

தமிழ் ஈழத்தில் இன்றுவரை, இரண்டு இலட்சத்திற்கும் மேலான இலங்கை இராணுவத்தினர் குவிக்கப்பட்டு, தமிழர்கள் ஒரு திறந்த வெளிச் சிறைச் சாலைக்குள் அகப்பட்டுத் தவித்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். கொலைகள், சித்திரவதை, ஆள் கடத்தல், காணமல் போதல், சுற்றி வளைப்புகள் மேலும் சிங்களப் படைகளுக்குரிய முகாம்கள் அமைத்தல், தமிழ் கலாச்சார மையங்கள், கோயில்கள் அழிக்கப்படுதல் போன்ற சகல மட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளும் தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

அவ்வாறான ஒரு கொடூரமான வாழ்க்கையை, எதுவிதப் பாதுகாப்பும் அற்ற சூழ்நிலையில் ஈழத்தமிழர்கள் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை அழிப்பதில் மும்மரமாக நின்ற அமெரிக்கா, இலங்கை அரசின் மனித உரிமை மீறல் என்ற கோசத்தை எழுப்பித் தனது அறிக்கையை 2014 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஐக்கிய நாடுகள் சபை, மனித உரிமை ஆணையத்தின் முன் விவாதத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. மேற்கண்ட நிகழ்வு சகல தமிழ் மக்களையும் ஒரு வகையில் கவர்ந்து இழுக்கத் தவறவில்லை.

இவ்விடயத்தில் அமெரிக்கா தனது மறைமுகமான வேலைத்திட்டத்தின் (Hidden agenda) அடிப்படையில்தான் செயல்படுகின்றதா? என்பதை காலம்தான் கணிக்க வேண்டும். உண்மையாக அமெரிக்கா ஈழத்தமிழர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தால், தமிழ் மக்களின் சார்பாக ஒரு கருத்துக்கணிப்பு வாக்கெடுப்பை நடத்தி (Referendum) மக்களின் விருப்பை அறிந்து, அதன்படி தமிழ் மக்களுக்கு ஐக்கிய நாடுகளின் பாதுகாப்புச் சபையின் ஊடாக ஒரு அரசியல் தீர்வை உறுதிப்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால், அமெரிக்காவோ, அமெரிக்காவின்

செல்வாக்குக்கு உள்பட்டு இயங்கும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையோ அதனைச் செய்வதை விடுத்து, போர்க்குற்ற விசாரணை இலங்கை அரசின் மேல் கொண்டு வந்து இருக்கின்றது.

2013 ம் ஆண்டு மார்ச் 27 ஆம் திகதி, தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்தில் முதல் அமைச்சர் ஜெயலலிதா அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டு, சபையினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தீர்மானத்தின் ஒரு சிறு பகுதியை இங்கே மேற்கோள் காட்டுவது பொருத்தமானது ஆகும்.

27.03.2013 அன்று, தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை இலங்கையின் மீது பொருளதாரத் தடை விதிக்குமாறும், தமிழருக்காகத் தனி நாடு ஒன்றை அமைக்கும்படிக் கோரியும் இந்திய அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தும் தீர்மானம் ஒன்றைத் தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவையில் ஒருமனதாக நிறைவேற்றியது. ஐ.நா பாதுகாப்புச் சபையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி, அதன் அடிப்படையில் இலங்கையில் வசிக்கும் தமிழர்களிடமும், வெளியேற்றப்பட்டு உலகெங்கும் வாழும் ஈழத்தமிழர்களிடமும் கருத்துக் கணிப்பு வாக்கெடுப்பு (Referendum) நடத்தி, இலங்கையுள் தமிழருக்கான தனிநாடு ஒன்றை அமைத்துத் தருமாறு அந்தத் தீர்மானம் வேண்டியது.¹

மேலும் சிங்கப்பூர் முன்னாள் பிரதம மந்திரி லீ குவான் யூ (Lee Kuan Yew) செய்தி நிறுவனத்திற்கு வழங்கிய பேட்டியில் பின்வருமாறு கூறி உள்ளார்:

“இலங்கை அரசு அதிபர் ராஜபக்ச ஒரு சிங்களத் தீவிரவாதி”

“2009 ம் ஆண்டு உள்நாட்டுப் போர் முடிவில் இலங்கையில் நடைபெற்றது இன அழிப்பு”

“ஆமாம், அவர்கள் (இலங்கை அரசாங்கம்) இந்த முறை விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்து விட்டார்கள். ஆனால், திறமையில் குறைந்த சிங்களவர்கள் திறமை மிகுந்த சிறுபான்மைத் தமிழர்களை அடக்கி விட்டார்கள். அவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து விட்டார்கள். அதனால்தான் தமிழர்கள் கிளர்ந்து எழுந்தார்கள். ஆனால், அவர்களால் இருபது இலட்சம் தமிழர்களையும் ஒட்டுமொத்தமாகத் தீர்த்துக் கட்டிவிட முடியும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.”²

மேற்கூறப்பட்ட தமிழ்நாடு அரசின் தீர்மானமும், லீ குவான் யூ

அவர்களின் பேட்டியும், ஈழத்தமிழர்கள் குறிப்பாகப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? எத்திசையை நோக்கிப் பயணிக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

2014 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நடைபெற்ற இந்திய நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், பாரதீய ஜனதா கட்சி நரேந்திரமோடி அவர்களின் தலைமையின் கீழ் அமோக வெற்றி பெற்று மத்தியில் ஆட்சி அமைத்தது. பதவி ஏற்பு வைபவத்திற்கு சர்க் நாட்டுத் தலைவர்களும் அழைக்கப் பட்டனர். அதன்படி இலங்கை அரசு அதிபர் ராஜபக்சயும் வந்து கலந்து கொண்டார். அவ்வேளையில் ராஜபக்சவைத் தனிமையாகச் சந்தித்துப் பேசிய மோடி அவர்கள், 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துமாறு ராஜபக்சவிடம் கேட்டுக்கொண்டதாகச் செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் முக்கிய சரத்தானது கூட்டாட்சி மூலம் (Federal system) வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு மாநில சுயாட்சி (Provincial or State Government) வழங்குவது ஆகும். பின்னர் தேர்தல் நடத்தி வடக்கு மாகணத்துடன் கிழக்கு மாகாணம் இணையும் விருப்பத்தை அறிந்து அதற்கு ஏற்ப நடைமுறைப்படுத்துவது. அதில் உள்ள முக்கியமான விடயம் யாதெனில், கிழக்கு மாகணத்தில் வாழும் முஸ்லீம்கள், வடக்கு மாகணத்தில் வாழும் தமிழர்களுடன் இணைவதை ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டார்கள். மேலும் அங்கு கணிசமான அளவு சிங்களவர்களும் வாழுகின்றார்கள். அத்தோடு, கிழக்கு மாகணத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டு வாழும் தமிழர்களுள் பெரும்பாலானோர் வடக்கு மாகணத்துடன் இணையமாட்டார்கள். எனவே கிழக்கு மாகணம் வடக்கு மாகணத்தோடு இணைவது என்பது நடக்க முடியாத ஒரு காரியம். முன்னைய ஜனாதிபதியாக இருந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன, மேற்கூறப்பட்ட கருத்தையே சிங்களக் கடும் போக்காளர்களுக்குக் கூறி இருந்தார். ³

எனவே, 13 ஆவது திருத்தச் சட்டம் வடக்கையும், கிழக்கையும் நிரந்தரமாகப் பிரித்து தமிழ் ஈழம் என்ற பாரம்பரியப் பிரதேசத்தை உடைக்க ஜெயவர்த்தன வகுத்த சூழ்ச்சி ஆகும். இதனை அரசியல் அனுபவம் அற்ற முன்னைய இந்தியப் பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியோ அல்லது புதிதாகப் பதவி ஏற்று இருக்கின்ற மோடி அவர்களோடு உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. இந்தியாவில் 29 மொழி வாரியான மாநில அரசுகள் இருக்கின்றன. மத்தியில் கூட்டு ஆட்சி அமைப்புமுறையின் கீழ் மத்திய

அரசு இருக்கின்றது. மத்திய அரசுக்கே ஆகக் கூடுதலான அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. எனவே மத்திய அரசு ஏதாவது ஒரு சட்டத்தை இயற்றும் போது, அது மாநில அரசுகளைப் பாதிக்குமாயின் நிச்சயம் மொழிவாரியான மாநில அரசுகள் அதனை எதிர்த்து நடைமுறைப்படுத்தாது தடைசெய்யும். ஆனால் இலங்கையில் 74 வீதம் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட சிங்கள மக்களால் தேர்ந்து எடுக்கப்படும் மத்திய அரசு, ஒன்பது மாகாணங்களில் ஏழு சிங்கள மாகாண அரசுகளைக் கொண்டதாகவும், மத்திய அரசு சிங்களப் பெரும்பான்மைப் பலத்தைக் கொண்டும் காணப்படும். இதன் விளைவாக மத்திய அரசு எவ்வகையான சட்டங்களையும் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து, பெரும்பான்மை சிங்களப் பிரதிநிதிகளின் வாக்கைப் பெற்று நடைமுறைப்படுத்துவதில் எதுவிதத் தடையும் இருக்காது. அது தமிழ் மாநிலங்களை மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கும் சட்டமாக இருந்தால், தமிழ்ப்பிரதிநிதிகள் அதனை எதிர்த்துத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது. இது பற்றி இந்தியாவின் மத்திய அரசோ, அதன் கொள்கை வகுப்பாளர்களோ புரிந்து கெண்டதாகத் தெரியவில்லை. மேலும், மேற்குலக நாடுகளில் உள்ள கூட்டாட்சி அமைப்பு முறைகளைப் பார்க்கும்போது, அனேகமாக அங்கு அந்த நாட்டு மக்களே இறுதிப் பெரும்பான்மையாக இருக்கின்றார்கள். அங்கெல்லாம் சிறுபான்மைப் பிரச்சினைகள் பொதுவாகக் காணப்படுவது இல்லை. இனப்பிரச்சினை தலையெடுப்பதும் இல்லை. எனவே கூட்டாட்சி சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. அவ்வாறான மேற்குலக ஜனநாயகக் கூட்டு ஆட்சி நாடுகளும், இலங்கையில் ஒரு கூட்டாட்சி முறைக்குச் சாதகமாகத் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படைக் காரணம், இலங்கையில் 'தமிழ் ஈழம்' என்ற ஒரு தனிநாடு அமையக் கூடாது என்பதாகும். அவ்வாறு அமைந்தால், தமது அரசியல், பொருளதார நலன்களுக்கு இந்தியப் பெருங்கடல் பரப்பில் எதிர்காலத்தில் பல தடைகள் வரக்கூடும் என்ற சுயநல நோக்கமே ஆகும் என்று கருதுவதில் தவறு இருக்க முடியாது.

எனவே ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாகத் தமிழ்த் தேசிய விடுதலையை தலைமேல் சுமந்து நிற்கும் ஈழத்தமிழர்கள் இந்தியாவை நோக்கிச் செல்வதா? அல்லது மேற்குலக நாடுகளை நோக்கிச் செல்வதா? அல்லது ஜனநாயக வழி முறைகளில் பயணிப்பதா? அல்லது மாற்று வழிகளில் செல்வதா? என்று தீவிரமாகவும், கவனமாகவும், சிந்திக்க வேண்டிய நிலைமைக்குள் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். இந்நூலாசிரியர், கனடாவில் வாழும் தமிழ் இளம் தலைமுறையினருடன் நடத்திய நேர்காணலில் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துகள், ஆறாவது

அத்தியாயத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டு உள்ளன. அதை மீண்டும் நினைவு கூர்வது பொருத்தமானது ஆகும்.

இவ்வேளையில், சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பீற்றர் ரீவ்ஸ் (Peter Reeves) அவர்கள் அண்மையில் பதிப்பித்த, புலம் பெயர்ந்த இலங்கையர் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த நூலில், 'அமெரிக்கா' என்ற தலைப்பின்கீழ் வெளிவந்த கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு முக்கியமான நேர்காணலை மேற்கோள்காட்டி இவ் முடிவுரையை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதன் மூலம் புலம் பெயர் வாழ் தமிழர்கள் தமது அரசியல் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பது குறித்து ஆற்ற வேண்டிய கடமை பற்றியும், யாருடன் இணைந்து செயற்பட வேண்டும் என்ற முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கு உதவுவதாக அமையும்.

அந்த நேர்காணல் பின்வருமாறு :-

லாரா ரோசனுக்கு (Laura Rozan) வாசிங்டன் நகரில் 2010 மே மாதம் அளித்த நேர்காணலின் போது, இலங்கை வெளிவிவகார அமைச்சர் காமினி லக்ஷ்மன் பீரிஸ் தற்கால அரசியல் நிலைமையைக் கீழ்க் கண்டவாறு சுருக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

“இலங்கையில் போர் முடிவுக்கு வந்து விட்டது. இராணுவ நடைவடிக்கை முற்றுப் பெற்றுவிட்டது. விடுதலைப் புலிகள் மீண்டும் ஆயுதங்களைப் பெற்று ஒன்று சேர்ந்து இலங்கை மண்ணில் போர் புரிவதென்பது நடக்காத காரியம். ஆனால், அவர்களுக்கு வேறு இடங்களில் செல்வாக்கு இல்லையென்று கருதி விடக் கூடாது. கால் நூற்றாண்டுக் காலமாக அவர்கள் திரட்டி வைத்துள்ள பெரும் செல்வம் இன்னும் அவர்களின் கையில் தான் இருக்கின்றது. நவீன மயமான செய்தித் தொடர்பு வலைப்பின்னலும் அவர்களிடம் இருக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் இன்னும் மேற்கு நாட்டுத் தலைநகரங்களிலும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களிலும் தீவிரமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். உண்மையில் அவர்கள் இலங்கையின் மீது பொருளாதாரப் போரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களின் செயற்பாடுகள் போர்க்களத்தில் இருந்து தந்திரோபாயக் களத்திற்கு மாறி இருக்கின்றன.”⁴

மேற்படி நேர்காணல் அறிக்கை, தீவிர பௌத்த சிங்கள வாதியான

இலங்கை அரசின் வெளியுறவு மந்திரி பீரிஸ் அவர்களால் முன் வைக்கப்பட்டது ஆகும். பீரிஸ் அவர்கள் புலம் பெயர் நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் போருக்குப் பின்னான நிலைமையை நன்கு உணர்ந்து தனது நேர்காணலில் கூறி இருக்கின்றனர். ஆனால், புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்கள், குறிப்பாக இளம் தலைமுறை யினரிடம், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பும், அவ்வமைப்புச் சார்ந்தவர் களும், மேற்படி பீரிஸ் அவர்கள் கருத்துக்கு அப்பால் செல்ல வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலையிலே எதிர்பார்த்து இருப்பதாகவே, போருக்குப் பின்னான கடந்த ஐந்து ஆண்டுகால கள நிலைமைகளும், புல நிலைமைகளும் காணப்படுகின்றன என்பதனை இந்த ஆய்வில் முன்வைப்பதைத் தவிர வேறு எதையும் கூற முடியாதுள்ளது.

முடிவாக, புலம் பெயர்வாழ் ஈழத்தமிழர்கள், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, உலகத்தின் கொடூரமான இனவாதக் கும்பல்களால், கொடூரமான சித்திரைவதைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு இலட்சக்கணக்கில் கொல்லப் பட்டபோதும், தமது தாயகத்தை மீட்டெடுக்கும் புனிதப் பாதையில் அயராது உழைத்து ஈற்றில் வெற்றி கண்ட யூத மக்களைப்போல் செயற்படப் போகின்றார்களா? அல்லது, உலகில் அடையாளம் அற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கும் ஆர்மேனியர்கள் போல் வாழப்போகின்றார்களா? என்று முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு அவர்கள் கையிலேயே தரப்பட்டு உள்ளது.

**வீழ்வது அவமானம் அல்ல; ஆனால்,
அதிலிருந்து எழும்பாமல் இருப்பதுதான் அவமானம்!**

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 1

1. Webster's Dictionary, 1993, p.264.
2. Cohen, Robins, Global Diaspora: An Introduction, University of Washington Press, 1997. Cited in Diaspora: An Introduction, p.12.
3. Elazar, Daniel J. The Jewish People as the Classic Diaspora (<http://www.jcpa.org/dje/article2/classicdias.htm>) Jerusalem Centre for Public Affairs.
4. The Bar-kokhba Revolt (<http://jewishvirtuallibrary.org/Jsource/Judism/revolt1.html>)
5. Jana Evans Braziel Diaspora: An Introduction Blackwell Publishing 2008. P.13
6. Ibid., p.14
7. Ibid., p.16
8. Ibid., p.17
9. Holt, Thomas C, Slavery and Freedom in the Atlantic. 1999. Pp.33-44 Comparative History of Black People in Diaspora Ed. D Clarke etal : Indian University Press.
10. Cohen, op.cit. p.14.
11. <http://geocurrents.info/place/Russia-ukraine-and-caucasus/Caucasus-ser>
12. Jane Evans, Brazil, op.cit. p.130
13. Engaging Diaspora: The Indian Growth Story - Eleventh Pravasi Bhartiya Dias <http://www.ficci.com/publication> p.12, 2013.
14. Commission Chinatown Series" online 13 May 2002. http://www.hanyinet.org/culture%culture_chinatown.htm
15. Tazreiter, Claudia. Asylumseekers and the state: the plotitics of protectin in a security conscious world. Ashgate, 2004, pp.45-46
16. United Nations: Summer of the report 2005
17. Census of Sri Lanka, 2011.

18. Murugar Gunasingam, Ilankayil Thamilar: Oru Mulumaiyana Varalaru (B.C. 300 - AD2000), MV Publications, Sydney 2008. P.31 *translation)
19. Indrapala, K, Tamils in Sri Lanka: An evolution of ethnicity c. 300 - BCE to 1200 CE, MV Publications, South Asian Studies Centre, Sydney 2005 p.106
20. Ibid., p.106
21. American Journal of Physical Anthropology: 'The Vijaya: Study of Sinhalese origin' by R L Kink. Vol 45 pp.99-100)
22. American Journal of Physical Anthropology: 'Blood genetic markers in Sri Lankan populations-Reappraisal of the legend of Prince Vijaya' by Nsha. Vol pp. 217-225)
23. Arquivo Historica Ultramanno (AHU) Tombo (suppl)
24. Murugar Gunasingam, Ilankayil Thamilar Jananyaka Authavalip Poattangal (1948-2009) MV Publications, South Asian Studies Centre Sydney 2012 pp 32-33 (tamil)
25. Farmer B. H., Easscant Colonisation in Ceylon Pacofoc Affiars, vol. 25 Nov 4 1952., p. 389
26. Vittachi T., Emergency 58, The Story of the Ceylon Race Riots, London 1958. P.20
27. Ibid., P.42
28. A.j. Wilson, The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese- Tamil Conflict, London. 1988. P.94
29. A.J. Wilson, Sri Lankan Tamil Nationalism: It's origins and devel opment in the nineteenth and twentieth century Penguin books, 2000, p. 102.
30. Ibid., P. 103
31. M Gunasingam 2012, op.cit p. 63
32. A.J.Wilson,1988 op.cit p. 129
33. M Gunasingam 2012, op.cit p. 82
34. Ibid., p 83
35. Ibid., p. 85
36. Ibid., p. 92

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 2

1. சி.கணேசையர் , ஈழநாட்டுத், தமிழ் புலவர் சரித்திரம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை 1939, பக்கம்;
2. T.Abeyasingha, Jaffna under Portuguese, Lake House book, Colombo,1986, P.24
3. M.Gunasingam, Sri lankan Tamil Nationalism, Study of its origins, Sydney,1999, pp .124-125
4. (FN 104-2008, p. 185). மு.குணசிங்கம் இலங்கையில் தமிழர் ஒரு முழுமையான வரலாறு (கி.மு 300- கி.பி 2000), MV வெளியீடு, சிட்னி 2008, பக்கம்; 452
5. Ibid., pp 376-379
6. Ibid., pp 376-379
7. Ibid., p 379
8. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, edited by Peter Reeves. University of Singapore, 2013, P 73
9. Ibid., P75
10. Report of the Organisation for Eelam Refugees Rehabilitation Centre, Chennai, 2013
11. Ibid.,
12. Ibid.,
13. Ibid.,
14. Interviewed the Organisation for Eelam Refugees Rehabilitation in Chennai by the author in 2013
15. மு.குணசிங்கம்;, 2008 op.cit., p. 305
16. V.Coomaraswamy, Report on the General and Economic Conditions of the Ceylonese in Malaysia,Colombo 1946. Ceylon Sea sonal papers ix , 1946
17. மு.குணசிங்கம்;, 2008 op.cit., p. 320
18. ச.சத்தியசீலன், மலாய்க் குடி பெயர்வும் யாழ்ப்பாணச் சமூகமும், அயோத்தி நூலக சேவை, இலண்டன்; , 2006. P.11
19. Ibid., p. 40
20. Ibid., p. 12
21. Ibid., pp. 84-86
22. Census of British Malaysia, 1911, 1921, 1931, 1947, 1957. Cited in SathiaseelanS, p. 93

23. S. Durai Raja Singam-Hundred years of Ceylonese in Malaysia and Singapore (1867-1967) pp 236-237).
24. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, op.cit., P 86.
25. Ibid., p.86
26. Australian Bureau of Statistics, 2006
27. Ibid., 2010
28. Statistics New Zealand, 2006
29. Ibid., 2006
30. The Controller of Immigration Record, 1966
31. Census of UK 1991, 2001
32. British Refugee Council Report 2002
33. The Sri Lankan Tamil Diaspora After the LTTE: Asia Report No. 186-23 February 2010, International Crisis Group
34. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, op.cit., P 132.
35. Federal Statistical Office of Germany, 2011
36. STATPOP: Switzerland, 2010-Federal Statistical Office
37. Ibid., 2010
38. Statistics Netherland, 2012
39. Interviewed an Elam Tamil who participated in the events by the Author in 2014
40. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, op.cit., P 123.
41. Interviewed an Elam Tamil in Italy by the Author in 2014
42. Crisis Group: Asia Report, op.cit.,
43. V.Sivasubramaniam, History of Tamil Diaspora. P.5(<http://murugan.org/research/sivasubramaniam.htm>)
44. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, op.cit., P 147
45. Interviewed an Elam Tamil in Italy by the Author in 2014
46. The Encyclopedia: Sri Lankan Diaspora, op.cit., P 149
47. Crisis Group: Asia Report, op.cit., p.20
48. Interviewed an Elam Tamil in Denmark by the Author in 2014
49. Danis Statistical Agency, 2011
50. Ibid., 2011
51. United Nation Human Right Commission Report 2011
52. Interviewed an Elam Tamil in New York by the Author in 2012
53. Census of Canada, 2011
54. Ibid.,

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 3

1. பேராசிரியர் அரசட்ணம்.சி, நூலாசிரியர் கலந்துரையாடல் - 1998
2. ஆசிரியரின் நேர்காணல் - அகதிகள் முகாம் மண்டபம் -2014
3. ஆசிரியருடன் நேர்காணல் - ஈழ எதிலிகள் மறுவாழ்வுக் கழகம் சென்னை -2013
4. ஆசிரியருடன் நேர்காணல் - அகதிகள் முகாம் மண்டபம் -2014
5. ஆசிரியருடன் நேர்காணல் - ஈழ எதிலிகள் மறுவாழ்வுக் கழகம் சென்னை -2013
6. Ibid., 2013
7. Ibid., 2013
8. Ibid., 2013
9. Lebera Foundation, Booklet, London-2013.pp.12-14
10. Interview: குடிவரவு இலாகா சாஸ்திரி பவன் சென்னை.2013
11. அரசட்ணம்.சி, Social and Political Seminar of Ferment in the Malayan, Indian Tamil Community 1945-1955,1968.p.143
12. Morning Star, May 16 1901.
13. Selangor Ceylon Tamil Association, Platinum Jubilee Souvenir, Kuala Lumpur, 1972.p.80
14. S.Sathiaseelan ,op.sit., p.177
15. Morning Star, January 10 1912.
16. Malayan Ceylonese Association, Silver Jubilee, 1966, p.75.
17. Australian Bureau of Statistics, 2006
18. Vancouver Centre of Excellence Research on immigration and integrations the Metropolis- Working Paper series No,04-12, May-2014, p.11
19. Ibid., p.12

20. K.Ahilan, Classes, States and Politics of the Tamil Diaspora in Economic and Political weekly, July 31,2010, p.1, Vol.xLv.no.31
21. Vancouver Centre of Excellence No,04-12, May-2014, 0p.cit.,p.17
22. கனடாவாழ் தமிழ் இளையோர்களுடன் நூலாசிரியரின் நேர்காணல்;. March 2014
23. R.Cheran, Diaspora Circulation and Transnationalism as Agent for change in the post conflict of Sri Lanka. Paper submitted to the Bershof foundation for conflict management Germany in 2004, P.9
24. The Encyclopedia of the Srilanka Diaspora.op.sit., p.144
25. People tribunal on Sri lanka-pp. 07-10, December-2013, International Human Rights Association,2014
26. The Encyclopedia of the Srilanka Diaspora. op.sit., p. 143
27. முருகவேள்.பொ, சுவிற்சர்லாந்தும் தமிழர்கள் குடியேற்றமும், வள்ளுவர் பதிப்பகம், சுவிற்சர்லாந்து, 3013. p.40
28. தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தலைமைச் செயலகம் வழங்கிய புள்ளிவிபரம்; 2014..

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 4

1. மு.குணசிங்கம், இலங்கையில் தமிழர் ஒரு முழுமையான வரலாறு, op.cit., p..55
2. Ibid., p.55
3. Mahavamsa, The Great Chronicles of Ceylon by William Geiger, 1912, p.11
4. C.R.De Silva. Op.sit., p.240
5. T.J.Emerson, Christianity in Ceylon, London,1950, p.83
6. நூலாசிரியருடனான நேர்காணல்
7. Sathiaseelan.S, P.191
8. Arasaratnam.S, Indian Festival in Malaya, p.32
9. Celebrating 100 years: Singapore Ceylon Tamils Association, pp. 113-114
10. Ibid., pp.113-114
11. Malayan Ceylonese Association, Silver Jubilee, p.78
12. Ibid., p.80
13. Kandiah.A ,Hindu Temples in Australia,-Nadanalayam Publications 2004, pp.17
14. Kandiah.A ,People Speaking Tamils at Home in Australia, Chennai, 2008, pp. 27-80).
15. நியூசிலாந்து ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்.
16. நூலாசிரியருடனான நேர்காணல்
17. Tamil Pages: Directory, London, 2012
18. பிரானஸ் ஈழத்தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
19. Personal Experience of this author
20. ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
21. சுவிற்சர்லாந்து ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்.
22. நெதர்லாந்து ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்.

23. இத்தாலி ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல் .
24. சுவீடன் நாட்டு ஈழத் தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல் .
25. Wikipedia - Hindu Temple in United States and interview.
26. Kandiah.A, op.cit.,p.97
27. Statement of the New Zealand Tamil Society ,1983
28. Kandiah.A, op.cit.,p.97
29. Tamil Pages, op.cit., and Canadian Tamil Business Directory,2013
30. Tamil Pages, op.cit.,
31. Tamil Pages, op.cit
32. UNESCO Report. 2011
33. Suresh, Canagarajah, Language shift and the family: questions from the Sri lankan Tamil Diaspora. Journal of socio Linguistics . 12/2, 2008, pp.143-176
34. மலேசியப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியருடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்.
35. மலேசியா, விவேகானந்தா உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியருடன் நூலாசிரியரின் நேர்காணல்.
36. பிரான்ஸ் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் புள்ளிவிபர அறிக்கை-2014
37. Ibid.,
38. முருகவேள்.பொ., pp.35-68
39. Tamil School report ,New York, 2014
40. தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் புள்ளி விபர அறிக்கை, op.cit.,
41. நியூ சவுத் வேல்ஸ் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளின் கூட்டறிக்கை 2013
42. தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் புள்ளி விபர அறிக்கை op.cit.,
43. தமிழ் ஆலயம் சிறப்பு மலர், ஜேர்மனி-2005
44. Ibid.,
45. Ibid.,
46. கனடா ரொறன்ரோ தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பற்றிய மேற்குறிப்பிட்ட ஏழு விபரங்களும் ரொறன்ரோ தமிழ்க் கல்வி நிறுவனத்தின் நிர்வாகம் வழங்கிய பூரண அறிக்கையாகும்.
47. Suresh, Canagarajah, op.cit., p.155
48. தமிழ் ஆலயம் சிறப்பு மலர், ஜேர்மனி-2005
49. Ibid.,
50. Suresh, Canagarajah, op.cit., p.149
51. Ibid., p.149
52. Ibid.,

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 5

1. Gunasingam.M, 2008,op.cit., P.385).
2. Ibid, p.384).
3. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora.op.cit,p.168
4. Personal contact of this Author
5. Australian Bureau of Statistics: 2006
6. Ibid.,
7. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora.op.cit,p.137
8. Statpop: Statistical Encyclopaedia Switzerland -2010
9. Federal office of Statistics- Switzerland, 2004
10. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora.op.cit,p.137
11. சுவிற்கர்சர்லாந்து ஈழத்தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
12. www.Tamilschools.ch
13. Murugavel.P,op.cit., pp.33-34
14. Morton Beiser, Laura Simich, Nalini Pandalangat. (2003),Community in distress: Mental Health needs and help seeking in the Tamil Community in Toronto. International Migration. Vol.41 (5),pp.233-245.
15. Statistical Canada- 2001
16. Ibid., 2001
17. Ibid., 2002
18. Ibid., 2002
19. Tamil Speaking doctors listed with the college of physicians and surgeon of Ontario- 2006
20. சென்னையிலுள்ள ஈழத்தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
21. ஜேர்மனியிலுள்ள ஈழத்தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
22. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora.op.cit,p.151
23. இலண்டனிலுள்ள ஈழத்தமிழர்களுடனான நூலாசிரியரின் நேர்காணல்
24. Canada Guide 2013p. 1040

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 6

1. S. Thurai Raja Singam, op. cit. p.102.
2. T. Jeyakumar interviewed by Author, Australia, 2007.
3. Gunasingam, M. op. cit. 2012. p.74.
4. The Encyclopedia of Sri Lankan Diaspora. Op.cit. p.108.
5. Standing Committee of Tamil Speaking People: Scott Report.
6. Kandiah, A. op.cit. 2012. p.73.
7. Gunasingam, M. op. cit. 2012. p.73.
8. Ibid.p.74.
9. Manoharan, K. Sri Lanka: Ethnic Conflict and Peace Initiation: (1948-2007). Chennai; The Parker, 2008. p.247.
10. Gunasingam, M. op. cit. 2012. p.75.
11. Ibid.,p.168
12. Sivanayakam, S. Sri Lanka: Witness to History. London, 2005.p.411.
13. The Sunday Times, 23 June, 1991.
14. Gunasingam, M. op. cit. 2012. Pp.179-192.
15. Ibid.p.200.
16. Tamil Guardian News, 23 January, 2014.
17. Tamilnet, 20 December, 2006.
18. Crisis Group, op. cit. Interviewed in New York and Toronto, October, 2009.
19. Ibid.,September, 2009.
20. Ibid.,October, 2009.
21. Ibid.,October, 2009
22. Interviewed Eelam Tamil who participated in the events, 2014 by the author.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 7

1. Census of Sri Lanka, 1981.
2. Ibid. 2012.
3. Gunasingam, M. op. cit. 2012. p.321.
4. Prof. P. Sivanathan, interviewed by Author during his visit to Sydney, 13 September, 2013.
5. Cheran, R. 2003, op. cit. p.10.

முடிவுரை

1. Wikipedia, 29 March 2013.
2. www.freemalaysiatoday.com/categ/org/nation/2013/8/13/leerajapaksaasinhaleseextremist/
3. Gunasingam, M. op. cit. 2012. p.130.
4. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora, op. cit. p.106.

நூல் விவரப்பட்டியல்

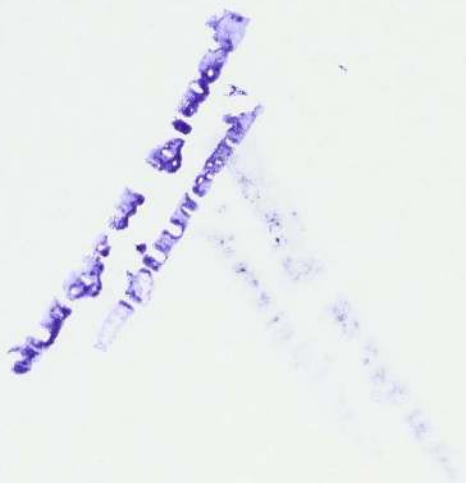
1. Agnew, V. *Diaspora, Memory and Identity: A Search for Home*. Toronto, Buffalo and London, University of Toronto Press, 2005.
2. Arasaratnam, S. Sri Lankan Tamils under the Colonial rule. In Manogaran, C., and Pfaffenberger, B. *The Sri Lankan Tamils: thnicity and Identity*. Boulder: Westview Press, 1994.
3. Arasaratnam, S., *Indians in Malaysia and Singapore*. Oxford University Press, Kuala Lumpur, 1979.
4. Baumann, M. Sustaining 'little Indias' : Hindu diasporas in Europe. In Haar, G. *Strangers and Sojourners: Religious Communities in the Diaspora*. Leuven: Peeters, 1998.
5. Braziel, Jana Evans, *Diaspora: an Introduction*, Blackwell Publishing, Singapore, 2008
6. Brown, Judith M. *Global South Asians: Introducing the Modern Diaspora*. Cambridge: Cambridge University Press, 2006.
7. Brun and Nicholas Van Hear. Between the local and diasporic: The shifting centre of gravity in war-torn srilankas transnational poltics contemporary south asia 20, 1 (2012): 61-75.
8. Brun, C. Sri Lankan Diaspora. In Gibney, Matthew J, and Randall Hansen. *Immigration and Asylum: From 1900 to the Present*. Santa Barbara, alifornia: ABC-CLIO, 2005.
9. Butler, m "potential and limitations of the second generation tamil diaspora to Europe in the sri Lankan peace process. Working paper series, ntellectual conflict management, Berlin: Alice salomon university of applied sciences, 2007
10. Canagarajah, suresh, language shift and the family questions from the sri Lankan tamil diaspora journal of scio linguistics 12, 2, 2008, 143-76
11. Chalk, Peter. *The Tiger's Abroad: How the LTTE Diaspora Supports the Conflict in Sri Lanka* Georgetown journal of International Affairs, 2008.

12. Chandra Prakash, International Relations, Vikas publishing House PVT Ltd, New Delhi, 2011
13. Chandrahasan, Nirmala. "A Precarious Refuge: A Study of the Reception of Tamil Asylum Seekers into Europe, North America and India." Harvard Human Rights Yearbook, 1989
14. Cheran, Rudhramoorthy. Changing Formations: Tamil Nationalism and National Liberation in Sri Lanka and the Diaspora. Ottawa: National Library of Canada = Bibliothe quenationale du Canada, 2003.
15. Clapham Christopher, Third World Politics; an Introduction, Routledge, London, 1998
16. Cohen, Robin. Global Diasporas: An Introduction. London: Routledge, 2001.
17. De, Silva K. M. A History of Sri Lanka. London: C. Hurst, 1981.
18. Eliezer, c "sri Lankan tamils in the Amsterdam people – an encyclopedias of the nation, its people and their origins, edited by jamesjupp, 702-3. Cambridge university rem, 2001
19. Esman Milton J., Diasporas in the Contemporary World, Polity Press, Cambridge, 2009
20. Fuglerud, Øivind. Life on the Outside: The Tamil Diaspora and Long-Distance Nationalism. London: Pluto Press, 1999.
21. Goldring, Luin, and SailajaKrishnamurti. Organising the Transnational: Labour, Politics, and Social Change. Vancouver B.C.: UBC Press, 2007.
22. Gunasingam, Murugar. Sri Lankan Tamil Nationalism: A Study of Its Origins. Sydney: MV Publications, 1999.
23. Gunasingam, Murugar. Tamils in Sri Lanka: A Comprehensive History. Sydney: MV Public, 2008.
24. Gunasingam, Murugar. The Tamil Eelam Liberation Struggle: MurugarGunasingam. Sydney: MV Publications, South Asian Studies Centre, 2012.
25. Haar, Gerrie .Strangers and Sojourners: Religious Communities in the Diaspora. Leuven: Peeters, 1998.
26. Hall surt, cultural identity and diaspora in the post colonial studies reader, edited by bill Ashcroft, gerethgriffith and Helen tiffin 428-34 abingdon, oxford, new York, routledge 2006

27. Heinfze, M. tamils in Nederland, Amsterdam J mets, 1985
28. Hellmann-Rajanayagam, D. "The Concept of a 'tamil Homeland' in Sri Lanka: Its Meaning and Development." South Asia. (1990).
29. Indrapala, K, An evolution of an Ethnic identity: Sydney, MV publications, 2009
30. International Human Rights Association: Peoples' Tribunal on Sri Lanka, 07-10, December 2013, Germany, 2013
31. Jones, Allen K. Time for Decision: Sri Lankan Tamils in the West. Washington, D.C.: U.S. Committee for Refugees, 1985.
32. Kandiah, A. Tamil community in Australia, updated survey based on 2001 census natanalaya publication Sydney 2003
33. Kadirgamar Akilan, Classes, States and the politics of the Tamil Diaspora; Economic and Political Weekly vol. XLV, No 31, New York July 31, 2010
34. Lognhurst et al, Introducing Cultural Studies, 2nd edition, Dorling Kindersley, India, 2011
35. Manogaran, Chelvadurai. Ethnic Conflict and Reconciliation in Sri Lanka. Honolulu: University of Hawaii Press, 1987.
36. Manoharan, K. Tamil Refugees from Sri Lanka (ceylon). Oslo: PRIO/ International Alert, 1985.
37. McDowell, Chris. A Tamil Asylum Diaspora: Sri Lankan Migration, Settlement and Politics in Switzerland. Providence: Berghahn Books, 1996.
38. Merz, Barbara J., et al, ed; Diaspora and Development, Orient Black Swan, Hyderabad, 2009
39. Millet, D., Reeves, P. and Rai, R., The Encyclopaedia of the Sri Lankan Diaspora, Singapore, 2013.
40. Mishra, Omprakash, and Anindyo J. Majumdar. The Elsewhere People: Cross-border Migration, Refugee Protection, and State Response. New Delhi: Lancers Books, 2003.
41. Nilhiyananthan, V, The Economic activities of the sri Lankan diaspora: an overview of their spread and impact" keynote address at the conference the sri Lankan diaspora: the way forward, university of Malaya, Kuala Lumpur, august 2008.

42. Orjuela Camilla, diaspora indentities and homeland politics: lesson from the srilanka/tamileelam case in politics from afar: transnational diaspora and networks edited by Terrence Lyons and Peter Mandaville 91-116, London Hurts and Co. c2012.
43. Orjuela, Camilla, war, peace and the Sri Lankan diaspora: complications and implications for policy in diaspora armed conflicts and peace building in their homelands, edited by A. Swain, Uppsala University 2007
44. R. Hinnells John, religious reconstruction in the southern Asian diasporas from one generation to another, Hampshire, New York, Palgrave, Macmillan c 2007
45. Raja, Singam D. S. A Hundred Years of Ceylonese in Malaysia and Singapore; 1867-1967. Kuala Lumpur: N. Thamothers Pillay, 1967.
46. Ramasamy, Rajakrishnan. Sojourners to Citizens: Sri Lankan Tamils in Malaysia, 1885-1965. Kuala Lumpur: R. Rajakrishnan, 1988.
47. Reeves, Peter. The Encyclopedia of the Sri Lankan Diaspora. , 2013.
48. Sahaderam, P. "forced to flee: Sri Lankan Tamil refugees in India in the elsewhere peoples cross border migration refugee protection and stable response edited by Omprakash Mishra and Anindyo J. Mayumdar New Delhi: New Delhi Publishers book 2003
49. Sandercock Leonie, The Quest for an Inclusive City: An Exploration of Sri Lankan Tamil Experience of Intergration in Toronto and Vancouver: Research on Immigration and Intergration in the Metropolis, writing paper University of British Columbia, 2004
50. Sathiaselan, S. Malayan Migration and Jaffna Society. London, 2007.
51. Spencer, Jonathan. Sri Lanka: History and the Roots of Conflict. London [England: Routledge, 1990.
52. Sriskandarajah, Dhananjayan. "The Migration-Development Nexus: Sri Lanka Case Study." International Migration. 40.5 (2002): 283-307.
53. Suryanarayan, V and V. Sudarsan, between fear and hope Sri Lankan refugees in Tamil Nadu, T.R. Publications, Chennai 2000
54. Tambiah, S. J. Buddhism betrayed? – religious politics and violence in Sri Lanka, University of Chicago Press. 1992
55. Tambiah, S. J. Sri Lanka: ethnic fracticide and the dismantling of democracy, Chicago University of Chicago Press 1986

56. The Sri Lankan Tamil Diaspora After the LTTE. Colombo: International Crisis Group, Asia Report No. 186, 2010.
57. Transnational nationalism: Sri Lankan Tamils in Canda / Sarah V. Wayland
58. Vijayathilakan, J P. A Study of Srilankan Refugees in Tamilnadu. Madras: Dept. of Statistics, Madras Christian College, 1985.
59. Vittachi Tarzie, Emergency '58: The story of the Ceylon Race Riots. Andre Deutsch, London, 1958
60. Wilson, A J. Politics in Sri Lanka, 1947-1973. New York: St. Martin's Press, 1974.
61. Wilson, A J. Sri Lankan Tamil Nationalism: Its Origins and Development in the Nineteenth and Twentieth Centuries. Vancouver: UBC Press, 2000.
62. Wilson, A J. The Break-Up of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamil Conflict. Honolulu: University of Hawaii Press, 1988.

11808

பேராசிரியர் முருகர் குணசிங்கம்

முருகர் குணசிங்கம் தனது பட்டப்படிப்பினை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழத்தில், வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று 1980 இல் சித்தியடைந்தவர். தொடர்ந்து, அதே பல்கலைக்கழகத்தில் உதவி விரிவுரையாளராகவும், உதவி நூலகராகவும் பணியாற்றியவர்.

1985 இல் லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் இணைந்து நூலக, விஞ்ஞானத் துறையில் டிப்ளோமாவும், முதுமணிப்பட்டமும் பெற்றவர்.

1988 இல் அவுஸ்திரேலியாவின் தொழில்சார் அடிப்படையில், வதிவிட உரிமை பெற்று, அங்கு சென்று நிரந்தரமாக வாழ்ந்து வருபவர். சிட்னியில் உள்ள மேற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில், சிரேட்ட நூலகராகவும், துறைத் தலைவராகவும் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகக் கடமை ஆற்றியவர். அக்கால கட்டத்தில் அவுஸ்திரேலிய அரசின் பட்டப் பின் படிப்புக்கான புலமைப் பரிசில் பெற்று, சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்.

அதன் பின்னர் 2001 இல், நியூ சவுத் வேல்ஸ் சார்ஸ் ஸ்ரூவேட் பல்கலைக் கழகத்தில் கலை சமூக விஞ்ஞானத்துறை ஒருங்கிணைப்பாளராகவும், பருவ இதழ்த் துறைத் தலைவராகவும் கடமை ஆற்றியவர். குணசிங்கம் அவர்கள் இதுவரை ஐந்து புலமைசார் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். உலகின் பல நாடுகளுக்கு வருடக் கணக்கில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, வரலாற்று மூலதாரங்களைத் தேடிப் பெற்று அவர் தனது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். அவை அனைத்தும் ஈழத்தமிழர் பற்றிய ஆய்வு நூல்களாக உலகம் முழுவதும் சென்றடைந்துள்ளன. சில பல்கலைக்கழகங்கள் அந்நூல்களில் சிலவற்றைத் தமது உசாத்துணை நூல் பட்டியலில் சேர்த்துள்ளமை அந்நூல்களுக்குக் கிடைத்த பெரும் வெற்றியாகும்.

2004 இல் தனது பல்கலைக்கழகப் பதவியை இராஜினமா செய்துவிட்டு சிட்னியில் தென் ஆசியவியல் மையத்தை நிறுவி அதன் ஒருங்கிணைப்பாளராகப் பணிபுரிந்துவருபவர்.

தற்பொழுது சென்னையிலுள்ள சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கீழ் இயங்கும் ஆசியவியல் ஆய்வு கல்வி நிலையத்தில் ஆய்வுப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து வருகின்றார்.